

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TVISTED LEGENDS COLLECTION

Open the gate...

HELL GATE

if you dare

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

VERONICA EDEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

CEHENNEM

BİLGE LELENDİS KOLEKSİYONU

VERONICA EDEN

KONTENJANLAR

[Hoş geldiniz.](#)

[Twisted Legends Koleksiyonu](#)

1. [Lily](#)
2. [Lily](#)
3. [Lily](#)
4. [Lily](#)
5. [Lily](#)
6. [Lily](#)
7. [Lily](#)
8. [Lily](#)
9. [Lily](#)
10. [Lily](#)
11. [Lily](#)
12. [Lily](#)
13. [Lily](#)
14. [Lily](#)
15. [Lily](#)
16. [Lily](#)
17. [Lily](#)
18. [Lily](#)
19. [Lily](#)
20. [Lily](#)
21. [Lily](#)
22. [Lily](#)
23. [Lily](#)
24. [Lily](#)
25. [Lily](#)
26. [Lily](#)
27. [Lily](#)
28. [Lily](#)
29. [Lily](#)
30. [Lily](#)
31. [Lily](#)
32. [Lily](#)

[Epilog](#)

[TEŞEKKÜRLER+ SIRADA NE VAR?](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Veronica Eden tarafından da yazılmıştır](#)

hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir yolla iletilemez. İzin talepleri için, bu web sitesinden yazara yazın:

www.veronicaedenauthor.com

Bu bir kurgu . İsimler, karakterler, yerler, işletmeler, şirketler, organizasyonlar, , olaylar ve ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler kasıtsız ve tesadüfidir. Yazar, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

HOŞGELDİNİZ...

On yazar sizi Twisted Legends Collection'da bize katılmaya davet ediyor.

Bu hikayeler, dünya çapında bilinen kötü şöhretli efsanelerin karanlık ve çarpık bir şekilde yeniden canlandırılmasıdır.

Bazıları yeniden anlatılıyor, bazıları ise tüylerinizi diken eden hikâyelere selam gönderiyor.

Her kitap bağımsız olabilir ama hepsi bir efsanenin cazibesıyla birbirine bağlıdır.

Sizi bilinmeyene doğru yolculuğa çıkmaya ve her bir kitap olmak üzere bizimle birlikte karanlığa dalmaya davet ediyoruz.

BİLGE LELEND'S KOLEKSİYONU

Düşmüşlerin İntikamı - Dani René

Gerçek ya da Öldür - A.C. Kramer

Köstek Fısıltıları - J Rose

Vahşi Gölge Labirenti - Murphy Wallace Cehennem

Kapısı - Veronica Eden

Kan Yeminler - Amanda Richardson ve

Karanlığın Örtüsü Altında Emma Luna -

Pervasız Antlaşma - Lilith Roman

Bane & Bound - Crimson Syn

The Ripper - Alexandra Silva

BLURB

Kızların evine vardığımda ilk uyarıldığım şey terk edilmiş mezarlıktan uzak durmak oluyor. Yerel şehir efsanesi buranın cehenneme açılan bir kapıya ev yaptığını iddia ediyor.

Sonra bana meydan okundu.

Efsane, geçidi aktive ederek çağırdığım canavarlar kadar gerçek. İblisler onu koruyor, benim gibi şüpheli aptalların ayini yapmasını bekliyorlar. Üç tane günahkâr derecede ateşli, tehlikeli derecede güçlü iblis.

Valerian.
Matthias.
Alder.

Acımasız.
Ölümçül.
Dehşet
verici.

Geçidin üç kötü koruyucusu bedellerini ödemedi kaçmama izin vermeyecekler.
Onların merhametine kalmışım, onlardan ve beni içine sürükledikleri doğaüstü dünyadan kurtulmak için savaşıyorum.

Ama hiçbirimiz içimde uyanmakta olan şeye hazırlıklı değiliz.

Uzun zamandır gömülü olan bir sır ve gizli kadim büyü her şeyi değiştirecek.
Kibrit çakıldı ve hep birlikte alevler içinde kalacağız.

Cehennem Kapısı paranormal bir ters harem romantizmidir. Karanlık temalar, güçlü dil ve grafik şiddet / cinsel durumlar nedeniyle olgun okuyucular için tavsiye edilir.

Koruyucu bir ebeveynin geçmişteki duygusal/fiziksel istismarından bahsedilmesi ve kısa tasvirleri, terk edilme ve ihmal temaları, kaçırılma, şiddet için **içerik uyarısı**

FLAYLIST

Gallows-Katie Garfield
Gelenek-Halsey
Aşkım Asla Ölmeyecek-AG, Claire Wyndham 1121-Halsey
Santa Fe'de Çanlar-Halsey
DARKSIDE-Neoni
Dancer in the Dark-Scratch Massive Faith-
CHVRN
Yaptığım Her Şey-Levitate
Mumur-fantompower lütfen
gitme-eevee
Strange Inside-Aimee Simone
başka bir çıkış yolu hayal etmek-Viseral Tasarım, anatu Skin-
Zarah Mahler
You-Lucy Daydream
Tanrıçanız Olabilirim-CASHFORGOLD Kraliçe-
CASHFORGOLD, Kaldırımlar ve İskeletler Lapse-Black
Math
Royalty-Egzod, Maestro Chives, Neoni
Runaway-AURORA
Dünya Çökerken-Sarah Cothran

*Kötüleri öp.
Bize nasıl çığlık attıracaklarını biliyorlar.*

BİRİNCİ ŞAFT

LILY

R yağmur damlaları yetimhane müdürünün külüstür arabasının camlarına sıcıyor, yolu kaplayan çınar ağaçlarının ıslak sonbahar yapraklarından düşüyor. Yeni vasım Bayan Talbot, yetimhaneyi yönetiyor. kızların evine gidiyoruz. Beni şehrin merkezindeki küçük Amtrak istasyonunun önünden aldığından beri on beş dakika konuşmadık. Arabayı boğulmaktan endişe edeceğim kadar ölü hava dolduruyor.

Ciddi giyimli kadın, yuvarlak kıçımı saran siyah yıpranmış şortun altındaki çift file çorapla sergilediğim keskin kanatlı göz kalemime ve kalın kalçalarımın yargılayıcı bir bakış attı ve gözlerini devirdi.

Kaltak. Kusura bakmayın, vücudumu gizlemek için büyük boy, şekilsiz bir çuval giymeyi kabul etmiyorum, çünkü Tanrı kıvrımlarımı başkalarının görmesini yasaklıyor. Kimse büyük memeli ve yumuşak karınlı bir kızın kendinden emin bir şekilde kısa etek boyları ve dekolteli üstler giydiğini görünce biraz utandığı için kendiliğinden . İçinde rahat ettiğim şeyi giyerim, bununla sorunu olanın canı cehenneme.

Moda anlayışım hâlâ dünyaya gösterdiğim tek özelliğim.

Yine de farklı bir şey beklediğimden değil. Sistemdeki hayat bu. Koruyucu ailelerden yetimhanelere dönen kapılardan geçerken hırpalandım ve geçmişim sayesinde yerleştirildiğim her yere asla uyum sağlayamadım. Çok olaydan sonra yıllar önce beni koruyucu ailelerin yanına vermeyi bıraktılar.

Sorunlu, dosyamda en sık kullanılan kelime bu.

Lily içine kapandı... Lily başa çıkılamayacak ... Lily okulda kavgaya karıştı... Lily yine yangın çıkardı.

İstenmeyen bir Noel hediyesi gibi geri dönmemin nedeni hep buydu. Reddedilmiş bir hediye.

Ben.

Sert hareketlerle, bordo kazağımın manşetlerini kazağımın üzerindeki yaralı derinin üzerinden aşağıya doğru çekiyorum.

sıktığım ellerimin . Evdeki yangında oluşan yanıklar iyileşti ama parmak uçlarımdan dirseklerime kadar uzanan ince kırmızı ve gümüş çizgiler etimi harap etti. O geceyle ilgili her şeyi hatırlamıyorum, sadece en kötü kısımların kısa anlarını hatırlıyorum. Yara izleri bana her şeyi hatırlatıyor - ölümcül alevlerle çevrili o korkunç geceyi, üvey kardeşimin yüzündeki ifadeyi, bende yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu.

Ellerimi kucağıma başparmağımın kenarını kazağın içindeki yara izlerinden biri boyunca gezdirirken boğazımda rahatsız edici bir yumru . Bir an için gözyaşlarımın acısıyla görüşüm bulanıklaşıyor. Dudaklarımı büzüp göz kırpyorum ve içinden geçtiğimiz hüzünlü küçük kasabaya bakıyorum. Bir daha asla düşmelerine izin vermeyeceğim.

Bunu açıklamamanın bir yolu yok, ama ne zaman duygularımın benden uzaklaşmasına izin versem, garip şeyler oluyor. Kendimle ilgili her konuda daha az donuk olmak için kendimi eğittim. Bu şekilde

kendimi başarısızlığa ve reddedilmenin acısına hazırladım.

Beni her yerde takip eden garip tuhaflıklar insanları korkutuyor. Beni de korkutuyorlar. Kontrolden çıktığımda etrafımda olan imkansız şeyler için hiçbir açıklamam yok.

İki yıl boyunca bir grup evinden diğerine gittim geldim. Philadelphia'dakini seviyordum ama aşırı kalabalık nedeniyle, daha küçük çocuklara yer açmak için şehir dışına, Brim Hills, PA'ya gönderilmek üzere piyangoyu kazandım.

Kasaba cehennem gibi iç karartıcı görünüyor. Bir ana yol, buranın en parlak olduğu zamanlardan kalma solmuş işyeri tabelalarının çatlak boyalarını taşıyan eski kırmızı tuğlalı binalarla kesişiyor. Bu en az altmış yıl önce olmalı.

Philly'de yapacak bir şeyler vardı. Bumfuck Nowhere, Pennsylvania bir kütüphane, aylar öncesinden iki film oynatan bir sinema salonu ve acınası görünümlü bir lokantadan oluşan göz kamaştırıcı seçenekler sunuyor gibi görünüyor. Harika. Geçmişte kalmış bu ölü kasabada sıkışıp kaldığım hayatımın en sıkıcı ayı olmak üzere.

Şimdiye kadar sistemin dışında kabul ettim. Sonsuz bir yuvada mutlu son yok, benim için yok, yangından sonra yok. Her neyse. On sekizinci doğum günüm yakında. Bu, sefil hayatımın uzun ve çukurlu yolundaki küçük bir tümsek daha

Buradaki kız yurdunda geçireceğim bir ay, devletin beni kabul etmesi gereken son yerden de atılmadan önceki son olacak.

zaman tek başıma olacağım.

Bat ya da yüz.

Yutkunuyorum. Üvey annemin sesinin akıldan çıkmayan anısı, ansızın gelen bir bağırsak yumruğu gibi. Ne zaman onun en sevdiği cümleyi hatırlasam, tek tattığım küvetin doldurulduğu topraklı kuyu suyu oluyor. Bir ürperti beni ele geçirmekle tehdit ediyor ve onu için mücadele ediyorum.

Bayan Talbot gözlerini bana çeviriyor ve sert kaşları daha da çatılıyor. Muhtemelen bir sonraki uyuşturucu ihtiyacımı karşılamaya çalışan bir keş olduğumu düşünüyor. Philadelphiadaki evde yaşayan pek çok kız bu yola girmiş. Philadelphia'da ya da köprüden Camden'a giden kısa tren yolculuğunda herhangi bir şeyi ele geçirmenin bu kadar kolay olması korkutucu. O şeylere dokunmayacağım. Zaten berbat durumdayım ve hiçbir ilaç beni düzeltmeyecek ya da bende berbat olan her neyse onu uyuşturmayacak.

Brim Hills kömür madenlerinin kalıcı olarak kapatıldığını belirten bir tabelanın yanından geçiyoruz. Soluk bir mavi, grafiti ile etiketlenmiş.

"Kömür madenleri neden kapandı?" Beni bunu sormaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim. Çok da umurumda değil.

Sıkılmış bir zihni tatmin etmek için basit bir merak.

Sert bir nefes alıp sallıyor, dudakları birbirine öyle sıkı kenetlenmiş ki ağzının etrafındaki buruşuk deri soluyor. "Madenler hakkında soru sorma. O lanet ölüm tuzakları lanetli."

"Um, tamam."

"Bu kasabayı cehenneme sürükledi."

Tıslayan kelimeler normal bir konuşma yapmaktan ziyade kendisine yönelmiş gibi görünüyor. Direksiyonu ölümcül bir şekilde kavıyor ve dişleri gıcırıyor.

İç çekerek başımı koltuğa yaslıyorum. "Sorduğum için özür dilerim."

Beni görmezden geliyor, ki bu benim için sorun değil. Ana yol bitiyor ve birkaç dönüşten sonra steysin vagon üstü kapalı bir köprüden geçerek ormanlık bir yola giriyor. Uzun, ince çam ağaçları cılız parmaklar gibi havaya uzanıyor ve tepedeki gölgelikleri birbirine bağlayarak ürkütücü yolu loş ve gölgeli hale getiriyor.

Aşırı büyümüş terk edilmiş bir mezarlık gözüme çarpıyor. Paslanmış demir kapıda Brim Hills Mezarlığı ama harflerin yarısı yok.

Bana okuduğum Japon isekai mangasını hatırlattı; ana karakter araba çarpması sonucu ölüyor ve tamamen farklı bir dünyada uyanıyordu. Sanatçı, araba tarafından geri alınan şehir kalıntılarını kullanmayı seviyordu.

Ana karakterin umutsuzluğuna tezat oluşturacak şekilde doğa. Ana karakterin her zaman bulması gereken dünyanın ardındaki gizli gerçeği keşfetme hikayesi beni büyüledi. Okuduktan sonra, sert gerçekliğimden kaçmak için tercih ettiğim isekai hikayelerinin bağımlısı oldum.

Virajı döndüğümüzde mezarlık kayboluyor, sonra lastikler asfalt yolun çakıl olduğu kötü bir çukura carpıyor. Neredeyse kaçırdığım bir araba yolundan dönerken araba zıplıyor ve titriyor.

"," diye duyurdu Bayan Talbot.

Sevinçten uçuyorum. Kızların evine giderken yolda gördüğüm her şey bana burada geçireceğim zamanın berbat olacağını söylüyor. Ormanda ürkütücü bir ev mi? Tamam. Evin arkasından görünen daha da tedirgin edici bir kulübe? Tamam. En yakın medeniyet en az üç mil mi? Ding, ding, ding, bir kız evi kazananımız var.

Bu gidişle, Clarksla yaşamaya geri gerçekten çok . Isı avuç içlerime batıyor ve garip enerjiyi durdurmak için onları uyluklarıma sürüyorum. Şimdi olmaz. Kendine hakim ol.

Kırılğan bir kahkaha dünyaya kaçamadan boğazımda düğümleniyor. Eğer orada olmayı tercih edersem, bu resmileşir. Sonunda kaybettim.

Araba, Wish-brand Quakers tarafından inşa edilmiş gibi görünen üç katlı evin önünde durur. Şiddetli bir rüzgârda burası yıkılabilir. Yabani otlar, eğrelti otları ve fidan filizleri, eve giden nemli malçlı yolun her iki yanında kendi mini ormanlarını yaratıyor.

"Çantayı al ve içeri gel. Oyalanma," diye emrediyor Bayan Talbot arabadan inip hızlı adımlarla uzaklaşırken.

Bir ay. Kederli bir kaşla evi tekrar taradım. Mutlak sonsuzluk.

İçeride, havada asılı duran ve neredeyse öğüreceğim küflü bir çiçek kokusuyla karşılaşıyorum. Elimi burnuma ve ağzıma . Nedir bu, yirmi yıllık potpuri mi? İğrenç.

Etkilenmeden beni ikinci kata, dar koridora götürüyor, sonra da sona yakın bir kapıyı işaret ediyor. Önünde duruyorum, yetersiz eşyalarımın dolu spor çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum.

Beyaz harflerle *Marie Hawkins* yazan daha kalıcı siyah bir levhanın altında bir parça maskeleme bandının üzerine keçeli kalemle *Lily Sloane* yazılmış. On yaşına gelmeden önce kapım için o şirin, küçük dekoratif isim levhalarını dilemeyi bırakmıştım, ama bu bile yeni bir düşüklük. Midemde bir yanma hissi uyanıyor. ama bu rahatsızlığı yatıştırmıyor.

Başhemşire ince kaşlarını kaldırır. "Kaynak tasarrufu yapmak ve tek kullanımlık bir şey kullanmak daha mantıklı. Neredeyse . Burada uzun süre kalmayacaksın."

Teşekkürler, söylemiyorum.

Boş bir odanın kapısını açar. Bir üniversite yatakhane gibi düzenlenmiş - karşılıklı köşelere itilmiş iki tek kişilik yatak, eşleşen masalar ve iki komodin. Yeni oda arkadaşımın tarafı derli toplu. Duvara iliştirilmiş birkaç poster var.

Odanın seyrek tarafı benim. Çantamı soluk çiçekli yorganın üzerine bırakıyorum ve nemli avuçlarımı bacaklarıma siliyorum.

"Ev kuralları," Bayan Talbot anons ediyor.

Oh oğlum, sabırsızlanıyorum.

Çoğu şeyde yaptığım gibi iğneleyici hevesizliğimi kendime saklıyorum. İnsanlar benim sessiz ve asık suratlı olduğumu düşünüyor, ama ben sadece güvenli oynamayı tercih ediyorum. tutmadığımda, öfkeme yenik düşmem ve işlerin elimden kaçması daha kolay oluyor. Kontrolümü kaybettiğimde.

Pek hoş değil.

Bayan Talbot adım adım odaya girerken yatağımın kenarına yığılıyorum.

Bana doğru sert bir bakış atarak, "Dışa vurma ihtiyacından haberdar edildim," diye söze başladı.

Çevirisi: *uyarılmıştı*. Ben buna alışkınım. Kırık küçük Lily, ilgi için çaresiz. İnsanlar beni ve olaylara benim açımdan uzun zaman önce bıraktı. Göğsümde rahatsız edici bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Yüz ifadem donuk bir maske olarak kaldığında devam ediyor.

"Bilmenizi isterim ki, ben sıkı bir gemiyi yönetiyorum. Burada tavır ve itaatsizliğe müsamaha gösterilmeyecektir. Sen ve diğer kızlar benim ve burada geçirdiğiniz süre boyunca her birinizi elimden gelen en iyi şekilde şekillendirmekten gurur duyuyorum." Amtrak istasyonunun önünde bana yaptığı aynı yargılayıcı bakışla beni değerlendiriyor ve bacaklarımın üzerine gerilmiş file çoraplara takılıyor. "Çatım altında uzun süre kalmayacak da, buradaki kurallara saygı göstermeni bekliyorum."

Bakışlarının ağırlığı bir başka uzun duraklamayı takip ediyor. İsteksizce, "Hanımefendi." diye mırıldanıyorum.

"Güzel. Bu evde saat tam altıda uyanırsınız. Önce ev işleri, sonra kahvaltı. Ondan sonra da ev okulu dersleri." Benden çıkan şaşkın sesi bastırmadan önce, volta atmaktan vazgeçip ellerini kalçalarına dayayarak karşımda durdu. "Henüz diplomanızı almadınız, genç bayan. Buradaki zamanınız kısa ama derslerinizi tamamlayacaksınız."

Cevap olarak öksürüyorum ve bu onu yatıştırıyor gibi görünüyor. Ev okulundan sonra öğle yemeği hakkında konuşmaya devam etti. Şehirde ikinci kez son sınıftaydım ama ne anlamı var ki? Üniversiteye . Bir kere atıldım mı, kendi başımayım.

Planım buradan çıkıp düzenli bir iş bulmak. Şansım yaver giderse, başımı sokacak ve karnımı doyuracak bir iş bulacağım. Çok fazla çocuk sokağa atılıyor ve hayatlarının o noktasına kadar onlara bakan devlet destekli programdan çok az yardım alarak kendi başlarının çaresine bakmaları bekleniyor.

Bayan Talbot, "Öğleden sonraları öğle ve akşam yemekleri arasında serbest zaman geçirebilirsiniz," diyor. "İstediklerinizi yapın ya da iş aramaya meyilliyseniz çalışın. Akşam yemeği için evdeyseniz, saat altıda yemek yiyoruz. Değilsen, kendi başınasın. Buzdolabı bu tür durumlar için stoklandı ve yiyecekler buna göre etiketlendi." Sanki ben bir aptalmışım gibi yavaşça konuşurken yüz ifadesi, mümkünse, daha da sertleşiyor. "Yemek zamanları için etiketlenmiş herhangi bir kaptan almayın. Özellikle kendim paylaşıyorum."

Başımı sallıyorum, onu yarım yamalak dinliyorum. Tanrım, Bayan T.'nin kendine lazım. Ya da belki de topuzunu indirmeli. Gözümün ucuyla kapı açılıyor ve yeni oda arkadaşım içeri süzülüyor. İlk bakışta sade ve sırkı gibi görünüyor ama tırnakları renk cümbüşüne boyanmış. Başhemşiremiz bana hoş geldin konuşması yaparken o yatağına tünüyor.

Bayan Talbot yine duraksıyor, saçlarımı inceliyor. Omuz hizasındaki dalgalarımı elleme dürtüsüne direniyorum.

"Eğer saçınız bu cıfcaflı kızıl tonuna boyalıysa, evdeki kimyasal kitler için banyoyu kullanmanıza izin verilmeyecektir."

"Bu çok doğal," diye cevap veriyorum sertçe.

"Anlıyorum." Kızgın kızıl saçlarım bile bir hakaretmiş gibi iç geçiriyor. "Sana madenlerden bahsetmiştim. Ayrıca kasabanın kuzeyinden geçen yoldan da uzak durmalısınız. Hala yanmakta olan yeraltı kömür ocaklarına bağlanıyor. Yolun bazı kısımları uyarı vermeden parçalanıyor."

Sözleri kırılğan ve sert çıkıyor. Elini esnetiyor, parlayan gözlerini pencereye dikeyyor. Yatağında sessizce oturan bakıp bunun başhemşire için normal olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Telefonuna dalmış durumda. Benimkinden daha yeni bir model, o kadar eski ki neredeyse kapaklı bir telefon.

"En önemlisi, ilçe yolundaki mezarlıktan uzak durun. Orası Şeytan'ın toprağı. Zehirli topraklar. Oraya gittiğinizi duyarsam, . Orası kesinlikle yasak." Bayan Talbot konuşmayı keser, yüzü solgunlaşır. Soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce birkaç derin nefes alıyor.

Titreyen eliyle oda arkadaşımı işaret etti. "Marie önümüzdeki birkaç gün sana yardımcı olacaktoparladıktan sonra senden hızlı, dikkatli ve itaatkâr olmanı bekliyorum."

Bununla birlikte, kapıyı gereğinden sert bir şekilde kapatarak çıkıyor. Dudaklarımda şüpheli bir kaş çatma hissi .

"Bu da neyin nesi?"

Marie omuz silkiyor. "Merak etmeyin. Bir şey değil, sadece hepimizi korkutup boyun eğdirmek için yaymayı sevdiği bir kocakarı masalı." Gözlerini deviriyor. "En azından sen, bizim deyimimizle Konuşma'yı bu yaşta aldın. Ben on iki yaşındayken almak zorunda kaldım ve bana cinsel eğitim dersi verecek diye çok korktum."

Ağzım yavaşça orantısız bir sırtışa dönüşüyor. Zar zor oluşan gülümsemenin şekli bana yabancı geliyor. "Bu kocakarı seksin ne olduğunu bile biliyor mu?"

Sırtarak omzunu silkiyor. "Muhtemelen. Bir oğlu vardı." "Vardı mı?"

"Evet, gençken çılgın bir kazada öldü." Kapıya bakış atıyor. "Bunu gerekiyor ama bazen uykusunda konuşuyor ve adını söyleyerek bir yere gitmemesi için yalvarıyor."

Tüylerim diken diken oluyor ve Bayan Talbot'a güldüğüm için duyduğum suçluluk midemde bir çukura dönüşüyor. Hayat berbat. Bu gerçeği herkesten daha iyi biliyorum.

"Her neyse, bunun için geldim." Çantasını alır ve el kapıya yönelir.

Nereye gittiğini sormuyorum ya da onunla gidebilir miyim diye bakmıyorum. Bu beni . Kendime saklamanın en iyisi olduğunu öğrendim. Yarın seni unutabilecek kızlarla arkadaş olmanın bir anlamı yok.

Yatağa uzanıyorum, topaklı şiltede rahat etmek için kıvranıyorum ve dikkatimi dışarıdaki pencereye veriyorum. Pek manzara yok, sadece ölüme yaşamdan daha yakın yaşlı bir ağaç var.

Burada bir ay hayatta kalabilirim. Taşrada, gergin bir başhemşirenin olduğu bir grup evinden çok daha kötülerini yaşadım.

Tek başıma kaldığım an buradan gideceğim. Philly'ye giden bir trene mi binerim yoksa başka bir yere mi giderim bilmiyorum. Brim Hills'i arkamda bıraktığım sürece.

İKİ ŞEF

LILY

(Bayan Talbot ışıkları kapatıp gece için üçüncü kata çıktıktan yirmi dakika sonra yeni oda arkadaşım ayakkabılarını giyerken telefonunun fenerini yakıyor. Tamamen koyu renk giyinmiş Giysiler.

Ben de öyleyim ama bunun nedeni henüz bavulumu açacak motivasyonu toplayamamış olmam. Bütün öğleden sonra buradan ayrılmadım. Bayan Talbot ilk gecemde akşam yemeğini atladığım için mutlu olmadı. Benden alacağını düşündüğü bu dakik itaat harika bir başlangıç yaptım.

"ama," diyor Marie, topak topak yatağımın üzerinde yayılmış beni izlerken yakaladığında. "Sokağa çıkma yasağı yok mu?" Mırıldanıyorum.

Alay ediyor. "Evet, sen gerçekten de kurallara uyan bir kıza . Hadi ama. Bunu her zaman yapıyoruz." Odayı geçiyor ve kolumu çekiyor. "Ölü gibi uyuyor ve güneş doğmadan için her zaman erken yatıyor. Gazete karşı bir şeyler hissediyor ama bundan bahsetme, yoksa onu kızdırırsın."

Kaşlarım kalktı. Bu daha önce çizdiği sert başhemşire resminden farklı bir resim.

Yatağımın yanındaki pencerenin dışındaki ağaçta bir baykuş ötüyor. En azından baykuş olduğunu umuyorum. Tüm bu doğa saçmalıklarına alışık değilim. Buranın sessiz sakinliği, şehir hayatının sürekli gürültüsü, hareketi ve ışıklarıyla karşılaştırıldığında cehennem gibi tedirgin edici. Tüm bunlar olmadan, kendi düşüncelerimi çok fazla duyuyorum. Bu alışık olmadığım yatakta kendimi uykuya vermem en az iki saat daha sürecek.

Kapımıza hafifçe vuruluyor, ardından iki yavaş vuruş geliyor ve bir süre sessizlikten sonra son bir vuruş. Marie işaret yatağının yanına diz çöküyor ve yatağının altını karıştırıyor. Uzun bir kutu ve bir çantayla çıkıyor.

Tozunu alıp bana baktı. "Cidden, bizimle gelmek için son şansın, yoksa seni burada bırakırız."

Yutkunuyorum, altımdaki çiçekli yorganın kenarıyla oynuyorum. Her zamanki gibi geride ve dışarıda bırakıldım. Hikayemi bildiklerini düşündüklerinde kimse onlarla yere gitmemi istemiyor. Bayan Talbot dosyamda ne olduğunu buradaki kızlara söylememiş olmalı.

Katı madde için teşekkürler, Bayan T.

Bu son olmayacak. Ucube olduğumu anda benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekler. Tıpkı diğer herkes gibi.

"Peki." gibi davranırken içimde bir beklenti balonu genişliyor. "Kirlenmesine aldırmayacağın bir şeyler giy." Kendini işaret ediyor.

File çoraplarımı, şortumu ve dekolteli kazağımı inceliyorum. Biraz sonra spor çantamı karıştırıp fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt buluyorum ve kıyafetimin üzerine geçiriyorum.

Marie hazır olduğumda bir parmağını dudaklarına götürüyor ve onu salona kadar takip etmemi işaret ediyor. Bu

Boş. Sanırım kapıyı çalan kişi bizden önce gitmiş. Merdivenlerde, dikkatlice üzerinden atlamadan önce bir basamağı işaret ediyor. Aşağı inerken kaçındığı dört basamak daha var. Gıcırıyor olmalılar.

Diğerleriyle dışarıdaki malçlı yolda buluşana kadar sessizce evin içinden gizlice geçiyoruz.

Marie uzun, ince kutuyu ve çantasını kısa boylu kıza uzatır.

Yağmur ama havayı yoğun ve sisli bıraktı. Soğuk nem bacaklarıma ve yanaklarıma yapışıyor. Ellerimi kapüşonumun ceplerine sokuyorum, henüz tanışmadığım diğer iki kıza bakıyorum çünkü gelir gelmez odadan çıkmaktan kaçındım.

"Bu Jessica ve bu da Violet," diye fısıldıyor Marie, her işaret ederek.

Marie'nin aksine Jessica, benimki gibi koyu renk kanatlı göz kalemiyle tam bir makyaj yapmış. Gevşekçe örülmüş siyah saçlarının üzerine bir bere sarkıyor. Violet hepimizden daha kısa ve yürüyüş botu ve eşofman giyen tek kişi. İkisi de on altı yaşlarında. Üçü ve sistemden yaşlanmanın eşiğindeki ben, küçük, hoş bir dışlanmışlar grubu oluşturuyoruz.

Tek fark, gözlerinde hala o bakışın olması, bir gün onları bu durumdan kurtaracak bir aile bulacakları umuduna tutunmaları. Benim yıllar önce umut, sonsuza kadar bir aile istemenin nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlıyorum.

"Yeterince ısındın mı?" Violet soruyor. "Ben iyiyim."

"Ciddi misin?" Jessica'nın gözleri bacaklarıma kayıyor. "Hava gibi."

Omuzlarım geriliyor, ellerimi ceplerimin derinliklerine sokuyorum ve ayaklarımda kayıyorum. "Sıcakta koşarım. Hep öyleydin. Sokağa çıkma yasağını çiğnemek için beni yataktan evin önünde dikilmeye mi sürükledin yoksa?"

"Göreceksin. Hadi gel." Marie kolunu benimkine dolamaya çalışıyor ve ben irkiliyorum, dirseğimi onun yanından ayırmak için kullanırken nefesim ciğerlerimden sertçe fırlıyor. "Özür dilerim. Sarılmayı sevmediğini bilmiyordum."

Neredeyse gülecektim. Normal insanlar sarılmaz. Ben normal olmaktan çok uzağım. İnsanlara dokunmasam daha iyi. Zaten kimse bana dokunmak istemiyor.

Hikâyemi bilmiyor olabilirler ama ne kadar baş belası olduğumu görmelerini sağlamak için harika bir iş çıkarıyorum.

Bu benim için yeni bir rekor olabilir.

Başka bir şey söylemeden içeri dönüyorum, dişlerimi sıkmış, büyümeye hakkı olmayan beklenti balonunu eziyorum.

"Korkuyor musun?" Marie sözümü kesti, elleri havada ve özür dileyen bir gülümsemeyle yoluma dikildi.

Gardımı bir şekilde üçünün arasına bakıyorum. Hâlâ onlarla gitmemi istiyor mu? Anlamıyorum.

"Zaman kaybediyoruz," diye yakınıyor Violet alttan alta. "Ben . Orada görüşürüz." Bu kadar kısa boylu bir kıza göre hızlı, ormana doğru koşuyor, yüksek at kuyruğu sallanıyor ve .

Vücudumdaki gerginlik azalıyor ve kendi içime kapanmaya alışmışken nasıl davranacağımı bilemiyorum.

Jessica gözlerini devirir. "Tekrar tökezlemeden gidelim."

Sessizce takip ediyorum, nereye adım atacağımı bilmek için gözlerimi izledikleri yoldan ayırmıyorum. Üçü de ay ışığının aydınlattığı ormanda tanıdık bir şekilde . Dikkat etsem bile, göremeyeceğim kadar karanlık olan yerlerde birkaç kez tökezliyorum.

Çok , yoğun otlar ve aşırı büyüme, ağaçlarla noktalı yumrulu bir açıklığa açılır.

Bekle, hayır, açıklık değil. Gözlerimi kısarak, taş şekiller bir anlam kazanana kadar zemini tarıyorum.

Mezar taşları. Kaşlarım havaya kalktı. Terk edilmiş mezarlıktayız. Bayan Talbot'un uzak durmam için beni uyardığı yerde.

Ay ışığı bulutları delip mezarlığı kaplayan sisi aydınlatıyor. Buradan küçük bir tepenin aşağısındaki giriş kapısını görüyorum. Violet görünürde yok.

"Talbot House'un arkasından dolanıyor," diyor Marie. "Çok büyük."

"Buralarda eğlenmek için yapılacak tek şey bu mu?" Duyulmaması gereken bir mırıldanma ama Jessica bana sırtıyor.

"Herkes buraya gelir." Tepenin üstündeki taş binanın kalıntılarını işaret ediyor. "Şapele girecek cesaretin olduğunu mu sanıyorsun? Perilidir. Geçen sefer buraya gizlice girdiğimizde bir hayalet gördüm."

Omuz silkiyorum. "tek bir yolu var."

Onları beklemeden, yarısı toprağa gömülmüş mezar taşlarından kaçınmaya zahmet etmeden nemli zeminde ilerliyorum. Yüzünün bir kısmı eksik, ağlayan bir melek heykelinin geçiyorum.

Eğer başhemşire bana buraya gelmememi açıkça söyledikten sonraki ilk gecemde yaptığım bu küçük günahı öğrenirse, beni mı? Önümüzdeki bir ay boyunca vasi olarak devlet tarafından atandı. Benden kurtulmaya çalışsa da umurumda değil. Yıllardır aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorum.

Parmak uçlarım dik duran birkaç mezar taşından birine tırmanan kalın sarmaşıkların üzerinde geziniyor. Midemde garip bir his dönüyor. Neredeyse tanıma gibi. Bu nokta için. Belki de bu kişiyi? Başımı eğerek kabartmayı okumaya ama koşulları ismi okunamayacak kadar bozmuş. Tahmin edebildiğim en iyi şey, bu kişinin iki yüz yıl önce toprağa verildiği yıl.

Orada ne kadar uzun süre durursam, hafızamın arkasındaki rahatsız çekiş o kadar . Bu yerde garip bir şekilde nostaljik hissettiren bir şey var. Ne olduğunu anlayamıyorum ve sinirli bir sesle bu hissi bir kenara itiyorum, kendimle işim bitiyor.

Uyum sağlayabileceğim bir yer bulmak için o kadar uzun zaman harcadım ki, terk edilmiş mezarlıklar bana düpedüz evim gibi gelmeye başladı.

Bir anıt mezarın etrafından dolanırken acı bir homurtu duyuyorum. *Biri bu kızı terapiye götürsün, hemen.*

Bu mezarlığı neden bileyim ki? Bu mantıklı değil. Dosyama göre, bebekken Pine Barrens'da terk edilmişim,

Leeds evinden çok uzak olmayan bir kapı eşiğine bırakılmışım-

Jersey Şeytanı'nın kötü şöhretli evi, eğer bir kriptid meraklıysanız. Ben .

Küçük bir taş şapelden geriye kalanlar tepenin üzerinde duruyor, çan kulesi çökmüş ve çanı kayıp. Üst kata çıkan bir dizi kırık dökük merdiven, harabelerin yan tarafını kucaklıyor ve aniden yere doğru kısa bir düşüşle son . Basamakların altında, bir insanın sığabileceği kadar uzun, küçük bir kemer bulunmaktadır.

Bir an için kemerin içindeki havanın parladığını düşünüyorum. Gözlerimi kırıştırdım tekrar görmeye çalışıyorum. Başımı sallıyorum. Sis görüşümü etkiliyor.

vardığımda Violet elinde yanan bir mumla şapelin içinden çıkıyor. "Hissettin mi?" "Neyi hissettim mi?" Ses tonum temkinli ve onu ihtiyatla izliyorum.

"Bilmiyorum, bir şey dışarı çıkmak istiyor gibi?" Omuz silkerek gülüyor. "Diğerleri yapamayacaklarına yemin ediyor ama buraya her geldiğimizde tüylerim diken diken oluyor."

"Belki de sadece adrenalindir," diyorum mantıklı bir şekilde. "Psikolojini bozuyorsun ve orada olmayan bir şeyi arıyorsun."

Jessica ve Marie tepeye çıkarlar. Birbirlerine fısıldarlar.

Onlara döndüm. "Buranın olayı ne? Neden yasak?"

Bayan Talbot'un mezarlığın zehirli toprak olduğuna dair uyarısı doğru değil. Bu gece sıra dışı bir şey görmedim. Burası çok eski.

Ölülerin istirahatgahları, koşuşlarının buraya gelmesini yasaklamak için neden batıl inançları olduğunu anlamıyorum.

"Burası öte dünyayla iletişim kurduğumuz yer," diyor Jessica şüpheci bir ses tonuyla. "Her şeyi ayarladın mı?"

"Evet. Tahta gitmeye hazır," diyor Violet.

"Güzel." Jessica bir kutu tutuyor ve sırtıyor. "Kim seansımızı hazır?"

Violet'in odanın etrafına yerleştirdiği mumların aydınlattığı harabelerin içine girerken Marie bana "O tamamen yasal," diye mırıldanıyor. "Bir keresinde tarot falı ve o hafta başka bir kız, kasabada çalıştığı hırdavat dükkanını işleten aile tarafından evlat edinildi."

Bana daha çok kız yeni ailesiyle kendi başına tanışmış gibi geldi. Başımı sallıyorum, sıkışık odaya bakarken ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Mum ışığının kehribar rengi parıltısı nemli taş duvarlara uğursuz gölgeler çiziyor. Odada beni ürperten bir soğukluk. Dışarıda açık hava daha sıcak.

Odanın ortasında bir battaniye ve bir ruh çağırma tahtası var. Estetik bir şey, içimdeki ölü bile bunu kabul edebilir. Siyah bir arka planı ve belalı bir Azrail resmi olan beyaz bir yazısı var. Ortadaki parça güneş ve ayı tasvir ediyor. Kızlar etrafında daire şeklinde oturup bana beklenti içinde bakıyorlar.

Onlara katılmadan önce ağırlığımı ayaklarımın üzerinde kaydırıyorum. Bu tür pek ilgilenmiyorum. Sıradan bir hayattan fantastik dünyalara reenarnasyonla ilgili mangalardan hoşlanabilirim ama büyüye inanmam. Clarks beni küçük yaşta beslediğinden beri, okült veya doğaüstü olarak sınıflandırılan her şeyden hayal kırıklığına uğradım.

Üvey annemin çürümüş sesi kafamın içinde yankılanıyor. *Sen doğal değilsin. Şeytan seni beni sınamak için gönderdi. Sen beni aşağı çekmeden önce ben seni batıracağım.*

Hatırladıkça mideme bir ateş parçası saplanıyor. O artık yok. Bana zarar veremez. Kızlar tahtada duran kalp şeklindeki parçaya dokunuyor. Ben hemen aynı şeyi yapmıyorum, Parmaklarımı avuçlarımın içine kısırarak.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" Marie soruyor.

Hayır. Bunu kabul ediyor muyum? O da hayır.

"Tabii ki. Kim yapmadı ki?" Onlara ayna tutarken sesim sert ve zoraki çıkıyor.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey. Omuzlarımdaki gerginlik düğümü gevşiyor. Ellerim Marie ve Violet'in ellerine değişiyor ve kesinlikle hiçbir şey olmuyor. Kimsenin canı yanmıyor. Kimse çılgılık atmıyor.

Nefesimi tutup onlara bakıyorum. "Yani...?"

Jessica gözlerini kapatır. "Ruhlar, çağırımı duyun. Eğer dinliyorsanız, kız kardeşlerim ve ben bizimle iletişim kurmanızı bekliyoruz. Kendimizi sizin kaplarınız olarak açıyoruz."

"Hareket," diye tıslıyor Marie.

"Hayır, hareket ettirmiyorum," diye yemin ediyor Violet.

Kalp şeklindeki parçayı biraz zorluyor muyum? Olabilir. Onu dürtmek istememiştim. Dördümüz de içinde tahtayı takip ederken, onlar huşu içinde, ben kuşkuyla bakıyoruz. İçlerinden biri muhtemelen hareket ettirirken ben parmaklarımın baskısını hafif tutmaya Beklentileri yükseldikçe her biri eğiliyor, ta ki her şey sona erecekmiş gibi görünene kadar.

Violet'in nefesi kesilir. "artık."

"Kurulla daha önce hiç bu kadar doğrudan bir faaliyetimiz olmamıştı." Jessica gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Genellikle buradaki ruhlar utangaçtır. Senden titreşimler aldığımı biliyordum."

"Tamam mı?" Çemberin etrafına bakıyorum. "Beleşçiler ne istiyor? Sonsuz can sıkıntısına çare olacak Netflix şifresini mi?"

Marie sırtıyor. "Sevimli, ama hayır. *Go home* diye yazmışlar ve başka bir kelimeye başlamışlar ama Lde durmuşlar. Senin adın L ile başlayan tek isim."

Oh. Anlıyorum. Anlıyorum. Sadece benimle dalga geçiyorlar. Ben de kabul ediyorum. Bunu şimdi bitirmekten ve bir şakayı kaldıramadığım için önümüzdeki ayı üç kızgın ev arkadaşıyla geçirmekten iyidir.

"Harika," diyorum gecikmeli olarak.

"Onlara bir şey sor," diyor Violet. "Neden eve gitmeni istiyorlar?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direnerek dikkatimi tahtaya veriyorum. "Onu duydunuz, ruh dostları.

Ne oluyor?"

Jessica boğazını temizliyor. "Ruhlar genellikle sorularınızda gerçekten spesifik olmanızı ister.

İletişim kurmak onlar için zor olabilir. Bedensiz bir enerji olsaydınız nasıl hissederdiniz?"

Çoğu gün bedensiz bir enerji gibi hissettiğimi düşünürsek, bu sahte hayaletlerle çok iyi anlaşıcağımızı düşünüyorum.

Küçük bir iç çekerek, onu yatıştırmak için tekrar deniyorum. "Pek çok yerde yaşadım. Hangi eve geri dönmeliyim?"

Mumlar titriyor, ancak taş kalıntılar arasında hiçbir esinti hareket etmiyor. Violet ve Marie birbirlerine geniş gözlerle bakıyorlar. Dokunduğumuz tahta parçası tekrar tahtanın üzerinde hareket ediyor. Kızlar izliyor, kalbin ucu her harfi işaret ederken mesajı heceliyorlar.

"O...r...i...g...i...n," diye bitiriyor Marie kaşlarını çatarak. "Köken? Aslen nerelisin?"

Resmi olarak mı? Hiçbir fikrim yok.

Dudaklarımı yalayarak onlara sırtıyorum. "Teknik olarak ben Pine Barrensta bulunduğumda Çocuk Koruma Servisi arandı."

Jessica'nın bakışları ilgiyle keskinleşiyor. "Şehir efsanesine göre Jersey Şeytanı Pine Barrens'da."

Yarasa Çocuk'un kapısının önünde bulunduğumu bilmesine gerek yok, o yüzden . "Sen kriptidleri bilirsin."

Beni incelerken çenesine vuruyor. "Brim Hills'in kendi efsanesi olduğunu biliyor muydun?" Yüzümdeki boş ifade karşısında sırtıyor. "Tam da efsanenin doğduğu yerde oturuyoruz. Bu şapel onun yüzünden yandı."

"Bunu her söylediğinde tüylerim diken diken oluyor." Violet kendine sarılır ve titrer. "Brim Hills cehenneme açılan bir kapıya ev sahipliği ," diye duyuruyor

Jessica.

İçimden keskin bir kahkaha koptu. "Pardon, ne?"

"Bir kapı. Cehenneme giden bir yol. Efsane bu mezarlığı kapının bulunduğu yer olarak işaretler."

"Gel ."

"Ben ciddiym. Dünyanın her yerindeler. Bu kapı ilk olarak Devrim Savaşı sırasında ün kazandı. Kapının gizli olduğu ama bir ayinle açılabilirdi söylenir." Jessica örgüsünün ucuyla oynuyor, dudaklarında gururlu bir gülümseme daha beliriyor. "Ama bir kez açıldı mı... kaderin mühürlenmiş demektir. Kapıyı koruyan bir iblis var ve onu çağırmaya cüret eden herkesin ruhunu ele geçiriyor."

. "Öyleyse neden zahmet ediyorsun? Kulağa gerçekten boktan bir anlaşma gibi geliyor."

"Kapının tarihi böyle." Violet omuz silkiyor. "İnsanlar bunu yapmak için her yerden geliyor. Bu bir cesaret sınavı."

"Bu aptal ölüm kapısını denedin mi?" Ben de karşı çıktım.

Başını sallıyor, sonra da "Peki yeterince cesur musun Lily?" diye soruyor.

"Ne?"

"Kapıyı açın. Denemeniz için size meydan okuyoruz." Ses tonu meydan okumadan yapmacıklığa kayıyor.

"Tabii çok korkmuyorsanız?"

Her şey yerine oturuyor. Dudaklarımı büzüyorum. Bu yüzden buraya gelmemi istediler. Ruh çağırma tahtasıyla ilgili tüm o şeyleri bu yüzden uydurmuşlardı. Klasik kötü kız saçmalığı. Jessica burada yeni bir kız varken sıralamanın yerinde kalmasını sağlamak istedi. Bu üçü arasında açıkça en iyi köpek o.

Bir yanım ona git kendini becer demek istiyor, Brim Hills'te geçirdiğim zamanı şakadan sinirli bir sürtük olarak etiketlenerek geçirmeye razı .

Bir de diğer var. Başkaları için kendimi hep daha az yapmaktan çok yoruldum. Ne?

-Beni bununla korkutabileceklerini mi sanıyorlar?

Ağzımdaki kuyu suyunun buruk hayali tadı sertçe yutkunmama neden oluyor. Uydurma bir efsaneden daha kötüsünü atlattım.

Ayağa kalkıp şortumun tozunu alıyorum ve kollarımı kavuşturarak Jessica'nın başında dikiliyorum.

"Tamam. Kapıyı açarım." Gerçekten bir şey gibi değil. Bana anlattıkları efsane tamamen saçmalık. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

ÜÇÜNCÜ ŞUBE

LILY

Violet eşyalarını Marie'nin çantasına doldurduktan sonra bizi dışarı çıkarıyor.

"izleyeceğiz." Jessica yolun yanındaki demir kapıyı işaret ediyor. "İyi şanslar."

Gözlerimi kısıyorum, içimde bir ateş parçası kaynıyor. "Eğer hayatta kalırsam," diyorum tırnak işaretleriyle tüm bunlar hakkında ne düşündüğümü vurgulayarak, "bana ne vereceksin? Bunu bir hiç uğruna yaptığımı düşünme. Cesaretim hakkında ne düşündüğün umurumda bile değil."

Bir an beni düşündü. "Yüz dolar."

Dudaklarımı birleştiriyorum. Nakit işe yarayabilir. Philly'de geçirdiğim zamanlardan biriktirdiğim az miktardaki parayla kendi zulam azalıyor. Bir ay buralarda düzgün bir iş bulmak için yeterince uzun olmayacak. Kimse kaçma riski olan birini istemez. Söz verdiği şey, zamanım dolduğunda buradan çıkış biletim olacak.

"Anlaştık."

Tepeden aşağı başladıklarında Marie , mezar taşlarının arasında aptallar gibi dans ederler. "Basamakların tepesinden başlayın, sonra on üçe kadar sayarak geriye doğru inin. En altta kemerli geçitten geçeceksiniz."

Tereddüt ediyor ve ben sabırsızlanıyorum. "Bu mı? Bundan sonra ne olması gerekiyor?"

"Bir kez geçtiğinizde, cehennemin kapısı açılır." Mezarlığa bakıyor ve ceketinin fermuarıyla oynuyor. "İçini görürsen, efsaneye göre gece bitmeden ölürsün. Eğer hayatta kalırsan, seni deliliğe sürükleyecek yedi gece talihsizlik yaşayacaksın. Duyduğuma göre, kimse yedinci geceye kadar aklını kaçırmadan ya da ölmeden ulaşamamış. Her iki da, geçit istediğini alacaktır."

Yanağımın içini çiğniyorum. "Uğursuz."

"İyi olacaksın." benden ziyade kendini rahatlatıyor gibi. "Tanıdığın biri bunu yaptı mı?"

"Şey... Jessica dört yıl önce buraya geldiğimde bunu yapmam için beni cesaretlendirdi." Başını eğdi. "halde ona yaptığımı söyledim. Ama Bayan Talbot'un oğlu. Güya o yapmış ve aynı hafta korkunç bir kaza geçirmiş. Kasabanın kuzeyindeki yolda bir çukur açılmış ve arabası çukura düşmüş. Arkadaşlarından biri cenaze töreninde ona burada sigara içtiklerini itiraf etmiş."

"Bu gerçekten berbat bir tesadüf."

Bayan T'ye duyduğum sempati içimi sızlatıyor. Oğlunun ölmeden önceki son faaliyetlerini hatırlatan bu yanında yaşamak bir yük olmalı.

"Demek istediğim, benim yaptığım gibi yaparsan diğerlerine söylemem."

"Teşekkürler," diye karşılık veriyorum, ses tonumdaki ısırlığı gizleme zahmetine girmeden.

Beni korumayı teklif ediyor ama o da hâlâ bu işin bir parçası, hâlâ bana karşı yapılan şakanın içinde. Jessica

Tepeye tırmanmadan önce ona fısıldadım -bildiğim kadarıyla, harabelerde kıcıımı sallayarak koşmam için beni cesaretlendirmek en başta onun fikriydi.

Marie yüzünde reddedilmiş bir ifadeyle benden uzaklaşıyor. Kaşlarını çatarak diğerlerini takip etmek için tepeden aşağı iniyor.

"Bu işi bitirmenin zamanı geldi," diye mırıldanıyorum.

Hiçbir yere çıkmayan taş merdivenleri ilgisizlikle inceleyerek yukarı doğru yürümeye başlıyorum. Aşınmış taşlar vıcık vıcık yosunla kayganlaşmış. Ayağımı kaybettüğimde yarı yolda nefesim kesiliyor. Kendimi şapel kalıntılarının duvarında yakalıyorum, midem çalkalanıyor. En üst basamaktan düşüş çok uzak değil, ama yere çarpmak ve kafatasımı aşağıdaki zemini süsleyen büyük taşlarda kırmak canımı acıtabilir.

Diğer insanlar da benim gibi yağmurlu bir günün ardından bunu , eminim kayıp düşerek ölürlendi. Efsane muhtemelen böyle başladı.

Tepeye vardığımda, botumu parçalanmış kenarın üzerinde sürüyorum. Küçük çakıl taşları . İç çekerek arkama bir göz atıyorum ve denge için kollarımı açarak inişe başlıyorum. İlerlerken kafamdan on üçe kadar sayıyorum. Dibe yaklaştığımda ağaçların hışırtısı kesiliyor, hava kararıyor. Kızları ya da başka bir şeyi duyamıyorum. Mezarlık, botlarımın son birkaç basamağa vururken çıkardığı gümürtü dışında sessiz.

İçim daralıyor. Bunlar beni her yerde takip eden tuhaf olaylar.

Kemerden geçmek için geri geri gitmeye devam etmem gerekiyor mu bilmiyorum ve son sevişmem de kayboldu. Buradan çıkmaya hazırım. Etrafımda dönerek, geçerken iki orta parmağımı da kaldırıyorum.

Şüphelendiğim gibi, kesinlikle hiçbir şey olmuyor. Yine de bunu yaptığım için yüz dolar kazandım. "İşte," diye bağırdım tepenin dibine doğru. "Senin aptal testini yaptım. Mutlu musun?"

Bekle. Mezarlığı tekrar arıyorum, midem sıkışıyor. Kızları hiçbir yerde bulamadım. Yalnızdım.

Bir iç çekiş koptu içimden. . Bahse girerim çoktan yataklarına dönmüşler ve bana o aptal ayini yaptırdıkları için gülüyorlardır. Marie bile. Eminim sadece gardımı düşürmem için bana iyi davranıyordur ama dostça başkalarına güvenme yeteneği sıfır olan birini kandırmak için yeterli değil. Bunu uzun zaman önce Clarks'ların evini Bayan Clark hala içerideyken kül eden yangında yaktım.

Bir an için her şeyin farklı olabileceğini düşündüm.

Aptalca. İnsanların arasına karışmaya değer olduğumu düşündüğüm için başıma gelen bu. ne boksa. Daha iyisini biliyorum ama yine de oyuna geldim.

Kapıdan uzaklaşırken garip, hafif bir his beni çekiştiriyor, sanki görünmez bir ip ben hareket ettikçe orta yerimi daha sıkı sarıyor.

Daha önce yaşadığım garip déjà vu hissi geri dönüyor, sanki bir parçam ayaklarımın altında ezdiğim yosun kümelerini tanıyor. Bu sarsılmaz. Violet da bunu hissedebildiğini söyledi. Ona göre bir şey dışarı çıkmaya çalışıyor gibiydi.

Gözlerimi yıkık merdivenin altındaki taş kemere diktiğimde, daha önce gördüğümü sandığım parıltılı hava tekrar ortaya çıkıyor. Statik elektriğe benzeyen küçük, zar zor algılanabilen gümüşü çizgiler taşların arasındaki boşlukta titreşiyor. Sonra bir anda kayboluyorlar ve kulaklarım patlıyor. Ellerim onları örtmek için havaya kalkıyor ve birkaç kez yavaşça göz kırpyorum. Bunu hayal etmişim, değil mi?

Her şeyin kafamda olduğuna kendimi yarı yarıya inandırmıştım ki, vücudumdaki tüm tüylerin diken olmasına neden olan unutulmaz bir çılgınlıkla sessizlik bozuluyor. Sanki biri bana sesleniyordu.

Arkamı döndüm. "Alo?"

Ses tekrar geliyor, ama kelimeler karışık, neredeyse farklı bir dil gibi geliyor. Anladığım bir dil değil. Kelimeler bozuk bir plakta atlayan bir iğne gibi sürükleniyor.

"Marie?" Sessizlik. "Beyler? Tamam, haha. Çok komik. Umarım tepkimi filme almışsındır, çünkü bu son kez ."

Sol tarafımda bir dal kırılıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Esinti , tepemdeki ağaçlar hışırdıyor. Alçak, korkunç bir hırıltı sisli karanlığı delip geçiyor, ardından sıcak bir rüzgâr ensemde geziniyor. Tepeden aşağıya doğru fırlıyorum, resmen üşümekten daha az.

Bir duman kokusu alıyorum ve boğazımı tıkayan korkuyla boğuluyorum. Bir daha olmaz. Lütfen. Şimdi olmaz.

Terli ellerim boynumu tırmalıyor. Yangının keskin flaşlarla bana saldırıyor. Yangın yok. Kontrol bende. İnanana kadar her aceleci adımda bunu kendime tekrarlıyorum.

Tepenin dibine yaklaştığımda, rahatsız edici bir çığlık atarak kısa kesiyorum. Üç adam yolumu kesmek için öne çıktı. Biri benim yaşlarımda görünüyor, diğer ikisi belki biraz daha yaşlı. Kızlar onları kasabadan tanıyor olabilir. Bunca zamandır saklanıp ormandan mı izliyorlardı?

Uzun boylular ve tehlikeli bir hava yayıyorlar. Dağınık beyaz sarı saçlı en kısa boylu olanı, dizimin hemen üstüne kadar gelen mezar taşlarından birine bir ayağını koyuyor ve sanki onların yanında kibrit kutusu büyüklüğündeymiş gibi görünüyor. Bana ukala bir el sallıyor.

Arkadaşlarının ondan birkaç santim fazlası var, grubun en irisi aynı zamanda en kaslısı. Kahverengi saçlarının üst kısmı daha uzun ve yanları kesilmiş olsa da, sert duruşuyla askeri uyandırıyor.

Sonuncusunun gür siyah saçları ve boynundan aşağı inen, kıyafetlerinin altından devam eden dövmelemleri var. Başını yana eğerek dudaklarını yalıyor.

Ortak bir noktaları göze çarpıyor: gözleri. Her biri mavinin, yeşilin ve altının farklı bir tonunda olan bu gözler neredeyse karanlıkta parlıyor gibi görünüyor. Ama bu imkansız. Bu etkiyi nasıl yarattıklarından emin değilim. Belki özel lenslerdir?

Bekle, bu. Onlar da bunun bir parçası. Kızlar cesaretten sonra dışarı atlayıp beni korkutmalarını sağladılar. Derimin altında kavurucu bir vızıltı oluşuyor. Kahretsin. Hayır, kendimi kontrol altında tutmalıyım.

Kaçma şansımı düşünürken kalbim güm güm . Mezarlık alanının Talbot Evi'nin arkasında olduğunu söylediler. Şapel kalıntılarının yanından koşarak geçebilir ve bu serserilerden kurtulduktan sonra ormanın içinden geri dönüş yolunu bulabilirim.

"Oh." Sarışın adam memnun görünüyor, beni bir kez daha kontrol ediyor. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken kirli bir inilti sesini sertleştiriyor. "Bir kız. Kapı bir kadın tarafından rahatsız edilmeyeli uzun zaman olmuştu. Selam, güzel şey. Seninle geçireceğim her dakikanın tadını çıkaracağım."

Göz kırpmıyor ve kafam sarsılıyor. Horny Fuckboy arkadaşının kocaman kollarından birine vuruyor. "Alakasız yok," diye bağılıyor koca adam.

Sesinin gücü beni ürpertiyor. Ona Korkunç Pislik adını verdim.

Üçüncü adam sessiz kalır. Gözlemci. Sert bir kaş çatmayla beni tepeden tırnağa süzüyor. Uğursuz bakışları yanımdan geçip gidiyor, mezarlığı küçümseyerek tarıyor. Yontulmuş çenesinde bir kas esniyor.

"Sen," diyor düşünceli adam, bu bölgeye hiç yakışmayan yumuşak bir İngiliz aksanıyla. Öne doğru adım attığımda uzun, koyu renk paltosu yere düşüyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, hiçbiriyle konuşmak istemiyorum"Geçidin sırlarına layık bulunmadınız."

Azgın suratını asar. "Neden bunu hep sen söylüyorsun?" "Kapa çeneni, kardeşim." Korkunç kafasının arkasını kelepçeler.

"Siz üçünüz durun, ben de sizi kurtarayım," diye . "Ben buradan gidiyorum."

Korkunç Pislik diğer ikisini omuzlarıyla geçerek, ezmek bir böcekmişim gibi bana doğru yaklaşıyor. Sadece önsezili bakışlarıyla bile birini yok edebilecekmış gibi görünüyor. Geniş

Kaslı gövdesi müthiş ve bizi ayıran eğri büğrü, çürümüş mezar taşlarının arasından açıklanamaz bir hızla geçerken bir adım geriye düşmekten kendimi alamıyorum. Bölgeyi iyi biliyor olmalı. Ben her adımda tökezleyerek geri geri giderken, üçü pütürlü zemine takılmaktan kaçınıyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Ruhunu kaybettin," diye homurdanıyor.

Buz işliyor. Yumruklarımı . Kesinlikle kendini bu işe . Bu üçlü beni için buradalar. Kabul nefret etsem de, başarıyorlar.

"Siktir git!" Bağırış serbestçe uçuyor ve düşüncelerimi kendime saklama çabalarımı unutuyorum.

Hırıltılı cevabıma ürkütücü sırtışırlarla karşılık veriyorlar, sonra hep birlikte bana doğru ilerliyorlar; Huysuz Piç ve Azgın Piç, Korkunç Pislik'i kuşatıyorlar. Göğsümde bir titreme oluşuyor, ta ki geri çekilen her adımda tüm vücudum sarsılana kadar. Geniş gözlerimi onlara kilitliyorum. İçimden bir ses başka tarafa bakarsam işlerin daha da kötüye gideceğini söylüyor.

"Bu kadar yeter. Tebrikler, kasabadaki yeni sataştın ve ürkütücü mezarlıkta onun ödünü . Sadece-"

Sahte kabadayılığım, diz hizamdaki yarı topraktan çıkarılmış bir melek heykelini devirip kıcımlı nemli bir ot yığınının sertçe gömdüğümde bir feryatla kesiliyor. Yumuşak kalçamı zedeleyen küçük bir çakıl taşının acısına karşı dişlerimi sıkarak irkiliyorum. Lanet olsun, yarın çok güzel olacak. Öfkeli bakışlarını kaldırdığımda, üç kıkırdayan piçin beni ilgiyle incelediğini görüyorum.

"Sadece ne yapabiliriz?" Horny Fuckboy'un dolgun dudaklarının yavaş kıvrımı düpedüz günahkâr. Tuhaf bir şekilde parlak ela gözlerini göğüslerimin kabarıklığına doğru kaydırırken gözlerinden taşan sıcaklık da öyle.

Yaklaşıyor ve çömeliyor. Sönmüş bir kamp ateşinin kokusu burnumu gıdıklıyor. Kızlar beni mezarlığa götürdüğünde yanan odun kokusu aldığımı hatırlamıyorum. Beni korkutmak için tasarlanmış dangalak davranışlarını saymazsak, kare çene çizgisi, alnına dökülen buz gibi beyaz saçları ve karanlık, sisli gecede ısıldayan altın rengi lensleriyle yakışıklı biri.

Mırıldanıp uzun, soluk bir parmağını yanağımda gezdirdiğinde başımı çeviriyorum. Dokunuşu tenimi ama olmuyor, göğsümde garip bir şekilde hoş bir sıcaklık patlaması yaratıyor - kontrolü kaybetme korkusu bir sıcaklık.

Bu da ne?

Ağzı kendini beğenmiş bir sırtışırla geriliyor ve içimi burkan hırıltılı bir kahkaha atarak başını sallıyor. "etmek mi? Seve seve. Senin yenmek için can kadar ben de tatmak için can atıyorum, kayıp kız."

Dudağım kıvrıldı, etkilenmedim. Gerçek duygularımı dışarı zorlanıyorum, tepkilerim iznim olmadan serbest kalıyor.

Ona bu kadar komik gelen ne anlamıyorum. Bu pisliklerin nesi var? Küçük bir kasaba Pennsylvania'da hayat o kadar sıkıcı ki geceleri kızları avlayıp koparmak tek eğlenceleri mi?

İri adam derin bir hırıltı çıkarır ve Uzun, Esmer ve a döner. "Onun işini bitirmeli ve bu işi . Bu diyarda olmaktan nefret ediyorum."

Midem dibe vuruyor ve ciğerlerimden hırıltılı bir nefes çıkıyor. Beni bitirmek mi? Bana ne yapmayı planlıyorlar? Kaçamazsam, kendimi birbiri ardına korkunç şeylere katlanırken, küçük parçalara ayrılıp çöp torbasında taşradaki bir dereye yüzerken hayal .

Yarışan düşüncelerim uzaklaşmadan önce, güçlü eller beni ayağa kaldırıyor. Horny, şortlarımdaki kiri ve otları süpürüyormuş gibi yaparken kıcımlı hissetmesine yardımcı oluyor. Bir parmağını yırtık file çoraplarıma sokuyor ve memnun bir mırıltıyla kalçama yapıştırıyor. Başkalarına dokunmamak için gösterdiğim çabayı unutarak onun gezinen ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. En düşmem onun ve yandaşlarının suçu.

O şanslı. Ona dokunduğumda, başkalarının yakalandığında olduğu gibi, kazara oluşan garip yanıklar ona zarar vermiyor.

beni gafil avladı. Buradan çıkmam gerek. Oyun oynayacak havada değilim.

Yılmıyor, kollarıyla belimi sarıyor ve beni sert bedenine çekiyor. Ne kadar sıcak olduğuna dair bir nefes serbest kalıyor, vücudunun sıcaklığı benimkini bir kucak gibi sarıyor. Flanel gömleğinin içinden kapüşonuma doğru eriyor ve içimde bir başka yabancı sıcaklık patlaması yükseliyor. Midemdeki garip çarpıntıyı bastırıyorum.

Hayır, . Tehlikedeyken kimse için heyecanlanmayız, aptal.

"Hiç eğlenceli değilsin, sert çocuk." Omzunun üzerinden diğer ikisine küçümseyen bir bakış fırlattı ve sözümü bitirmek için yorumumu geçiştirdi. "Önce ben oynamak istiyorum. Üst tarafa çıkmayalı çok uzun zaman oldu. Görev çağrısından önce yedi gece bizim."

"Emirlerimize saygı göstermemen artık eskidi Matthias," diye homurdanıyor Korkunç mezarlığın öbür ucundan. "Bunun için seni rapor etme tehdidimi yerine getireceğim."

"Hâlâ işimi yapabiliyorum." Horny-Matthias burnunu boynuma dayayıp içine çekiyor. İrkiliyorum, kaçmak için kıvraniyorum. Daha zayıf olmasına rağmen, görüldüğünden çok daha güçlü, kollarımı kolayca kucağında tutuyor. "Kahretsin, gerçekten çok güzel kokuyorsun. Kızarmış tarçın gibi. Tadın da o kadar güzel mi?"

Sıcak dilinin boğazımda yol izlediğini hissettiğimde içimden boğuk bir çığlık çıkıyor. Dili yarılmış mı? bir başka günahkâr inilti çıkıyor ve boynumda titreşiyor. Midem alçalıyor ve bundan kurtulma arzumu çatıslıyor. Karışık tepkinin gücü beni sersemletiyor ve kafamı karıştırıyor.

"Lezzetli. İçine korku karışmasına bayılıyorum. İnsanın kanını kaynatıyor." Beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve ben dirseklerim ve tırnaklarımla ona karşı koyarak mücadele ediyorum. Beni diğerlerinin sürüklerken nafi. "Tadı inanılmaz."

dönüp beni dört bir yandan kuşatırlarken nabzım kulaklarımda hızla atıyor. Düzensiz nefes alıp vermelerim başımı döndürüyor, enerjimi tüketiyor. Kendime olan hakimiyetimi yıpranıyor.

Yakından bakınca, diğer ikisi de aynı derecede yakışıklı. İçimden kısa, histerik bir kahkaha kopuyor. Günahkâr derecede ateşli üç göt deliği beni merhametlerine teslim .

Korkutucu keskin bir şekilde nefes alıyor, geriliyor. "Valerian, o-"

"İmkânsız." Scowly reddettiğini mırıldanırken bile beni yakalıyor, kapüşonumu sertçe çekiştirerek kendine doğru çekiyor.

Matthias daha sert bir ses tonuyla, "Henüz işim bitmedi," diyor, bırakarak. "İlk tadım yeterli değildi."

Etrafımda üç uğursuz hırıltı yankılanıyor. Sesler çakıllı ve ilkel. "Benim," diye gürlüyor

Korkunç.

Boğazımdan mırıltıya benzer bir ses çıkarken yüz hatlarımı korku kaplıyor. Kaçmadan önce durduruyorum, geniş gözlü bakışlarımı ileri geri . Havadaki bir şey değişiyor ve beni üç sert göğüs arasında çarpışana kadar kafesliyorlar, elleri istedikleri gibi vücudumda dolaşiyor.

"Alder, tut onu. İstiyorum-" İçimi kabaran bir panik kaplarken Valerian'ın emri kesiliyor. *Bat ya da yüz.*

Eller beni aşağıda tutuyor. Kuyu suyu beni boğuyor, yakıyor, yakıyor, yakıyor. "Hayır!" Çığlık atıyorum.

Sanki bir şey onları sertçe itmiş gibi üçü de geriye düşüyor ve sıcak hava etrafımda tenimi uğuldatıyor. .

Buna bir şekilde ben mi sebep oldum?

Valerian dudaklarını aralayarak bana hesaplı bir bakış attı. Arkadaşları şaşkın şaşkın bana bakarken, o aklını topluyor.

Hiçbiri harekete geçmeye fırsat bulamadan ağaçların arasına daldım. İçimde ısı dalgaları

göğsüm ve avuçlarım karıncalanıyor. Ciğerlerim yanıyor ve bunalmış gözyaşlarım gözlerime batıyor ama durmuyorum. Başiboş bir mezar taşı neredeyse beni seriyordu. Dengemi korumayı başarıyorum ve tüm hızımla ormana doğru koşuyorum. Dallar kapüşonuma, filelerime ve yanağıma takılıyor. Küçük sıyrıklardan gelen acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

Önemli olan tek şey kaçmak.

Yeterince derine indiğimde, nefes almak için bir ağacın arkasına saklanıyorum. Dizlerim titreyerek etrafına bakıyorum, beni takip edenlerin görüş alanından çıkmak için çömeliyorum.

Ama değiller. Kimse arkadan takip etmiyor.

Ağır bir önsezi duygusuyla eve geri dönüyorum, zihnim bu gece olan tuhaf her şeyi reddediyor. O adamlar yerel bir efsaneyi canlandırarak beni korkutmak için oradaydılar. Hepsi bu.

DÖRT ŞEF

LILY

günler benim çarpık standartlarıma göre bile tuhaf şeylerle dolu. Bayan Talbot'un verdiği işleri yaparken, yemin ederim eller ve kollar temizlik dolabının kapısının altından uzanıp

Uzuvları dumandan ve gölgelerden oluşuyordu ve ben geri sıçradığımda yok oluyorlardı. Marie odamızın benim tarafına gelmiyor, uykumda acayip şeytani bir dil konuştuğuma yemin ediyor. Ve sürekli ismime benzeyen fısıltılar duyuyorum. Jessica'nın yaptığından eminim.

Henüz ölmedim ya da delirmedim, yani bu benim kitabımda bir kazanç. Ya da belki de Brim Hills'te sözde cehenneme açılan kapıyı kurcalayan diğer aptallar gibi her şeyin beni etkilemesine izin vermeyecek kadar inatçı ve farklı bir yapım var. Hepsi benim kafamda. Bunu hatırladığım sürece, eninde sonunda her şey yoluna girecek.

Tuhafliklar sona erecek. Her zamanki gibi görmezden gelmeliyim.

Mezarlıktaki geceden sonraki üçüncü gün, yatağa sınırlı bir şekilde gidiyorum çünkü Jessica cesaret işi için bana borçlu olduğu yüz doları ödemeyi reddediyor. Dikkat iyi olur; gerekirse çalmaktan çekinmem. Uyku rahatlama getirmiyor. Bilincimi kaybeder kaybetmez, mezarlıktan kaçtığımdan beri her gece aşırı aktif hayal gücümün hazırladığı korkunç bir hapishaneye çekiliyorum.

Rüya her gece aynıydı. Beni şapel kalıntılarının içinde başlatıyor. Ama çıktığımda mezarlıkta değil, karanlık bir peri masalı diyarındayım.

Etrafımı çevreleyen garip manzarada alevler ama ellerimi sürdüğümde yanmıyor. Şapel kayalık bir tepenin üzerinde duruyor. Bana zarar veremeyen alevlerin üzerinde, menekşe rengi gökyüzü dönen bulutlar ve kan kırmızısı bir ayla benek benek. Kırmızı kil ve sarmaşıklardan yapılmış dar köprülerle birbirine bağlanan bir vadinin karşısında, üzerinde havayı delen mimariye sahip bir şehir oturuyor. Şehrin kalbi neredeyse yasak bir kaleye benziyor, en yüksek merkezi kule parlak turuncu bir parıltı yayıyor.

Bu yerde tanıdık gelen bir şeyler var. Belki de bu rüyayı daha önce görmüşümdür. Uzaktaki yeraltı dünyasına benzeyen şehre daha yakın olduğum farklı bir versiyonu. Ya da belki de bu rüyanın üzerimdeki etkisi, burada sıkışıp kaldığımda bir tarih duygusu aşılmasıdır.

Bilinçaltımın uydurduğu isekai'den bıktım. Şanslıyım ki, sahte fantezi dünyasından ayrılmak için tek yapmam gereken tepeden inmek. Ne yazık ki, bu beni hayatımın en kötü gecesinin bir versiyonunu yeniden yaşamaya zorlayan rüyanın başka bir bölümüne gönderiyor. Giydiğim elbisenin uzun, muhteşem eteğini ayak parmağımı bir kayaya sürüyorum. Tepeden aşağıya, vadiye yuvarlanışını izliyorum. Bu tür rüyalara dayanamıyorum, farkında oluyorum ve rüyayı daha önce yaşadığımı hatırlıyorum ama değiştiremiyorum ya da ilerlemeden kendimi kurtaramıyorum.

Elbisenin ince kumaşına yumruklarımı geçirerek karanlığa doğru koşar adım atıyorum. Küvetteki sıcak suyun altından çıkmak için mücadele edene kadar rahatsız edici basınç beni her yönden boğuyor. Bayan Clark'ın parmakları tenime daha sert batıyor.

"Bu doğru değil. Doğal değil. Bunu düzeltmek zorundayım. Düzeltmek zorundayım," diye feryat ediyor küçük başımı tekrar altına sokmadan önce.

Çılgınca gözyaşları döküyorum, onu üzerimden atmak için uzuvlarım çırpınıyor, hayatta kalma isteğime tutunuyorum. Her şey çok sıcak, yanıyor, yanıyor, yanıyor. Küçük göğsümden bir mağara kazılmış gibi nefes almak acıtıyor.

Sonunda küvetten çıktım. Su köpürüyor, buhar odayı dolduruyor. Tenim pembe ve her yerim titriyor. Üvey kardeşim, Bayan Clark'ın oğlu, beni omuzlarımdan tutup sarsıyor ve uykudayken beynimin çözemediği anlaşılabilir kelimelerle bağırıyor. Sonra derisi kabarıp büzüşürken donup kalıyor, ta ki kolları eriyip geride kas dokusu ve açıkta kalan kemik kalana kadar. Sanki benim suçummuş gibi bana bakıyor.

Sonra rüya değişiyor ve ben dışarıda tek başıma Clarks'ların evinin kükreyen alevler tarafından yutulmuş kül izliyorum.

Sarsılarak uyandım, oturur pozisyona geçtim ve titreyen bir elimle kızarmış yüzümü kesik kesik nefesler boğazımı tırmalıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve gerçekten delirip delirmediğimi sorguluyorum. Üç gece üst üste bu cehennem görüntüsüne katlandım.

Rüyada olan şey bu değil. Onu durdurdu ama yangın peşinden geldi. Bir an histerik çığlıklar atıyordum, sonra yangın ayaklarımdan yayıldı ve önüne çıkan her şeyi yuttu. Biz . O cehennemden hiç çıkmadık. Ve bana ters ters bakmadık. Korku dolu bakışı o geceden aklımda kalan tek şey.

Sertçe yutkularak odanın Marie'nin tarafındaki saatine bakıyorum. Saat dördü biraz geçiyordu. Oda arkadaşım sanki beni sikmekte parmağı yokmuş gibi huzur içinde uyuyor, yüz hatları gevşemiş ve ağzının kenarından bir tutam salya akıyor. Kaşlarım düzleşti. Hafıza şeridinde yaptığım bu tatsız yolculuktan sonra uyumamın imkânı yok. En iyisi şimdi kalkayım.

Yedi gün beklemenin canı cehenneme. En kötü kabusumu yeniden yaşamak için kendimi bu kadar hırpalamaktan bıktım.

Hepimizin gizlice çıktığı o ilk geceden sonra ezberlediğim gıcırtılı adımlarla aşağı indiğimde, sonraki iki saat boyunca kendimi meşgul ediyorum. Kütüphane sekize kadar açılmıyor. Önce Bayan T. ile uğraşmam .

Saat altıya on kala kafasını şüpheci bir bakışla mutfığa sokuyor ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde yerleri hararetle ovarken buluyor. Bu, rotasyon programında bana verilen işlerin ötesinde bir şey. Aynı zamanda koruyucu annemin kemikli parmaklarının derime battığı hissini, sert zemini ve burnuma batan ve bana nerede olduğumu hatırlatan katı kimyasalları silmemin tek yolu bu.

"Ne yapıyorsun?"

"Tam olarak görüldüğü gibi. Ev işleri."

Bir süre sessizliğe izin veriyor.

"Neden?" "Uyuyamadım."

Beni daha fazla sorgulamıyor, kahve yapmak için etrafımdan dolaşılıyor. Tezgâha bir fincan koyuyor ve diğer kızların kalkmasını sağlamaya gitmeden önce bana bırakıyor. Ben dokunmadım. Hoşuma gitmediği için değil, kimsenin rastgele iyiliklerine güvenmemem gerektiğini defalarca öğrendiğim . Böyle bir şey yok. Aptal bir yerel şehir efsanesinden daha fazla efsanedirler.

ŞAFTÖR EIVE

LILY

Mrs. Talbot beklediğimden çok daha az tepkiyle serbest zaman için beni erken bıraktı. Sabahın erken saatlerinde yerleri kollarım ağrıyacak kadar sert bende ne gördüyse, beni yalnız bıraktı Bugün.

Diğer kızlar evde sıkışıp kalmış, başhemşirenin evde eğitimine katlanırken, ben kasabaya gitmek için güneşli yolun kenarından yürüyorum. Bugün file çoraplarımı atıp diz üstü çoraplar, askılı kadife mini etek ve göğüs dekolteyerimi harika gösteren siyah v yakalı bir gömlek giydim. Kolları yaralı ellerimi gizleyebilecek kadar uzun.

Bunlar benim rahat kıyafetlerim, kendimi güçlü ve hayatımın kontrolünde hissetmeme yardımcı olan kendi zırhım - kendim için alabildiğim küçük kontrol. Görünüşümle ilgili iyi hissettiğimde, bu bana yargılayıcı dünyaya karşı koyma cesareti veriyor.

Yolumun üzerindeki Brim Hills Mezarlığı'nın paslı demir kapısına orta parmağımı uzatıyorum ve bir sonraki virajda kırmızı örtülü köprüden geçmek için yolun karşısına geçiyorum. Bana kalırsa, cesaretimi tamamladıktan sonra orada o üç adamla karşılaştığım gece acımasız bir şakaydı. Yaşanan tuhaf şeylerin, adrenalinin korkuyla birleşmesinden doğan psikolojik bir kırılmadan başka bir şey olduğunu kabul etmeyi bile reddediyorum. Kızlar bir efsane uydurdular ve benim zihnim de buna uyarak cehennem gibi bir dehşet gecesi yarattı. Aynı şey son birkaç gündür gördüğüm kâbuslar ve göz ucuyla gördüğüm şeyler için de geçerli.

Bugün her şeyi geride bırakmak için bazı cevaplar alacağım. Geçmişte yaşadığım sıkıntıların bana musallat olmak için geri dönmediğini teyit etmek için güvenceye ihtiyacım var.

Kasabanın ana caddesi buraya geldiğim ilk günkü gibi ıssız ve iç karartıcı. En azından havadaki Ekim başı serinliği kızarmış tenime iyi geliyor. Duş almama rağmen, sabahın köründe yaptığım kişisel bakım temizliği seansından sonra henüz tam olarak soğumamıştım. Vücudum her zaman sıcak çalışır ve bir kez ısındığında, sıcaklığımı düzenlemek zordur. Evlat edindiğim kişilerden biri bana kızıl saçlılara özgü bir şey olduğunu, çünkü tanıdığı başka hiç kimsenin New York kışının ortasında şortla dolaşmadığını söyledi.

Doludan çok boş afişleri olan sinema salonunun önünden geçerek kütüphaneye giriyorum. Sıkışık, tek katlı, havada bayat bir kokunun asılı olduğu bir yer. Kapının yanındaki bankoda bir kütüphaneci oturuyor, ancak onun gerçek bir insan mı yoksa bir çirkin heykel mi olduğundan emin değilim. Tepki vermesi için elimi yüzüne doğru sallama isteği beni duraksatıyor.

Rafları tarıyorum, hiç manga var mı diye merak ediyorum. Böyle bir yerde, bundan şüpheliyim. Şanslıysam belki Naruto vardır. Benim tarzım değil ama burada sıkışıp kaldığıma göre her şeyi kabul edebilirim. Ayak parmaklarımın ucuna basarak, yığınların sadece üç derinlikte olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. İç çekerek arka köşedeki bilgisayar kabinlerine gidiyorum, şehrin daha büyük kütüphanelerini özleyorum.

Benden daha yaşlı görünen üç eski masaüstü bilgisayar var. İnternetin doğuşu döneminden kalma donanımlardan bahsediyorum. Daha kötü düşünerek ortadakini alıyorum. En azından bilgisayarları var.

Açılması sonsuza kadar sürüyor. Bir misafir hesabına giriş yaptıktan sonra bir arama motoru açıyorum ve *Brim Hills Mezarlığı* yazıyorum. Sonuçlar beni bombardımana tutuyor: on yıllara yayılan kaybolma haberleri, mezarlığın istimlak edilmesi, hatta bir paranormal aktivite araştırması. Sayfanın en altındaki bağlantıda kasabanın ayrıntılı bir tarihi olduğu iddia ediliyor.

Makalenin, kasabanın Quaker yerleşimciler tarafından kurulduğunu açıklayan giriş bölümünü ve küçük, birbirine sıkı sıkıya bağlı nüfusla ilgili sıkıcı ayrıntıları gözden geçiriyorum. Kasabanın şöhretini, gençler arasında popüler olan Kanlı Mary ve Şeker Adam efsaneleri gibi dikkat çeken ve ölüm cesaretleri listesinde yerini alan şehir efsanesine anlatmaya devam ediyor.

Brim Hills Mezarlığı'ndaki Cehennem Kapısı'nı rahatsız edenlerin ateşli imgelemlere ve psikolojik eziyetlere maruz kalacağı söyleniyor. Çok sayıda ölüm ve kaybolma vakasının lanetli alanla bağlantılı olduğu iddia edilmektedir.

"Evet doğru," diye mırıldanıyorum, okumaya devam ediyorum.

Brim Hills, ilk yerleşimcilerin kasabayı kapladığını iddia ettikleri kükürt kokusundan dolayı bu adı almıştır. Bunu kötü bir alamet olarak işaretlediler, ancak bölgede kaldılar. 1929 yılında yakındaki tepelerde bir sülfür cebi keşfedildi. Bu yeraltı cebi kömür madeni sistemine bağlanmaktadır.

Geri döndüğümde, Pennsylvania'nın merkezinde yayılan yerel yangınlardan bahseden başka bir makale seçiyorum. Bu haber Centralia'dan bahsediyor, buradan çok uzak olmayan bir kasaba.

Centralia'daki maden yangını bir kömür damarı üzerinde yer alıyor ve 1962'den beri ilçenin altında yanıyor. Yangının asıl nedeni hala tartışılmaktadır. Birçok maden ve yol, bozulma tehlikesi nedeniyle kapatılmıştır. Bu damar az 8 mil boyunca uzanmakta ve şu anda kapalı olan Brim Hills madenlerine bağlanmaktadır.

Bu pek çok şeyi açıklıyor. Sülfür kokusunu fark etmedim ama mezarlıkta dumanlı bir koku aldım. Bu kömür madeni yangınları, Cehennem Kapısı efsanesiyle ilgili tüm hikayelere ilham kaynağı olmuş olabilir.

Aklıma bir fikir geldi, arama çubuğuna *Cehenneme açılan kapılar* yazdım. Bingo. En az on tane daha sözde Cehennem kapısı ve kendilerini Şeytan'a açılan kapı olarak lanse ediyorlar. Alabama, Colorado, Indiana, New York ve Washington'da efsanenin başka bir versiyonu var. Her yerde var.

Bazı hikayeler benim yaptığım ayinden çok daha büyüleyici ve karmaşık Şeytan'ın cadı idamları nedeniyle mi yoksa çocuklarının mezarları orada olduğu için mi sözde bir yer seçtiği arasındaki tartışmayı okurken kendimi kaptırıyorum.

"Ziyaretçiler bir hayalet tarafından karşılanıyor, sonra aşağı itiliyor ve Şeytan'ın izi mi bırakılıyor? İnsanlar çok yaratıcı."

Arkamdan gelen soğuk aksanlı sesle . Başımı eğdiğimde Valerian'ın yükseldiğini, dövme eli ellerini odamın iki yanına dayadığını, küçük kasaba kütüphanesinin ortasında koyu renk giysiler içinde, ders kitabı kötü çocuk trençkotuyla yeri süpüren gotik prens gibi durduğunu görüyorum. Koyu renk saçları köşeli yüzüne dökülüyor, dudakları değişken bir kaş çatmayla bükülmüş.

"Sakıncası var mı? İnsanların omuzlarının üzerinden bakmak kabalıktır," diye . Kaşlarını kaldırdı. "Sakıncası var. Vaktimi boşa harcıyorsun."

Yüz ifademi onunkiyile eşleştiriyorum. Kıpırdamayınca, yaptıklarından sonra yanıma gelmeye cüret etmesine sinirlenerek onu kovuyorum. "O zaman beni yalnız bırak. Seni ya da pislik arkadaşlarını bir daha görmek istemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Onlarda dilimi kontrol edemememe ya da gerçek düşüncelerimi ve tepkilerimi zapt edemememe neden olan şey nedir?

Başını iki yana sallar. "Sana kapıyı açmanın sonucunu söyledim. Kendini mühürledin

kader, tıpkı senden öncekiler gibi. Bu sizin ödemeniz gereken bir bedel."

Kabinin duvarlarını kavlıyor ve beni daha da hapsetmek için üzerime eğiliyor. Yakışıklı yüz hatları kızgınlıktan yoğun ve aç bir şeye dönüşüyor. Tanrım, o inanılmaz mavi gözler çok çarpıcı. Gün ışığında onların sahte lensler olmadığını, sadece o parlak, eşsiz renkte olduklarını söyleyebilirim. Boğazında düğümlenen hırıltılı ses içimin sıkıca kıvrılmasına neden oluyor. Nefesimi tutuyorum, kalçalarımı sıvı sıcaklığın seline karşı birbirine bastırıyorum.

Bu, geçen gece bedenimle alay eden tuhaf, içgüdüsel hislerden farklı, daha az ilkel ve vahşi. Kontrol bende. Yine de bu kendini beğenmiş piç kurusuna karşı herhangi bir çekim hissetmek istemiyorum.

Omuzları gerilen Valerian, dövme elini saçıma dokunacakmış gibi hareket ettiriyor, sonra bırakıyor, ifadesi hassas bir kontrolle kapanıyor. "Senden ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyi."

Tam bir pislik olduğu için ona lanet olsun çünkü İngiliz aksanı sinirlendiğinde bile yumuşak bir okşama gibi.

"Hislerimiz karşılıklı," diye .

En azından mezarlıkta yaşadığım garip Stockholm Sendromu şimdi yaşanmıyor. Ona olan öfkem geri dönerken az önceki sıcaklık kayboluyor. Buna sevindim. Her şey bir yana, gecenin en tuhaf kısmı . Erkekler söz konusu olduğunda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim , ama biri bana ilk dokunduğunda neredeyse eriyeceğimi hiç beklemezdim. Cidden, içinde bulunduğum tehlikeli durumla yüzleşirken verdiğim tepkinin adını bile koymayacağım için kendime yuh olsun.

"Benden kurtulmak istiyorsan, geri başlayabilirsin. Ben ." Çenemi kaldırıyorum, düşüncelerimi her zamanki gibi zincire vurmak yerine aklımdan geçenleri söyleme dürtüsüne teslim oluyorum. "Aslında, birkaç hafta sonra Cadılar Bayramı'na kadar bekle. On sekiz basar basmaz Brim Hills'i toz duman içinde bırakacağım."

Karanlık, eğlenen bir huff onu terk ediyor. "Kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hadi kaç. Kaç. Nereye gidersen git, seni bulacağız."

Gözlerimi kısarak sandalyemden kalkıyorum, sertçe nefes alıp bana dokunmak yerine vazgeçtiğinde tatmin . daha iyi. Başkalarına dokunursam kötü şeyler olacağını söyleyen korku parıltısını bir kenara iterek koluna vuruyorum. Esprili bir ses daha çıkarıyor. Onu gülerken görmek ürkütücü, düşünceli alaycılığı vahşi bir sırıtsa dönüşüyor.

"Bu zayıf saldırı beni incitmek için miydi?" eğiyor, böylece karışık siyah saçları yüzüne düşüyor. "Hiçbiriniz asla öğrenemezsiniz."

"Bu geçen gece için. Bana oynadığınız oyun için seni ve arkadaşlarını sikeyim. Talbot House'daki kızlar mı seni?"

Gözlerinin sırtıma yaptığı baskıyı görmezden gelerek bilgisayarı kapattım. Monitörün yansımada, dikkatinin yuvarlak kıcımın kabarıklığına kilitlendiğini . Dişlerimi sıkarak geçtim ve çıkışa yöneldim. Buraya gelme olan açıklamayı aldım. Artık kâbus . Valerian'ın dumanlı, hafif acı kokusunu ve botlarının gümbürtüsünü fark edene kadar ağzımın kenarı kalkıyor.

"Hâlâ beni mi takip ediyorsun?" Aksanını ve karamsar ses tonunu taklit ediyorum. "Benden kurtulmak istediğini sanıyordum."

Binanın önündeki çatlak kaldırıma çıkana kadar bekliyor, neredeyse itiraf etmesi gerekiyormuş gibi konuşuyor: "Sen... çoğu insandan farklı kokuyorsun. Şimdiye kadar sana merhamet etmemizi sağlayan tek şey bu. Görevimizi yerine getirmeden önce tatmin etmek istediğimiz sadece bir merak."

Harika, şimdi de bana hakaret ediyor. Benimle dalga mı geçiyor? Kokuyor muyum?

"Sizi gücendirdiğim için özür dilerim," diye alay ediyorum. "Grup evleri tarafından sağlanan deodorant, devlet bütçesinin kaytarabileceği en ucuz ."

Bana bakarken kaşları çatıldı. Üçünün arasındaki beynin o olduğu hissine kapılıyorum,

Kolay kolay şaşırmayan bir tiptir çünkü bir durumun olası her sonucunu zaten düşünmüştür. Tek bildiğim, bu kasabayı yönettiklerine inanan küçük çaplı bir çeteyle karşılaştığım. Pennsylvania'nın orta yeri için biraz yersiz ama kendini güçlü tutma şekli uyuyor, sanki kimsenin ona karşı çıkıp kazanabileceğine inanmıyor.

"Sen imkânsızsın." Mırıltısı bana cevap vermekten çok kendisi içinmiş gibi görünüyor. "Ne kadar tuhaf bir kara kedi. Senin ne olduğunu bulacağım."

İmkansız. Mezarlıkta da aynı şeyi söylemişti.

Garip bir şekilde, kelime yankılanıyor ve göğsüme bir tuğla gibi çarpıyor. Boğazıma düğümlenen yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve dünyanın en büyük olduğu için onu azarlamak için . Ama o gitmişti.

Etrafıma bakarken kelimeler dilimde ölüyor. Ayak seslerini nasıl bastırdı? Her neyse. Umurumda değil.

Sırıtarak ana caddede ilerlemeye devam ediyorum, bir yandan da onun ortadan kaybolabileceğine dair gizemli yanılsamayı sürdürmek için koşarak uzaklaştığını hayal ediyorum. Muhtemelen seksi, emo kıcını dükkanlar arasında uzanan dar birine sıkıştırmıştır.

Meraklı bir vitrin dikkatimi çekti. Arabayla gelirken bunu kaçırmışım. Durup sergilenen eşyalara bakıyorum. Gözlerimi devirmeme neden olan bir şey görene kadar ilginçti - mezarlık hakkında ev yapımı bir broşür. Başlıkta "*Cesaretiniz varsa kapıyı açın*" yazıyor. Aptal efsane saçmalığı.

"Hey, güzel şey," diyor büyüleyici bir ses arkamdan. "Seni özledim. Uzaktan izlemeye daha fazla dayanamadım. Bugün bir maceraya mı atılıyorsun?"

Mezarlıktaki başka bir adamla yüzleşmek için dönüyorum. Matthias, yakışıklı çocuksu yüz hatlarına sahip, işveli bir oğlan çocuğu. Tuğla dış yaslanmış, dağınık beyaz sarı saçları rüzgârda hareket ediyor ve dolgun dudakları lanet olası bir gamzeyle tamamlanmış kolay, orantısız gülümsemeyle kıvrılmış.

Küçük lanet bir kasaba. Burayı terk edene kadar önümüzdeki birkaç hafta boyunca bana şaka yapan adamlarla karşılaşma işkencesine kendimi bırakıyorum.

Asık suratlı meslektaşının aksine Matthias, eski görünümlü ve mükemmel şekilde saran yıpranmış bir bando tişörtü, dizleri açıkta bırakılmış siyah bir kot pantolon ve kalçalarının etrafından bağlanmış bir flanel gömlek giyiyor. Bu sayede kollarını süsleyen dövmeleri iyi görebiliyorum. Dövmeler farklı tarz ve trendlerden oluşuyor; belalı bir ay güvesinden parlak mavi bir yunusa kadar her şey var ve eğer diğerleri de bu kadar eklektik bir karışım olmasaydı rastgele görünebilirdi.

Kahretsin. Bana yapılan eşek şakasında yer aldığı için ondan nefret etmeseydim, ondan kesinlikle hoşlanırdım. Diğerlerine kıyasla daha cana yakın bir hava veriyor ve altın gözlerinde dans eden yaramazlık beni cezbediyor.

Bugün berbat bir gün olacak. Bunu hak edecek ne yaptım ben?

Zihnimin zehirli bir köşesi fısıldıyor.

Boğazımı delen acıyı dindirmek için ofluyorum. "Uzaktan mı izliyorsun? Sapık. Neden sen de beni takip ediyorsun?"

Bakışlarının şehvetli sürüklenişini gizleme zahmetine girmeden beni kontrol ederken ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor. "Neden ki? Sen bir afetsin."

"İyi görüldüğümü biliyorum." Sırıltısına kaşlarımı kaldırıyorum. Hayır, her kıvrımlı kız günlerini vücut imajından yakınlıkla geçirmiyor, çok teşekkürler. "Gerçek cevaba ne dersin?"

Matthias çenesini sıvazlıyor, şakacı tavrı ciddiyete dönüşüyor. Mırıldanmadan önce yalnız olduğumuzdan emin olmak istercesine etrafına bakıyor: "Sana çekildim. Aldığım tat yeterli değildi. Asla yeterli olmayacak."

Kelimeler onu terk ettiğinde kalbim garip bir şekilde çarpıyor ve göğsüm sıkışıyor. Bakışları

altın gözleri sanki parlıyor. Ama bu imkansız. Camdan yansıyan ışığın bir numarası. Başka tarafa bakamıyorum, kalp atışlarım güm güm atıyor.

Duvardan fırladığında o an geçiyor, bir kez rahatlıyor. "Heyecandan olmalı. Yıllardır tepeye çıkmamıştım. Hadi gel." Eteğimin askılarını arsız bir göz kırpmayla çekiştiriyor ve başıyla sokağı işaret ediyor. "Bu bloğun sonunda bir plak dükkânı var. Her altın buluyorum."

Hayır. Kesinlikle geri dönüp diğer gitmeliyim.

Arkadaşlarıyla bana şaka yaptıktan sonra o ukala gülümsemesiyle beni kazanamaz. Yapsa bile, biter. O kesinlikle bağlanamayacak bir oyuncu ve ben de ona uygun değilim. *Reddedilen Lily*.

Yine de onunla , çünkü asla sahip olamayacağım şeylerle kendimi cezalandırma konusunda obur biriyim. İş bu noktaya mı geldi? Birinin bana göstereceği herhangi bir ilgi kırıntısına çaresizlik o kadar kötü *ki*, sırf bir an için sevimli bir çocukla -bana kötü davranan bir çocukla- birlikte *oluyorum*. Her neyse, zaten yapmak zorundayım. Talbot House bu yönde.

Plak dükkânına ve ben onu takip etmeden önce eşikte tereddüt ediyorum, her an şalteri indirip yine bir pislik olmasını bekliyorum. En azından diğer ikisinden nefret etmek kolay - ise, bir tutam golden retriever enerjisi içeren açık çapkınlığı beni mezarlıktaki davranışından uzaklaştırıyor. Onu dikkatle izliyorum, şalterin tekrar pislik moduna geçmesini .

"Artık kimse plak dinlemiyor mu?" O hevesle punk rock bölümünü karıştırırken ben de parmak karton vurarak peşinden gidiyorum.

"Eğer yapmazlarsa, aptaldırlar. Vinil daha üstün bir araçtır." Birini seçiyor, arkasını taramak için çeviriyor. Geniş sırtışı nefesimi kesiyor. "En iyi sesi üretir. İşte. Bunun gibi."

Bileğimden tutup beni kulaklıklılı eski tip bir pikaba doğru çekiyor. Dolgun dudaklarının kenarı kıvrılıyor ve bana muzip bir bakış fırlatıyor, plağı kurarken dağınık sarı saçları gözlerinden birini kapatıyor. Kulaklıklılı benim için taktığında, altın rengi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, çevik parmakları saçlarımda geziniyor. Plak başlarken onun bakışlarına hapsoluyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor.

Seçtiği şarkı, kendilerini canlı hissettirecek bir şeyler arayan bir çift kaçakla ilgili. Ben dinlerken sırtışı büyüyor, hevesle tepkimi izliyor.

"Gördün mü? Bu rakipsiz. Sözler, melodi, hepsi kulağa daha hoş geliyor ve insanda yola çıkma isteği uyandırıyor." Parmaklarını göğsümün üzerinde gezdiriyor ve ben de ona izin veriyorum, normalde ulaşamayacağım bir noktaya geldiğinde geri . "Burada yankılanıyor."

Kulaklığı iterek , temas yüzünden cildim hâlâ karıncalanıyor. "Ya da bu hantal şeyi tutmak yerine telefonumda istediğim kadar şarkı ."

Ben telefonumu çıkarana kadar MP3 çalarlar hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Eski bir şey, dokunmatik ekranı kırık ama çalışıyor. Veri planım yok, bu yüzden halka açık herhangi bir wifi bir nimet. Burada üç gün geçirdikten sonra, bu kasabanın wifi'nin ne olduğunu zar zor anladığımı öğrendim.

Telefonum dikkatini çekiyor ve benim sinirli itirazıma aldırmadan onu benden alıyor. İleri geri çeviriyor, uygulamalara dokunuyor ve açtığı her uygulamadan hoşnut bir ses çıkarıyor. Dudaklarımı birbirine sürterek onun sevimli olduğu düşüncesiyle savaşıyorum. Bu heyecanlı seslerin her biri göğsümde bir şeylerin açılmasına neden oluyor.

"Bu şeyler çok yol kat etti. Buraya son geldiğimde ikiye katlanmışlardı."

Boğazımı temizleyerek bu tuhaf söze kaşlarımı kaldırıyorum ve geri çekiliyorum. "Burayla ilgili her şey geçmişte kalmış gibi görünüyor. Yapacak hiçbir şey yok, wifi yok ve-" Göğsümdeki genişleme hissini bastırıyorum ve ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum. "-İnsanlar oldukça boktan. Kısacası, burası berbat."

"Brim Hills'e hoş geldin, kayıp kız." Matthias karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve dilini dudağında gezdiriyor. Daha önce neden bölünmüş olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Şimdi normal görünüyor.

Küflü dükkândaki plak kutularını karıştırmaya devam ederken gözlerim kısılıyor. "Neden bana böyle hitap edip duruyorsun? Sen ve arkadaşların bana takmak için bir lakap mı seçtiniz?"

Tembelce omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Kaybolmuş hissediyorsun."

Evime çok yakın, beni tedirgin ediyor. Dudağımı dişlerimle sıkıyorum ve geri çekiliyorum. Gitmeliyim, ama kapıya doğru her adım attığımda garip bir içgüdü beni durduruyor, geri çekiyor.

Onda bana sürekli kaybolmuş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabileceğini düşündüren bir şey var. Neden bilmiyorum ama sevdiği bir grubun plağını bulmak gibi küçük şeylerde nasıl görmek bende daha fazlasını öğrenme isteği uyandırıyor.

Bir plak kılıfının kenarıyla oynarken, gardımı düşürme, kendimle ilgili bir şeylerden vazgeçme dürtüsüyle boğuşuyorum. Bunu yaptığımda kendimi ham ve savunmasız bırakıyorum ve her inciniyorum. Bu yüzden duvarlarımı yüksek tutmayı ve kendimi korumak için kendimi köreltmeyi öğrendim.

Yanıt vermeye başladığım anda Matthias kaşlarını çatarak sertleşiyor. Çenesini tutarak dükkânın penceresinden bana ters ters bakıyor. Sokakta onu havaya sokacak bir şey göremiyorum.

Sertçe başını sallar. "Peki." Huysuz bir iç çekişle, seçtiği plakları kapıya yöneliyor. "Kısa kestiğim için üzgünüm."

Ağzımın kenarları geriliyor, söyleyeceklerimi tutuyorum. İşte o şalter. Her seferinde hatasız geliyor.

Onu takip ediyorum. "Evet." Sesim yine düzleşti. "Benim de gitmem gerek."

"Yakında görüşürüz, kayıp kız. Keşke..." Bu sefer bana verdiği gülümsemede bir parça pişmanlık var. Gülüyor, başını sallıyor. "Hayır. Boş ver. Ne yazık ki böyle olması gerekmiyordu. Alder beni sakat bırakırdı. Sonra da Vale bitirirdi."

Eski püskü bir kamyon, susturucusunun acınası gürültüsüyle yanımdan geçip gidiyor. Cesaretimi toplayarak yolda ilerleyişini izliyorum. Uzun zamandır ilk defa bir sohbeti devam ettirmek istiyorum. Ne demek istediğini sormak için ağzımı açıyorum, ama tıpkı kara kara düşünen suç ortağı gibi, arkamı döndüğümde beni .

Bu sefer göğsümde bir boşluk ve midemde bir yanma hissi bırakıyor. Her zaman geride bırakılan. Her zaman istenmeyen.

Onun da dediği gibi, öyle olması gerekmiyordu. En azından diğerleri boktan olduklarını açıkça söylüyorlar. O daha tehlikeli çünkü bana bir anlığına gardımı indirebileceğini düşündürdü. Hâlâ benimle oynuyor, mezarlıktaki şaka onu eğlendirmeye yetmedi. Hepsinin canı cehenneme. Onun da iki katını sikeyim.

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı kırptıştırıyorum, sadece Matthias için değil, hayatıma girip çıkan her şey herkes için acı nefret yeniden alevleniyor.

Dönüş yolu iki kat daha uzun, her şey bu sabahkinden daha az canlı geliyor - çınar ağaçlarındaki sonbahar yaprakları, üstü kapalı köprüdeki kırmızı boya, istediğim cevapları bulmanın verdiği tatmin.

Yol boyunca sanki biri-bir şey-beni izliyormuş gibi hissediyorum.

ALTINCI ŞAFT

LILY

(Gecenin bir yarısı gözlerim açıldığında nabzım hızla atıyor. Karanlıkta çiçekli yorganın altında hareketsiz yatıyor, beynimi çalıştırmaya çalışıyorum. Kabus görmüyordum. Tuvalete gittikten sonra İki gün önce kütüphane, zihnimin icat ettiği sahte fantezi dünyasının aynı rüyasını görmeyi bıraktım.

Peki neden?

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket kalbimin şiddetle çarpmasına neden oluyor. Kocaman gölge ay ışığına doğru ilerlerken boğazıma bir nefes takılıyor.

Ciğerlerimde biriken çılgılığı serbest bırakmadan önce büyük bir el ağzımı kapatıyor.

"Sus."

Bu Alder. Gölgelerimin sonuncusu.

Bileğini kavıyorum ve tırnaklarımı geçirerek sertçe sıkıyorum. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, perdelerin arasından süzülen zayıf ışıkta etkilenmemiş sırtışını seçebileceğim kadar yakın. Burnumdan öfkeli bir nefes çıkarmaya zorlayarak, düşünmeden tepki veriyorum ve derisini kıracak kadar sert saldırıyorum.

Tutuşunu esnetiyor, acıdan yüzünü bile buruşturmadan bırakmadan önce çenemi biraz sarsıyor. Sırf ona inat çılgılık atmak istiyorum. Doğrulup sırtımı duvara yaslıyorum ve dizlerimi yukarı kaldırıyorum.

"Ne. Ne. Ne?" Tıslıyorum. "Sen psikopat mısın? Buraya nasıl girdin?" Ben uyanmadan önce ne kadar zamandır beni izliyordu?

Alder çakıllı bir çıkararak çenesini pencereye doğru salladı. Bön bön bakıyorum, gözlerim onun iri cüssesinden küçük pencereye kayıyor.

"Benimle dalga geçiyor," diye fısıldıyorum.

Odanın öbür ucunda Marie uykusunda burnunu çekiyor ve . Battaniyeyi sıkıca kavıyorum.

Tanrım, eğer uyanırsa-

"Uyanmayacak," diye mırıldandı. "Ben buradayken kimse uyanmayacak."

Bu bana evdeki herkesi öldürdüğünü söylemenin şifreli ve ürkütücü bir yolu mu? Onları uyuşturduğunu mu?

Onun nesi var? Benimle uğraşmak konusundaki tuhaf takıntıları çok ileri .

Göğsüm sıkışıyor. Zorla girdiği için onu ihbar etsem bile, başım beladayken kimse bana inanmaz.

Keskin hisler avuç içlerime batıyor.

Dudaklarımı yalayarak hızlı nefes alışıma kontrol etmeye çalışıyorum. Bana zarar veremez. *Vermeyecek.* Eğer bir şey yapmaya kalkarsa... Duygularımı serbest bıraktığımda her zaman yaptığım gibi kontrolümü kaybederim.

"Beni nasıl buldun ki?" Gözlerim büyüdü. Geçen gün birinin bakışlarını üzerimde hissettiğimi biliyordum. "Sen de mi beni takip ettin? Beni izliyor muydun?"

Kollarını kavuşturarak sert kaslarının daha büyük görünmesini sağlıyor. "Kokundan izini sürdüm, küçük serseri."

Omuzlarım kaskatı kesildi. Ne oluyor lan?

Dudaklarımı bükerek parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve başımı eğerek kokup kokmadığımı kontrol etmek için sinsice kokluyorum. Arkadaşı da kokuma hakaret etmişti.

"Nesin sen?" diye homurdanıyor. "Vale haklıydı, kokun..."

Sert sözleri kesiliyor. Eğilerek saçlarıma dokunuyor, kalın parmakları kısa uçlarını hafifçe çekiştirene kadar saçlarımda geziniyor. Tehdit edici bir yanı . Hoş bir his veriyor, bu da beni kızdırıyor. Düzensiz bir nefesle onu uzaklaştırmak için elimi kaldırıyorum. Bileğimi kavırıyor, dokunuşu tenime sıcak geliyor.

"Yara izleri." Bunu söyleme şeklinden ürperiyorum, derin, öfkeli bir gümbürtü bedenimde titreşiyor.

"Yanıklar," diye düzeltiyorum sertçe, yaralar doğru olsa bile.

Çenesini sıkarak elimi inceliyor ve çocukluğumdan kalma eski yaraları koluma kadar takip ediyor. Delici yeşil bakışları bir kez daha benimkilerle buluştuğunda yoğun ve kaçınılmaz oluyor, karanlıkta bile canlı rengi ayırt edememem gerekirken.

Yaptığım her küçük hareketi, Alder bir yırtıcı, bir avcı açlığıyla izliyor. Eğer kaçarsam... beni yakalayana kadar kovalar. Belki beni yüzüstü toprağa iter, kocaman ellerini kalçalarıma sarar ve-

Göğsüm kabararak düşüncelerimin yönüne çarpıyorum. Valerian bana kaçmam için meydan okuduğunda kulağa uğursuz geliyordu, sırf onu için kabul edebileceğim bir meydan okumaydı ama Alder tarafından avlanmayı düşünmek damarlarıma ateş salıyor. Nefret ettiğim bir adamla herhangi bir şey yapma fikri beni tiksindirmeli ama tam tersi bir etki yaratıyor, göğüs uçlarım kaşkorsemin altında çakıllanıyor. O da hipnotik gözlerinde bir parıltıyla ve ağzının kenarından süzülen hayalet bir sırıtişla bunu izliyor.

"Kes ." Bileğimi sıkıca kavradığı yerden çekiyorum. Sistemde devletin gözetimi geçireceğim son birkaç haftayı boş ver. Onlara yakın yaşamak anlamına gelecekse kalmak istemiyorum. "Bu oyunu bıraktım. Eğer beni takip etmeyi bırakmazsanız, buradan giderim."

"Seni nasıl bulacağımı her zaman bileceğim. Görevimizi yerine bizim olanı alana kadar seni her avlamak zorunda kaldığımda bundan zevk alacağım." Kaşlarını çatıyor, geri . Bakışlarını benden önce sanki beni ezberlemek istermiş gibi bakışlarımı bir süre daha tutuyor. "Zaman neredeyse doldu."

Ölümcül ses tonuyla aşağı bir ürperti akıyor. Gözlerimi ondan ayırmadan ona fırlatabileceğim bir şey . Marie'nin saati çok uzakta ve yastığım da tatmin edici bir silah olmayacak. Telefon o . Dişlerimi sıkarak yastığımın altından telefona uzanıyorum. Hiçbir tehdit altında olmadan izliyor.

Öyle mi?

Hırçın bir homurtuyla telefonu tam kafasına fırlatıyorum ve alnına isabet zafer çığlıkları atıyorum. Kafası sarsılıyor ve telefonumun yere düşmesine izin veriyor. Ona bir şey içimi bir pişmanlık kaplıyor. Muhtemelen telefonumu bir uğruna kırmıştım.

"Kahretsin," diye ısıırıyorum, telefonumu kurtarmak için yatağın kenarına doğru kayıyorum.

Kafamı kaldırdığımda Alder ortadan kaybolmuş, lanet bir sürüngen gibi gölgelerin arasında eriyip gitmişti. Tıpkı diğerleri gibi. Bütün gece oturuyorum, geri gelir ve koklamayı bitirdikten sonra uykumda boğmaya karar verirse diye yatağa dönemiyorum.

YEDİNCİ GÜN GELİP GEÇİYOR VE BEN HÂLÂ BURADAYIM, AL SANA EFSANE. HER ŞEYİN Sahte.

Geçen her gün daha rahat nefes almama yardımcı oluyor.

Bir sonraki haftanın yarısına kadar tüm karşılaşmalarım arasında fark ettim ki

Üçü de o pisliklerle yıllardır konuşmadığım kadar çok konuştuğumu -ve normalde kendime sakladığım iğneleyici sözleri saklamadığımı- söyledi. Son dört günü Bayan T, Marie ve evdeki diğer kızların yanında neredeyse sessiz geçirdiğim için bu fark ediliyor. Bu hafta yeni bir kız geldi, hepimizin en küçüğü ve Bayan T şimdiden takvimde ben gidene kadar geçecek günleri işaretlemeye başladı, böylece yeni gelen kız yerine benim yatağıma yatabilecek.

Cadılar Bayramı'nda doğum günüm ne kadar erken gelirse, bu şehirden o kadar erken gidebilirim. İki hafta daha. Bunu atlatabilirim.

Yarı zamanlı iş aramak için ana caddedeki her dükkana kafamı sokmayı bitirdiğimde hava kararmıştı. Hepsi beni çevirdi. Anladım, ama denemek zorundaydım. Yaşlandığımda işe başlamak için gerçekten paraya ihtiyacım var.

"Bekçiliğini yaptığın o yüz dolar benim, Jessica." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve geçen yaşlı bir çiftin yan bakışlarını görmezden geliyorum.

Seçeneklerimi düşündüm. Lokantayı tekrar deneyebilirim. Lokantaların her zaman yardıma ihtiyacı vardır. Bayan Talbot'un evindeki yemeğe yetişmek için eve koşturmaktansa bunu yapmayı tercih ederim.

Geldiğim yöne dönmek için döndüğümde, eller beni yakalıyor, kapüşonumu ve yüksek belli şortumu . Çırpınmaya ya da çığlık atmaya fırsat bulamadan ağzımı kapatıyorlarYerden ve bacaklarım tekmelenerek binaların arasındaki dar birine taşınıyorum. Burnumdan acı ve güçlü nefesler çekiyorum ve beni tutan adama acımasız bir dirsek darbesi indiriyorum. Homurdanıyor.

"Seni uyarmıştım Lily Sloane," diye kulağıma hırlıyor Valerian. "Bedelini ödeme zamanı. Başımıza açtığın onca bela için ruhunun tadı çok tatlı olacak. Artık merhamet yok, ne olursan ol. İşin bitti."

Lanet olsun. *Lanet olsun.*

Çırpınışlarım daha da çılgınlaşıyor, hayatta kalma modu devreye giriyor. Sesi çok ciddi geliyor ve beni tedirgin ediyor. Bu aptalca bir şaka gibi . Kaçtığımı ve bunu . Mezarlıkta beni korkutmak için bahsettikleri yedi gece saçmalığını geçtik. Bir hafta boyunca benimle alay ettiklerinde uzak tuttuğum endişe baş döndürücü bir hızla geri geliyor.

Adımı nereden biliyor? Alder'in geçen hafta gece yarısı odama aklıma geliyor. Her iddiasına varım ki kapıya yapıştırılmış ismimi araştırmıştır.

Ne kadar tekmeleşem ve çırpınsam da kurtulamıyorum. Valerian beni en az çabayla tutuyor ve gölgeli sokağa doğru ilerliyor. Tatmin olduğunda beni ayaklarımın bırakıyor ve sırtımı duvara çarpıyor. Acı dolu bir ses çıkararak irkiliyorum.

"Siktiğimin piçi," diye tükürdüm. "Tut onu," diye emretti.

O uzaklaştığında donup kalıyorum, Matthias karanlığın içinde eriyip gittiğinde onun yerini alıyor. Valerian tuğla duvara yaslanmış, çileden çıkaran kurnaz bakışlarıyla beni izlerken, o da belimi kavıyor ve aynı derecede az bir çabayla beni olduğum yerde sabitliyor. Muhtemelen mücadele etmeyi bırakmamın, aptal bir kaltak gibi olanları algılayamayacak kadar sersemlememin ve bundan kurtulmak için mücadele etmeyerek ölüme ve daha kötü şeylere davetiye çıkarmamın da faydası var.

Kendime geldiğimde aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum. "Peki ya vinyl?"

"Görev çağırıyor." Matthias'ın mırıltısı kopuk, tipik kaygısız ruhundan yoksun. Plak dükkanında bana baktığında çok sıcak olan o altın gözlerdeki sert parıltı kalbimi sıkıştırıyor. "Kokun bizi meraklandırırsa da kapıyı sen açtın. Bu seni bir kader değil. Olan oldu, kayıp kız."

Ne yani, insanları öldüren ve bunu kapı şehir efsanesiyle örten bir tarikatın parçası mı bunlar?

"Hayır." Başımı sallıyorum, o belime masaj yaparken irkiliyorum. "Hayır, bu gerçek değil. Sen deliriyorsun.

Bu bir cesaretti. Aptalca bir eşek şakasıydı."

İç çekerek başını sallıyor ve alnıma hızlı bir öpücük konduruyor. Yumruklarımı göğsüne vuruyorum, nefret patlayacakmış gibi oluncaya kadar kabarıyor. Avuçlarım iğneye benzer bir hisle batıyor ve yemin ederim altımızdaki zemin titriyor. Korku içimi sarıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Emin misin? Geri almak yok." Matthias soruyu Valerian'a yöneltiyor ve yüzümü merakla inceliyor. "Bunu hissediyorsun, değil mi? Çünkü o ben değilim."

"Onun yerine Alder'ı getirmem gerektiğini biliyordum," diye homurdanıyor Valerian. "Sadece kızın işini bitir, ruhunu topla ve bu lanet olası işi bitir. Bu büyülenme sona erdi. Sınırı aştık. Eğer nöbet yerlerimize dönmezsek, konseyle başımız belaya girer."

Bitir beni. Ruhumu al. Bunlar örtmece değil.

Bu kesinlikle beni kızdırmak için yapılan kötü bir şaka değil. Ciddiler. Kim bunlar? "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum, Vale. Kapa çenenin."

"O zaman oyalamayı bırak."

Sanki ben burada değilmişim ve konu *Lily'nin sefil ruhunu almak değilmiş* gibi tartışıyorlar. Sanırım duymamanın bir önemi yok.

"Benim oyum kesinlikle hayır," diye bağıriyorum. "Bırakın beni!"

Matthias parmaklarını boğazıma doluyor ve korkmuş bir hayvanmışım gibi bana mırıldanıyor. Düşündüğü rahatlatıcı değil çünkü hâlâ dehşet ve adrenalinin etkisindeyim.

Yüzünü boynuma gömüp çekerken yutkunuyorum. "Mm, kızarmış tarçın. Çifte korku." Yalıyor, tıpkı o geceki gibi dilinin geri çekildiğini hissediyorum. "Lezzetli."

Tiz bir çığlık atarak dizimle kasıklarına bir atış yapıyorum. Alçak bir kıkırdamayla savuşturuyor ve beni vücuduyla duvara yapıştırıyor, böylece hareket edemiyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. Nefes almak için yutkunuyorum, zihnim bundan kurtulmanın bir yolunu arıyor.

Valerian Matthias'ın elini çekip yerine kendi elini koyuyor. Yüzümü çevirip ona bakmamı sağlıyor. Gözümün ucuyla, derisini kaplayan mürekkep kendi ön kolu boyunca hareket ediyor, yukarı itilmiş kollarının altından süzülüyor. dönmüş ve beynimin bozulduğuna emin bir şekilde dövmelerine bakmaya çalışıyorum. İkisi de beni yerimde tutuyor, duvarın arasına sıkışmışım, Matthias'ın vücudu benimkine yapışmış ve Valerian yanımda yükselerek sokağı görmemi engelliyor.

"Sana söylemiştim, sevgilim." Tehlikeli törpüsü dudaklarımın üzerinde , o unutulmaz mavi gözleri ağzıma dalıyor. Şaşkınlıkla başparmağını ağzımda gezdiriyor. "Kaçış yok. İyi bir kız ol ve benim için öl."

Emri içime bir ürperti gönderiyor, korkum onun keskin, otoriter emriyle ateşlenen uyarılma kesiliyor. Kavrayışından kurtulup tükürüyorum. Tükürük yüzüne sıçırıyor, ağzına ve çenesine çarpıyor.

Durdu. Beni delici bakışlarına hapsederek dudaklarını yalıyor, tükürüğümün tadına bakıyor. Bunu yaptığında ne kadar yanlı ş bir şekilde çekici olduğunu görünce yutkunuyorum. Beni bırakıyor ve kalanları silip . Elindeki damarlar dövmelerinin belirgin bir şekilde göze çarpıyor.

"Boğazını kesin," diye emrediyor Valerian.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Matthias'ın dişleri boynumu sıyrıyor ve ne kadar keskin görünce irkiliyorum. Sözleri sanki bir rüya alemindeymişim gibi etrafımda yankılanan müzikal bir nitelik kazanıyor. Hızlı nabzım çılginca bir telaştan yavaşlıyor, korkum geride kalıyor. Sesi o kadar hoş geliyor ki, söylediği her şeyi yapmak istiyorum. "Ya onu ölene kadar becerirsem? İzleyebilirsin."

Onun önerisiyle uyarılmam yoğunlaşıyor, içimden taşıyor. Zihnim kısa devre yapıyor ve dudaklarımdan gergin bir nefes çıkıyor. Onlardan nefret ediyorum, ama-

"Kendine bir bak, güzel şey. Bu fikir hoşuna gitti mi? Yanakların pembenin nefis bir tonuna dönüştü." Matthias'ın gözleri o kadar parlak ki, parıldayan altın rengi beni esir alıyor, başka tarafa bakamıyorum. Ona karşı koymam gerekiyor ama nedenini hatırlayamıyorum. Tek , onun sinsi ağzını her ne kadar çok istediğim. "Hangi kısmı? Vale'in izlemesi mi? Son nefesine kadar sikime binmek mi?"

Her nağmeli, garip bir şekilde yankılanan soruyla birlikte, boynumun kıvrımına ulaşana kadar boğazımdan aşağıya doğru bir öpücük fırçalıyor. İçimde baş döndürücü bir arzu cehennemi oluşuyor. Evet. Evet. *Evet, evet.* Önerdiği şeyi yapmak istiyorum. Kızarmış tenimi tatmak için dilini dışarı çıkarıyor, sonra dudaklarını kulağıma götürerek beni ürperten kaba, pis bir zevk iniltisi çıkarıyor.

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyor.

Bu delilik. Kaçmam lazım. Çılgık at. Kaçmalıyım. Ne olursa.

Uzuvlarım itaat etmiyor. Neden hareket edemiyorum? Neden kendimi bu kadar kaptırdım? Her şeye rağmen ölmek mi istiyorum?

Valerian'a bir bakış atıyor, ağzının köşeleri sanki aklımdan geçen her düşünceyi okuyabiliyormuş gibi sinsi bir sırıtişla bükülüyor. Matthias ellerini kalçalarımın doğru çekip aletinin sert çıkıntısını karnıma sürttüğünde bakışlarının baskısı beni yakıp kavuruyor.

Matthias yüzünü tekrar boynuma gömüyor, dudakları hassas tenimi okşuyor. "Kahretsin, sikimle amını parçalamak istiyorum, kayıp kız. Seni parçalara ayırmak."

Göbeğim zonkluyor. İçimden kaçmaya çalışan çılgılığı bastırıp ona doğru eğiliyorum. Gerçek anlamda konuşup konuşmadığından emin olmadığım günahkâr, dumanlı sözleri üzerimde beklediğimin tam tersi bir etki yaratıyor. Damarlarımda daha önce hiç bilmediğim kadar güçlü, açıklanamaz bir ihtiyacı ateşliyorlar, mezarlıkta üçü etrafımda dönerken çıkardığım o mırıltı sesi kadar tuhaf bir ihtiyaç. Sıcak ve hızlı bir şekilde geliyor, onaylayarak kıkırdadığında yoğunlaşıyor. Bir elini altından geçirip vücuduna doluyor ve sert çıkıntısını bacaklarımdan arasına, tam merkezime dayıyor.

Yıldızlar patlıyor ve başım ilahi sürtünmeyle tuğlaya çarpıyor. Bana yaptığı şey inanılmaz hissettiriyor. Kalçalarım hareket ediyor, içim sıkı bir düğüm haline gelirken zonklayan klitorisim daha fazlasını istiyor.

"Tanrım," diye boğuk bir sesle söylendim.

"Burada tanrı yok sevgilim," diyor Valerian. "Sadece iblisler."

Açıkta kalan boynuma sabitlenmiş durumda. Dövmeli parmak eklemlerini aşırı ısınmış tenimde gezdiriyor ve Matthias bir elini kırpılmış kapüşonumun altından geçirirken benden utanç verici, muhtaç bir inilti daha çıkarıyor. Dudaklarını ölçülü bir hassasiyetle yalıyor ve dilinin ucunun bir yılan gibi çatallı olduğuna yemin edebilirim. Matthias ağzını boynumun bir tarafına yapıştırıyor ve Valerian başını eğiyor, sıcak nefesi titreyen nabzımın üzerinde geziniyor. Dudakları tenimle birleşmeden önce duraklıyor ve bedenim onun aramızda bıraktığı küçük mesafenin aşırı farkında.

Hayatımda ilk defa patlamadan korkmadan, başıma gelecek acayip şeylerden korkmadan yanıyorum. Umurumda değil, tek ihtiyacım olan bundan daha fazlası. Eğer bundan daha fazlasına sahip olabilirimse etrafımdaki dünya yanıp kül olabilir.

Başını kaldıran Valerian çenemi yakalıyor ve Matthias boynuma saldırırken yüz hatlarımdaki zevk değişimini, dudaklarımdan aralanışını ve kirpiklerimin titreyişini izliyor.

"Onun için gelecek misin?" Valerian sorar.

"Lütfen." Daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Bunun bitmesini istemiyorum.

Aklımdan çılgınca bir düşünce geçiyor ve içimde başka bir sıcaklık dalgası yayılıyor - ikisi de bana dokunuyor. Matthias beni tuğla duvara yaslıyor, ama izlemek yerine, Matthias amımı doldururken Valerian'ın ağzı baş döndürücü, kalp durdurucu bir öpücükle benimkine sahip çıkıyor.

İçimden kopan çılgılık, ben onu durduramadan dışarı fırlıyor. Hissettiklerime karşı koyamıyorum, bu çılgınca çekimin daha da sıkılaşmasını engelleyecek hiçbir şey yok. Matthias'ın dokunuşu bir uyuşturucu gibi ve Valerian dikkatle izlerken, parçalanmaya yakınlık, sıkıca sarılmış ihtiyaç bobini kopmak ve beni devirmek üzere

uçurumun kenarından unutulmaya.

Ağırlaşmış bakışlarım Valerian'ın dudaklarına düşüyor. Sert, baskın bir çıkarıyor ve ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Matthias'ın kalçalarının bir kez daha sallanması nefesimin kesilmesine neden oluyor. Çok yaklaştım.

"Tanrım, ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. Buna ne kadar ihtiyacın var, güzel kız. İnanılmaz kokmuyor mu, Vale?"

"Bunların lazım." Valerian şortumun kemerini çekiştiriyor.

Matthias'ın parmaklarının kapüşonumun altında bana karşı ne kadar keskin hissettirdiğini görünce nefesim kesiliyor, parmak uçları sütyenimi kızdıran noktalara dönüşüyor. Aynı keskinlik kalçamda da iz bırakıyor. Dikkatimi Valerian'ın eline verince donup kalıyorum. Parmakları gözlerimin önünde kayıyor, kömür rengi pençelere dönüşüyor. Matthias bana sırtlamak için boynumdan çekildiğinde, kendini beğenmiş, aç gülümsemesindeki sivri dişlere bakakalıyorum.

Dişler. Parlayan gözler. Absürd güç. Hareketli dövmeler. *Pençeler*.

Kalbim sertçe atıyor, farkındalık mantığı uzakta tutan kalın bir kısmını kesip atıyor. "Ne oluyor lan?"

Fısıldıyorum.

Gördüklerimi açıklamak için kendimi kandırmamın bir yolu yok. Bunlar sihircilik numaraları değil. Az önce onların dönüşümünü izledim, insandan canavara dönüşmelerini. Gerçek bir canavarı becermek üzereydim.

Eğer canavarlar gerçekse, bu efsanenin doğru olduğu anlamına gelir. Gördüğüme inanmak istemediğim tüm o şeyler gerçekten oldu.

Burada tanrı yok, sevgilim. Sadece şeytanlar. Oh Tanrım. Hoş olmayan bir karıncalanma vücuduma yayılıyor.

Şeytanlar. Onlar bu .

"Matthias." Valerian'ın ses tonundaki acelecilik son de siliyor. ", " diye homurdanıyor

Matthias. "Şimdi mi? Tam da iyiye gidiyordu."

Bana yaptığı hipnotik şeyin etkileri başım zonkluyor. Şu anda başa çıkmak istemediğim her şeyi engellemek için gözlerimi kapatıyorum. İçlerinden biri -Matthias, sanırım- hoşça kal diye mırıldanıyor ve yanağımı okşuyor.

Onları açtığımda, yine yalnızdım. Gitmeme izin verdiler, gecenin içinde kayboldular.

Bu kez onları bir daha görmemeyi mi umuyorum yoksa başladıkları işi bitirmiş olmalarını mı diliyorum bilmiyorum. Beni öldürmediler. Bu tekrar denemeyecekleri anlamına gelmez.

Yorgun, yaralı kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor. Başarılı olsalar bile kimse beni özlemeyecek. Dünya sorunlu, zor Lily Sloane'dan kurtulduğuna sevinecek. Belki de en sevdiğim isekai mangasındaki gibi farklı bir dünyada harika bir yeniden başlama yaşarım.

Dik durabilmek için duvara . Matthias'ın parlayan altın gözleriyle bana yaptığı her neyse, onun etkisi beni sersemletiyor ve susatıyor. Zihnim hâlâ ne kadar içine girdiğimi, bana istedikleri her şeyi nasıl izin verdiğimi düşünüyor. Neden bu kadar tuhaf şeyler her yerde takip zorunda?

Betona çarpan bir itiş kakış beni sıçratıyor. Başımı sokağın diğer ucuna çeviriyorum. Boz sakallı bir dükkân sahibi sokağın arka ucuna çöp ve etrafına bakınıyor. Gölgelemin beni fark edince bana bir adım atıyor.

"Tamam mı, bayan?" diye sorar.

"Evet." Hayır.

Bir adım daha atıyor. "Neden içeri gelmiyorsun?"

Gözleri biraz fazla mı parlak, yoksa hâlâ iblislerle karşılaşmanın adrenalinin etkisinde ?

"Hayır, teşekkürler. Gitmem gerek."

Tüm gücümü toplayarak duvarı itiyorum ve aceleyle ana yola geri dönüyorum. Kalp atışlarım yavaşlamıyor, düşüncelerim anlam bir karmaşa içinde.

Mezarlığa gidip o cesareti asla göstermemeliydim.

ŞAFT YEDİ

LILY

(Sütunlar ve kemerli, karmaşık bir şekilde oyulmuş tavanı olan uzun bir koridorda ilerlerken uzun eteğim etrafımda sallanıyor. Obsidyen zemin, içimde dans eden titrek turuncu alevleri yansıtıyor.

Avuç içi. Parmaklarımı ateşin etrafında kıvrarak güzellerime sırtıyorum. Koridorun sonunda çift kapı açılıyor ve içeriden biri benim olmayan bir isimle sesleniyor.

Bekle.

Bu doğru değil. Yine rüya mı görüyorum?

saran yoğun karanlık sis, farkına anda değişiyor. Başka bir dünyanın görüntüsünden çıkıyorum, boşuk bir çılgınlıkla karanlık bir odaya .

Bu da ne? Ağzım pamuk gibi ve öğürüyorum, yutkunamıyorum, ağzımı kapatamıyorum çünkü içine sıkışmış bir şey var ve çenemi ağrıtıyor. Çıkartmak istiyorum ama arkamda, sandalyeye bağlı. Çekiştiriyorum, kaskatı uzuvlardan başka bir şey elde edemiyorum.

oluyor? Uyuşturulmuş muyum?

Başımı kaldırıp birkaç kez göz kırparak yabancı odayı inceliyorum. Bu yanlış. Talbot Evi'nde yattım, kütüphaneden ödünç aldığım iblis ilmiyle ilgili kitapları okumak için yirmi dört saat ayakta kaldıktan sonra nihayet sızmıştım. Şu anda içinde olmalıydım. Neredeyse hiç uyumamışım gibi geliyor ama bozuk, titreyen saatin üzerindeki tarihi fark ettiğimde nefes alışım sertleşiyor. İki gün mü? İmkânı yok.

Şaşkınlık zihnimi kum akan kum gibi terk ediyor. Sokaktaki hipnozun etkisi geçtikten sonra yaşadığım aynı tatsız rahatlatma. Kalın, anormal sis yavaş yavaş dağılıyor ve yatağa gittiğimde olanlara dair anılarımın su yüzüne çıkmasına izin veriyor.

Gölgelerin içinden eriyip çıktılar. Beni yakaladılar. Dirseğim kaya gibi sert kaslara çarpmanın verdiği hassasiyetle zonklayarak mücadele ettim. Beni esir alanlar tartıştı. Sonra beni bayıltma emri geldi.

Gözlerimi kapatırsam, doğal olmayan karanlık beni ele geçirmeden önce başparmağıyla alnımı okşayan büyük, sıcak eli hâlâ hissedebiliyorum.

Başıma bağlanan kumaş tıkaca karşı dişlerimi sıkarak, uyandığımdan beri geçen altmış saniye içinde öğrendiklerimi tekrarlıyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum ama iğrenç, eski mobilyalardan ve havada asılı duran hafif nikotin kokusundan çıkarak boktan bir motel olduğunu tahmin ediyorum. Ellerim bağlı ve ağzım tıkalı, hâlâ yatarken giydiğim büyük boy tişört var. Kaskatı kesilmiş bedenimdeki sancılara , zihnimden yoksun geçirdiğim iki günün çoğunda bu haldeydim.

Alder, Matthias ve Valerian beni kaçırdıkları için öldüler. Göğsüm öfkeyle kabarıyor, bağları gevşetmek için kıvraniyorum. Aynı pozisyonda kilitli kaldığım için kaslarım ağrıyor ama acının zonklamalarının tadını çıkarıyor, her birini nefretime yediriyorum. Bağlarımdan kurtulduğumda, dişlerini dökeceğim.

Kapı açılıyor ve bir motel tabelasının neon ışığıyla aydınlanan karanlık kısa bir bakış atıyorum. Sonra üç pislik takipçim içeri girdi.

Şeytanlar, zihnim yardımsever bir şekilde tedarik ediyor. Midem sıkışıyor. Sokakta gördüklerimi inkâr edemem. Uzun, korkunç pençelere dönüşen parmakları. Bu normal değil. İnsan değil.

Cehenneme açılan kapının gerçek olduğuna inanamıyorum. Sokakta tehlikeden çok daha güçlü bir şeye geçtikten sonra beni yalnız bırakacaklarına kendimi ikna ettiğime inanamıyorum. Hepsi de gitmeme izin veremeyeceklerini söylediler. Ama adam kaçırma? Cidden mi?

Derin bir nefes alarak, ağzımı tıkayan tıkaç yüzünden anlaşılmayan bir tirada başlıyorum. Beni kabul etmiyorlar, kendi konuşmalarına dalmışlar. üzerinde bir ileri bir geri sallanıyorum, neredeyse dengemi kaybediyordum.

Alder, sandalye devrilmeden önce hapishanemi düzeltecek kadar yaklaşıyor ve beni sert bir itişle iterek köhne yatakla komodinin arasına sıkıştırıyor. Sandalyeyi devirmeyeceğimden emin olduktan sonra bana bir kez daha bakmadan diğer iki adama odaklanıyor.

Bu şekilde mi oynayacağız? Güzel. Sikeyim. Onları.

Oflayıp puflayarak başımı geriye atıyorum ve tavana bakıyorum.

"Onu öldürmek tamamen başarısız oldu. Ona zarar veremedik," diyor Matthias şaşkın bir ses tonuyla. "Öyle görünüyor ama insan olduğunu sanmıyorum. Tam olarak değil. Hissettin, değil mi? Çekim çok yoğun."

Fuckboy ne dedi? Artık inadına onları görmezden gelmeyecek konuşmalarına geri dönüyorum.

Valerian umursamaz bir tavırla el sallıyor. "Daha acil sorunlarımız var ve teorilerimizle eğlenmeden önce hızlı hareket etmemiz gerekiyor. İblis konseyi her seferinde sadece görevlendirilmesini uzun süre kabul etmeyecektir. de buraya gelmesi büyük bir risk."

"Bir karar vermek zorundayız," diye araya giriyor Alder. "Onu ortadan kaldırdık ama bu yeterli değil."

"Uh-m, heh-oh? Ahh-hullth!" Ağzımdaki tıkaç yüzünden telaşlı kelimelerim tamamen karıştı. Ben de Bunun yerine başarabildiğim en yüksek çığlığı atıyorum ve ikisi dikkatini bana çevirdiğinde tatmin oluyorum.

Önce Alder bana doğru bir adım atıyor ama Matthias ondan önce davranıp tıkaç dokunuyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bağırmak yok. Anlaştık mı?" Gözlerimi kısıyorum. Eğlenerek oflayıp pufluyor ve ellerini kaldırıyor. "Eğer çığlık atarsan, Alder seni tekrar uyutmak zorunda kalır. Tıkacı çıkarırsam bana istediğin kadar yumruk atabilirsin. Bu senin için daha mı tatlı?"

Beni uyuttu. Karanlık beni o görüntüye hapsetmeden önce başımı okşayan kesinlikle onun büyük, sert eliydi.

Bir düşündükten sonra başımla onaylıyorum ve vıcık vıcık malzeme ağzımdan çıktığında rahatlayarak çenemi esnetiyorum.

Kollarımdan birini çözmeden önce yanaklarıma masaj yaparken geriliyorum.

Koluma da aynı muameleyi yapıyor, ağrıyan kaslarımı maharetli elleriyle çalıştırıyor. "Bunun için üzgünüm. Neredeyse iki kez uyanıyordun, bu yüzden yapılması gerekiyordu. Daha iyi misin?"

Hiç vakit kaybetmeden kolumu kurtarıyorum, yumruğumu sıkıyorum ve sert bir şekilde koluna indiriyorum. Zar zor hareket ediyor, yıpranmış sinirlerimi tırmalayan küçük bir kahkaha mırıldanıyor.

Matthias, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni bayıltmak zorunda kaldığımızda o harika göğüslerini elleyen Alder'dı," diye ekliyor.

Alder'in yüz ifadesi öfkeyle kararır. "Onu ben taşıdım. Ben yapmadım-"

"Yeter." Valerian, Alder'ın yanıtını yarıda keser.

Alder'a ölümcül bir bakış fırlatıp *senden nefret ettiğimi söylüyorum, bok kafalı*. O da Matthias'a bakıyor, yumrukları şiddet vaadiyle esniyor.

"Beni neden kaçırdınız?" Zehirli bir şekilde tükürdüm, düşmanlarıma duyduğum öfke bana iblislere karşı durma cesareti verdi.

Bir sürü aşağılık insanla karşılaştım. İblisler çok daha kötü olamaz.

Valerian, "Kendimi durmadan tekrar etmeye gerek görmüyorum," diyor.

"İnsanlar kaybolduğumu anlayacak. Kız yurdundaki başhemşire polisi arayacak."

Kaba, küçümseyici bir güreleyle yanıma yaklaşip çenemi tutuyor ve başımı yukarı kaldırmadan önce parmak eklemleri üzerinde hareket eden mürekkep kıvrımlarına bir göz atmamı sağlıyor. "Düşün. İnsanların sana sığınak sağlayan sistemden atılma yaşına yeterince yaklaştın. Ortadan kayboluşunu sahnelemek bizim için oldukça kolaydı. Birileri seni mi, yoksa kendi başına kaçtığına mı inanacaklar?"

Ben bile Talbot House'daki herhangi birinin zahmet biliyordum. Orada sadece bir buçuk haftam kalmıştı. Dudaklarımı birbirine yapıştırarak, o kara kara düşünen piç kurusuna taş çıkartacak bir kaş . Gözlerini kısıyor ve başını eğerek çenemi daha güçlü bir şekilde kavıyor.

"Artık o kadar geveze , değil mi?" Bana zalim bir sırıtışla hizmet ediyor. "İblisler tarafından yakalanmak istemiyorsan, geçidi çağırarak bizi çağırmamalıydın."

Şeytanlar. Zihnim hâlâ gerçeklerden kaçmaya çalışıyor.

Sıkı bir nefes veriyorum ve çenemi onun tutuşuna dayıyorum. "Beni hâlâ öldürmedin. Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Beni ara sokakta öldürmeye çalıştıklarında olanları düşündüğümde sıcaklık omurgamdan aşağı eriyor ve içimde kıvrılıyor. Valerian'ın burun delikleri alevleniyor, mavi gözleri üzerimde geziniyor.

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diyor yakıcı bir ısırıkla. "hepimiz daha iyi durumda olurduk."

Onun duygusuz sözleri karşısında irkildiğimi saklamaya çalışıyorum, dünyanın beni sürekli reddetmesine karşı duvarlarım artık eskisi kadar güçlü değil ve çatlaklar var. İstenmenin küçük bir tadı ve kalbim onun kovulmasına dayanamıyor.

Çenesini çalıştırıyor, bakışlarını . "Sende bir şeyler var. Uzak durbir şey."

İtirafının her kelimesi, içinde tutmak ve kendine saklamak için savaşıyormuş gibi geliyor. Matthias bana hemen anlattı, benden merakla etkilenmesine neden olan şey hakkında çok daha açıktı. Bazı nedenlerden dolayı bana çekiliyorlar. Bu düşünce aklıma geldiğinde zayıf bir ipliğin çekilmesi gibi bir şey yankılanıyor.

"Beni bu karmaşanın içine sürükledin. Beni yalnız bırakabilirdin." Boğazım tıkanıyor. "Ya da insanların efsanenin hâlâ gerçek olup olmadığını merak etmesinden endişeleniyorsan, bana sadece şehirden söyleyebilirdin. Buralarda kalmayı planlamıyordum ki."

"Sorun sizi kaçırın insanlar değil. İblis konseyi. Bir ruh bekliyorlar." "Ama beni öldürmeyeceksin," diyorum yavaşça.

"*Yapamam,*" diye araya giriyor Alder ters ters bakarak. Kahverengi saçlarını ovalıyor. "Ve biz nedenini bilmek istiyoruz. Hiç başarısız olmadık."

Valerian başparmağıyla çenemi okşuyor, ucu alt dudağıma hafifçe değiyor. Gözlerimi onunkilere dikiyorum, parlak mavinin koyulaşması midemi bulandırıyor. Şimdi bildiklerimden ve geçen gece olanlardan sonra onun dokunuşundan iğrenmem gerekirdi. Ama iğrenme duygusu içimdeki çırpınışı tarif edemiyor. Ağzı kıvrılıyor ve sivri dişlerini gösteriyor.

"Belki de sende neyin farklı olduğunu , sana ziyafet çekmenin bir yolunu bulacağız" diye mırıldanıyor.

Çıplak tenime değen keskin, canavar dişlerini hayal ederek ürperiyorum. Tamam, belki de canavarlarla yatmak istiyordumdur. Onlara asla güvenmem, ama zihnimin arkasındaki bir fısıltı bunun nasıl bir şey olacağını merak ediyor. Matthias bana dokunduğunda, Valerian'ın beni öpmesini istediğimde hissettiklerim daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Valerian'ın kurnaz bakışları kaçınılmaz, dudaklarının aralanmasını ve yanaklarının kızarmasını izliyor. Üzerime eğilip yüzümü yukarı kaldırdığında göğsünde çakıllı bir ses titreşiyor.

"Hadi numara ."

Matthias'ın önerisi aramızdaki anı bozuyor ve yatağa yanıma uzanıyor. Bana göz kırptıyor, bir parmağını kolumda gezdiriyor ve gömleğimin alt kenarıyla oynuyor, bunu yaparken Valerian'ın alanımı işgal etmesinden rahatsız olmuyor.

"Sahte mi?" Alder, iri kollarını diğer tarafımdaki komodinin yanında kavuşturarak soruyor.

"Onun ölümü," diye açıklıyor Valerian, gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor.

Üçü birden üzerime çullanınca, hava etrafımda kalınlaşıyor ve ısınıyor. Nefes almak için zorlanıyorum. Sokakta ikisinin beni hapsedmesi yeterince kötüydü, ama bu... Yakınlıklarına verdiğim tepkiden kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Neyim var benim böyle? Nefret ettiğim üç adamdan neden bu kadar tahrik oluyorum? Beni kaçıranlar tarafından mı? İblisler tarafından mı?

Kendine gel, kendimi azarlıyorum. Bunlar benim düşmanlarım.

Kafamı sallayarak temizlerken Matthias'ın ukala bakışlarını görmezden geliyorum. Aklımdan geçen günahkâr, kirli düşünce her neyse, bilmek istemiyorum.

"Bu efendilerinizi kandırmak için işe mı?" Ben soruyorum. "Peki nasıl?"

"İblis konseyi," diye düzeltiyor Alder ses tonunu renklendiren gururla. "Farklı iblis gruplarını denetlerler. Bizim gibi pek çokları var; savaşçılar, muhafızlar, cehennem köpekleri ve ruh avcıları. Âlemler arasında geçiş yapabilenler. Kralımız Lucifer yeraltı dünyasını yönetir ve konsey de onun sağ kolu gibidir." Gururlu ifadesi çelişkiye dönüşür. "Konseye karşı yemin ettiğimiz görevimize etmek, kralın yüzüne tükürmekle aynı şeydir."

Yanaklarımdan renk akıyor. "Cehennemdeki Şeytan'ın uşaklarını kızdırma. ."

Bunu bir parça ciddiyetle söylemek bile garip geliyor. Şeytanlar gerçektir. Şeytan yeraltı dünyasında cehennemi yönetir. Evet, buna yakın zamanda alışamayacağım.

"Bizim diyarımızı fazla basite indirgiyorsun. anlamak senin için çok zor olurdu," diye mırıldandı Valerian. "İşte bu yüzden insanlar yeraltı dünyası söz konusu olduğunda bu kadar çarpık bilgilere sahipler. Cehennem bizim âlemimizin sadece bir parçası."

Alay ediyorum. "Siyaset ne olursa olsun berbattır. Kavramak o kadar da zor görünmüyor."

Ağzının kenarları gerilir. Cevap vermeye başlıyor, sonra hepsi donup kalıyor, başları dinliyormuş gibi eğiliyor. İçlerinden biri küfrediyor.

Matthias yataktan kayar, durgun doğası yerini verimli hareket eden birine bırakır.

Pencereye doğru süzülüyor, dışarı bakmak için perdeyi dikkatlice aralıyor.

Onu bu kadar ciddi görünce omuzlarım gerildi. "Ne oldu?"

Alder ve Valerian bakıyorlar.

"Çok geç," diyor Valerian. "Senin için geldiler." "Ne?" Telaşla bağıyorum.

Matthias perdeleri kapatıyor. "etrafında dönüyorlar." "Bir izci grubu," diyor Alder.

Valerian başka bir şey söylemeden ışıkları kapattı. Ben açıkta kalırken, üçü de kendilerini gizlemek için odanın etrafındaki gölgeli köşelerde pozisyon alıyorlar. Başımı ileri geri sallıyorum. Plan nedir?

"Merhaba! Hâlâ burada bağlısın!" Serbest kalan elimi çekiştirmek için kullanarak karşı sarsılıyorum. Düğüme ulaşamıyorum. "Ben yem oynamıyorum!"

"Öylesin," diye karşılık veriyor Valerian. "Sadece yolumuza çıkacaksın ya da ilk fırsatta ."

Çünkü insanların hepsi aptal, kırılğan yaratıklardır. Orada kal."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kurtulmaya çalışırken kaslarım geriliyor. "Sizden nefret ediyorum. Hepinizden o nefret ediyorum ki."

Hiçbiri dinlemiyor.

Kapı kolu kırmızı-sıcak bir şekilde parlayıp eriyerek kapıdan aşağı damlarken donup kalıyorum. Kapı edici bir gıcırtyla açılıyor ve uzun boylu bir figür giriyor, neon motel tabelasından ve otoparktan gelen ışıklarla siluet oluşturuyor. Kalın boynuzları köşeli yüzünden geriye doğru , derisi elmacık kemiklerinin üzerine gerilmiş, yüz hatlarına korkunç bir görünüm veriyor. Onu insan sanmak mümkün değil, o bir iblis.

Karanlık odayla başka bir dilde konuşuyor, kimse yanıt vermediğinde cırlak bir eğlenceyle mırıldanıyor. Bana doğru attığı her adımda kalbim boğazımda daha da yükseliyor. Keskin sancılar mideme kramplar sokuyor ve dehşet daha da artarken avuçlarıma saplanıyor.

Her gelebilir çocuklar.

Saklandıkları yerden hareket etmiyorlar.

Ölmeme izin vermeyin, pislikler.

Bana doğru döndüğünde açık kapıdan gelen ışık yüzünü daha iyi aydınlatıyor ve nefes çekiyorum. Gözleri bana dikilmiş, niyetli ve ürkütücü derecede parlak. Onu tanıyorum. Onu boynuzları olmadan bir yerlerde görmüştüm.

Gözlerimi açtığımda fark ettim. Aynı boz sakal. Ara sokaktaydı! "Bekle, sen- değil misin?"

Pek de insan olmayan dükkân sahibi korkunç, kulak tırmalayıcı bir çığlık atıyor ve Matthias'ı son gördüğüm noktaya bir ateş topu fırlatıyor. Matthias homurdanarak kaçıyor ve perdeler tutuşuyor, alevler kumaşı yalayarak birkaç saniye içinde tavana ulaşıyor. Kokuşmuş duman beni boğuyor, hızla yayılan ateş beni en kötü anılarıma geri .

Alder şeytana arkadan saldırır, devasa kolları ateşle kaplıdır. Onu yakalamadan önce, gremlin benzeri iki canavar daha kapıdan içeri dalıyor, biri yükseğe çıkarken diğeri alçalıyor, derimsi kırmızı pençeli elleri saldırmak için açılıyor. Alder kendini savunmak için dikkatini bölmek zorunda kalırken, dükkân sahibinin yumrukları daha fazla alevle parlıyor ve gölgelerin arasından fırlayan Valerian'ın üzerine atılıyor.

Birbirleriyle çarpışarak havaya bir başka ateş ve kül patlaması gönderiyorlar. Karanlık, üstünlük için kapışan ateşli yumrukların titreyerek kayboluyor. Dükkân sahibi Valerian'ın boynundan onu yerden kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Başka bir dilde bir şeyler tükürüyor ve elinden alevler fışkırarak Valerian'ın boynunu yakıyor. Valerian korkunç, boğuk bir hırıltı çıkarıyor ve bu vahşi harekete karşı mücadele ediyor.

Matthias yardıma gelir, dükkân sırtına atlar ve kestiği eliyle yüzüne ateş püskürtür. Dükkân sahibinin ateşi söner. İblis hırlayarak arkasına uzanıyor ve Matthias'ı fırlatıyor. Valerian'ı boğazından tutarken dönüyor ve havaya bir ateş topu fırlatıyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Darbe Matthias'ı yere yığılmadan önce duvara çarparken kalbim sıkışıyor. Tekrar ayağa kalkmıyor.

Valerian'ın yontulmuş yüz hatları öfkeyle şekil değiştiriyor, dönüşmüş elleri dükkân sahibinin yüzünde gezinirken ayaklarını iblisin göğsüne yerleştiriyor ve avuçlarını iterek bir duman ve sıcak hava dalgası zorluyor. Rakibi pes etmiyor ve yere düşmeden önce alevli elini yan tarafına doğru sürüyor. Öyle bir kükrüyor ki içimden uçup gitmek geliyor.

ve yardım etmek için bir şeyler yapın.

Alder daha iyi durumda değil. Devasa cüssesine rağmen, onu ikili takıma alan iki iblis karşısında fazla avantajı yok. Daha hızlılar, kör noktalarına girmek ve ona saldırmak için hızlı hareketlerini kullanıyorlar. geriye kalanlar vücudundan lime lime sarkıyor, sıkılı yumruklarından onlara ne kadar ateş püskürtse de saldırılarının kızgın kırmızı yaraları ve sızan kesikleri görünüyor.

Panikle içime çektiğim her nefes dumanla renkleniyor. Öksürüyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım sandalyeden kalkamıyorum.

Alder'in uğraştığı iblislerden biri soyunup yatağın üzerine atlıyor ve mide bulandırıcı bir sırtışıla bana bakıyor. İblisin pençeleri geri çekiliyor ve beni saçlarımdan yakalıyor. Kafa derimdeki yakıcı acıya karşı dişlerimi sıkarak içgüdüsel olarak geri çekiliyorum, bunun beni korumak için hiçbir şey yapmadığını biliyorum. Parçalara nasıl ayrılacağım konusunda endişelenmek yerine, odağım diğerlerine kayıyor.

Bu çok kötü. Onlara yardım etmek için duyduğum şiddetli arzu beni haykırıyor. Üçünden de nefret ediyorum... ama bize saldıran canavarlardan daha iyiler.

Eğer o cesareti göstermemiş , bu karmaşanın içinde olmazdık. Ben sefil hayatımı yaşamaya devam ederdim ve onlar da hala cehennemin kapısını .

Valerian yanıliyordu. İblisler benim için gelmedi. için geldiler. Beni öldürmek ve Onlar.

CHAFtER EILHt

LILY

(Ölümü kabullenirken boğazım kapanıyor. Açtığım kapının ardındaki iblisler bir ruh bekliyor ve bunu başarıyorlar. En azından benim bökten varlığım epik bir şekilde sona erecek. Isekai vurup kaçma ya da düşme yok

Merdivenlerden inerken paranormal bir saldırı yapacağım. Gözlerimi kapatıyorum.

Odanın öbür ucundan gelen şiddetli, gırtlaktan gelen bir kükreme onları tekrar açtırıyor. "Hayır!" Alder bağılıyor. "Ona dokunmayın!"

Dövüştüğü diğer iblisi etkisiz hale getirmiş, kaslı kasları esniyor. İblisin boynunu insanlık dışı güçle kırıyor, saldırganımla benim aramda durmak için odanın karşısına geçmeden önce buruşuk bedeni yere düşürüyor. Devasa gövdesi için neredeyse hiç yer yok ama aramıza girerek kalkanım gibi davranıyor.

Kalbim acıyla sıkışıyor. Hiç kimse güvenliğimi umursamadı. Asla, küçük bir kızken bile.

Yataktaki iblis çığlık atıyor, saçlarımı daha sıkı tutuyor ve sertçe çekiyor. İçimden acı dolu bir çığlık kopuyor.

Öfkeden kuduran Alder, saçlarımdaki tutuşu zayıflatmak için parlak kırmızı, için için yanan yumruğunu iblisin koluna indiriyor. Şerefsiz , kafa derimden bazı telleri koparıyor. Alder iblisin kolunu kavrayıp sertçe delerken ben dişlerimi sıkıyorum. Gözümün ucuyla iblisin kolunun eridiğini, Alder'ın erimiş sıcak tutuşunun kemiğe ulaşana kadar dokuyu yakıp geçmesiyle derimsi etin fokurdadığını ve irin sızdığını hayretle izliyorum. Ulaştığında ise hırlayarak sivri dişlerini gösteriyor ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yumruğunu kapatıp delice bir güçle kemiği parçalıyor.

Vay anasını.

Karşı saldırı ona birkaç saniye kazandırdı. İblis yerde acı içinde kıvranırken avantajını kullanmak yerine, kendi güvenliğinden önce benim güvenliğimi düşünerek arkasına uzanıp bağlarımı kavlıyor. Keskin bir çekişle pençeleri onları yarıyor ve beni sandalyeden kurtarıyor. Ayağa fırlıyorum ve beni kurtardığı için tanıştığımız gece beni öldürmeye hazırlanan adama sarılma isteğimle savaşıyor ve geri çekiliyorum.

"Yerde ve arkamda kal." Kestiği kelimeler onu terk ettiği anda iblis ayağa kalkıyor, bir kolu eksik olmasına rağmen başka bir saldırıya hazır. "Onu alamayacaksın."

Onun koruyucu ses tonuyla göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Dövüş pozisyonu alırken sırt kasları . Henley gömleği vücudundan sarkan kumaş parçalarından başka bir şey değil. Bakışlarım vücudunda geziniyor ve aldığı yaraları inceliyor. Otel odasını yiyip bitiren ateşin aydınlattığı başka bir şey gözüme çarpıyor. Gövdesini ve kollarını işaretler kaplıyor.

Yara izleri.

Çiğerlerimdeki hava dışarı fırlıyor. Yanık izlerime benziyorlar. Bu yüzden mi kızgındı? Bildiği için mi? Göğsümde bir sızı, sorular beni çekiştiriyor. Merak ediyorum.

Onları nasıl aldığını, onu rahatsız edip etmediklerini.

Odayı süsleyen çirkin bir tablo duvardaki asılı yerinden yere düşüyor ve beni kendimden geçiriyor. Oda hâlâ yanıyor ve biz hâlâ bizi öldürmek isteyen iblislerle savaşıyoruz. Şu anda bunu düşünecek vaktim yok.

Odaklan.

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda Matthias'ı yeniden ayağa kalkmış, elinin tersiyle ağzını silerken görünce rahatlıyorum. Dükkân sahibinin etrafında dönerlerken, şakacı çocuksu yüz hatları Valerian'ın gözlerindeki duygusuz parıltıyla eşleşecek şekilde acımasız bir hal alıyor. Dükkân sahibi beklentiyle onlara iğrenç bir gülümseme verdiğinde buz gibi ürperti yayılıyor içime.

Alevler Valerian'ın kolundan aşağıya neredeyse bir kırbaç gibi yayılıyor. Bakışları Matthias'a kayıyor. Başıyla onu işaret ikisi birlikte hareket ediyor, Valerian ateşini iblisin etrafını sarmak ve onu yerinde tutmak için kullanıyor. Matthias avuçlarından fışkıran ateşi sivri bir uç haline getirip bir hançer gibi kullanırken, iblis karşı savaşı. İblis engellemek için kollarını havaya kaldırır, sonra da Valerian'ın sarmalını yakalar.

Valerian'ı ona yaklaştırdığında olacakların bir tür farkındalığıyla birden omurgamdan aşağı bir his fırlıyor. "et!" Bağırıyorum.

İkisi de dükkân sahibinin beni kadar delen bir çığlık atarak çıkardığı sıcak saçların patlamasıyla geriye düşüyorlar. Ellerimi kulaklarıma götürerek dizlerimin üzerine çöküyorum.

Başımın çarpması durduğunda ve ayağa kalktığımda, savaş korkunç görünüyordu.

Hiçbiri dükkân sahibine ya da kalan diğer iblislere üstünlük sağlayamaz. Darbeye darbe, eşleştiler ve güçleri tükendi. Matthias yan tarafına aldığı bir darbeye yavaşlıyor, acı çarpık yüzüne yansıyor. Alder daha küçük ve hızlı olan iblisi yakalayamıyor, ulaşamayacağı bir yerde tutuyor ve engel olamayınca pençelerini derisine saplamak için içeri dalıyor. Valerian duvara, ellerinden ateş fışkıran dükkân sahibine ters ters bakıyor.

Hayır, , hayır.

Aman Tanrım. Bu yeterli değil. Hepsi benim yüzümden ölecek.

Bu üzücü düşünce zihnime girdiğinde, görünmez bir güç tarafından sıkıştırıldığımı hissederek nefes nefese kalıyorum.

Basınç dayanılmaz hale geliyor. Nefes Alder'a uzanıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Kahretsin, nefes alamıyorum. Üzerime panik çöküyor, duyularım duman ve ısı bombardımanına tutuluyor. Sanki her taraftan sıkıştırılıyormuşum gibi hissediyorum. Dükkân sahibi mi yapıyor bunu?

Kıvılcımlar sinirlerime sıcıyor, kollarımdan aşağı iniyor. Enerji avuçlarımda birikiyor, gittikçe ısınıyor. Statik sesler duymamı engelliyor, sonra keskin bir *patlamayla* hisler kesiliyor ve anda akıp gidiyor. Sonrasında ellerim karıncalanıyor.

Otoparka açılan açık kapıdan parlak elektrik kıvılcımları yağar ve ardından binayı dışarıdan sarsan gürültülü bir patlama. Saldırganların dikkatini dağıtıyor. Sanırım bir trafo patladı çünkü dışarıdaki ışıklar kesildi ve oda yangının turuncu parıltısıyla aydınlandı.

Herkes donakalır, birbirlerine şüpheyile bakarlar. Valerian bunu kendi avantajına kullanır ve dükkân sahibi dikkat etmezken toparlanır. Acımasız aparkatı dükkân sahibinin kafasını geriye atar ve onu boynuzlarından yakalar.

"Şimdi," diye bağırıyor.

Matthias ellerini önünde kavuşturuyor, altın rengi gözleri. Valerian onu tuzağa düşürürken o da pençeleriyle iblisin boğazını yırtıyor. Dükkân sahibinin siyah gözleri şişiyor ve gurulduyor. Koyu, katrana benzer kan, harap olmuş boynundan sızarak göğsünü boyuyor.

"Aman Tanrım," diye boğuluyorum.

Alder sonunda küçük iblisi yakalar ve tüyler ürpertici bir hırıltı çıkarır. Güçlü bir çekişle iblisin vücudunu kâğıttan yapılmış gibi ikiye ayırır. Kan ve diğer iğrenç iç organlar, Alder'ı ve yatağı kaplayan her bir kesik yarıdan dökülüyor. Nabzım gümbür gümbür atıyor ve anlaşılmaz bir şekilde aklıma çıplak elleriyle ağaç ikiye ayıran kaslı oduncular geliyor.

Dükkân sahibinin cesedi yere yığıldığında, odayı saran alevler söner ve geriye kükürt kokusu kalır. Alçıpanın bir kısmı yanmış, yataklar tahrip olmuş ve televizyon ikiye bölünerek yere devrilmiştir.

"Depozitonuzu geri alabileceğinizi sanmıyorum." Mırıldandığım kelimeler aklıma ilk .

Matthias yan tarafını ovuşturarak sırtıyor. "Bizim sorunumuz değil." Yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, formdan düştük.

Alder, iyi misin?"

Yanıt olarak , iblis kalıntılarını çöpe atıyor, sonra da parlayan kaslarına yapışan gömleğinin parçalarını parçalıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, odanın ortasından kıpırdayamıyorum.

Biz kazandık. İblislerim diğer iblisleri yendi, her biri vahşi zaferlerinin tadını çıkardı. Valerian dükkân sahibinin kanını yavaşça silerken dudakları acımasız bir sırtışıla kıvrılıyor. Matthias biraz akli başında olmayan bir kahkaha ve dükkân sahibinin gevşemiş yüzünü tutup sallıyor. Alder'ın göğsü gürleyen nefeslerle kabarıyor, şu anda insandan çok canavar gibi.

Bakışlarım üçü arasında gidip gelirken kalp atışlarım rahatlama, korku ve adını koymak istemediğim sıcak ve çırpınan şeyle çarpıyor.

Hareket ettiğimde, uzuvlarım kaskatı kesiliyor. Ellerim önce Matthias'ın yan tarafına çarpıyor. "Siz iyi misiniz?" "Şimdi daha iyiyim," diye mırıldanıyor.

Alder'e doğru ilerlemeden önce bana attığı sırtışı görmezden geliyorum ve parmaklarımı mevcut yaralarını örten taze üzerinde gezdiriyorum. Valerian çenesini sıkıyor ve bana sırtını dönüyor.

"Şimdi olmaz." Alder bileğimi tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor. "Daha fazlası gelmeden hareket etmeliyiz."

, patlayan görüyorum, duman bulutu gece gökyüzüne yükseliyor. Avuçlarım daha önce hissettiğim hayalet hissiyle karıncalanıyor. Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayarak, karıncalanmayı gidermek için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

Yıkılmış motel odasından en son Valerian çıkıyor ve binanın kenarındaki uzun oda şeridinin etrafında dönüyoruz. Şık, siyah, kaslı bir araba oraya park edilmiş. Matthias bir dizi araba anahtarı çıkardı. Gerçeği öğrenmeden önce gözümü bile kırpamazdım. Onun bir iblis olduğunu bilmek beni .

"Bu senin mi? Arabayı nereden buldun?" Ağzımdan kaçırdım.

Matthias sırttı. "Çaldım."

Valerian anahtarları alırken, ", " diyor.

"Nereye gidiyoruz?" Alder beni arka koltuğa iterken soruyorum.

"Bizim kapımız," diyor Valerian. "olduğunu öğrenmek için iblis konseyiyle iletişime geçmemiz gerekiyor." Kaşlarım çatıldı. "Bu iyi bir fikir mi?"

Valerian yola Alder bir an için dikkatimi dağıtıyor. Büyük bir avuç içiyle başımın üstünü okşuyor. Nefesim kesiliyor. Her ne yapıyorsa, saçlarımın kalan donuk zonklamayı yatıştırmaya yardımcı oluyor. Onun sıcak erimek ve elini başımın üzerinde gezdirmeyi asla bırakmaması için ona yalvarmak istiyorum.

İç çekişimi bastırmak için dışısrarak sorularıma odaklanıyorum. "Yani, konsey beni öldürmediği için yakma gibi bir şey mi çıkardı?"

Matthias yolcu koltuğundan sırtarak döner. İnsan referanslarını çok iyi anlıyor.

diğerlerinden daha iyi.

Valerian, "Karar vermek için bir kasıt olmadan kaprislerle hareket etmiyorlar," diyor. "Bir insan bir kapı muhafızının eliyle ölümden kurtulsa bile, bu işlerin bir düzeni var."

Matthias, "Kırmızı bayrak sadece bize sebepsiz yere saldırmış olmaları değil," diye açıklıyor. "Türümüzü potansiyel olarak insanlara maruz bırakarak yasalarımızı çiğnediler. Büyük bir hayır-hayır."

Kafalığının arkasına vuruyorum. "Peki ya benim gibi senin kapını siken insanlar? O zaman kendini ifşa ettin."

"Geçidi çağıran insanlar genel halktan farklı bir sınıflandırmaya tabi tutuluyor," diyor Alder. "Onların kaderi ölüm, yüzden gerçek doğamızı onlardan saklamamız gerekmiyor."

Bana anlatılanları düşünürken araba sessizleşiyor. Göstergeye göre saat neredeyse sabahın üçü.

"O adam bize saldırmadan önce seninle konuştu." Kaşlarımı çattım. "Başka bir dildeydi. Ne söyledi?"

Alder başını sallar. "Bizi kralımıza ihanet etmekle suçladı. Bu hiç mantıklı değil." Tedirginlik midemi bulandırıyor. "Peki hain olduğunuzu düşünüyorlarsa neden gözcü gönderdiler?"

"O lanet olası bir keşif grubu değildi," diye dişlerini gıcırdatıyor Valerian. "Savaşçı loncasına yukarı çıkma emrini kim verdi? Konsey sıradan bir insan için asla böyle aşırı önlemlere başvurmaz."

"Ve biz," diye hatırlatıyor Matthias ona.

Valerian direksiyonu sıkıca kavırıyor ve gaza basıyor. Brim Hills kasaba sınırları tabelası görünür hale gelir.

ŞAFT DOKUZ

LILY

(Sıradan bir insan olsaydım, bu iş çoktan bitmiş olurdu. Kaçırma planları motele yapılan saldırı yüzünden suya önce Valerian bende farklı bir şeyler olduğunu söylemişti. Ben de Araba terk edilmiş Brim Hills Mezarlığı'nın önünde dururken, kafamda imkansız bir düşünce dönüp duruyor. Hayatım boyunca bende bir sorun olduğu söylendi ve bundan kaçmak için savaştım.

"Tüm bunlardan önce o iblisi kasabada gördüm." Valerian ve Alder itirafım karşısında donup kalıyor, beklenti dolu bakışlarını bana çeviriyorlar. Gözlerini kaçırıyorum. "Ara sokakta. Boynuzları yoktu tabii ki. Sen ve Matthias gitmeden önce."

Bana ne yaptıklarını, bir şey onları gitmeye önce beni zevkten patlamaya ne kadar yaklaştırdıklarını hatırladığımda içime bir sıcaklık yayılıyor.

"koku buydu." Valerian bir küfür ve arabadan inerken kapıyı çarpıyor. " olun. Bu kadar uzun süredir izliyorlarsa, bir şeyler gitmiyor demektir."

"," diyor Matthias.

Kafamı arabadan dışarı uzattım ve Alder yolumu kesti. "Burada kal."

"Um, hayır demeye ne dersin. Üçünüz beni kaçırdınız. Beni potansiyel cinayet iblisleri ortalıktayken arabada için geride bırakamazsınız." Kendimi işaret ediyorum. "Ben yem değilim."

."

İç çekerek kenara çekiliyor ve arkamdan yaklaşarak mezarlığa izin veriyor. Çıplak ayaklarımın altında ölü çimler çıtırdıyor. Bakışlarım Talbot Evi'ne ormana kayıyor. Eğer kaçarsam beni kolayca yakalayacaktır. Bir yanım onları test edip görmek istiyor ama bu kısa sürüyor. Merakım beni herkesle birlikte tepeye ilerletiyor.

Buradaki ilk gecemden beri mezarlığa adımımı atmadım. En son burada hep birlikte olduğumuzda, bana zalimce bir şaka yaptıklarına inanarak dehşet içinde onlardan kaçtığımı farkındayım. Şimdi mezar taşları arasında gezinirken üçü de sanki beni güvende tutmak istercesine etrafımda konumlanıyor.

Tepenin zirvesinde Valerian şapel kalıntılarına yaklaşır. Bir tür tılsımlı efsun okuyor, hava çatırdayınca kaşlarını çatıyor. Diğerleri geriliyor. Gözlerimi kısarsam, merdivenin altındaki taş kemerdeki statik elektriği seçebiliyorum, daha önce gördüğümü sandığımdan daha soluk.

"Bunu yaptığında ne olması gerekiyor?" Ben soruyorum.

"O değil," diye mırıldandı Matthias. "Diyarlar arasındaki portalların muhafızları olarak, kapımızla bir var. Benzersiz bir anahtar gibi."

"Yani kapı kilitli mi?" "Buraya gelmişler," diyor Alder.

"Evet." Valerian nefesini dışarı üflüyor. "Cehenneme geri dönüşümüzü engellediler. Görev yerimizi terk etmek zorundayız."

Başka bir şey söylemeden tepeden aşağı inmeye başlar. Kızılağaç kemerin kenarına dokunarak oyalanıyor. Ağzının ve gözlerinin kenarındaki gerginlik içimde bir sempati uyandırıyor.

Elimi koluna koyuyorum. "İyi misin, Alder?"

"İyiyim," diye huysuzca cevap veriyor.

"Roadtrip. Ben av tüfeği diyorum." Matthias bir kolunu omzuma atarak beni arabaya doğru yönlendiriyor. Mezarlığın içinden geçerken etrafı dikkatle süzdüğünü gözden kaçırmıyorum. "Koca adama bir dakika ver. Emirlerini ciddiye al. Vale bu kapıyı en uzun süredir koruyan kişi ama Alder kralımıza hizmet etmek için yaşayan biri. Görevimizi terk etmek onun için ihanetten ."

Alder'a bakıyorum. "Yani, bizi öldürmeye çalıştılar. Sanırım bunu aştık."

"Ayrılarak hain olmadığımızı kanıtlamak zor olacak," diyor Alder arkamızdan. "Daha önce görevlerimizi hiç aksatmadık."

"Ölmekten iyidir," diyor Matthias.

"Talbot House'a geri dönebilirim." Sefil hayatıma geri dönmek için sürüklendiğim yoldan çıkmaya hiç niyetim yokken ağaçları ediyorum. "Hemen şurada, ormanın içinde."

Matthias beni daha yakına sürüklüyor. "Hayır. Seni yakaladık. Henüz gitmene izin vermeyeceğiz, kayıp kız." Kısa saçlarımın uçlarıyla oynuyor. Ses tonu değişiyor, daha yoğun hale geliyor. "Sen bizimsin."

Onun sözleri karşısında midemde oluşan tuhaf örtmek için alaycı bir tavırla ofluyorum. "Sanırım seninle sıkışıp kaldım. Woo. Benim güvenli kelimem köfte."

Homurdanıyor ama bu göndermeyi anlamamış gibi görünüyor. Şarkı sözlerinin, işler çıkırından çıktığında mükemmel bir uyum açıklıyorum ve altın rengi gözleri parlıyor. Kendimi aksine ikna etmenin ve gördüğüm her şeyi görmezden gelmenin bir yolu olarak bunların özel efektli lensler olduğunu düşündüğüm için kendimi istiyorum, çünkü bu parlak renk parlaması saf sihir.

Parmak eklemleri yanağıma değişiyor ve midem bulanıyor. "Zeki küçük şey."

Rüzgâr ağaçların arasından hışırdayarak beni ürpertiyor. Bakışlarım tekrar ormana yöneliyor. "Peki, uh. B ve E için zamanım var mı? Yatarken giydiğim tişörtle yalınayak dolaşmak istemiyorum. Umarım Bayan T kıyafetlerimi henüz bağışlamamıştır."

Çarpık sırtışı kurt gibi bir şeye dönüşüyor ve gömleğimin eteklerini çekiştiriyor, onları daha fazla ortaya çıkardıkça kalçalarımın serin bir esinti gönderiyor. "Bilmiyorum, bunu üzerinde gerçekten çok beğendim. Giydiğin o seksi küçük şorttan daha kolay erişim sağlıyor."

Alder uzun adımlarla yanımdan geçerken başının vuruyor. "Seni çalarken çantayı da aldık. Kendi başına kaçmışsın gibi görünmesini sağladık. Bagajda."

"Ne kadar düşüncelisin," diyorum alaycı bir tavırla. "Beni iki gün boyunca pantolonsuz baygın bıraktığın için teşekkürler."

Sıcak, zengin odun dumanı ve akçaağaç kokusu burnumu gıcıklıyor. Matthias ve Alder arasında bakışıp kokunun hangisine ait olduğunu anlamaya çalışıyorum. Matthias'ın ifadesi çok açık, ama Alder'ın bir kas sıcıyor ve elini yanında esnetiyor.

Valerian geçti ve geri oraya ulaşana kadar arabayı rölantiye aldı. Alder beni hiç uyarmadan kaldırıyor ve yolun kenarındaki kırık kaçınmak için taşıyor. Beni arka bırakıyor, sonra bagaja gidip yumruğunu iki kez vuruyor. Valerian onu patlatıyor ve Alder bana koli bandı ve bir dua ile bir arada tutulan yırtık pırtık spor çantamı getiriyor.

"Teşekkürler." Hızlıca bir çift tozluk arıyorum ve araba geldiğimiz yoldan geri için dönerken onları giyiyorum.

"Saldırı sırasında hissettiğimiz güç dalgalanmasının kaynağı sensin." Valerian'ın suçlama dilimleri

arabadaki sessizlik boyunca.

Kafasının arkasına dik dik baktım. "Affedersiniz?"

"gücü değildi." Unutulmaz mavi gözleri dikiz aynasına kayarak benimkilerle buluşuyor ve daralıyor. "Birbirimizin güç imzasını hissedecek kadar uzun süredir birlikteyiz. Senden geldi. Bize söylemediğin şeyleri paylaşmak ister misin?"

"Sen delisin. O ben değildim." Kollarımı kavuşturdum. "Benim güçlerim yok. Bize saldıran iblisler olabilir."

Matthias yolcu koltuğundan keskin bir kahkaha attı. "Bir trafoya dokunmadan onu yerinden çıkaramazlar."

Alder başını salladı. "Savaşçı loncası güçlüdür. Evet, o iblisler yüksek rütbelilerdi ama loncadaki hiç kimse güçlerini bir araya getirecek daha fazla iblis olmadan o enerji dalgasını üretemez."

" olmaz," diye ısrar ediyorum kısık sesle.

Nefes alış verişim sığlaşıyor ve anılarım bana saldırırken zorlanıyor. Kaçtığım ve görmezden geldiğim geçmişimin rahatsız edici parçaları.

Asla açıklayamadığım yangınlar.

Bağırıldığımda titreyen ışıklar. Duygularım içimde kafeslenemeyecek kadar çok olduğunda avuç içlerimin keskin ağrılarla karıncalanması.

Hatta bir öğretmenin beni geç bırakmasından sonra eve dönerken sokak lambalarının patlamasıyla tüm sokağın karanlığa gömüldüğü zaman bile. O alıngan yaşlı piç, grup kızı olduğum için kimsenin bana inanmayacağını düşünmüştü. Beni taciz etmeye kalktığında bileğini tuttum ve kolundaki kolları yaktım. Beni müdüre götürdü ve okuldan attırdı.

"Sanırım bu yüzden içimizdeki bu tuhaf içgüdüleri tetiklediniz." Valerian içgüdüleri bir lanetmiş gibi söylüyor. Yontulmuş çenesini çalıştırıyor. "Neden bir insanın kokması gerektiği gibi kokmuyorsunuz? yerine daha çok çatlaklardan kaçan bir koku gibi, sanki bir şey gerçekte ne olduğunuzu maskeliyor gibi."

İnsan değil. İnsan gibi hissediyorum. Nasıl ki?

Kalın bir yudumla ellerimi arasına sokuyorum, sanki yaralı etimin en kötüsünü saklamak onu yok edecekmiş gibi. "Sanki ergenliğe girmişim de hiç bilmediğim boynuzlarım çıkmış gibi. Vücudum normal."

"Vücudun muhteşem," diye söze karışıyor Matthias. "On kişiden yüzü parçalanır."

Alder çenesini sıvazlayarak beni dikkatle inceliyor. "Yine de hissettiğimiz şey... Çok daha güçlüydü. Neredeyse kral seviyesinde bir şey."

Bön bön bakıyorum. "Kral, yani Lucifer gibi mi? Şeytan mı?"

"Pürüzsüz orospu çocuğu kendisi. İlk elden gördüm. Yaklaşık bir asır önce, saraydaki bir seks partisinde." Matthias dudağını ısırtıyor, kıkırdaması ahlaksızca. "Yemin ederim formumu övüyordu. Her neyse, gücü öyle hissettiriyor ki, sanki seni boğabilirmiş ve bunun için ona teşekkür edermişsin gibi."

Midemdeki öfkeli kıskançlık duygusunu bastırıyorum ve fırlatılmış *yüzyılın* üzerinden atlıyorum. Yorum. "Benim güçlerim yok."

"Sen nasıl , güzel kız." Matthias omzunun üzerinden göz kırptırıyor uzanıp dizimi sıkıyor.

Valerian, "Bunu daha sonra güvenli bir yere gittiğimizde tartışırız," diye mırıldandı.

Keskin, acı duman kokusu arabayı boğuyor. birinden geliyor. Kokuları duygularıyla birlikte değişiyor gibi.

Emniyet kemerini dudaklarımı birleştiriyorum. Kısa bir sessizlikten sonra başka sorular patlak veriyor. "Kapılar nedir? Kendinizi insanlara göstermemeniz gerekiyorsa neden varlar? Sen

Wolverine'in ellerini ve İnsan Meşalesi'nin ateşten yumruklarını görene kadar yeterince insani görünüyorsunuz."

Valerian'ın ifadesi kapanıyor ve direksiyonu sıkıca kavlıyor. Matthias sessizliği bozmadan önce gergin bir sessizlik oluyor.

"Onlar her zaman bir sır değildi. İnsanlar eskiden onları bilirdi." Valerian'ın ona attığı sert kaşları görmezden geliyor sanki destansı bir hikâyeye zemin hazırlıyormuş gibi davranıyor. "Şehir efsanesi olarak değil ama sunak olarak."

"Sunaklar mı?" Midem sıkışıyor.

"Fedakârlık için." Alder'in saçma sapan teyidi kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. "İnsanlar, iblisleri beslemek ve hepimiz tek bir diyar olarak var olduğumuzda yeraltı dünyasının kralının ölümlü topraklarını yerle bir etmesini önlemek için üzerinde anlaşılan sayıda ruhu istekleriyle kurban ettiler."

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

Valerian alay ediyor ve aynada gözüme çarpıyor. "Tanrım," diye alay ediyor. "İnsanlar kendilerine öyle çarpık yalanlar söylemişler ki. Cehennem ve yeraltı dünyası hakkında bildikleriniz çoğunlukla yanlış. Sizin folklorunuz, yeraltı dünyasındaki şeytani fae varlıkları ile insanlar arasındaki eski bir savaştan doğmuştur."

Parmaklarım emniyet kemerini sıkıyor ve sesim titriyor. "Dindar biri değilim ama İncil'de bir şeyden bahsedilmediğini biliyorum. Başka hiçbir dinde de böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

Söyledikleri iblis ilmi üzerine okuduğum kitaplara hiç benzemiyor.

"Kesinlikle," diye alay ediyor. "İnsanlar kendi fikirleriyle başa bırakılıyor. Gerçekte, bizim türümüz sizinkinden çok daha uzun süredir var olurken, göklerin ve yeraltı dünyasının ilkel tanrıalarının soyundan gelirken, gerçeğin yalnızca görünüşü var. İnsanlar artık gerçeği kavrayamazlar."

Bekliyorum, inançsızlığım kafamın içinde sekiyor, ama ayrıntıya girmiyor. "Tamam, madem bir kapı bulan insanları öldüreceksiniz neden kapıları koruyorsunuz?"

"İnsanların eskiden gibi yeraltı dünyasında kendi başlarına dolaşmalarını engellemek için. Bu, diyarları bölen savaşın ardından fae ve ölümlüler arasında yapılan anlaşmanın bir parçası," diyor Alder. "Kapılar hala eski kurban kotasının parçası olarak avlanma alanları için kullanılıyor."

"Ve ölümlüler ile yeraltı âlemleri arasındaki köprüler," diye ekliyor Matthias. "Onlar bizim tek erişim noktalarımız. İstedığımız yere öylece gidip gelemeyiz. Âlemlerimizi birbirinden ayıran bir bariyer var."

"Evet ama artık bir sır, bir efsane haline geldiler," diye araya giriyor Valerian, nefretini belli eden asidik bir tonla. "Yırtıcılardan uzak durmaları gereken yerlere burnunu sokamayacak kadar zeki insanları uzak tutmak için. Bu değişiklik yüzünden tüketilen ruhların sayısı azaldı. Bu kadar mide bulandırıcı bakma. Dünya böyle işliyor. Bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok, insanları onları bekleyen kurtaramazsınız. Sizin türünüz tehlike altında değil. Onlar av, biz ise avcılarız."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Dünya berbat, bunu herkesten daha iyi biliyorum. "İnsanlar tek besin kaynağınız olamaz." Umarım olmazlar.

"Hayır, biz normal yemek yer ve içeriz." Matthias başını koltuk başlığına yaslayarak gülüyor. "İblis fae'lerin çoğu kan emiciler ve incubi'ler gibi hayatta kalmak için belirli şeylerle beslenmeye ihtiyaç duymaz, yine de grubun en iyi görünenleri kesinlikle biziz. Ruhlar gücümüze güç katar. Bazı görünümümüzü değiştirebilme yeteneğimizle cehennem köpeği kuzenlerimize daha yakınız. Tek farkımız, onların cehennem için işaretlenmiş lanetli ruhları avlamak için tamamen canavara dönüşebilmeleri."

"Vampirler gerçek mi?" Boğuluyorum. "Sırada ne var, uzaylılar mı?"

Fantezi ve isekai manga sevgim, büyümlü varlıkların olduğu birden fazla dünyanın varlığını anlamama ancak bu yardımcı oldu. Çarpan şakaklarımı ovuyorum. Alder uzanıp boynumun arkasını , parmakları normalden daha sıcak, basınç noktama masaj yapıyor.

aşırı uyarım yüklemesi baş ağrısı.

Üçünün arasında, Alder ve Matthias dokunmadan duramıyor, bana sürtünmek ya da ellerini koymak için küçük bahaneler buluyorlar. duyguya hiç alışık değilim ama...

Nefret etmiyorum. Yine de kimse beni bunu yüksek sesle itiraf ederken yakalayamaz.

Belki de bunu her yaptıklarında içimde o garip karıncalanma hissinin bağımlısı olmuşumdur. Bu düşünceyi bir kenara atıyorum, bu kadar uzun süre ilgisiz kaldıktan sonra ilk ilgi işaretine boyun eğdiğim için ne kadar zavallı olduğumu ortaya çıkarmak istemiyorum. Bu geçici bir durum. Yerleri yeraltı dünyası olduğunda burada kalacak değiller ya.

Başka bir dikkat dağıtıcıya ihtiyaç duyarak soruyorum: "Boynuzların var mı? Bu sadece benim hatırım için giydiğin bir deri kıyafet mi?"

Matthias homurdanıyor. "Biz böyle görünürüz. üst taraftayken tamamen insan görünümüne sadık kalırız. İnsanları avlamayı kolaylaştırır. İblis Fae'ler insanların bizi tasvir ettiği gibi kırmızı küçük canavarlar değildir. Farklı soyların farklı özellikleri vardır. Kuyruklar, boynuzlar, pullar. Tanıdığım bir dişi iblisin kanatları var. Üçümüzün sadece pençeleri, dişleri ve bu kulakları var." Sarı saçlarını geriye doğru tarıyor ve kulağı bir elfinki gibi sivri bir şekilde uzuyor. Sırıttıyor, gözleri dans ediyor. "Yani siklerimiz kocaman."

"Matthias," diye homurdanıyor Alder sabırsızca. "Bu bizim güçlü soyumuzun bir işareti, seni . Boynuz gibi farklı görünüm, diğer yeraltı varlıklarıyla kan bağının kesişmesinden kaynaklanır. Orijinal iblis fae'ler eski tanrıların yaratılmışlardı."

"Bu kadar yeter," diyor Valerian. "Hâlâ onun ne olduğunu bilmiyoruz. kadar da ona güvenemeyiz."

Duygusuz sözleri içime işliyor ve göğsümde bir boşluk bırakıyor. Bana uzandığında bir bağ kurmaktan kendini alıkoyan tek kişi o. Bu beni üzmemeli çünkü

Ben de ondan nefret ediyorum ama yine de hayal kırıklığı selini durduramıyorum. "Buradayım, sikik."

Beni görmezden geliyor. pencereye yaslanıyorum ve toz içinde bıraktığımız kasabaya bakıyorum. Brim Hills'ten ayrılmak benim amacımdı, ancak bunu bir arkadaşla yapmayı hiç planlamamıştım.

Brim Hills'ten ayrılıyor, yakında tekrar gelin yazan soluk tabelanın yanından geçerken kalbim küt küt atıyor.

Beni varlığından bile haberdar olmadığım bir dünyanın içine çektiler. Her nasılsa birkaç saat içinde yetimden kaçırılma kurbanına, düşmanlarımla birlikte kaçan kaçak bir ruha , benimle ilgili neyin farklı olduğunu ve bunun kapının ötesindeki iblisler için neden önemli olduğunu bulana kadar müttefik olarak birbirimize bağlandık.

ŞAFT ON

LILY

(Şafaktan kısa bir süre öncesine kadar araba kullandık ve Manhattan'ın dışında, New Jersey tarafında başka bir motelde durduk. Başımı Alder'e yaslamış bir şekilde uyanıyorum. Kaldırdığım elime karşılık olarak söylediği tek şey

Uykuya daldığım için boynuma kramp girmesini istemediğini söyledi. Neden burada durduğumuzu sorduğumda Valerian, dikkat çekmemek ve insan kokularına karışmak için bir yer istediğini söyledi. Şehirlerin yoğun nüfusu onların farklı kokularını maskeliyor.

Havasız motel odasında öğleden sonraya kadar uyumama izin verdiler. Güvenemediğim insanların yanında gardımı indirmeye alışık olmadığım için uyumayı başarabildiğime şaşırdım. Gözlerimi hışımla açtığımda şakaklarımda zonklayan donuk ağrıyla .

"Sana uyumasına yardım etmem gerektiğini söylemiştim." Alder'in derin, gürleyen sesi odanın köşesinden geliyor. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

"O iyi olacak. Zaten işe yaramazdı. Sen onu bayılttığında kendiliğinden çıktı." Valerian üzerimde duruyor. "Kalk."

Ona parmağımı gösteriyorum. Kendini beğenmiş tavrında beni daha da sinirlendiren bir şey var, o keskin İngiliz aksanıyla talepkâr konuşurken. "Terbiyeni kıcına soktuğun dikenli sopanın yanına mı sıkıştırdın?"

Benim iğneleyici sözlerime aldırış etmiyor, yontulmuş yüz hatları donuk. "Eğer insan değilsen, ne olduğunu test etme zamanı geldi." Yatağın üzerine eğilip bir elini çarşafın iki yanına koyarak gözlerini kısıyor, dumanlı kokusu keskin bir kokudan yumuşak ve baharatlı bir kokuya dönüşüyor. "Huysuz bir velet gibi davranmayı bırak. Çık şu lanet yataktan, yoksa seni kendim sürükleyerek çıkarırım."

Donup kalıyorum, kokusunu içime çekmemeye çalışıyorum ve fevkalade başarısız oluyorum. Çekici, ağzımı sulandırıyor. Bacaklarımdan arasında bir ağrı oluşuyor. Tanrım, kokusu beni tahrik ediyor. Ona duyduğum nefrete , aradaki mesafeyi kapatmasını ve dolgun dudaklarını dudaklarıma istememeliyim.

Mavi gözleri parlıyor, sonra rengi kayboluyor, gözleri açık, baş döndürücü bir şehvetle kararıyor. Bakışları yüzümü tararken yumruklarını çarşafta sıkıyor, sanki yanaklarımdan kızarmasının, ayrık dudaklarımdan, kalınca yutkunurken boğazımın hareketinin tadını çıkarıyor. Yüzü bir santim daha alçalıyor, ağzı neredeyse benimkine değişiyor. Midem alçalıyor ve kalçalarımı birbirine sürtüyorum, onun kaçınılmaz bakışları dışında hiçbir şeyin farkında değilim.

"Yataktan kalk, Lily," diye mırıldandı. "Şimdi. Ben-"

"Tamam. Zaten işemem gerekiyor." Geri çekilmeden önce beni bir süre daha kafeslemeye devam ediyor. Oflayarak yorganı atıyorum, uyku tişörtümü yumuşak belime kadar indiği yerden çekiştirerek indiriyorum. Bu bahaneyle motel odasından uçarak geçiyorum ve sırtan Matthias'lı iterek banyoya giriyorum. Kendimi içeri kilitleyerek kapıya yaslanıyorum. "Neyim var benim?"

, oraya sadece bir tişörtle geri dönmek zorunda kalacağım. Taytları yere attım.

yataklara düştüm.

Kapı çalınır.

"Çantanı arabadan getirdim. Buraya bırakıyorum," diyor Matthias. "Alder kahvaltı için dışarı çıktı."

"Başka bir insan olmasa iyi ," diye mırıldanıyorum kapıyı . "Siz pisliklerden biri birini öldürmeye kalkarsa, sizi durdururum."

"Donut ve kahve."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Valerian hâlâ bir pislik olsa da, Alder ve Matthias'ın katlanılabilir olduğunu kendime itiraf ediyorum. Bazen. Sana çörek getiren birinden nefret etmek zor.

"Peki. Otel ve yemek parasını ödeyecek paranız var mı?"

Çantanı alırken küçük aralıkta yüzü beliriyor. Sanki henüz çıplak olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi dikkati aşağıya kayıyor. Ters ters bakıyorum ve o da ağzını eğerek ellerini kaldırıyor. "Sana söylemiştim. Üst tarafa gelmeyi seviyorum. Uzun zaman önce tanıştığım bir insan yatırım konusunda ısrar etti. Benim için bir banka hesabı açtı ve şimdi görünüşe göre çok var."

Vücudumun aşırı dolayı beni rahatlatan buz soğuk suyun altında rekor sürede duş alıyorum. Sertleşmiş meme uçlarımla oynama ve klitorisimdeki nabız atışını rahatlatma dürtüsüne direniyorum. Valerian'ın keskin çenesini, delici mavi gözlerini ya da derimi sıyıran dişleriyle bana pis şeyler fısıldayan talepkâr aksanını düşünürken kendime dokunmamın imkânı yok. Hayır, hayır, hayır. Bunu düşünmemeye çalıştıkça, zihnim iblis siklerinin farklı olup olmadığını düşünerek tehlikeli bir yola sürükleniyor. Dokunaç pornosu arenasına mı giriyorum? İçimden çılgınca bir kahkaha yükseliyor. Bu iblisler kendilerini insan gibi gösteriyorlar ama ben onların pençelerini, dişlerini. Çatallı dillerini hissettim.

Yüzümü soğuk spreyn içine iterek ürperiyorum, elim gövdemden aşağı kayıyor, arasına giriyor. İlk dokunuşta gözlerim kapanıyor. Fantezilerimin tadını çıkarırken sessiz kalmak için dudağımı ısırıyorum.

İkinci el bir dükkândan bulduğum kırmızı deri şortu ve siyah, kırpılmış, çamaşır suyuyla boyanmış tişörtü giydiğimde Alder yiyeceklerle dönmüştü. Matthias elindeki çörek kutusunu etrafında toplandığımız küçük masaya itiyor, bakışları sanki duşta yaptıklarımı bir şekilde görebiliyor. Onun için için yanan bakışlarından kaçıyorum ve yumuluyorum.

"Oyun planı nedir?" İki şeker tozlu çörek ve yarım fincan kahve içtikten sonra "Gözcü gruplarının bizi takip etme ihtimaline karşı şimdilik hareket halinde kalacağız." Valerian bir duvara kollarını kavuşturuyor. Değıştirdiğı siyah düğmeli gömlek pazularının kıvrımlarına ve belirgin ön kollarına doğru gergin bir şekilde uzanıyor, soyut dövmeleri yakadan dışarı bakıyor ve kollu. "İşin bittiğinde, Alder seni test etmek için kullanabileceğimiz bir ara sokak buldu."

"Sınav olacağını bilmiyordum," diye attım. "Çalışmadım."

Matthias'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "O tür bir test değıl, kayıp kız." "Kes şunu," diye . "Bana böyle demenden bıktım."

Evime çok yakın, reddedilme ve yalnız bırakılma konusundaki tüm güvensizliklerime dokunuyor. İnsan bile olmadığımı dair teorileri bu duyguları daha da kötüleştiriyor. Güçlerim olduğunu düşünmek istemiyorum çünkü o zaman söylenen her korkunç şeyi doğrulamış oluyorum. *Bat ya da yüz.*

"Onun yerine güzel bir kızı mı tercih edersin?" Yüzümün kızarmasına kıkırdıyor.

"Sen yıkanırken konuştuk. Bu kadar güzel kokmanın sebebinin-" Alder sözünü kesti ve hırçın bir şekilde boğazını temizledi. "Kokun farklı olabilir çünkü sen gerçekten yeraltı dünyasına aitsin. İnsan bedenine hapsolmuş bir iblis. Sana uyan tek şey bu. Seni korumaya yönelik bu içgüdüler başka türlü tetiklenmezdi."

Kokumu alıp mezarlıkta etrafımı sardıkları ilk seferde üçünün neredeyse benim için nasıl kavga ettiğinden bahsetmiyor ya da bildiğini varsayarak Matthias ve Valerian'la ara sokakta olanlardan . tek şey beni korumak değil.

Bundan bahsetmiyoruz. Daha önce Valerian'la olduğu gibi bana çok yaklaştıklarında ya da içlerinden biri bana çok uzun süre dokunduğunda şey. Anlamadığım o görünmez çekim. Mantığa meydan okuyan ve birbirimize karşı beslediğimiz nefreti geçersiz kılan bir güç, neredeyse kaderin bizi bir araya getirmesi gibi. Bu saçma düşünceyi bir kenara bırakıyorum. Bu yasak bir konu ve kalmasından memnunum.

Dudaklarımı yana doğru büzüyorum. "Hayatım burada, ölümlüler âleminde yaşadım. Okumayı sevdiğim kitaplar dışında tüm bu doğaüstü gerçek olduğunu bile bilmiyordum."

Duygularım kontrolden çıktığında meydana gelen garip şeyler var. Derimin altındaki enerji vızıltısı. Açıklanamayan olaylar. Görmezden geldiğim ve her şey.

"Sanırım sizi ve karşılaştığınız herkesi buna inandırmak için sizi engelleyen bir tür mühür var. Hem çatlaklardan sızan gücün hem de muhtemelen anıların." Valerian düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak beni inceliyor. "Eğer bir tane varsa, nedenini bilmek istiyorum. Senin ne dair bize bir cevap verip vermeyeceğini görmek için kıracağız."

"Harika," diyorum üçüncü çöreği ağzıma atarken. Dilimdeki şeker patlaması beni bu konuşma sırasında delirmekten alıkoyan tek şey. Parmaklarımdaki şeker kalıntılarını yaladıktan sonra onları çocuklara doğru salladım. "Şu işi bitirelim de artık güçlerim olduğu fikrinden vazgeçin."

Üç çift uhrevi, ışıltılı göz ağzıma dikilmiş.

MOTELİMİZ, NEW YORK SILÜETİNİN TEPEDEN GÖRÜNDÜĞÜ BİR SANAYİ BÖLGESİNDE YER ALMAKTADIR.

bodur depoların tepesinde. Durup bakıyorum. Bu bölgede çok dolaştım ama Manhattan'a hiç gitmedim.

Matthias elimi tuttu. "Eğer zamanımız olsaydı, seni Aşağı Doğu Yakası' götürürdüm. Orada harika bir burlesk kulübü var. Unutulmaz bir deneyim."

"New York'a gittin mi?" Dikkatim tekrar nehrin karşısındaki yüksek binalara kayıyor. "Her gittim.

Ölümlüler âlemindeyken görebildiğim kadar çok şey görmeye özen gösteriyorum." O

bana sırtıyor. "İnsanları seviyorum. Hepsi çok büyüleyici ve yaratıcı." "Ama aynı

zamanda insanları öldürüyorsun."

Omuz silkiyor. "Ölüm hayatın bir gerçeği."

"Evet, hastalanırsan ya da bir kaza

geçirirsen."

"İblisleri çağırmanın ve Cehennem'in gücüne meydan okumanın dağa tırmanırken ölen insanlarla aynı kategoride olduğunu söyleyebilirim. Bu işin içinde kabul edilmiş bir risk var."

"Benim gibi tehlikenin değilse, hayır."

Matthias saçlarını karıştırarak daha da dağınık hale getiriyor. "İnsanların inançsız olması bizim suçumuz değil." "Hayır, sadece bu dünyanın eskiden sahip olduğu bilgiyi çalan aptal bir antik antlaşma

Siz çocuklar. Bu adil bir mücadele değil."

"Hayat adil değil, bebeğim."

"Bilmez miyim," diye mırıldandım.

Adamlar beni motelin arkasındaki bağlantı , öğleden sonra güneşinin aydınlattığı binaların arasındaki geniş bir sokağa götürdüler. Çıkmaz yolun arka tarafında çakıllı bir var.

"Bu görür. Şurada dur Lily," diye talimat veriyor Valerian.

"Bu tam bir zaman kaybı," diye mırıldanıyorum sokağın ortasında dururken.

Valerian eliyle ara sokağın ağzına doğru havada garip bir dairesel hareket yaptıktan sonra, Matthias depolardan birinden çıkan merdivenlere doğru ilerlerken, benden biraz uzakta Alder'in yanında konumlanıyor.

Sesler birbirine karışıyor. Yardımcı üniformalı iki adam konuşurken sokağın sonunda duraklıyorlar. Bizi fark etmediler.

"Burada olduğumuzu bilmiyorlar," diyor Valerian umursamaz bir tavırla.

"Bariyer." Matthias dirseklerini metal korkuluklara dayayıp arkasına yaslanıyor. Güneş dağınık beyaz sarı saçlarını parlatıyor. Parmaklarını oynatıyor. "Koruma büyüsünü hissedemezler. Hissetseler bile çok ikna ediciyimdir. Bizi rahatsız etmezler."

Acaba Alder'in insanları derin bir uykuya daldırma yeteneğini mi kastediyor diye düşündüm, tuhaf bir sis beni ele geçirmeden önce büyük elinin başımı okşadığı anı hatırladım. Matthias beni ara sokakta hipnotize etmiş gibiydi. Tüm iblislerin kontrol ettikleri ateşin yanı sıra böyle benzersiz bir salon numarası var mı? Bu adamların başka neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok. Zihin üzerinde oyunlar oynayabiliyorsa, bahse girerim geçidi çağırdıktan sonraki hafta bana eziyet eden tüm o imgelemleri besleyen de odur.

İblisler hakkında düşündüğüm her şey yanılmış. Birincisi, onlar gerçek. İnsanların sapkın ruhları ya da düşmüş melekler yerine, aslında farklı bir dünyadan gelen, büyülü doğaüstü varlıklar.

Ve içimde mühürlenmiş güçler olduğuna inanıyorlar. Çünkü insan olmadığımı düşünüyorlar. Bir şekilde yeraltı dünyasından olabilirim.

Kafamı toparlamak çok zor. Etrafımda olup biten tuhaf şeyleri bastırmak uğruna ömür geçirdim. Asla yüzleşmek istemedim. Onlarla birlikte hayatlarımız için kaçmak zorunda kaldığımızdan, her şeyi kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Ellerimi iki yana açıyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

Üçü karşılıklı bakışır. Alder kolunu uzatarak konuşur. "Ne istediğinizi gözünüzde canlandırın. Enerji oluşacaktır." Avucunun içinde bir ateş ve duman girdabı dans , sonra yumruğunu kapatarak onu . "İradenle onu "

Oh, güzel. farkında olmasam da, sadece yapacağım. Çocuk oyuncağı. "İşte hiçbir şey."

İki elimi de tutuyorum ve bir ateş topunun genişlediğini hayal ediyorum. Parmaklarım uzanabildikleri kadar geriliyor ve dilim ağzımın köşesinden dışarı çıkıyor. Alder'in tavsiyesine uymaya çalışırken kendimi aptal gibi hissediyorum.

Birkaç dakika sonra işe yaramadığı anlaşıyor.

Yüzümü ovalıyorum, kelimelerim boğuk çıkıyor. "Bakın, bilmiyorum çocuklar. Daha önce ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Merak etme, tatlım."

Matthias'tan gelen yeni evcil hayvan ismiyle başım dikleşiyor. En azından artık bana kayıp kız dememe konusunda beni dinledi. Yanıma gelip arkamda duruyor ve parmak uçlarını kollarımda gezdiriyor. Bir ürpertiye bastırıyorum.

Başını eğdiğinde sırtışının kıvrımı kulağıma baskı . "Kimse ilk seferinde başaramaz. İşte, ellerini benimkilerin üzerine koy. Sana göstereceğim."

İç çekerek kollarımızı avuç avuca kaldırmasına izin Teni benimkine karşı sıcak, sonra ellerimiz arasında küçük kıvılcımlar yayarken daha da ısınıyor.

"Oh." İrkildim. "Bu biraz gıcıklıyor."

Kıkırdıyor ve başını benimkine yaslıyor. "Gördün mü? Büyük bir güç hamlesi olmak zorunda değil. Küçükten başla."

Ellerini indiriyor ve kıvılcımlar alevlere dönüşüyor. Ellerimi çekmeye başladım ama o durdu. Ben.

"Bekle. Sana zarar vermeyeceğim. Biraz garip ama seni bir daha asla incitmeyi düşünemeyeceğimi hissediyorum.

Senin düşünmek..." Her zamanki rahat yapısının aksine yapmacık bir kahkaha atıyor. "Acı verici."

Göz ucuyla ona , çapkın gülümsemesi bir an için pişmanlıkla karışıyor ve sonra geri çekiyor. Bana karşı ne kadar açık olsa da, bu bana görmeme izin verdiği ilk gerçek bakış gibi geliyor. Gülümsememi gizlemek için başımı eğiyorum, ellerimi yerinde tutuyorum, ateşin beni yakmamasına şaşıyorum. Dudağımı parmaklarımı içinden geçiriyorum.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Yanmıyor."

Cevap vermeden önce düşünerek duraklıyor. "İçgüdüsel hale geliyor, nefes almak gibi. Eğer ona , içimdeki kuyuyu hayal edebiliyorum. kez buna odaklanırsan, sen de yapabileceksin. Bir bakalım. Bana biraz kıvılcım ver, bebeğim."

İsteğine kattığı çifte anlam karşısında alaycı bir şekilde ofluyorum. "Bu kıvılcımların üzerine daha fazla benzin dökmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Zaten en ufak bir provokasyonda işler kontrolden çıkıyor."

O kadar giderse, beni sokakta becermesine tamamen razı olmam gibi. Kalçalarımı birbirine bastırıp kendimi verme isteğimi bastırıyorum, ama o aklımın gittiği yönü biliyor gibi görünüyor.

"Katılmıyorum." Sesi hafifçe titriyor ve dudaklarıyla başımın üstünü okşuyor, böylece vücudunun sırtıma değen her sert çizgisini, kıcıma sürtünen sertliğini hissedebiliyorum. "Bence sen en sıcak cehennemi tutuşturursun. Senin ateşinde yanmak istiyorum."

İçimden kararsız bir nefes tıslıyor. Dudaklarımı yalayarak, içimde uyandırdığı ihtiyaç çarpıntısını düşünmemeye ve bana gösterdiği kıvılcımları taklit etmeye çalışıyorum. , içim iyi. Bana yardım et.

Hiçbir şey. Tekrar.

Bir iç çekiş daha yapıyorum. "Bu anlamsız. Ben bunu yapamam. Düşündüğünüz güçlere değilim." Matthias alevlerini söndürüyor ve kollarını bana doluyor. "Bir yolunu bulacağız. Merak etme."

Kucaklaması sıkı ve rahatlatıcı, kamp ateşinin sakinleştirici kokusu sarıyor. Beni bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi sarılıyor. Göğsüm daralıyor.

Bağlanma. Geçici, kendime hatırlatıyorum. Onlarla kalmam gerekmiyor. Bunu istememeliyim bile.

"Sana yardım etmeye çalışayım." Alder'ın teklifi üzerine Matthias korkuluklara yaslanmaya devam eder. "Güçlerine kavuşan genç iblisler, güçlerini kendi başlarına nasıl kontrol edeceklerini anlayana kadar genellikle onlara yardımcı olacak egzersizlere ihtiyaç duyarlar. Bana ellerini ver."

Ellerimi onunkilere koymadan önce parmaklarım tereddüt içinde bir süre birbirine sürtünüyor. Dokunduğumuzda bir enerji sarsıntısı beni şok ediyor. çalıştığımda güçlü bir gürültüyle sıkıca kavıyor. His kayb olduğunda, onları ters çeviriyor.

"dur. Sana cehennem ateşini verdiğimde, sadece onu koru."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diyorum.

"Odaklan."

Hiç çaba sarf etmeden, elleri derisinin altından akan erimiş ısı gibi parlıyor, sonra ateş ellerini sarıyor. Başparmakları avuçlarımın kenarlarını okşuyor ve yeşil gözleri bakışlarımı yakalıyor.

"Bak, bunu yapıyorsun," diyor bir parça gurur ve merakla.

Gözlerim açılıyor. Aman Tanrım, yapıyorum. Bana aktardığı ateş beni yakmadan tenimin üzerinde dans ediyor. Gücüm var. Bu da beni inandığım kadar insan yapmıyor. Bu gerçek dışı.

Enerjinin sürekli , özgürlüğü ararken sallandığını hissedebiliyorum. Zayıflığıma meydan okuyor

kontrol etmek, daha fazlasını istemek, patlamak istemek.

Onun ateşini avuçlarımda tutmayı başardığım birkaç saniye , çocukluğumun gömülü anısı, onu kilitlediğim sıkı zihinsel hapishaneden yeniden ortaya çıkarken gerçeklikle üst üste bindiğinde midem dönüyor. Ellerimi bırakıyorum ve alev dağılıyor. Acı dolu anılarımı götürmüyor.

O hissi hatırlıyorum, küçük başımın banyo suyunun altına itilmesinden duyduğum acı ve korkuyu durdurmak için bir şeyin beni kontrol altına aldığı hissini. O gece, üvey kardeşim beni küvetten çıkardıktan sonra bana fısıldadı ve acılarımı dindireceğine söz verdi. O annesine bağırırken, ben ne olacağını anlayamadan içimden fırladı. Yalan söyledi.

İnsanlar benden korkmakta haklıydı. Beni takip eden o garip şeyler... Hepsine ben sebep oluyorum.

Titreyen yaralı ellerim yüzümü kapatıyor. Nefes nefese kalmaktan kendimi alamıyorum. Korkunç bir çaresizlik sesi özgürce yırtılıyor.

Üç iblis de bana saldırdı.

"Nefes al, tatlı çiçeğim." Alder bana mırıldanmaya devam ediyor, dizlerim bükülmeden önce beni kollarına alırken dudakları alnımı okşuyor. "Benim için nefes al."

Birkaç dakika içinde sakinleşmeme yardım etti. Burnumu çekiyorum, titremem durana kadar kalbinin sabit . Kucaklaması güvende hissettiriyor, beni sarıyor ve dünyadan koruyor. Ateşin ya da başka bir şeyin bana zarar vermesine izin vermiyor. Dağılabilirim ve bir kez olsun beni yakalayacak biri var.

"Yanmayacağını biliyorsun, o zaman neden panikliyorsun?" Valerian beni inceliyor. Yüzümü Alder'in göğsüne gömüyorum. "Bunu daha önce de yapmıştın."

Bu bir soru değil. Alder sırtımı okşuyor. Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum.

"Kendini engelliyorsun," diyor Valerian. "Zihniniz size ne söylüyorsa paniklemek yerine, onunla yüzleşmeniz gerekir. Kendinizin o tarafına erişin."

"Teorilerini bir gün için bu kadar test etmek yeter, Vale." Alder beni korumak için önüme dikildi. "Onun gücünü doğruladık. Bir molaya ihtiyacı var."

dolanıyorum, ellerimi silkeliyorum. "Ben iyiyim. Bana bir dakika verin."

Valerian yüzüme doğru geliyor, takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyor. Matthias ve Alder'in bakışlarının yoğun baskısının farkında olarak yakınlığı karşısında nefesim kesiliyor. Alder'in bir an önceki uyarısına rağmen onu durdurmuyorlar.

", Lily."

Hırıltısı , adımını söylerken kullandığı sert üslup aklıma bu sabah yatakta bedenimi neredeyse kendi bedeniyle kapladığı anı getiriyor. Belimi kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor. Ellerim içgüdüsel olarak havalanıyor ve göğsüne dayanıyor. Kalp atışları benimki gibi gümbür gümbür atıyor. Onu itmeme gerekiyor ama sert vücudunu bedenimde hissetmek beni tereddüt ettiriyor.

"Dövüş benimle," diye emrediyor, sonra burnu yanağıma sıyrırken sesini şehvetli bir törpüye indiriyor. "Dün gece yaptığın gibi bizi yine uçur, küçük çiçek."

Boğazımda boğuk bir çığlık düğümleniyor. Anılarımla yüzleşmekten zaten titreyen ve onun sözleriyle kabarmasına dayanamayan duygularımı sıkı sıkıya tutmam parçalanıyor, beni öfke arasında bırakıyor - ona, kendime çünkü bir parçam beni zorlamaya devam etmesini, bunu daha da ileri götürmesini istiyor - ve arzusun gücü.

Bir saat önce duşta benimle alay eden, beni baştan çıkaran yasak düşüncelerim, hepsini bölümlere ayırma iradem olmadan geri akıyor. Bu durumda düşünmem gereken en son şey onlar.

Bir sıcak hava patlaması ve kör edici bir kıvılcım akımı, beni bununla yüzleştirdiği için şiddetli bir bağırıyla göğsüne doğru ittiğimde geri püskürtüyor. Avuçlarımdaki tanıdık karıncalanma devam ediyor. Gözlerim büyüyor

Geniş. Bunu ben yaptım. Bu güç benden geldi.

Valerian sokağın karşısında, benden birkaç adım ötede ayağa kalkıyor. Bir adım daha sendeleyerek geri çekiliyor ve gözlerinde meraklı bir parıltıyla ağzını yokluyor. "Anlıyorum. Güçlü duygular mührü sağlıyor. Bu da bir başlangıç."

Lanet olsun. Bu doğru.

Sersemlemiş dikkatim yaralı ellerime yöneliyor. Gözlerimde bunalmış yaşlar toplanırken önümde bulanıklaşıyorlar.

Sistemdeki vasilerimi korkutan tüm o olaylar, Clarks'taki yangın, halının altına süpürdükleri ve benim sorunlu, tehlikeli, kontrol edilemez bir çocuk olduğum şeklinde açıkladıkları şeyler.

Güçlerim var. Ve hayatım boyunca onlardan kaçtım.

ŞAFTÖR ON BİR

LILY

(Güçlerimi kullanmak için benimle birlikte çalışırken bizi avlayanlardan uzak durduğumuz için önümüzdeki hafta bulanıklaşıyor. Düşünsenize, daha birkaç hafta öncesine kadar gün sayıyordum.

Cadılar Bayramı. Bu hafta olduğundan oldukça eminim, ancak şimdi doğum günümün gerçek olup olmadığından bile emin değilim. Eğer sihirli bir mühür tarafından hapsedilmiş bir iblis isem, gerçekte kaç yaşında olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bir iblis olmak beni yüzlerce yaşında yapabilir, tıpkı çocukların sıradan yorumlarında yüzyıllardan sanki hiçbir şey değilmiş gibi bahsetmeleri gibi.

Sürekli otel değiştirmekten ve güçlerime bağlanmak için eğitim nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi unutuyorum. Onlara eriştiğim ilk andan beri, kafamın arkasında huzursuz endişe kamp . O zamandan beri doğru düzgün bir gece uykusu çekemedim. Bunun nedeni bir yerde bir tam günden fazla kalmamamız ve durduğumuzda adamların nöbet değişimi yapması, biri ikinci yatakta dinlenirken diğer ikisinin nöbet tutması da olabilir.

Düzenli yemek yemelerine rağmen benim kadar uykuya ihtiyaç , pratik seanslarım beni daha da bitkin bırakıyor. İçimde saklı olan gücü kullanmayı öğrendiğimde, ona başvurduğumda beni kadar dair beni temin ediyorlar.

Gözlerimi kısarak bugünkü eğitim alanının arkasındaki bulutlu gökyüzüne bakıyorum. Alder ve Matthias bir yığın çubuğu ateşe vermem için beni cesaretlendirirken, yol kenarındaki yıkık bana siper oluyor. Botum tutuşturmayı başaramadığım yığımı dürtüyor. Bir cızırtı bile yok.

"Ben senin yürüyen, konuşan kibrit çöpün değilim," diye yakınıyorum. "Ve burada olmak canımın pizza çekmesine neden oluyor." Binanın arkasındaki büyük gölet yerine buna odaklanırsam, Bayan hakkında düşünmek zorunda kalmam.

Clark. Geçmişin içeri girmesine izin vermek, üretmeyi başardığım sihirli ateş üzerindeki titrek kaybetmeme neden . "Konuyu saptırmayı bırak. Ciddi olmazsanız asla kontrolü ele geçiremezsiniz." Valerian böyle zamanlarda tam bir zorbadır.

küçük eğitim seansları, kandırmak imkansız. Ne zaman hayal kırıklığına uğrasam, duygularımı bölümlere ayıramadan beni şaşırtmak için düğmelerime basıyor. kalkıp dönüyor, tanıştığımız ilk gece giydiği uzun siyah trençkotu bacaklarımı sarıyor. "Gücünü her kullandığında korku içinde sinmeye devam edersen, seni sadece başarısızlığa uğratar. O güç senin, Lily. Al onu. Kullan onu. İradene boyun eğdir."

Çenemi çalıştırarak ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Bu derslerden sıkılmaya başladım."

Arkamda duruyor, yüksek belli eteğimin içine soktuğum dökümlü gömleğimin kesimi sıcak nefesi açıkta kalan omzumun üzerinde dolaşıyor. "Zor iş. Bana yapabileceğini gösterene kadar vermeye devam edeceğim."

Gözlerimi deviriyorum ve o uzaklaştığında tekrar deniyorum. Güçlerime ulaşmak en iyi ihtimalle titizlik gerektiriyor. Genç iblislerin bununla başa çıkıp çıkmadığını bilmiyorum ama en basit görevlerde bile bu kadar beceriksiz hissetmek can sıkıcı.

"Yapabilirsin, bebeğim." Matthias masanın bağdaş kurarak oturduğu yerden bana destekleyici bir gülümseme veriyor.

Tamam, içsel güç iyi şey. Seni sürttüğüm yapma zamanı.

Alder'in yanına çömeldiği çubuk yığınının konsantre olarak, enerji akışını, dumandan ilk kıvılcıma ve alevin tutuşmasına kadar ısı oluşumunu hayal ediyorum, parmak uçlarımda etrafında bükülen acısız ateşin garip hissini gözümde canlandırıyorum. yakın ama henüz değil. Duruşumu değiştiriyorum, Alder'in karşısında bir dizimin üzerine çöküyorum, ellerimi çubukların üzerinde tutuyorum.

Yanlış hareket. Açık kapıdan çevreme girdiğinde gölet dikkatimi çekiyor. Ağzım metalik suyun hayali tadıyla dolup taşıyor ve bir nefes kopuyor. *Bat ya da yüz.* korkunç, dengesiz ses, gitmiş olmasına rağmen anılarımdan benimle alay ediyor.

Düzensiz bir güç patlaması beni tozlu, kirli, çatlak fayansın üzerine kış düşürdüğünde kendimi kaybediyorum. Çubuk yığını patlıyor, kor haline gelene kadar sıcak ve hızlı bir şekilde yanıyor.

Bunu kontrol etmek bir mücadele. Ya çok fazla güç olan tutarsız enerji artışları üretiyorum ya da çok az olan bir püskürtme ile sonuçlanıyorum.

"Lanet olsun."

"Daha iyi. Tekrar." Valerian'ın emrinde karşı çıkmaya yer yok. Bir talepte bulunuyor ve itaat etmemi bekliyor. "Bir dahaki sefere aklını başına topla. Kendini geride tutan sensin."

İçimden gelen kahkaha hiç de komik değil. Kollarımdaki ısı siliyorum ve file çoraplarımda kaşlarımda çatıyorum. Kırık bir fayansın kenarına takılmışlar. Taytım kalem eteğimden daha iyi sanırım.

Alder kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Teşekkür ederek gülümsüyorum. Bırakmıyor, yaralı tenime rahatlatıcı desenler çiziyor. Misk gibi odun dumanı kokusu sarıyor.

"Bunu kontrol etmeyi öğreneceksin, ama bu sadece pratikle olur." Başını eğiyor. "Anladın mı?" "Evet."

Kararlı bir şekilde nefes verdiğimde gülümsüyor, hipnotik yeşil gözleri kapanıyor. "Bana neler yapabileceğini göster."

Bana olan sarsılmaz inancı sanki çaldığım bir şeymiş gibi hissettiriyor. Bu işi doğru yapmak istememe neden oluyor.

Zihnimi boşaltarak, daha iyi görselleştirmek için gözlerimi kapatıyorum. Derimin altında karıncalanan enerjideki her değişikliği takip etmek yerine, onların güç gösterilerini hayal ediyorum. Yüzleri kafamda canlanıyor. Bakışları, için için yanan, yırtıcı ve delici.

Avucumdaki ısı akkor bir hızla genişliyor, aşılmaz bir hızla içime yayılıyor ve her dokunuyor.

Nefesimi tutuyorum, elimde tuttuğum mükemmel şekilli aleve huşu içinde bakıyorum. Çok güzeldi.

"Başardım! Bu sefer işe yaradı!"

Önce Alder'a, sonra Matthias'a bakıyorum. Hem gururlu hem de mutlu gülümsemeleri beni nadiren deneyimlediğim bir ışıltıyla dolduruyor. En son Valerian'ı arıyorum ve onun bana bakışıyla kalbim güm güm atıyor, memnuniyet ve açlık omurgamdan aşağı bir heyecan şimşegi gönderiyor.

"küçük çiçek," diye övüyor Valerian yumuşak bir ses tonuyla.

Onay beni yıkıyor, içimi daha da açıyor. Kalbimi , beni ona gitmeye itiyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, nedenini bilmiyorum ama beni yaklaştıran yoğun çekime teslim . Ben bir adım daha atarken içlerinden biri gürlüyor. Bakışlarıyla beni kısıtıyor ve meme uçlarımda , vücudumun her santimi geriliyor. İstiyorum-

Dışarıdaki göletten gelen bir su sıçraması hepimizi baş döndürücü trans halinden çıkarıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, kendimi ona atmak için aramızdaki kısa mesafeyi kapatmayı ne kadar çok istediğimi düşünüp utaniyorum. Başlangıcın daha hızlı ve biz dokunmadan gerçekleşiyor beni endişelendiriyor, sanki görünmez bir güç beni biriyle birlikte itiyor

onlardan. . Kurtardığın için teşekkürler, Duck.

Üçü de rahatlamıyor, duruşları gergin ve tetikte. Valerian Alder'e başıyla işaret ediyor ve o da arka kapıda yerini alıyor. Matthias masanın üzerinde oturduğu yerden kalkıp saniyeler içinde yanıma geliyor ve koruyucu bir kolla beni .

"Sana söylersem kaçmaya hazır ol, tamam mı?" diye mırıldanıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. Hay aksi. Ördek değil miydi o? Midem bulanıyor.

"Ne olursa olsun, onu dışarı çıkarın," diye emrediyor Valerian. "Seninle arabada buluşacağız. Sen arabayı çalıştırana orada olmazsak, git."

"Bekle-"

Ben daha itiraz edemeden pencereye bir saldırı oluyor ve kırılan camlar yere yağıyor. Matthias beni doğru çekiyor, kolu havada süzülüp iblisin üzerine alevli bir patlama gönderirken beni koruyor. Valerian uzun boylu, hırçın görünümlü kadına misilleme yapma şansı vermiyor ve alev makinesi gibi sürekli akan bir alev püskürtüyor. Atkuyruğu saçlarını arkaya doğru savurmuş olan kadın darbeyi engellemek için dönüyor. Karşılıklı yumruklaşıyorlar ama ikisi de isabet ettiremiyor.

Alder'in acı dolu homurtusu dikkatimi ona yöneltiyor. Terk edilmiş küçük binanın arka tarafında başka bir iblisle boğuşuyor. Vites değiştiriyor ama beklediğim pençeler ve dişler yerine çenesi uzuyor ve korkunç dişlerini Alder'in boynuna geçiren siyah köpek benzeri bir yaratığın ağzı haline geliyor.

"Hayır!" Kararım tam olarak şekillenmeden elimi fırlatıyorum. Gözümde alev seli parmak uçlarımdan kıvılcımdan başka bir şey olarak çıkmıyor. "Siktir, şimdi olmaz. ama!"

Ona yardım edememekten nefret ediyorum, başını canavarın çenesinden uzaklaştırırken içim çalkalanıyor. Dengesini bozuyor, iri pençeleri onu yere yapıştırıyor.

Valerian'ın savaştığı iblis form değiştirmeden önce onu boğazından yakalıyor. Parmakları uzuyor, pençeleri ortaya çıkıyor.

"Asla kraliçe olamayacak," diye saçmalıyor iblis. "Sen zaten kaybettin."

Valerian hırlıyor, uzun pençeli parmaklarını boğazının derinliklerine sokup acımasızca çıkarıyor. Vücudu yere yığılıyor, kanı etrafında toplanırken ve elleri kanamayı durdurmak için derisine kayarken boğuluyor ve sığıyor.

"Ne ? Çıkarın onu buradan," diye . Matthias'ın kolu sıkışıyor.

"Gitme zamanı."

"Bekle, hayır! Onlarsız olmaz!" Göğsünü ama nafile. Üç güçlü iblis beni tartaklamakta hiç zorlanmadı. Ayaklarımı sürüklediğimde Matthias beni kaldırıyor. "Henüz değil! Yardım edebiliriz!"

"Üzgünüm, Lils." Sesi pek üzgün gelmiyor.

Kapüşonunu çekip sırtını yumrukluyorum. Nafile. Ben daha ne anlamadan, uzun adımlarıyla arabayı sakladığımız yere ulaştı. Beni arka koltuğa oturtuyor ve çenemden tutarak gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Bu arabadan ayrılmayacaksın." Sesinde kulağa çok hoş gelen bir müzikalite var. "Tamam mı?"

Bu en iyi fikir gibi geliyor. Başımı salladım. Rahatlamış bir iç çekişle direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı.

Ara
ba. Bekle. Yüzüm buruştu. Arabadan inmek istememin bir nedeni vardı. Bu çok önemli. Alder ve Valerian arabada değil. Kulaklarım patlıyor ve Matthias'ın kapüşonunu avuçluyorum. "Onlar olmadan gitme," diye bağıryorum.

"Nasıl bu kadar çabuk geçebildin?" Matthias dişlerini gıcırdatarak motoru hızlandırıyor.

"Petal, bu seni güvende tutmak için."

"Hayır! Ben-" Diğerlerini geride bırakırsak onu öldüreceğim tehdidine takılıyorum, kelime aklıma takılıyor

Boğazım. Keskin bir acı göğsüme saplanıyor ve hızla atan kalbimi deliyor. Nefes nefese gömleğimi pençeliyorum. "Hemen gitme."

"İki dakika. Max, bebeğim. Onlar benim kardeşlerim ama seni korumak daha önemli."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, izlemek için kendimi arka koltuğa yapıştırıyorum. Onlar tehlikeyle yüzleşirken ayrı kaldığımız her saniye dayanılmaz bir sonsuzluk gibi geliyor.

Sonunda Valerian'ın koyu renk karmakarışık saçları ve geniş trençkotu göründü, onu Alder izledi, arabaya doğru koşarken kasları geriliyordu. Arkalarındaki ağaç tepelerinden bir duman yükseliyor.

"Git!" Valerian yolcu kapısını açtığında bağırır. "İkincisi yer değiştirmiş haliyle uzun süre yerde kalmayacak."

Alder kendini benimle birlikte arkaya atacak zamanı zar zor , araba hareket halindeyken güçle sallanıyor.

Matthias gazı köklerken, "Lanet olası cehennem köpekleri," diye , lastikler arkamızdaki toprağı tekmeliyor. "Tazılar bizi takip ediyorsa, durum kötü demektir." Alder sıyrıklarla dolu kollarını inceliyor.

"Orada

bizi avlayan herkes."

Kalbim sıkışarak koluna dokunuyorum, incindiği yerden dikkat ediyorum. "Kahretsin, iyi misin?"

"Bir şeyim yok." Telaşıma sırtıtmak için duraklıyor. "Gerçekten, iyi olacağım. Sen iyi misin?" *Asla kraliçe olamayacak.* Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu?

Ellerimi kalçalarımın koltuğun arasına sıkıştırıyorum. "Evet, sadece sarsıldım." "Seni yakalayamayacaklar," diyor sertçe.

"Onlarla aramıza kilometrelerce mesafe koymalıyız," diyor Matthias. "Eğer şanslıysak, izimizi kaybederler."

ARABA YOLCULUĞU ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE BENİ BAYILTIYOR. ARABAYA BINDIKTEN SONRA UYUYABİLECEĞİMİ SANMIYORDUM.

keşfettim, ama bir dinlenme girdiğimizde uykulu bir sersemlikle sıcacık uyanıyorum. Gözlerimi tekrar kapatarak kömür kokulu yastığa daha da sokuluyorum. Yastık yanağımın altından kayıyor, sonra bir kol beni daha sıkı sarıyor. Başımı öyle hızlı kaldırıyorum ki neredeyse kafatasım Alder'in çenesine çarpacak.

Yumuşak bir gülümsemeyle geri çekilip beni izliyor. "Ben de tam seni uyandırmak üzereydim."

"Dur tahmin edeyim, yine boynuma kramp girecek diye endişelendin." Gizlice tişörtünün dar kesiminde salya lekeleri olup olmadığını kontrol ediyorum.

Aldığı sıyrıklar yok olmuş, belirgin, damarlı ön kolları, derisi boyunca çaprazlama uzanan soluk kırmızı ve gümüşü yara izleriyle birlikte normale dönmüş.

Saçlarımı okşuyor ve yanağımı avuçluyor. "Ne zaman üzerimde uyu."

Dudaklarım dişlerimin arasında yuvarlanıyor ve daha fazla tatlı dokunuş için yüzümü avucunun içine sokmamaya çalışıyorum. "Teşekkürler."

Matthias bir marketin önündeki benzin pompasına park eder. "Hazır buradayken stok yapalım." "Bu kadar uzun süre durmak güvenli mi?" diye sordum.

"Hızlı olduğumuz sürece," diye cevaplıyor Valerian. "Onlar sürü yaratıkları. Önce birlikte avlanmak için yeterince iyileşene kadar beklerler. Cehennem köpeği formlarında bile yaya olarak yetişemezler."

Matthias benzin pompasını kurar kurmaz elimden tutup beni içeri sürükledi. Doğruca atıştırmalık reyonuna yöneliyor. Atıştırmalık reyonundan toz çörek, jelibon ve çedarlı patates cipsi paketleri aldı.

raflara. Parmaklarımı bükerek izliyorum, isteyebileceğim herhangi bir ürün ödeyecek param yokken bana yardım edeceğini düşünmek istemiyorum.

"Atıştırmalık istemiyor musun?" Koridorda bir aşağı bir yukarı üç kez baktığım çikolata kaplı kraker paketini kapıyor.

Lanet olsun ona. Kaygısızmış gibi davranıyor ama sezgileri kuvvetli. Eteğimin görünmez ceplerini yokluyorum. "Para yok."

Philly'den Brim Hills'e gitmeden önce biriktirdiğim birkaç dolar yatağımın şiltesi ve bazası arasına zulalanmış bir şekilde orada duruyor. Param varken asla çantamda tutmam, grup evlerindeki hayat beni çok şartlandırdı.

Bana göz kırptı. "Ne istersen al. Eğer sen bir şey seçmezsen, ben senin yerine seçerim." Simit paketini elime tutuşturup çenemi kavıyor ve bana eğiliyor. "İstedğin her şeyi sana vereceğim, Lily."

Heyecan, şüphecililiğimi bastırana kadar yavaş yavaş canlanıyor. Matthias beni tedavi etmek istiyor. Benimle ilgilenmek için.

Hayatta kalmak için sadece kendime güvenebildiğim uzun ve zorlu bir hayattan sonra benimle ilgilenmesi için başka birine bana yabancı. Bu engeli aşmak o kadar kolay olmamalı, yine de içgüdüsel bir şey bana ona güvenebileceğimi söylüyor.

Dikkatimi çeken ilk renkli paketi seçerken boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. Atıştırmalıklar için bu kadar duygusallaşmaya gerek yok. Kimse onları çalmayacak ya da bana alamayacağımı söylemeyecek. Seçkiyi taradıkça içine giriyorum. Üzerinde sevimli bir alevli biber karakteri olan baharatlı kuruyemiş torbası adımı çağırıyor.

"Bunlar kulağa hoş geliyor."

Duraklıyor, içimi ısıtan şefkatli, büyüleyici bir gülümsemeyle beni izliyor. "Hangisini daha çok seviyorsun? Tuzlu mu tatlı mı?" Biraz kurutulmuş et alıyor. "Belki biraz tuzlu da olabilir, böylece miden ağrımaz. Neden kendimizi sınırlayalım, değil mi?"

"Ben... gerçekten neyi sevdiğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bunların hiçbirini gerçekten denemedim çünkü bir anlamı yoktu."

Matthias durur. "Twinkie mi?" Başımı sallıyorum. "Ekşi sakızlı solucan? Vişne-ahududu karışımı Icee? Neden?"

Başka bir alemden gelen bir iblis bile bu konuda daha çok şey biliyor. "Evlatlık olarak kaldığım yerlerin hepsi tutumlu yerlerdi ve ne zaman bir grup evinde tek başıma kalsam para bulmak daha zor oluyordu. Philadelphia'da bir günlük bayat çörekler bağışlayan bir fırın vardı, ama benim için işler ancak bu kadar vahşileşti."

Matthias'ın gülümsemesi ağzının kenarlarında sıkışıyor, altın rengi gözleri omzumun üzerinden kayıyor. "Gidip sana bir tane getireyim. , daha fazla abur cubur . Kulağa hoş geliyor mu?" Başımı sallıyorum ve alnıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Unutma, ne istersen."

Gülüyorum, kalbim kabarıyor. " ."

Bir sonraki koridora geçtiğimde çevresel görüş alanıma bir gölge giriyor. Arkamda gizlenen Valerian'a bakmak için başımı eğiyorum.

"Hâlâ sapığım," diye şaka yapıyorum.

Dudakları seğiriyor. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Yüzündeki eğlenen ifade ortaya çıktığı anda kayboluyor. Sırıttım. Kapatmadan önce ona bir mizah işareti gösterdiğimi fark etmiş olmalı.

Bir hırıltıyla beni koridorun ortasındaki bir sütuna yapıştırdı. Bizi rafların arasına sıkıştırıyor ve bu koridordan gelmedikleri sürece yanıımızdan geçenlerden bir şekilde saklıyor. Keskin, daralmış bakışları ileri geri gidip geliyor, bir şey . Gardını almış.

"Ne-? Vale," diye nefes alıyorum. "Bizi buldular mı?"

"Hayır, farklı bir koku," diye kestirip attı. "Yine de kesinlikle iblis. Burada onlarla savaşmak için çok fazla insan var. Birlikte oynayın. Aralarına karışmalıyız."

"İnsanlar bunu marketlerde pek yapmazlar." Kollarımı boynuna dolamamak için trençkotunun yakalarını kavırıyorum.

"Bunu bilmeyecekler."

"Peki ya burada bunu yapan insanlar?" Tıslıyorum.

"Tanrım, Lily." Belimi kavrayışı esniyor.

Eğilip beni öpecekmiş gibi bakarken şok olmuş bir çığlığı tutuyorum. Son anda vazgeçip yüzünü boynuma gömüyor. Bizi gören herkese öpüşüyormuşuz gibi görünebilir.

Boynuma karşı, sıcaklığı doğrudan fırlatan çakıllı bir sesle konuşuyor. "Bir kez olsun, her küçük şey hakkında tartışmadan dediğimi yap."

"Çileden çıkarıyorsun," diye kısık sesle karşılık veriyorum.

"Ben de öyle, küçük çiçek." Boynumu ısıtıyor, dişlerinin dikenleri tenimle alay ediyor. Boğuk bir ses benden kaçmaya çalışıyor. "Senden kurtulabilseydim, seni bir şekilde reddedebilseydim, reddederdim." İrkiliyorum, reddedilme duygusu beni derinden yaralıyor. Gürleyerek beni yatıştırıyor, yanlarımı okşuyor, söylediklerinin bizi birbirimize yaklaştırıyor. "O zaman seni öldürebilirim belki. Bu güzel boğazını dişlerimle koparır ve kanının tatlı tadının keyfini . Belki bu, seni yakınımda tutma, kendime saklamaya bu saplantılı ihtiyacı sona erdirir."

Beni en neden direğe unutuyorum, bacaklarımın arasında zonklayan muhtaç ağrının üstesinden . Hafif bir duyuyorum, parmakları saçlarıma gömülüyor. Bana karşı ezilmiş hissini arzuluyorum ama bedenlerimiz arasında biraz mesafe bırakıyor.

New York yakınlarındaki motel odasında aldığım sıcak, pürüzsüz ceviz kokusu sarıyor. Tahrik olduğu zamanki kokusu bu mu? Beni öldüremeyeceklerini itiraf ettiklerine göre tehdidin boş olduğunu biliyorum. Korku yerine onun karanlık cazibesine kapılıyorum, dokunuşunun da duygusuz sözleri kadar sert ve yoğun olup olmayacağını öğrenmek istiyorum.

." Parmakları giriyor. "Sat onu."

Oh. Şeytanlar, doğru. Başım dönüyor. İçimdeki her şey bacaklarımı uzun boylu, düşünceli piçin etrafına sarmak ve bir dinlenme tesisinin ortasında beni becermesi için ona yalvarmak için çığlık atarken odaklanmak neredeyse imkansız. Bunun kulağa çok yanlış geldiği gerçeği, bulanık beynime kaydolmuyor bile.

Sonra kükürt kokusunu alıyorum. Brimstone.

Valerian'ın ceketinin kumaşını sıkarak kulaklarımı zorluyorum. Tutkulu bir öpücüğe kilitlenmişiz gibi başını hareket ettiriyor. Ben de onu yapmacık ve beceriksiz bir ustalıkla taklit ediyorum. İyi bir önlem olarak, bir inleme taklidi yapıyorum. Kavrayışı morarıyor, derin, seksi bir gümbürtü boynumda titreşiyor.

Kirpiklerim titriyor. Oh, kahretsin. Tamam, inlemek çok . Yakınlığımız yüzünden ikimiz de kontrolün tehlikeli sınırlarında dans ediyoruz. Yakınlık numarası yapmak sadece alevleri körüklüyor.

Hoş olmayan koku yaklaşıyor. , işe yaramıyor! İblis peşinde.

"Hey! Buradaki makine arızalı. Her yere donmuş içecek püskürtüyor, dostum." Matthias'ın sesi arka köşeden geliyor. İblis rotasını değiştirir. "Bunu tamir edebilecek kimse var mı?"

"Kıınılda." Valerian beni ters yöne, çıkışa doğru itiyor.

Biz çıktıktan saniyeler sonra Alder arabayı çekti. Valerian ensemenden tutarak beni arka koltuğa sürüklüyor. Matthias dükkândan fırladı, mavi lekeli kapüşonunu çıkardı. Pompalı tüfeği aldı.

". Mavi ahududu onun dikkatini uzun süre dağıtmayacaktır," diyor. "Etrafta onu öldürecek çok fazla insan var. Sadece kayıp kafasını çarpmış gibi görünmesini sağladım."

"Başka bir cehennem köpeği miydi?" Ben sordum.

"Hayır," diyor Valerian. "Bu düşük rütbeli bir Azrail'di. Muhtemelen eğitimde olan biri. Aynı anda içeri girmesi kötü bir tesadüf oldu. Taktik değiştirmeliyiz. Eğer ölümlüler diyarında bu kadar çok iblis varsa, sen gücünü kullanmayı öğrenirken kalabalık bölgelerde onlardan kaçınmak zor olacaktır."

Acı duman kokusu arabayı boğuyor, Alder uzaklaşırken diğer ikisinin yaydığı keskin ve misk kokusuyla karışıyor. Saldırıya uğradığımız son iki seferde de aynı kokuyu aldığını fark ettim ve bunu onun hayal kırıklığını okumak için kullandım. Beni merhametine hapsettiği zamanki sıcak ceviz kokusundan çok daha farklı.

Valerian'ın ensemdeki tutuşu, uzaklaşmamızdan birkaç dakika sonra bile azalmıyor.

ON İKİNCİ ŞAFT

LILY

Nalacakaranlık ve iki eyalet sınırı sonra, Matthias'ın Maryland'de bildiği terk edilmiş bir lunapark bulduğumuzda nihayet duruyoruz. Kızılağaç, içinden geçmemiz için çitte bir delik açıyor. Parkı geçtikten sonra *KEEP OUT* işaretleri, parkın içindeki yontma boyalı paslı atraksiyonlar kısmen yabancı otlar tarafından yutulmuştur.

"Her zaman bir lunaparka gitmek istemişimdir. bir yaz küçük bir karnavalın önünden geçmiştim." Bir çocuk treni önünde oyalandığımda duruyorlar. Anımsatan gülümsemem duraksıyor. "O evlatlık yerleştirme, kalıcı olacağını düşündüğüm birkaç taneden biriydi. Ertesi hafta beni geri gönderdiler çünkü başka bir kabus daha gördüm ve başa çıkılamayacak kadar çok olduğuma karar verdiler. Tıpkı diğerleri gibi."

Üçünün de bana sert bakışları göğsümde bir çarpıntı yaratıyor. Kanımda beni üç farklı yöne ayırmak isteyen bir uğultuya dönüşüyor. Başımı sallayarak temizliyorum ve dönme dolaba bakmak eğerek ilerliyorum.

"Sence bunlardan herhangi biri hala çalışıyor mu?"

"Bundan şüpheliyim." Matthias karnını kaşıyor, karşılaştığımız son iblisten yeterince uzaklaştığımızda üzerine geçirdiği siyah tişörtü yukarı itiyor. Tişörtünü çıkardığında, onun düzgün, dövme vücutunu görebildim. Yapmamaya çalışarak izliyorum. Kirli bir sırtıyla gözüme takılıyor. "Ama seni istediğin kadar uzun bir yolculuğa çıkaracağım bebeğim. Sen çılgılık atana kadar durmayacağız."

"Matthias," diye Alder.

Alder ona vurduğunda ukala bir kahkaha atarak kaçıyor. Parkın içinden yürümeye devam ediyoruz. Kaldırımdaki ayak seslerimizin böldüğü ürkütücü sessizlik yerine, parkın aydınlandığını ve insanlarla dolup hayal ediyorum.

"Sence burada güvende olur muyuz?" Ben soruyorum.

"Dinlenmek ve yeniden toparlanmak için yeterince uzun bir süre," diyor Alder. "O zamana kadar nöbet tutmaya devam edeceğiz. Biz buradayken eğitim yok. Sanırım cehennem köpekleri bizi büyülmüş imzanızın gücü buldu. Gücünüzü ne kadar çok kullanırsanız, hissetmek de o kadar güçlü olur. Haklı olup olmadığımı bu gece öğrenmeyelim."

"Bana uyar."

Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirmeden önce siliyorum. Bir duş için adam öldürebilirdim, kısa kıvrık buklelerim benim zevkime göre çok yağlı. Durmaksızın hareket halindeydik ve aynı gün içinde iki iblisle karşılaşmanın bizi planladığımız rotadan saptırmasını beklemiyordum. Buna katlanmak zorundayım çünkü burada akan su olduğundan şüpheliyim ve herhangi bir su kütlesine dokunmayacağım.

Alder soluk çizgili bir çadırı işaret ediyor. İçeriye dalıp, samanlarla kaplı yıpranmış ahşap zemini ve alanı çevreleyen sıralı bankları inceliyoruz. Küçük bir sirk için kullanılmış olmalı.

Göster.

"Dinlenin," diyor Alder. "Bölgede olabilecek herhangi bir şeyi önlemek için bir çevre oluşturacağım."

Bir bankta oturmuş, daha önce pizzacıda düştüğümde balık ağıma takılan parçayı çekiştiriyorum. Bunun bu sabah olduğuna inanmak zor. "boktan motelleri özleyeceğim hiç gelmezdi. Tamamen şebekeden bağımsız olmak zorunda değiliz, değil mi?"

Valerian yan beni inceliyor. Arabadan indiğimizden beri yanımdan ayrılmıyor, üzerimde geziniyor. "Bir sonraki hamlemizi planlamamız gerekiyor. Güçlerini kontrol edemiyorsun, bu yüzden henüz yeraltı dünyasına ."

"Oraya mı gidiyoruz?" Başımı kaldırdım. Üzerimde yükseliyor, gözlerinin köşeleri gergin. "Sonunda.

Bizi avlayanlardan sonsuza dek kaçamayız. Biz buraya ait değiliz. Sen de değilsin."

Balık ağlarımın kumaşını parmaklarımın etrafında döndürüyorum. İçimde gizli bir güç öğrendikten sonra aklımda tuttuğum tek şey, benim hakkımda haklı olduklarıydı. Ben insan . Eğer insan değilsem, zaman ölümlüler alemi benim yerim değil. Hiç uyum sağlayamadım. beri bu dünyanın bir parçası olmadığım için böyle olduğunu hiç düşünmemiştim.

Matthias yanıma oturuyor ve o büyüleyici gamzeli gülümsemelerinden birini sunuyor. "Bunu seveceksin. Evimiz hayal edebileceğin hiçbir şeye benzemiyor. Fısıldayan Yaylalar'ın değişken dağları o kadar yükseklerle ulaşır ki göründüklerinde diyarın kilometrelerce ötesini görebilirsin. Mağara duvarlarında kaleydoskoplar yaratan sihirli değerli taşlarla aydınlatılmış geniş mağaralar. Kanlı ayın altında yıldız ışığı havuzlarına dökülen gece yarısı ." Gözlerinin kırışıyor ve ellerimi kapatarak mahvolmuş balık ağlarım için endişelenmemi engelliyor. "İblis konseyiyle bu çözdükten sonra seni oraya götüreceğim."

Evimiz deyince kalbim duracak gibi oluyor, sonra daha da hızlı atıyor. Sanki sorgusuz sualsiz oraya ait olabilmişim gibi. Kendime ait bir yer edinmek uzun zamandır gömülü olan bir arzu, sakladığım derinliklerden yükseliyor.

Anlattıklarında tanıdık bir şeyler de var, tıpkı kapıyı açtıktan sonraki hafta rüyalarda olduğu gibi.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp kirpiklerimin arasından ikisine de bakıyorum. "Oraya nasıl gideceğiz? Brim Hills kapısı kapalı."

"Öncelikle, gücünün gömülü kalmasını sağlayan mührü nasıl kıracağımızı bulmalıyız." Çenesini sıkıttığında Valerian'ın yanağındaki bir kas sıcıyor. Bana bakarken siyah saçlarının bir kısmı yüzüne düşüyor. "Pek çok kapı var. Elinde büyü anahtarı olan bir muhafız olmadan onlara erişmek daha zor ama bunu da zamanı ."

Çizilmiş yüzündeki sıkıntılı gölgelere bakıyorum, yüz hatlarındaki sertliği yumuşatma isteğime onlar yok olana kadar . "Kapını özlüyor musun?"

"Hayır." Sert cevabı anında geldi ve beni kolona sıkıştırdığından beri ilk kez bana sırtını döndü, omurgası kaskatı kesilmişti.

Matthias'ın kaçak hayatımıza ilk adım attığımızda bana söylediği bir şey zihnimde canlanıyor. "Yas tutman sorun değil. Onu uzun süre ."

"Hatalarım için beni cezalandıracak lanetli bir görevin özlenecek bir yanı yok," diye homurdanıyor. "Alder'la birlikte çevrenin güvenliğini kontrol edeceğim."

Valerian ben de ayağa fırlıyorum.

Matthias beni durdurmak için elimi tutuyor, sıkıca kavıyor. "Benimle kal." Bakışları kesiliyor, parlak altın rengi soluyor. "Bırak şu düşünceli piçi gitsin. Öfkesine kapılıp gitmesini engelleyecek Alder yanında olmayınca bazen böyle oluyor. Alder onu kontrol altında tutmak için atandığında birbirlerini boğazlıyorlardı. Onlarla birlikte kapıyı korumakla görevlendirildiğimde, birbirlerini öldüreceklerinden ve benim de kendime tatlı bir iş bulacağımdan ."

Çadırın kapağını izliyorum, peşinden gitmek istiyorum ama kalmamı isteyen Matthias'ın yanından ayrılmak istemiyorum. "Neden?"

"Üçümüz uzun birlikteyiz. Benim için bir asırdan fazla, onlar için daha da uzun. Tüm bu zaman zarfında hiçbir zaman gerçekten dostluk kuramadık. En iyi ihtimalle birbirimize tahammül ediyoruz." Saçlarını karıştırarak kıkırdıyor. "Alder bunun sebebinin gözden düşmüş bir şövalyeye ve benim gibi hiçbir şeyi ciddiye almayan bir adama saygı duymaması olduğunu söylerdi. O, ne olursa olsun emirleri yerine getiren, boşboğaz bir evetçi. Kapıyı korumak onun istediği şey değildi. Bence bir savaşçı loncasından alınıp muhafız yapıldığı için çok kızgındı."

"Valerian bir şövalye miydi?" Onu mangamdaki fantastik dünyalardan birindeki bir karakter gibi hayal ediyorum, pelerini ve zırhıyla düşünceli ama yakışıklı bir figür çiziyor.

Bunu görebiliyorum, yine de kafamda onunla ilk dalga geçtiğim trençkotu tercih ederim. Şimdi onda daha çapkın ve tehlikeli bir şeyler var ve bu çok daha çekici.

"Evet, yüksek madalyalı, Lucifer'in şövalyeleri arasındaki en iyi savaşçılardan biri. Kral ona çok güvenirdi. İblis şövalyelerinin komutanı olmak için sıraya girmişti, ta ki işleri berbat edip koruması gereken görevi kaybedene kadar."

"Oh."

Valerian'ın bugünkü karşılaşmalar konusunda neden bu kadar gergin olduğunu anlamama yardımcı oluyor. Güvende tutmaya söz verdiği başka bir kişiyi korumada başarısız olmak istemiyor.

"Konsey, başarısızlığının bedelini hayatıyla ödemek yerine, sonsuza dek diyarlar arasındaki sınırları karar verdi."

"Peki Alder sadece emirlere uymak için muhafız pozisyonunu aldıysa ve Valerian'ın başka seçeneği yoksa, sen oraya nasıl geldin?"

"Şehir efsanesi tek başlarına üstesinden gelemeyecekleri kadar çok insan çekiyordu. Tek iyi yanı, insan dünyasının ne kadar ilginç olduğunu keşfetme özgürlüğüydü ve o bile cazibesini yitirmeye başlamıştı. Bu çok daha heyecan verici. Seninle birlikte kaçmak." Ağzının köşesi yukarı doğru ve parmakları benimkilerin arasından geçiyor. "Sen geldin ve bir şekilde birlikte çalışmamızı sağlayan tutkal sensin."

"Hadi ama," diye alay ediyorum. "Hepimiz işlevsiziz. Alternatif seçenek ölmek olduğu için bir araya gelmeye zorlandık. Eminim hepiniz bensiz de gayet iyi hayatta kalırsınız."

Elimi çekiştirerek yanımdan geçti. "Hadi keşfe çıkalım. Her zaman bir lunaparka istediğini söylemiştin." Neşeli enerjisinin bir kısmı geri döndü. Mola yerindeki beri garip davranıyor. Omzunun üzerinden şekerci dükkânındaki çocuk gibi sırtıyor. "Bu fırsatı kaçırmayacağız."

Gülüyorum ve alacakaranlık gökyüzünün altında beni çadırdan çıkarmasına izin veriyorum. O moralimi yükseltirken endişelerim ve stresim uçup gidiyor.

Atlıkarıncaya ulaştığımızda, giysilerime takılan dikenli bir sarmaşıktan kurtulmama yardım ediyor. Denge için bir elimi omzuna koyuyorum. "Kalem etek terk edilmiş oyuncakları keşfetmek için kesinlikle doğru kıyafet değil."

"Takas etmek ister misin?" Matthias'ın sırtışı yaramazca. Karın kaslarını bana göstermek için eteklerini çimdikliyor. "Benim çok daha iyi görürsün."

Normal döndüğü için memnun bir şekilde, flörtüne karşı bir gülümsemeyle savaşıyorum. Yine de serbest kalıyor ve mırıldanarak atlıkarınca platformuna adım atmama yardım etmek için bana elini uzatıyor. El lastiği kalçama yapıştığında dönüyorum, masumiyet maskesine kaşlarımı kaldırıyorum. Bir parmağını taytımın deliklerinden birine sokuyor ve bakışlarını benimkilerle buluşturuyor.

"Çadıra döndüğümüzde arabadan çantayı alacağım, böylece üstünü değiştirebilirsin."

"Teşekkürler," diyorum alaycı bir tavırla. "Kahramanım benim."

Dişleri dudağının üzerinde geziniyor ve kaşlarını sallıyor. "İzleyebildiğim sürece, bebeğim."

Yumuşak, boğuk bir kahkaha beni terk ediyor. Solmuş beyaz bir atın direğini tutarak ondan uzaklaşıyorum.

"Bu şeyi çalıştıramamamız çok kötü."

"Birini seç." Ben atlıkarıncanın içinden geçerken o da beni takip ediyor. "Gözlerimizi kapatacağız ve hayal edeceğiz

o."

Sanki yalnız kaldığımızda bana ağırlık veren her şeyi bırakma iznim varmış gibi. O

bana yıllardır içselleştirdiğim acı yerine iyi vakit geçirmeyi hak ettiğimi hatırlatıyor. Onunla hiç eğ kadar eğleniyorum.

Yolculuğun ilk kademesinin tamamını dolaşıyorum ve sonunda ata bindiğimiz yere geri dönüyorum.

Matthias sırtıma sürtünerek kalçalarımı kavıyor. Beni yontulmuş koltuğa iterken içimden bir çığlık kopuyor.

"Al, güzelim." parmaklarının arasında döndürdüğü küçük bir kır çiçeği var. "Bunu senin için diğer tarafta buldum. Taç yaprağım için bir çiçek."

Yanaklarım kızarıyor, kabul ediyorum. "Teşekkür . Bu ne için?"

"Çünkü gülümsemi seviriyim ve bunu hak etmek için her şeyi yaparım," diye mırıldanıyor.

Atlıkarınca atı beni onunla göz göze getiriyor. Dünya beni sorunlu, zor ve sevimsiz olduğuma inandırdığında savunmasız kalbimin etrafına ördüğüm duvarları yıkan sıcak bir parıltı göğsümü dolduruyor. O beni her zaman yargılamadan kabul eder.

"Ölümlüler âleminde sıkışıp kaldığın süre boyunca pek fazla hissediyorum." Bakışlarımı kaçırıyorum.

"Pek sayılmaz."

" zaman kaçırdığın tüm gülümsemeleri telafi etmek benim işim. Seni her gün gülümseteceğime söz veriyorum."

Bir elini atın sağrısına dayıyor ve uyluğumun dışını okşuyor. Eskiden birinin bana dokunmasına izin vermekten kendimi alıkoymama neden olan korku onun yanında yok oluyor. Dokunuşu kalçama doğru ilerlerken dudağımı ısıriyorum, gözleriyle buluşacak kadar cesur olduğumda gözleri arasında zıplıyor.

"Şu anda mükemmel boydasın."

Matthias başını eğiyor ve dudaklarımı yakalıyor. Karnım gurulduyor ve parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyor.

Ağzının baskısı çok tatlı. Yanağımı kavıyor, dilini dudaklarımda gezdiriyor. Dilindeki çatalı hissedince irkiliyorum ve öpüşürken nefesim kesiliyor. Yutkunuyor ve bir iniltiyle öpücüğü derinleştiriyor. Onu öpmek doğal hale gelene kadar beceriksizce onun yolundan gidiyorum. O *sinsi* dili benimkinin etrafını sarıyor ve onu ağzına alarak benden bir inilti koparıyor. İşler tatlıdan şehvetli ve vahşiye dönüyor, ağzıma sahip olma şekliyle ısınıyor.

Ben hazır olmadan bitiriyor. Onu kovalıyorum, daha fazlası için istekliyim. Ahlaksız bir kıkırdamayla geri dönüyor ve dudaklarım şişene kadar beni öpüyor. Saçlarımı okşuyor, beni nefessiz bırakarak ayrılıyor.

Parmak uçlarımı karıncalanan dudaklarıma kalbim güm güm atıyor. Bu benim ilk öpücüğümdü. Ve ikincisiydi.

Bana yumuşak, çarpık bir gülümseme veriyor. Başparmağıyla ağzımın gezinirken altın rengi bakışları şefkatle dolup taşıyor. Midem alçalıyor ve titrek bir nefes beni terk ediyor. Kimsenin bana böyle bakmasına alışık değilim, sanki dünyada ihtiyaç duydukları tek şey gibi

"Vay canına. Öpüldükten sonra da büyüleyici oluyorsun, taçyaprağım." Gözleri açgözlülükle yüzümün her santimini dolaşıyor. "Haftalardır bunu yapmak istiyordum."

"Öyle mi?" Nefes alıyorum.

"Tanıştığımız ilk andan beri. O kızarmış tarçın kokusunu bir kez duydum mu gidiciydim. izin verdikten sonra Vale sana dokunmamamızı emretti. Seni çekmesine izin vermememiz gerektiğini düşünüyor.

kokusu bizi kontrol ediyor, ama siktir et." Çatallı dili alt dudağının izini sürmek için dışarı çıkıyor ve yarık şekliyle beni bir kez daha büyülüyor. Parmaklarını saçlarıma gömüp alnını benimkine yaslıyor ve inliyor. "Kokun çok sarhoş edici, Lils. Öforik. Sana bu şekilde sarılmak bile seni istememe neden oluyor. Her ."

Çenem titriyor. Bu konuda hiç tecrübem yok. Savunmalarımı aşmakta, söylediklerine güvenmemi sağlamakta çok başarılı. Her an çekip gitmeyeceğine ve her şeyin bir şaka olduğunu ortaya çıkarmayacağına inanmak istiyorum, çünkü reddedilen beni kim isteyebilir ki?

"Vale'yi mola yerinde her yerinde gördüğümde tek düşünebildiğim *benimkiydi*." Kucaklaması sıklaşıyor ve sıcak nefesi dudaklarımda geziniyor. Başka bir öpücük umuduyla daha da yaklaşıyorum. "Vale ya da Alder'ın ne istediği umurumda değil Lily. Ben istediğim şey için savaşıyorum, senin için savaşıyorum. Her şey seni benim yapmam için çılgık atarken kendimi tutmaktan bıktım."

Onun. Bu ses hoşuma gitti, kalbim daha hızlı atıyor.

"Nereye gidersek gidelim seninle ilgilenmek istiyorum. Sadece seninle ilgili her şeyi seksi bulduğumdan değil. Hissettiğim bu çekim-" Elimi kalbinin üzerine koyuyor. Neredeyse benim kadar sert nefes alıyor, sesi içten. "Bu önemli bir şey demek. "Eğer izin verirsen, seni el üstünde ."

Ne zaman aramızda bir gerginlik hissetsem ve kendimi daha fazlasından alıkoysam, bunun nedeni her gibi kendimi hayal kırıklığına ve yalnızlığa hazırlıyor olmamdı. Bunun geçici olmadığına, birinin beni isteyebileceğine dair verdiği söz karşısında dağılmamak için mücadele boğazımda bir yumru oluşuyor. Kalbim kabarıyor, duygularım yankılanıyor. Ben de bunu istiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum.

Seçtiğim için bir an için suçluluk duyuyorum ama onlardan biriyle kaldığım mutluyum. Alder ya da Valerian'ın, kokumun onlarda tetiklediği tuhaf cinsel gerilim dışında bana karşı hisleri yok gibi. İçimde bir şey bu inanca karşı savaşıyor ama onu . Kısa bir içinde her ikisi de benim için önemli hale geldi. Onlarsız bir hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Tüm çözdüğümüzde, en azından yalnızlığa geri dönmek zorunda kalmayacağım.

"Ben de hissediyorum," diye kekeliyorum.

Başını kaldırıyor, yüzünde şaşkınlık okunuyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, boğazım daralıyor. "Bir süredir hissediyorum. Sokakta, sen..." Dudaklarımı birbirine sürterek kelimelerimin üzerine basıp geçiyorum. "Yapmanı istedim. Valerian orada beni izliyor olsa da, beni tehdit ediyor da, tek istediğim daha fazlasıydı. Beni öpmene, bana dokunmaya devam etmene ihtiyacım vardı, yoksa sen tehdidini gerçekleştirmeden öleceğimi düşündüm. Bu delilik değil mi?"

Dudaklarından kaba bir ses dökülüyor. "Burası mı?"

Diğer eli kalbimi kaplıyor ve gözlerim kapanıyor. Dokunuşundaki görünmez çekilme beni ona yaklaştırıyor. Üçü de bana yakın olduğunda ya da bu duyguyu hissettiğimi itiraf etmiyorum, edersem beni artık istemeyeceğinden korkuyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Başımı salladığımda dudaklarını alnıma bastırıyor. "Bu hissettiğin bir bağ. Sadece kurmak istediği bağa yakın olduğunda gerçekleşir. Bu senin kaderin olduğum anlamına geliyor. Ben seninim ve sen de benimsin. Yeraltı dünyasında iblis eşinle kadersel bir bağ kurmak kutsal bir hediye olarak kabul edilir."

Eşim dediğinde haykırıyorum, içimde bir şeyler çatırdayarak açılırken ona yapışıyorum ve vücudumun her yerinde garip bir nabız atıyor.

Bu çılgınlık. Sadece okuduğum fantastik hikayelerde olan türden bir şey, gerçek hayatta değil.

Şimdiye kadar görmezden geldiğim ve bastırdığım bir içgüdü. Zihnimin arkasındaki fısıltıyı anlamadığım ve beni bunalttığı için bir kenara ittim. Yine de kabul ettiğimde çok doğru geliyor. O beni asla reddetmeyecek biri, benim için yaratılmış biri. Ruh eşim.

"Lanet olsun." Bana doğru sallanıyor, burnunu boynumun kıvrımına dayıyor. Nefes alıyor,

Kollarını bana doladı, ereksiyonu bacaklarıma sürtüyordu. "Sanırım şu anda senin kokunla kafayı bulmuş durumdayım."

Onun geveleyerek yaptığı gözlemi homurdanarak dinliyorum. Bir an önce üzerime çöken çılgınca ihtiyacı kesmeye yardımcı oluyor. Bacaklarımın arasındaki ağrı tamamen dinmese de kendimi daha kontrollü hissediyorum.

"Benim," diye tekrarlıyor dumanlı bir .

Ürperiyorum, başım onun baştan çıkarıcı kokusuyla dönüyor. "Senin."

Matthias çenemi kavrayıp yukarı kaldırıyor. Gözlerindeki parlak altın rengi koyulaşarak sıcak, boğucu bir bal tonuna dönüşüyor. "Bir öpücükten sonra bu kadar muhteşem görünüyorsan, bilmem gerek..."

"Ne?"

Elleri sırtımdan aşağıya , eteğimin kenarlarını ediyor, sonra eteğin altından iterek kalın kalçalarıma masaj yapıyor. "Boşaldığında görünüyorsun. Seni bir kez daha tatmalıyım. bunu hayal ederek deliriyorum."

Eteğimi kalçalarımın yukarı kaydırıp beni gecenin maruz bırakırken, bir kez daha keskin, baş döndürücü bir ateş yayılıyor, içimi yakıyor. Kollarımı omuzlarına dolayarak başımı sallıyorum. Göğsünde günahkâr, memnun bir gümbürtü titreşiyor ve bana ulaşmak için mahvolmuş filelerimde yeni bir delik açıyor.

Beni tekrar öpüyor, dilinin her darbesi ve dişlerinin ısırtığı baş döndürücü ve bağımlılık yapıcı. Parmakları külotumun kenarlarında geziniyor, benimle alay ediyor. Amıma dokunması için çaresizce kıvranıyorum.

"Lütfen." Nefes nefese yalvarış, öpücükler arasında mırıldanarak çıkıyor. "İhtiyacım var-"

"Seni yakaladım, taçyaprağım," diye yemin ediyor günahkâr bir ses tonuyla. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim. Seni parmaklarımla becereceğim ve boşaldığında tatlı kremini parmaklarımdan yiyeceğim. Tadın her yerde mükemmel. Öyle olacağını biliyordum."

Parmaklarımı omuzlarına geçirerek inliyorum. Ağzı boynuma doğru hareket ediyor, keskin dişleri hassas tenimi sıyrıyor, ardından çatallı dilinin fiskesi geliyor. Kalçalarım titriyor, klitorisim bastırılmış arzuyla zonkluyor. Kendime sadece düş alırken gizlice rahatlama izni verdim. Bu yeterli değil. Ona ihtiyacım var.

Parmakları külotumun içine giriyor ve malzemeyi kenara çekiyor. İçgüdüsel olarak kalçalarım birbirine yapışıyor ve beni engelliyor, bacaklarımı aralarına girmesi için aralıyor. Parmaklarını kaygan kıvrımlarımda gezdiriyor ve kulağıma pis bir sesle bastırıyor.

"Şimdiden çok ıslaksın, taçyaprağım." Matthias arkasına yaslanıp ona bakmam için beni cesaretlendiriyor. Parmaklarını ağzına götürüp beni tadarken bakışları içimi yakıyor. "Mm, çok tatlı ve mükemmel. Amcığın sikimi ıslatana kadar sabırsızlanıyorum."

Kirpiklerim titriyor, nefes nefeseyim, klitorisimin etrafında döndüğünde küçük zevk iniltileriyle renkleniyor. Ona neyi sevdiğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler , dokunuşu mükemmel. Klitorisimde ve kıvrımlarımda patlayan ve titreşimlere neden olan kıvılcımların karıncalanma hissi benden ürkek bir çığlık koparıyor.

"Aman Tanrım." İnledim. "Ne yapıyorsun? Bu... Oh, kahretsin."

"Daha önce sana bu kıvılcımları gösterdiğimde hoşuna gitmişti. Sana bunu yapmayı hayal ediyordum," diye geveliyor. "Evet, hoşuna gitti. Elime sürtünüyorsun bebeğim. Muhteşem bir karmaşa yaratıyor, parmaklarımı ıslatıyor ve özensizleştiriyorsun. Amını doldurmalarına ihtiyacın var mı?"

"Evet," diye tıslıyorum.

Başım geriye düşüyor, kıvılcım saçan parmaklarını giriş yerimde gezdirirken omurgam kamburlaşıyor. Henüz hiçbir şey yapmamıştık ve ben şimdiden paramparça olmaya yakındım, kendimi boşalttığım her zamankinden daha hızlı.

"Söyle bana, Lily. Şu anda ne istiyorsun?"

İçimden kesik kesik bir nefes çıkıyor. "Lütfen, Matthias."

"Söyle, ben de sana vereyim."

"Parmaklarını içimde istiyorum. Beni onlarla becer."

Kapüşonlu bakışları beni hapsediyor. "Elime boşalmak ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Lütfen."

Bir parmağını içeri iterken içimden bir inilti dökülüyor. Şimdiye kadar sadece kendime dokundum ve bu çok daha fazlasını, kendi yaptığımdan çok daha iyisini hissettiriyor. İçime girdikçe içim daha çok zonkluyor, sıkı sarmal kopmaya hazır hale geliyor.

"Tanrım, böyle çok iyi görünüyorsun."

Sesine sinen sertlik hoşuma gidiyor, sanki kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi. Işıl ışıl parlayan gözlerine ikinci bir parmak daha ekliyor ve her itişinde parmağını amımın derinliklerine doğru kıvrıyor. Başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor.

Kıvılcımlar daha da yoğunlaşıyor ve ben dayanamıyorum. Onun gücü beni bir ürpertiyle uçurumun kenarına gönderiyor. Dudağımı ısıyorum, unutuşun patlaması içimde dalgalanırken yüzümü omzuna gömüyorum.

"Siktir, güzel kız. Bak benim için geliyorsun." Matthias şakağımı öpüyor. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Devam ediyor, hala kıvılcımlarıyla bir şeyleri güçlendiriyor, ses müstehcen olana kadar içimde itiyor. Beni bir orgazmdan diğerine sürüklüyor.

"İşte bu . Parmaklarıma krem sür. Bana güzel bir tat ver."

Bedenim titremeyi bıraktığında, çatallı dilinin parmaklarını yalayarak temizlemesini izlememi beni serbest bırakıyor. Kötü bakışları beni esir alıyor. *Benim bakışlarım*. Bu düşünce kafamda yankılanıyor ve ağzının yukarı doğru kıvrılıyor.

"Peki ya sen?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü.

Kotundaki çıkıntıya uzanırken kızarıklığımı gizlemek eğildim. İki kez boşaldım ve hala parmakları içimde olmadan boşluğun etrafında sıkılıyorum.

Daha fazlasını istemekle çok mu açgözlü davranıyorum? Çok mu erken? Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, sadece bağıın içgüdüsünü takip edebiliyorum. Avucumu kullanarak kalın sertliğinin haritasını çıkardım ve onu ovdum.

"Kahretsin, bebeğim." Bir an için dokunuşuma karşılık veriyor, yüz hatları zevkten gevşiyor. Geri çekildiğinde kaşlarım çatılıyor. "Gelmek istemiyor musun?"

Sırıtarak yanağımı avuçluyor. Avucuna doğru eğilip ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum, şefkatli dokunuş beni sıcak bir ısıltıyla dolduruyor.

"İstiyorum bebeğim, hem de çok. Ama diğerlerinin geri döndüğünü hissedebiliyorum ve mahvetmek için çaldığımı öğrenirlerse çok kızarlar. Biraz dinlenmelisin. Hadi geri dönelim ve tekrar yola çıkmadan önce enerji toplamak için biraz kestirelim." Göz kırıyor. "Beni yastık olarak kullanabilirsin. Yine de uyurken seni hissetmeyeceğime söz veremem."

"Tamam." Bir kahkaha ile çıktı. Hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim ama onunlayken kendimi hafif ve özgür hissediyorum.

Matthias binekten inmeme yardım ediyor ve uzaklaşmadan önce eteğimi düzeltiyor. kalbim emin olmayan, panik bir şekilde çarpıyor. Söz verdiği her şeye rağmen benimle işinin bittiği endişesi çirkin başını kaldırıyor.

Elimi uzattığında sakinleşiyor. Elini tuttuğumda dünyam biraz daha az sarsılıyor, bir atılacağım korkusu yatışıyor.

ONUNCU ŞUBE

LILY

(Birlikte geçirdiğimiz gizli geceden sonra kendimi ikiye bölünmüş hissediyorum. Matthias'a karşı hissettiğim çekim, birkaç gün önce beni kader arkadaşı olarak ilan ettikten sonra yatışıyor, ancak Alder ve Valerian. Aksine, onlar bu kadar yaklaşımdan daha yoğun, daha güçlü. baktıklarında hisler harekete geçiyor ve onlara gitmem için yalvarıyor. Matthias kollarını bana doladığında ve boynuma öpücükler kondurduğunda, içimdeki asi şey sakinleşiyor, onun kucaklamasından memnun oluyor.

Onunla mutluyum. fazlasını istememeliyim.

Bir insanın birden fazla ruh eşi olabilir mi? Matthias'la olanlardan sonra geçer sanmıştım.

Karışıklık bugünkü eğitim seansını zor bir başlangıca sürükledi. Alder'ın hafif menzilli saldırılarını henüz başarıyla engelleyemedim ve Valerian'ın sabrı giderek azalıyor. Bir sonraki saldırı beni hazırlıksız yakalıyor ve içinde bulunduğumuz ormanın kumlu zeminini kaplayan ölü çam iğnelerinin düşürüyor. Uzun ağaçlara bakarken cızırdıyorlar.

Pine Barrens'a dönmeyeli 18 yıl oldu. Jersey Şeytanı bölgesi, bebekken bulunduğum yer. Eğer bulunduğum yer burasıysa, Leeds'lerin evinin yakınında cehenneme açılan bir kapı olup merak ediyorum. Zihnimi yokluyorum, güçlerimi serbest kalana kadar hapseden büyüünün bulanıklaştırdığı bir anı arıyorum ama yeraltı dünyasından buraya nasıl geldiğimi anlatacak hiçbir şey yok.

"Bir dahaki sefere bir cehennem köpeği ya da savaşçı saldırdığında da hayal mi kuracaksın?" Valerian soğukkanlılıkla mırıldanıyor. "Çünkü şimdiye kadar ölmüş olurdun. Dikkatli ol, yoksa savaşta kendini savunmayı asla öğrenemezsin."

"Öyleyim. Bu benim için hâlâ garip." Ayağa kalkıp ellerimi sallıyorum. Ehlileştirilmemiş duygularım onlardan ağaçlara doğru vahşi bir buhar patlaması yükseliyor. "Bunu yapabileceğimi bilerek büyümedim. Ne zaman bir yangından ben sorumlu tutulsam dehşete kapılıyordum çünkü bu benim ucube olduğum ve yeniden koruyucu aile yanına yerleştirileceğim anlamına geliyordu. Sizin uzun süredir bu işi yapmıyorken bunu başarmak çok zor."

İnsan bedenine hapsolmuş bir iblis olmak hâlâ kafamı kurcalayan bir şey. Güçlerime bu formda nasıl dayanabileceğimi bile bilmiyorum, bu beden benim mi yoksa diğerleri gibi insan görünümünün ardındaki gerçek bir forma mı geçebildiğimden emin değilim. Sigara izi olan ellerimi esnetiyorum. Bunu nasıl kontrol edeceğimi bilseydim, belki de yaşadığım dehşetin izlerini taşımazdım.

Geçmişimle ilgili istediğimden fazlasını itiraf etmeden önce çenemi kapatıyorum. Valerian gözlerini kısıyor, kollarını kavuşturmadan önce tekrar işaret ediyor, kıvrılmış kolları, ruh haliyle değişen dövmelerle mürekkeplenmiş güçlü ön kollarının etrafında geriliyor.

Kollar arkamdan dolanıyor ve Matthias beni ısınmış kestane ve akçaağaçla dolu bir kamp ateşinin kokusuyla sarıyor. Bir an önce beni tüketen hayal kırıklığı eriyor

onun yatıştırıcı kucağında uzaklaşıyorum. Mırıldanıyorum, memnun gülümsemem yavaşça ağzımın köşelerini kıvrıyor. "Hey."

"Sana saldırıyorum, bebeğim." Nefesi gıdıklıyor. "Kollarımdan kurtulmak için savaş. Sert severim, bu yüzden kendini tutma."

"Matthias, defol git buradan," diye homurdanıyor Valerian. "Onun dikkatini dağıtıyorsun. Git de çevremizdeki koşulları kontrol et."

Alder ve Valerian durduğumuzda etrafımıza diktikleri büyümlü bariyerleri iki katına çıkardılar. Bunun gücümün büyüklüğünü maskeleyemeye ve izlenmemizi engellemeye yardımcı olacağına inanıyorlar. Biz ilerlemeye devam ederken şimdiye kadar işe yaradı.

Matthias gülümsemesinin kıvrımlarını kulağıma bastırıyor. "Arkanı dön, bebeğim."

Bu ses tonu tamamen yaramazlık. Onunla yüzleşmek için dönüyorum, yüzümü kavrayıp beni derinden öptüğünde nefesimi içime çekiyorum. Onunla birleşiyorum. Çok erken bitti ve ben şimdiden bir sonrakini arzuluyorum.

Diğer ikisi homurdanıyor, duruşları sertleşiyor. Valerian kaşlarını çatıyor ve Alder Matthias'a ters ters bakıyor. İkinin de odağı bana kayıyor ve delici bakışlarını dolduran arzu karşısında nefesim kesiliyor. Neredeyse kıskanıyor gibiler. Bu düşünceyle midem sıkışıyor, Matthias'ı öpmeyi sevmeme rağmen onlarla aynı şeyi yapmamı isteyen çekim yine kafamı karıştırıyor.

Diğerlerinden hiçbir şey saklamadık, gerçi beni ilk kez onların öptü. , son iki günü el ele tutuşarak ve şafaktan önce lunaparktan ayrıldıktan sonra birbirimize yakın durarak geçirdik.

"Seninle geçirdiğim anları saklamıyorum ya da çalmıyorum," diyor Matthias. "Sen benimsin. Bununla başa çıkmayı öğrenecekler."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum, bana her sahip çıktığında göğsümün içindeki küçük parıltı genişliyor. "Matthias," diyor Alder sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ben gidiyorum. Koşulları kontrol et, ." Kıçıma şefkatle vuruyor ve çenemi başparmağıyla parmağının arasına alıyor. "Seni güvende tutacağıma söz veriyorum, böylece sen de kendi sorunlarını çözebilirsin." , kıs kıs gülmek için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Diğerlerine meydan okuyan bir bakış fırlatarak ağaçların uzaklaşıyor.

"dön," diyor Valerian kabaca.

İç çekerek emirlerini yerine getirdim. Matthias ilgili bazı bilgiler verdikten sonra, etrafındakilere komuta etmeye alışkın olduğunu fark etmemek zor değil.

"Hazır olun," diyor. "Yine de gerçek bir dövüşte, başınız önde olmayacak. En iyisi hazırlıklı olmaktır."

"Oh kahretsin!" Alder'in bir sonraki saldırısı -sarmal bir buhar ve alev akımı- sabahtan beri kullandığından daha büyük bir güçle bana yöneldiğinde ellerimi çok geç havaya kaldırıyorum. Ateş kazağımda bir delik açıyor, yakayı daha derine daldırıyor ve iplik eriyerek dekoltemi daha fazla ortaya çıkarıyor. Bir fiske attım, sonra ona dik dik baktım. "Senin derdin ne?"

"Eğitim," diye homurdanıyor Alder. "Kıyafetlerini mahvetmek istemiyorsan başka bir şey giymeliydin."

"Belki tişörtlerinden birini ödünç alırım ve hâlâ kıyafetlerimi mahvetmek isteyip istemediğini görürüm."

Alder sessizleşiyor, yeşil gözleri kesinlikle yapacağına dair sessiz bir vaatle parlıyor ve dikkati göğsüme kayıyor. Bunu hayal ederken bocalıyorum. Büyük boy tişörtü kıvrımlarımdan sarkıyor, ateşi onu yakıp geçecek ve beni yutması için çırılçıplak bırakacak.

"Dikkatini dağıtan cilveleşmeyi ortadan kaldırdım, peki şimdi sorun ne?" Valerian bana doğru yürüyor, Alder' sırtına indirdiği hançerleri görmezden gelerek yüzüme gelene kadar durmuyor ve beni baharatlı dumanlı kokusuna boğuyor. Şehvetin baş döndürücü etkisiyle savaşarak yerimde duruyorum.

Yasak fantezi. "Yoksa bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Siktir git."

Göğsünü ittiğimde Valerian sırtıyor. İçimdeki çekim gerginleşiyor, neredeyse dayanılmaz hale geliyor. İkimiz de sert nefes alıyoruz, kokularımız birbirine karışıyor. Ceviz ve tarçın. İlk kez onların hissettiklerinin kokusunu alıyorum. Beni yerimde tutmak için dirseklerimi kavrarken gözleri neredeyse siyah, şişmiş göz maviyi .

"Vale," diye .

Dudaklarımdan dökülen ismiyle boğazında derin bir gümbürtü titreşiyor. "Kırılana kadar seni zorlamaya devam etmek zorunda mıyım, küçük çiçek? Zorlayacağım. Gereken buysa, bana yalvarana kadar itmeye devam edeceğim."

Başı daha da yaklaşıyor. Aramızda kalan küçük mesafeyi kapatmakla bir başkasına olduğumu hatırlamak arasında sıkışıp kalıyorum.

Alder beni kolumdan tutuyor ve bizi ayırıyor. Valerian iç geçiriyor ve Alder beni çekerken bırakıyor. İçimdeki görünmez güçten kurtulamıyorum, ona doğru aynı ısrarlı itişle mücadele ediyorum.

"Uzak dur." Ses tonundaki sertlikten irkiliyorum. Parmakları koluma neredeyse moraracak kadar batıyor ve sözleriyle çelişiyor. "Yap , Lily. Lütfen. İstemediğin bir şey yapmadan önce. Yapamam, sen böyle kokarken karşı çok zor."

Matthias'ın şefkatli gülümsemelerini ve onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünerek acı dolu bir çığlıkla kendimi kurtarıyorum. Yüzümü ovuşturarak sendeleyerek uzaklaşırken Alder'ın yumruğu hiçbir şeyin etrafını sarmıyor. Bu bağ saçmalığı hiç adil değil. Eşimi bulduktan sonra neden bana böyle eziyet ediyor?

Artık kıyafetlerimi yırtıp ikisinden birinin ya da her ikisinin de beni almasını istemek gelmiyor içimden, bir ağaca . Valerian çok uzaklara gitmiş, dikkati bana kilitlenmişti. Alder çürümüş bir kütüğün üzerine oturmuş, ön kollarını bacaklarına , yumruklarını sıktığında damarları belirginleşiyor.

Bir molaya ihtiyacımız var. Küçük bir ateş çağırıyorum, gücüm beni yarı yolda bırakmadan ya da serbestçe patlamadan kontrol etmeyi öğrendiğim şeyin sınırlarını zorluyorum. Avucumun içinde dans ediyor, beni yakmıyor.

"Neden cildimi yakmıyor?" Turuncu parıltıya bakmadan soruyorum.

"Kendi güçlerimiz bize zarar vermez," diyor Alder. "Bu doğuştan geliyor, bizim bir parçamız. Bu sizin içinizden geliyor." "O zaman neden..." Sıkı bir nefes almaya zorluyorum. Bu konuda konuşmak beni korkutuyor ama bilmek zorundayım. O anlayacaklarını düşündüm. Bu bana onları içeri alma cesareti veriyor. "Ben küçükken bir yangın çıkmıştı. Kötü bir şey olduktan sonra koruyucu ailemin evi yandı. Sanırım benden kaynaklandı."

"Bu yüzden mi ellerin yaralı?" Valerian'ın tehlikeli sesi yaklaşıyor.

Başımı salladım. "Devletin gözetimine geri döndüğümde iki hafta hastanede kaldım." Alevi yaralı ellerimin arasında ileri geri hareket ettiriyorum. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Birçoğunu bloke ettim. Ondan sonra duygularımı bastırmayı öğrendim. Çok fazla şey hissetmezsem güvende olurdum."

Valerian'ın botları görüş alanıma giriyor. "Dönüşen'in ne olduğunu biliyor musun?"

"Peri masallarında ve mitolojide yer alırlar. Çalınan bir çocuğun bir başkasıyla değiştirilmesi." Gözlerim genişledi. Oh. Bir bebek olarak bulunmuştum. "Ben de öyle miyim? İnsan gibi görünüyorum ama "

"Sanırım öyle. İblisin sihirli bir şekilde bu forma mühürlendi. Kapana kısılmışsın. İnsan bedenine yetişkinliğe ulaşmadan önce olgunlaşmış güçlerinle baş edemeyecek kadar güçlü olman mümkün." Sesi sertleşiyor. "Seni buraya getiren ve bu şekilde mühürleyen her kimse büyük ihtimalle güçlerinin seni öldürmesini bekliyordu."

Omuzlarım sarkıyor. Yani bu benim vücudum olmayabilir. Lily Sloane diye biri . Ben bir hiçim.

Havada garip bir değişim gibi bir şey hissetmeden önce duman kokusu alıyorum. Adamlardan birinin tanıdık kokusu değil. Alder ve Valerian gergin, ormanı araştırıyorlar. Üçümüz hışırdayan bir çalıya doğru döndük. Alder beni korumak için koşuyor, beni çekiyor.

Matthias alıllıkları yırtarcasına ilerliyor, tetikte, sivri dişlerini göstererek. "musun?"

"Biri yaklaşıyor," diye onaylıyor Valerian.

Görünüşe göre her yönden gelen derin bir kahkaha etrafımızda . Valerian içgüdüsel olarak kalçasına

uzanıyor ve parmaklarını havaya kapatıyor. Nefesinin altında küfrediyor.

Bir an sonra bir iblis, geniş bir sırtıyla üzerimizdeki küçük bir yokuşta yoktan var oluyor. "Görüyorum ki sana gizlice yaklaşmak hâlâ imkânsız Vale."

"Rainer," diyor Valerian düz bir sesle, hâlâ gergin.

"Merhaba eski dostum. Uzun oldu." "Neredeyse üç asır," diye mırıldanıyor Valerian.

Rainer koyu renk deri kıyafeti ve pelerininin altında kalçasına iliştirilmiş kılıç kabzasıyla tam şövalyeye . Omuzlarına kadar uzanan, yarısı arkaya bağlanmış gür kumral saçları ve kesilmiş bir sakalı var. Tıpkı iblislerim gibi, da ormanda fantastik şövalye taklidi yapan insan tek göstergesi parlayan gözleri ve gülümsemesinin kenarından dışarı fırlayan, diğer iblis özelliklerini gizleyen yılan benzeri dilidir. Dost gözleri benimkilerle aynı tonda koyu bir kehribar renginde. Üç yüz yaşında olduğunu söyledi ama en fazla yirmili yaşlarının sonunda görünüyor.

Yokuştan aşağı atlayıp bizi inceliyor. "Sizi buldum. Duyar duymaz sizi aramak için yola çıktım. Haberlerim var-"

Valerian onun sözünü kesti. "Burada olmaz." Etrafımızı hesapçı bakışlarla tarıyor. "Eğer sen çembere takılmadan geçebiliyorsan, diğerleri de geçebilir."

Pine Barrens'ı kesen ıssız arka yollardan birinde kaldığımız küçük motele doğru ilerlerken Alder, Rainer ve benim aramda duruyor. Matthias kolunu belime doluyor, sıkıca tuttuğu için neredeyse ayaklarımı yerden kesecek. Rainer bana baktığında Valerian bile bir bariyer görüyor.

Ormana girdiğimiz patikadan yola çıktıktan sonra motele yürümek çok uzak değil.

Valerian loş, küflü odaya girene kadar tetikte kalıyor.

Burnumu kırıstırıyorum, buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Bulduğum ilk tişörtü kapıyorum - Alder'inkini, midem bulanıyor - ve yıkık kazağımı değiştirmek için banyoya giriyorum. Gömleği kot pantolonumun yırtık dizlerine kadar uzanıyor. Kalçamda düğümledikten sonra saçıma yapışmış kum ve yaprağın tozunu alıyorum ve geri döndüğümde üç iblis arkadaşımın Rainer'ın odaya kapının yanındaki küçük sandalyeden daha fazla engellediğini görüyorum.

Omuzlarının üzerinden bana sırtarak oturuyor.

"Peki oluyor?" Valerian kollarını kavuşturur. "Burada tam bir fırtına var. İblisler diyarın her yerinde geziniyor."

"Yeraltı dünyası da kaos içinde." Rainer kayıtsızca eliyle işaret ederek iç çekti. "Kimse kralla görüşmek ve isteklerini öğrenmek için ona ulaşamıyor. Konsey onun adına hareket ediyor. Hain olarak damgalandınız. Bu doğrudan konseyden geliyor."

"Konsey mi?" Alder havlıyor. İri ellerini kahverengi saçlarının arasına sokuyor. "Nasıl? Bunu gerektirecek ne yaptık?"

"Resmi rapor korkunç. Tacı devirmek ve tahtı kendinize almak için bir kaçağı barındırma planınızın ayrıntıları yer alıyor."

Valerian alay eder. "Bu çok saçma. Eğer yapacak , Lil'le yapmam daha iyi olurdu-" Sözünü kesiyor, keskin çene çizgisi, yanında durduğum yatağın ucuna oturmak için çökerken çalışıyor. Onu ilk kez bu kadar bitkin görüyorum. Bana bakıyor. "Şövalyeyken lanet olası bir isyan için daha iyi bir . Bununla hiç ilgilenmiyorum. Benim sadakatim her zaman Lucifer'e olmuştur. Neden şimdiye kadar bekleyip bir geçit kapısında nöbet tutarak çürüyeyim ki?"

"Ben size sadece konseyin iddialarını söylüyorum. Onlara bir saniye bile inanmıyorum. Uzun zaman geçmesine rağmen seni hâlâ tanıyorum Vale." Rainer meraklı bakışlarını bana çevirdi. "Kızın güçlü olduğunu söylüyorlar."

Üçü de vahşi uyarı hırıltılarıyla etrafımda sıralanıyor. Valerian beni kucağına çekerken Matthias ve Alder Rainer'la kapışıyor. Kalbim güm güm atıyor, hareketlerinin hızından irkiliyorum. Valerian' kolu belime dolanıyor, avucu beni yerimde tutmak için yumuşak karnıma yayılıyor.

"Ona bakma," diyor Matthias acımasızca.

Valerian'ın cevap niteliğindeki hırıltısı sırtımı titretiyor, çenesi omzuma doğru eğiliyor. Çevremde, dudağı geriye kıvrılırken dişlerini görebiliyorum. Alder'ın yumrukları yumruk atmaya hazırlanıyor, gergin parmak eklemleri yaklaşan alevleriyle tütüyor.

Rainer havayı koklar ve güler. "Anlıyorum. Kendini nasıl bir içinde buldun, eski dostum." "Neden buradasın?" Valerian talep ediyor.

Rainer ellerini kaldırdı. "Sana olan hayat borcumu ödemek için. Ve hâlâ insanların güvenine sahip olduğun için. Yeraltı dünyasındaki gözünüz ve kulağınız olmama izin verin."

Üçü karşılıklı bakışıyor. Alder gömleğime bakıyor, beni ilk kez onun içinde görüyor.

Matthias, Vale'nin bana sarılma şekliyle oyalanıyor ama Rainer'a birleşik cephemizdeki çatlakları göstermiyor.

Alder başıyla onaylıyor. "Körlemesine koşmak yerine neler olup bittiğini anlamamız gerekiyor."

"Pekâlâ." Vale'in parmakları seğiriyor ve karnımı hafifçe okşuyor. "Mümkün olduğunda bizi bilgilendir."

"Yapacağım." Elini uzatıyor.

Valerian isteksiz görünüyor, sanki gitmeme izin vermekle Rainer'ın daha fazla yaklaşmasına izin vermek arasında kalmış gibi. Nefes verirken kısa saçlarımı savuruyor ve beni kucağından indirip Rainer'la birlikte ayağa kalkıyor. Kollarını kavuşturuyorlar, Valerian'ın dövmeleri ön kolunda dönüyor.

"Sen ki sadakat ve bağlılıkla bağlanmak istiyorsun. *I consentio relligo*," Valerian. "Senin sözün benim , şerefle verilir. *I conveniunt ad nervo*," diye karşılık verir Rainer.

Derileri, dokundukları yerle eşleşen karmaşık kırmızı bir tasarımla parlıyor. Sihirli ışık daha parlak hale geliyor, ardından bir duman ve kül parıltısı içinde yanıyor. Geride kalan tek kanıt, her ikisinin de bileklerinde aynı desene sahip küçük dairesel bir iz. Rainer başka bir dilde bir şeyler mırıldanarak iki parmağını iz üzerinde gezdirir. İz kayboluyor, derisinde eriyip yok oluyor.

"Whoa." Öne doğru eğildim. "Tüm da neydi?"

"Bir maskeleme büyüsü ve bir İblis Yemini," diye açıklıyor Rainer. "Kardeşlerin arasında verilen bağlayıcı bir söz. Vale ile çok uzak mesafelerden iletişim kurmamı sağlayacak."

Kaşlarım havaya kalktı. "Diyarlar arasında bile mi?"

"Bu daha zor ama mümkün. Sadece bağlı eşler ve çok güçlü iblisler bu tür becerilere sahip olabilir."

Bakışlarım Matthias'ı arıyor. Çoktan beni izlemeye , altın sarısı gözleri kukuletalı ve ağzının kenarında bir gülümseme oynuyor.

"Yani kaçmaya devam etmek zorunda değil miyiz? Bu konuda bir şeyler yapabiliriz. Konseyle savaşıyoruz." Alder kaşlarını çatı. "Konseye karşı gelmek intihardır."

"Onlar Şeytan'ın sağ kolu," diyor Valerian.

"Denemek zorundayız. Aksi takdirde sonsuza kadar koşacağız. Ben kaçmak istemiyorum." Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, kendime duyduğum şiddetli güven patlaması karşısında şok oluyorum. "Eğer Lucifer'ın bizi dinlemesini sağlayabilirsek, onu bu avı iptal etmeye ikna edebiliriz."

Valerian'ın yanağında bir kas zıplıyor. "Cehennem Kralı'nın seninle izin verecek kadar nüfuz sahibi olduğunu mu sanıyorsun, küçük çiçek?" Soğuk bakışları kesiliyor. "O acımasızdır."

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman gideriz." "Öyle bir şey yapmayacaksın," diye homurdanıyor.

Matthias elimden tutarak beni Vale'den uzaklaştırıyor ve kollarına alıyor. Alder uzanıp ondan çaldığım gömleğe dokunuyor.

Rainer kıkırdayarak Valerian'ın omzunu sıvazladı. "Varlığım dengeyi bozmadan önce gitmeliyim. Dikkatli ol eski dostum. Seninle birlikte savaştıktan sonra zihninin nasıl çalıştığını anladığım için seni takip ettim ama cehennem köpekleri bölgede dolaşıyor. Cadılar onları uzak tutuyor."

"Yerel covenler hakkında ne biliyorsun?" Valerian strateji moduna geçer. "Güçlü bir sihirli mührü kırabilecek birini bulmak için onları araştırıyorum."

"Kıyı şeridi boyunca doğudalar. Juniper'i sor."

Valerian başını sallar. Rainer ayrılmadan önce onun omzunu sıkar. "Seni görmek güzel. Uzun zaman sonra." "Seni de." Rainer ona hüzünlü ve sevgi dolu bir gülümseme veriyor. "Bir dahaki sefere bu kadar uzun sürmeyecek."

Valerian başını sallıyor, boğazı düğümleniyor. Sıkı sıkıya kilitlediği duygularını sergilerken göğsüme bir sızı saplanıyor. Kaşlarını çatmadığı zamanlar onu daha genç gösteriyor.

DÖRTÜNCÜ ŞEF

LILY

(Alder öğle yemeğini getirdikten sonra Matthias gözlerinde muzip bir parıltıyla elimi tutuyor. Bana şakacı bir göz kırptıyor.

"Gel ."

"Blok yapmayı öğrenmem gerektiğini sanıyordum."

Valerian, şövalye arkadaşından kısa bir süre sonra yakınlarda cadı aramak için ayrıldı ve yarıda kalan eğitim seansına devam etmem için emir bıraktı. Alder on beş dakika içinde onu ormana takip etmemi bekliyor.

"Boş ver. Bir molayı hak ediyorsun ve ben seni dışarı çıkarmak istiyorum." daha yakına çekip öpüyor. "Bundan biraz uzaklaşmazsan delirmek üzere olduğunu görebiliyorum. Bunu bizden sakladığını sanıyorsun ama bu konuda sandığın kadar iyi değilsin."

Hayatımı düşüncelerimi ve fikirlerimi saklayarak, başkalarının iyiliği için kendimi körelterek geçirmişken onun beni bu kadar iyi okuyabilmesi garip. Tuhaf ve hoş. Erkeklerin yanında artık bunu yapmak zorunda değilim. Gerçek benliğim olabilirim, kimseye tam olarak kız olabilirim.

"Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Beyaz sarı saçlarının ucuyla alnımı okşayarak burnumun izini sürüyor. "Alder ve Vale gibi bir savaşçı olmayabilirim ama nasıl dövüşüleceğini biliyorum."

"Her zaman benim kahramanım gibi davranmaya çalışıyorsun," diye takılıyorum. "Sen zaten kızı kaptın." "Bu doğru, bebeğim."

"Tamam." Yüzümdeki ışıltılı ifade beni veriyor. "Önce üstümü değiştireyim."

Çantamı banyoya götürüyorum, Alder'in gömleğinin altını tutarken tereddüt ediyorum. Eğer iblis sevgilimle, eşimle çıkıyorsam, başka bir erkeğin kıyafetlerini giymemeliyim. Gömleği çok güzel kokuyor, odunsu ve kömür kokulu. Başımı sallayarak . Onu bulması için bırakmak yerine çantamın derinliklerine tikiştiriyorum ve Matthias'ın hoşuna gideceğini düşündüğüm bir kıyafet seçiyorum. Geniş kalçalarımın saran deri mini eteği ve göğüslerimi tutuyormuş gibi görünen kurukafa elleri olan bol bir giydikten sonra çaldığım rimeli ve kırmızı ruju sürüyorum.

"Bomba gibi." Matthias dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor, hararetli bakışlarıyla beni içine çekiyor. Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni Valerian'ın almadığı arabaya götürüp anahtarları parmağında sallıyor. "İlk mola yerindeki abur cubur ziyafetini kaçırdığımızı telafi etmek istiyorum. Yakınlarda hoşuna gideceğini düşündüğüm bir yer buldum."

Merakla başımı eğiyorum ve yaklaşmak için parmaklarımı göğsüne sürüyorum. "Nedir bu

Bu

mu Ağzının köşesi kalkıyor. "Bu bir sürpriz." "Sürprizler

?" genellikle benim için iyi bir şey değildir."

Bir mırıltıyla dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "O zaman sana nasıl sevişeceğini göstermeye başlasam iyi olur.

eğlenceli ."

Saklamaya çalıştığım ürperti onu kıs kıs güldürüyor. Kolunun büyük bir yolcu kapısını benim için açıyor. Onun maskaralıkları karşısında içimden bir kahkaha ve camları indirerek motelden uzaklaşırken içimdeki heyecan kıvılcımı canlanıyor. Serin sonbahar havası saçlarımı boynumdan ve omuzlarımdan geriye doğru savuruyor. Bir elini direksiyonun üzerine koyuyor ve diğerini saçlarımın arasından geçirmek için uzatıyor, sonra kucağıma bırakıp bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. Bu rahat, sahiplenici hareket içimin hoş bir şekilde burkulmasına neden oluyor.

"Alder onu ektiğimizi öğrendiğinde bizi öldürecek," diyorum.

Matthias kalçamı sıkıyor. "Önce seni dışarı çıkarmayı akıl edemediği için daha çok kızacak."

Her kadar kulağa hoş gelse de dudağımı ısııyorum. "Çok fazla deneyimim yok. Dürüst olmak gerekirse hiç yok. Ve kendimi ifade etmekte oldukça kötüyüm çünkü uzun zamanımı sessiz kalarak geçirdim. Ama ben seninim." Her söylediğimde beni nefessiz bırakıyor, her seferinde daha önemli ve kalıcı hissediyorum. Bir elimi çırpınan kalbimin üzerine koydum. Etrafındaki görünmez kordon nazik bir sıkmayla mırıldanıyor. "Ben seninim."

Gülümsüyor, başparmağıyla bacağımın üst kısmını okşuyor. "Biliyorum taçyaprağım. Benim olmanı seviyorum."

Pine Barrens'in arka yolları sanki dünyadaki tek iki insan bizmişiz gibi hissettiriyor. Ana yola ulaştığımızda daha fazla ev ve çiftlik ağaçların arasına karışıyor. Çok geçmeden bir çiftçi giriyoruz.

"İşte ilk durağımız." Elimi tutuyor ve beni taze sonbahar turtaları ve elma şarabı çörekleriyle övünen soluk mavi ve beyaz standı çağırıyor.

"Açık mı? Tek müşteri biziz."

"Evet, öyle. Elmalı mı yoksa balkabaklı mı seversin?" İki farklı turta tutuyor. "Ya da ikisini de. seçim yapmak zorunda . İstedğin her şeyi alabilirsin. Kalbinin istediği her şeyi. İçinden al."

Bunu söyleme biçiminde beni duraklatan şey var, taze elma sepetinden başımı kaldırıp bakıyorum. Bağ göğsümde , ters yöne doğru hafif bir çekilme her zaman mevcut. Hâlâ turta hakkında mı konuşuyoruz?

"İkisi de mi? Bilmiyorum, hiç ."

Bir an için ağzı gerilir ve altın rengi gözleri parlar. Başımı sallayarak üstünü örtüyor. "Bunu gerekecek, değil mi? İkisi de öyle. Güzel kızımı şımartmak için her şeyi yaparım."

Yüzüm kızarıyor, kocaman balkabağı yığınının doğru ilerliyorum. "Elmalı çörekler de kulağa hoş geliyor." "Donut almadan gitmeyeceğimizi biliyorsun, Lils. Biraz şimdi için, biraz da sonrası için."

Üstümün alt kenarıyla oynuyorum. Bu randevu büyük ya da süslü değil ama mükemmel. Stoklarımızı yaptıktan ve Matthias ödemeyi yaptıktan sonra arabaya geri dönüyoruz.

"Bu eğlenceliydi." Elini uzatmadan önce parmaklarımı birbirine sürtüyorum. Parmaklarımızı birleştiriyor ve parmak eklemlerimi öperek benden yumuşak bir gülümseme alıyor. "Diğerlerinin umursayacağını sanmıyorum ama bu şimdiye kadar kimsenin benim için yapmadığı bir şey. Teşekkür ."

Göz ucuyla beni izliyor. "Umurlarında olur. Ve henüz işimiz bitmedi. Turta yemenin en güzel yanı tadını ."

"Motelden ters yöne doğru gidiyoruz."

"Hemen ileride. Dün gece çevremizde keşif yaparken buldum." Başımı sallıyorum.

"Aranızda gerçekten uyuyan var mı?"

"Onsuz uzun süre idare edebiliriz." Bana göz kırptıyor. "Mükemmel bir dayanıklılığımız var."

Onun seksi ses tonuyla içim ısınıyor ve dudaklarımı yalıyorum. Matthias bana bakmadan sırtıyor. Çenesini kaldırıyor ve nefes alıyor, gözleri kapanıyor.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun. Sen ısladığında ağzım sulanıyor ve bir sonraki tadım için sabırsızlanıyorum. Sadece biraz daha dayan, taç yaprağı."

"Ne?" Parmaklarımın arasından tıslayarak ağzımı kapatıyorum. " olduğumda kokumu alabiliyor musun?"

Sırıışı geriliyor. "Bu doğru, dostum. Kokun en tatlı gınahtan bile daha güzel."

"Aman Tanrım." Kader arkadaşımın övgüsüyle bağ göğsümde bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

Araba, üzerinde yürüyüş parkurları tabelası olan bir otoparka girer. Arabadan atlar ve bagajdan bir çarşaf çıkarır.

"Bu motelden mi?"

Kaşlarını sallıyor. "Evet, . Piknik yapıyoruz." Sıcak bir gülümsemeyle dudağımı ısııyorum. "Ben hiç piknik yapmadım."

Çörekleri ve turtayı alıp geniş kumlu patikada . Matthias bana çarparak ve yapmamış gibi davranarak benimle dalga geçiyor. Taraf değiştiriyor, ensemle üflüyor, şakacı bir sırıtışla gözümü kaçırıyor. Botumla ona kum fırlatarak karşılık veriyorum. O da derin bir kahkahayla kıcıma şaplak atarak karşılık veriyor.

"Bunun için seni geri alacağım," diye söz veriyorum. "Sakın turtamızı düşürme," diye alay ediyor.

Dikkatim dövmeli kollarına kayıyor. Pazılarında geometrik bir kurt ve belalı bir ay güvesi var. Beni en çok meraklandıran ise rastgele bir yunus.

"Bir iblisin nasıl dövmesi olur? Yani burada yaptırdıkların." Sırıttıyor.

"Onları ölümlüler diyarında yaptırdığımı kim söyledi?"

"Hadi ama, bir iblis dövme sanatçısının insanların üzerine kelebekler ve kırlangıçlar çizdiğini hayal edemiyorum. Ayrıca Valerian'ınki seninki gibi değil. Onun hamlesi."

"Haklısın. Yeraltı dünyasından almış." Omuz silkiyor. "Ben bunları seviyorum."

"Ben de onları seviyorum." Bana verdiği büyüleyici çarpık gülümseme göğsümün yumuşak bir parıltıyla genişlemesine neden oluyor. "Peki ya rastgele olanlar?"

"Onlar benim kendimi ifade edişim. Hiçbiri rastgele değil." "Parlak kıçlı yunus mu?"

Gülüyor, burnunu kaşırken yanakları renkleniyor. "Ah, doksanlı yıllardı. Alınması gereken bir şeydi."

Patika açılıyor ve iyi ruh halim buharlaşıyor. Ağaçların kenarında dehşet içinde kalıyorum. Göl başkası için güzel ve huzurlu olabilir. Benim içinse mideme kramplar giriyor ve uzuvlarım heykellere . Turta kutusu ölümcül tutuşumun arasında kırışıyor.

"Lily?" Matthias ciddileşiyor, etrafı bir tehdit var mı diye tarıyor. "Sorun nedir?" "Göl," diye fısıldıyorum kısık sesle.

"Orada birini gördün mü? Bir iblis mi?" ilerliyor, parmakları pençeye dönüşüyor. "Hayır." Kahretsin, bundan hiç kaçamayacak mıyım? Yüzümü sırtına bastırıyorum, titriyorum. "Özür dilerim. Özür dilerim. bunu mahvediyor."

"Söyle bana, seni bu kadar korkutan ne?" Gerçek bir tehlike olmadığını anlayınca dönüp beni kollarıyla sarıyor. Pençeleri geri çekildi ve saçlarımı okşadı. "Sorun yok."

Kokusunu derin derin içime çekiyorum. "I..." Boğazım daralıyor. Bu aptal korkudan nefret ediyorum. "Suyu sevmiyorum."

Kucaklaması sıkılaşıyor, turta muhtemelen eziliyor. "Bilmiyordum. Özür dilerim." Yanağını başımın üstüne koyuyor. "Sana sürpriz yapmak ve iyi vakit geçirtmek istedim."

"Bu senin suçun değil." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Bana suyu neden sevmediğini söyler misin?" diye mırıldanıyor.

Deniyorum ama kelimeler gelmiyor. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve onun nazik dokunuşlarını içime çekiyorum. "Çocukken kötü bir deneyim yaşadım."

Bu yetersiz bir ifade, gerçeğin sadece bir gölgesi, yine de beni daha fazlası için zorlamıyor. Sadece bana sarılıyor, daha rahat nefes almama yardımcı oluyor. "Özür dilerim." Dudaklarını alnıma bastırıyor ve tenime karşı konuşuyor. "Bırak daha iyi yapayım."

"Nasıl?" Korkumu yenmek için pek çok şey denedim.

"Suyla ilgili kötü anılarınızın üzerine iyi bir şey yazacağız."

Dudaklarım birbirine kayıyor. Kötü anılarımı silmek istemesi beni duygulandırıyor, kalbimin hızlı atışını sakinleştiriyor. Bana sarılmasıyla aramızdaki bağ daha da sıkılaşıyor.

"Hâlâ piknik yapmak istiyor musun?"

Arkama yaslanıp kaşlarımı çatarak turtta kutusuna bakıyorum. "Biraz ezilmiş."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve enseme hafifçe masaj yapıyor. " değil. Ya da gidebiliriz.

Neye ihtiyacınız olursa."

Matthias beni sadece bir randevuya götürmek istedi. benim için yaptı ve ben mahvettim. "Gitmek istemiyorum. Burada seninle kalmak ."

Şefkatli, koruyucu bakışları benimkiler arasında gidip geliyor. "Nereye gidersek gidelim seninle olacağım. Asla endişelenmene gerek yok, dostum. Ben senin yanındayım."

Başımı salladığımda beni ağaç hattının kenarına götürüyor ve bizi gölden ayrı tutuyor. Hâlâ görebiliyorum ama kıyısında olmamamız daha iyi. Küçük bir açıklık buluyoruz ve o da çalıntı çarşafı seriyor.

Botlarını çıkarıp üzerine yayılıyor ve yanındaki yeri okşuyor. "Buraya gel, güzel kız." Ben de onu takip ediyorum, yanına yaslanmak için cesaretlendirmesini kabul ediyorum. "Böyle iyi mi?"

"Evet. Bu güzelmış." Randevumuzu berbat etmediğim ve onu uzaklaştırmadığım için rahatladım. O benimle olduğu sürece, göl kenarında oturarak hayatta kalabilirim.

"Güzel." Başımın tepesini öpüyor ve öylece oturup kalbim durana kadar tepemdeki portakal yapraklarının hışırtısını dinliyoruz. Daha rahatladığımı hissedince saçlarımla oynuyor. "İlk turtta ısırığını denemeye hazır mısın?"

"Evet."

"Gözlerini kapat."

Başımı arkaya eğiyorum ve dediğini yapıyorum. Kamp ateşi ve akçaağaç kokusu güçleniyor, eşimden gelen hayalet bir okşama gibi etrafımı sarıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bekliyorum. Tam önümde alçak, memnun bir gümbürtü duyuluyor ve parmak uçları dudaklarıma değiyor.

"Benim için aç, Lily," diye mırıldanıyor.

Dudaklarımı aralıyorum, dilimin üzerinde eriyen ilk tereyağlı tatlı tatla nefesim kesiliyor. Çok güzel, tarçınla baharatlanmış elmanın ekşiliği ve kabuğun şekerli pulları beni inletiyor. Dudaklarımda saygıyla iz bırakıyor.

"Hoşuna gitti." Ağzı benimkini yakalıyor, beni derinden öpüyor. "Gözlerini kapalı tut. Şimdi bunu dene."

Matthias bana bir parça daha yediriyor, bu daha yumuşak, daha az tatlı ama aynı derecede lezzetli. "Bu da ne?"

"Balkabağı turtası." Parmak uçlarından biraz yalıyorum, ağzım onun iniltisiyle karışıyor. " bakalım. Bunu tatmanı istiyorum."

Şeker kaplı parmakları dudaklarıma çarpıyor ve ben kabul edip parmaklarını emerken nefesi yanağımda geziniyor. Elmalı çörek güzel ama onun teninin tadı da güzel. Dudakları dudaklarımda geziniyor.

Çenemi kavırıyor, belimi kavrarken yakıcı, ağzı açık öpücükleri boynumdan aşağı iniyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum.

"Öyle mi? Tadın kadar güzel değil." Sırtım çarşafa değene kadar beni dürtüyor ve bedenimi kendi bedeniyle örtüyor. "Burası gibi." Çatallı dili göğüslerimin arasında geziniyor. "Mm, çok tatlı."

Bacaklarımı açıyorum ve o da arasına yerleşerek sertliğini göbeğime doğru sallıyor. Nefesim kesilince sırtıyor ve kollarımı başımın üzerine kaldırıyor. Onları orada sabitleyerek boynumu ısırıyor, içimdeki sıkı kopup bir zevk dalgası gönderene kadar bana sürtünüyor.

"böyle, bebeğim. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

"Daha fazla."

Fısıltı yasadışı hissettiriyor, yine de durmak istemiyorum. Onunla değil. Her şeyi istiyorum.

Korkularımı bastırmak ve onun yerine dudaklarının tenimdeki ilahi hissini hatırlamak istiyorum.

Onun dokunuşuyla kötü anıların üzerine yaz.

Matthias ellerini gömleğimin altından geçiriyor ve sütyen bulamayınca inliyor. Bunun için sütyensiz gitmeye değerdi. Meme uçlarımla oynarken sırtım kavisleniyor ve beni ortaya çıkarmak için gömleğimi yukarı itiyor.

"İzle," diye .

Çaba sarf ederek gözlerimi açıyorum ve onun baş döndürücü bakışlarıyla buluşuyorum. Ağzını bir tanesinin etrafına kapatıyor ve emiyor, dili dönüyor. İçimden bir nefes kopuyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Yanıyorum, bitmesini istemediğim lezzetli, çılgın bir sıcaklıkla doluyorum. Onu hissetmeye ihtiyacım var, göbeğim bunun için ağrıyor.

"Seni istiyorum," diye .

"Şşş, tuttum seni," diye mırıldanıyor, boynumdan dudaklarıma doğru öpüyor, öpücükler arasında konuşuyor. Ses tonu kirli ve kaba bir şeye dönüşüyor. "İstedğin bu mu?"

Kalçalarımı tutuyor ve amıma doğru itiyor, beni . Nefes nefese, başımı salladım. Vahşi bir sesle eteğimi yukarı itiyor ve iç çamaşırımı pençeleyerek aşağı indiriyor. Parmaklarını kıvrımlarımda gezdirdiğinde kalçalarımı kıvrıyorum. Bir an benimle alay ediyor, sonra bir parmağını sokuyor.

"Çok ıslaksın, güzel kız. Sana tapmak istiyorum. Acele etme ve çıkardığın her sesin tadını çıkar. Her tarafının tadına bak." Etrafında kenetlendiğimde homurdanıyor ve beni başka bir parmağıyla mızraklıyor. "Şu anda yavaş gideceğime söz veremem. Kokun beni deli ediyor. Daha sonra nazık olacağım. Şu anda sana sahip çıkmam ve sonrasında beni hissetmeni sağlamam gerekiyor."

"Bunu istiyorum. Senin olmak istiyorum," diye yalvarıyorum, onun gibi ben de kendimden geçiyorum, vücudumu saran sıcaklık. Beni sikerken kalçalarım parmaklarıyla birlikte hareket ediyor, beni sınıra iten küçük, kıvılcımlı titreşimlerle bana gücünün sarsıntılarını vererek zevkimi artırıyor. "Lütfen, Matthias."

Parmaklarını çıkararak üzerime abanıyor ve kayganlığı yalarken beni boğucu bakışlarının altına hapsediyor. Göz temasını kesmeden, tişörtünü çıkarmak için arkaya uzanıyor, sonra kotunun düğmesini açmak için ellerini bırakıyor. Kotunu çıkarıyor ve sikini görünce nefesim kesiliyor.

Bu merak daha önce de aklımdan geçmişti. Hayal gücüm beni hazırlamadı ve nefes vermemle birlikte göğsüm çöktü.

Aleti büyüktür, bir insaninkinden daha uzundur ve üst kısmında iki sıra çıkıntı vardır.

Çekirdeğimdaki ağrı yoğunlaşıyor ve uyarılma içime yayılıyor.

Matthias gözlerinde ilkel bir eğlence beni izliyor, parmaklarını kalın tabanın etrafında dolaştırıyor. , ucu kayganlaşana kadar ucundan sızan yayıyor. Kalçalarımın arasına yerleşiyor, aletin büyük ucu kıvrımlarımın arasında geziniyor.

"Oh," diye nefes alıyorum. "Büyükmüş. Sığacak mı?"

Gürleyen kıkırdaması düpedüz edepsiz. "Sığacak. Bu amcık hepsini alacak ve daha fazlası için bana yalvaracak."

Gücünü yoğunlaştırıyor, sikinden çıkan karıncalanma kıvılcımlarıyla klitorisime vuruyor. İçimden bir inilti

Zevk içimden geçerken sırtım eğiliyor. Göle olan korkum tamamen unutuldu, ona olan ihtiyacım tarafından yutuldu, eşimin beni kendi olarak sahiplenmesi için.

Sıraya girip beni sertçe öpüyor. "Benimle yan, petal."

Aleti uzun bir içime batıyor, her nasılsa her baş döndürücü santime sığıyor. Dudaklarım ayrılıyor ve kaçan çığlığı yutuyor. Kıpırdamıyor, onu içimde hissetmeme izin veriyor, tepkimi ilkel bir açlıkla yüzümde dolaşmak için bir dirseğine dayanıyor. Beni sahiplenirken kollarımı omuzlarına doluyorum, çıkıntılar içimin derinliklerine sürtünürken, beni doldururken, beni eşiğe kadar gererken onun büyüklüğü ezici. Çok yoğun, hisler kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

"Tanrım," diye inliyorum. "Matthias, bu çok fazla."

"Siktir, amın benim sikim için yaratılmış." Başını eğip boynumu ağzına alıyor, görüşümü bulanıklaştıran hassas bir noktayı kemiriyor. "Çok iyi alıyorsun. Çıkardığın şu güzel sesleri dinle."

Orgazm beni vurduğunda yarı delirmiş bir halde inliyorum, coşku patlıyor. Hızı arttıkça tırnaklarım sırtını çiziyor. Parmaklarını saçlarımın arasına soktuğunda boğazıma boğuk bir ses takılıyor, sonra diğer elini klitorisimi ovmak için aramsokuyor, parmakları aralıklı kıvılcımlar çıkarıyor, sikini içime her gömdüğünde içimde yankılanıyor. Beni zevk dalgasının üzerinde tutuyor, her toparlanmak üzere olduğumda dalgayı uzatıyor.

"Muhteşem," diye övüyor. "Muhteşem ve benim."

Boynuma karşı sahiplenici hırıltısı, içimde bir alev sarmalıyla geliyor ve oluşan sıcaklıktan beni bir kez daha uçurumun kenarına gönderiyor. Düzensiz bir iniltiyle, boşalırken siki içimde zonkluyor.

Göğsümde bir şey genişliyor, parlak ve sıcak, ışık her yerime dokunuyor ve onu çekiyor. Eliyle kalbimi kaplıyor ve beni öpüyor.

Parçalanıp yeniden yapılırken onu her yerde hissediyorum, artık kırık, seviemez bir kız değilim. İçimde. Bizi birbirimize bağlayan bağın attığı kalbimde. Beni tutuyor. Beni her yönden sonsuza dek onun olarak işaretliyor.

"Sen bana aitsin, taçyaprağım," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor, parmakları saçlarımı sıkıyor. "Seni benim olarak sahiplendim. Her zaman benim olacaksın, dostum."

Bu sözler bir daha asla yalnız kalmayacağım vaadiyle ruhuma işliyor.

ONUNCU ŞEF

LILY

(Geri dönmek için acele etmiyoruz, hafifçe ezilmiş turta yedirme konusunda kıkırdarken anın içinde oyalanıyoruz. Sonunda döndüğümüzde Valerian motelin dışında bizi bekliyor.

somurtkan bir ifadeyle odaya girdi. Kendimi onun öfkesine hazırlıyorum, öğleden sonrayı eğitim yerine Matthias'la geçirdiğim için en ufak bir üzüntü duymuyorum. Onu hala bacaklarımın arasında, içimde hissedebiliyorum, yeminini ederken göğsümde parlayan sıcaklık bir işaret feneri gibi içimden yayılıyor.

Öfke gelmiyor.

Valerian uzun bir süre bana bakıyor, yontulmuş yüz hatlarında okunamayan bir şey kayıyor. Başını eğiyor, siyah dağınık saçları yüzüne düşüyor. "Arabaya geri dön. Güneye gitmeliyiz."

Alder çantamla birlikte odadan çıkıyor ve arabaya doğru ilerliyor. yarısında duraklıyor, omurgası kaskatı kesilmiş, kafasını bana doğru çeviriyor. Onun ya da Vale'nin seks yaptığımızı anlamasına imkân yok, değil mi? Umarım Matthias'ın ben tahrik olduğumda kokusunu alabildiğini söylediği gibi üzerimizdeki kokuyu alamazlar. Gözlerimi Alder'dan kaçırıyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Cadıları buldunuz mu?" Matthias bizi yönlendiriyor, sırtımı rahatlatıcı dairelerle ovuyor.

"Evet, ama diğer covenleri Şabatlarında onlara katılmaya çağırmadan istediğimi yapamazlar. O bekleyemeyiz. Başka bir cadılar meclisi önerdiler ve benim adıma onlarla temasa geçtiler. Uzun bir yol."

Duş almak için çok fazla. Olanları temizlemek için acele ettiğimden değil.

Yola çıktığımızda zihnim serbestçe dolaşmaya başlıyor. Arkada kapıya yaslanıp manzaranın hızla geçişini izliyorum. Alder ve Valerian ön tarafta birbirleriyle mırıldanırken Matthias uyukluyor, kolunu koltuğa uzatmış, parmakları kalçama değiyor.

Eyaletten ayrılmamıza bir saat kala, beni insan olarak hapseden bağı çözebilecek kadar güçlü bir cadı bulduğumuzda beni nelerin beklediğini düşündükçe midem sıkışıyor.

Kırılırsa ne olacak?

Çocuklar benim bir şekil değiştiren olduğumu, gerçek iblis formumun kilitli olduğunu düşünüyorlar. Ama ya o iblis farklıysa? Ya şu anda olduğum kişi kaybolursa, iblis hayatımın anıları serbest kaldığında silinirse?

Gevşek ellerimin eteklerini sıkarken dudaklarımdan sert bir nefes geçiyor.

Eğer ben olmazsam, yine de Matthias'ın kader arkadaşı olacak mıyım? Kalbimin panikle çarpmasını engellemek için yanağımın içini ısııyorum. Hayır. Bunu daha önce göl kenarında hissetmiştim - sözleri beni varlığımın özüne kadar etkilemişti.

Yine de, yalnız kalacağıma dair o çirkin fısıltı aklıma düştüğünde her zaman olduğu gibi endişelerim daha da artıyor.

Dönüşen olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Büyülü mührü kırmanın bu bedeni yok edip iblisimi ortaya çıkarma ihtimali var. Düşüncelerim daireler çizerken, yeraltı dünyasından ölümlüler âlemine getirilmeden önceki hayatıma bağlı olarak düşündüğüm yaşta olmayabileceğim aklıma geliyor. Başım acı bir homurtuyla sarsılıyor. On sekizinci yaş gününden korkarak ve bana asla yardım etmeyen sistemden kaçmayı umarak geçirdiğim onca yıl, yine de on kat fazla yaşanmış olabilirim.

Asla kraliçe olamayacak. Zebaninin hırıltısı, Rainer'ın konseyin Valerian'ı planladığı hain isyan yüzünden hain olarak dair raporuyla birlikte zihnimde beliriyor.

Beni kastetmiş olamazlar. Ben kraliçe değilim.

"Buraya gel." Matthias koltuğun ortasına doğru ilerliyor ve beni kucağına çekiyor. "Kafanın içinde dönen dişlileri duyabiliyorum. Bu kadar çok düşündüğün için kulaklarından buhar çıkmak üzere. Seni rahatsız eden ne?"

Onun kucağına girdiğimde içimdeki panik kriz yavaşlıyor. Sırtıma çarpan kalbinin sakin atışına odaklanıyorum.

"Ben iyiyim. Sadece gerginim sanırım." Parmaklarımı kucağımda çeviriyorum. Ellerimi sarıyor ve rahatlatıcı şekilde sıkıyor. "Cadılar mührü kırabilirse ne olacağını bilmiyoruz."

"Bırak da aklını alayım." Sesi alçalıyor ve ereksiyonunu hissetmem için kıcıma doğru kayıyor. "Hâlâ benim gibi kokuyorsun."

Yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi ön tarafa dikiyorum. Kokusunu mi?

"Seni yeniden arzulamama neden oluyor," diye fısıldıyor kulağıma. "Sessiz olur musun?"

Başımı eğip ona *"ne oluyor lan"* der gibi bakıyorum. Sırtarak ellerimi bırakıyor ve parmaklarını gömleğimin altından geçirerek göğsümün kenarını . İçimde yeni bir ateş patlamasını ateşlerken titrek bir nefesi

Kaşlarını kaldırıp soruyor: Devam mı, durmak mı? Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayarak küçük bir baş selamı veriyorum.

Bu yanlış. Alder Valerian ön koltuktayken bunu yapmamalıyız. Yine de onun kalçalarını okşamasına ve kısa eteğimin kenarına hafifçe dokunmasına engel olmuyorum. Bir yanımların görmesini, boşaldığımda nasıl bir ses çıktığını duymalarını istiyor. Bu düşünce göğsümü dolduruyor ve beni teşvik ediyor.

Omzuma hafif öpücükler konduruyor, kalçalarımın iç kısmında daireler çiziyor. Sonra ben kıpırdayana kadar duruyor, klitorisimdeki zonklamaya yardımcı olmak için onları birbirine sürtüyor. Ağzı boynuma doğru kıvrılıyor ve bacaklarımın yumuşaklığına masaj yaparak beni ona açılmaya teşvik ediyor. Bunu yaptığımda, elini gizlice eteğime sokup külotumun üzerinden amıma bir parmak darbesi indirerek beni ödüllendiriyor.

"Hala çok ıslak," diye kulağıma doğru nefes alıyor diğerleri duymasın diye.

Onları beni okşarken kalbim duracak gibi oluyor. Bacaklarım daha da açılıyor ve ben farkına varmadan iç yumuşak bir iç çekiş çıkıyor. Bana yavaşça işkence ederken kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Parmaklarımı çekerken sessiz kalabilir misin?" diye fısıldıyor. "Peki ya sikim? Onların haberi olmadan sikime binebilir misin sence?"

İki parmağını çok az dirençle amımın içine sokarken boğazımda boğuk bir ses yakalanıyor, vücudum beni ormanda sahiplendiği zamandan beri hala gevşek. Nefesinin altında küfrederek parmaklarını içime doğru kıvrıyor ve kalçalarım daha fazlasını istercesine dönerken göğsümün yükselip alçalmasına neden oluyor.

Çok fazla olduğunda sessiz kalmayı unutuyorum, zevkim içimde patlarken bacaklarımı bileğine kenetliyorum.

Bana yaptıklarını artık saklayamam. Yakalanacağız. Bağ kıvranıyor

Göğsümde Valerian ve Alder'in bunu izleyeceği fikriyle heyecan içinde dans eden o küçük kirli şeyi bastırıyorum.

"Dur," diye tıslıyorum. Başım Matthias' omzuna yaslanıyor ve parmaklarının kıvrımlarımı okşama hissine karşı gözlerim kapanıyor. "Lütfen. Bunu duyabilirler..."

"Sadece duymak değil. Kokun onlara şu anda ne kadar iyi hissettiğinle ilgili her şeyi anlatıyor," diye mırıldanıyor boynumun kenarına doğru, kızarmış tenimi dişlerinin ucuyla ısıyor. Parmakları klitorisimin etrafında dönüyor ve ben ürperdiğimde sırtışının kıvrımının boğazıma damgalandığını hissediyorum. "Elimi ıslatana kadar durmayacağım, petal. Benim için damlamayı istiyorum bebeğim. Deriyi mahvedecek kadar istiyorum ki hiçbirimiz bunu unutmayalım."

"Oh Tanrım." Günahkâr dokunuşuna doğru eğildim, iğrenç talebinin baş döndürücülüğünde kayboldum.

Oyun bitti. Başlamadan önce bitmişti. İkimiz de bunu saklamanın bir yolu olmadığını biliyorduk, sessiz kalmamın bir yolu yoktu. Durmayı unutuyorum, içimde beni aydınlatan noktayı okşarken titriyorum.

Bir gümbürtü dikkatimi çekiyor. Valerian'a bakıyorum ama gözlerini yola dikmiş, parmakları direksiyonda bembeyaz, normalde parmaklarını kaplayan mürekkep bileklerine doğru çekiliyor. Bakışlarım Alder'a kayıyor ve nefesim kesiliyor. Matthias'ın elinin her hareketine dikkatle odaklanmış, sanki onu bekleyen bir ziyafetmişim gibi açılmış bacaklarımın arasına bakıyor. Uzanıyor ve büyük elini dizime koymadan önce tereddüt ediyor, bacaklarımı daha geniş açmam için beni cesaretlendiriyor. Vücudum titriyor ve benden bir çılgılık daha kaçıyor.

Bu çılgınlık. Matthias'ın arabanın arkasında beni becermesine izin veriyorum, Alder ise şovun en ön sırasına oturuyor - kelimenin tam anlamıyla. Ama Tanrım, duramıyorum. Çok iyi, çok yoğun, hiç durmayacak kadar ateşli.

." Alder'in derin törpüsü, sözleri kaydedilene kadar klitorisimde bir nabız atmasına neden oluyor.

Matthias duruyor ve ben neredeyse sızlanıyorum. Çeneme tatlı bir öpücük kondurarak beni yatıştırıyor. "Sus, . Seni tuttum."

"Çok yakın. Onu dışarı çek. Onunla dalga geç." Alder hipnotik yeşil gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve midem sıkışıyor. "Bunun için yalvart onu."

Siktir. Oh *lanet olsun*.

Matthias'ın muzip kahkahası içimde titreşiyor. "Seni pis herif." Alder'in talimatlarını takip ediyor, parmakları neredeyse dalgın bir şekilde amımla oynuyor. "Sence onu daha kaç kez boşaltabilirim? Zaten bir kez sağladım."

"Ağlayana kadar durma."

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve Matthias uyarıda bulunmadan üçüncü parmağını içime soktuğunda dudağımı sertçe ısıriyorum. Ne kadar çıkardıkları ses müstehcen. Aynada Vale'in burun delikleri parlıyor ama şeytani dostları beni tamamen merhametlerine bırakmışken o sessiz kalıyor.

Utanmak ve saklanmak istemek yerine, güçlü bir heyecan içime işliyor. Kendimi güzel hissediyorum, bu his kafamın içinde yeterli olmadığımı fısıldayan ve herkesin beni yalnız bırakacağına inanmamı sağlayan korkunç sesi kovuyor.

Ama iblislerim yapmayacak. Matthias beni sahiplendi, ona ait olduğuma yemin etti. Alder bakışlarını dolduran beni izliyor. Valerian ondan asla kaçamayacağıma söz verdi.

Beni bırakmayacaklar.

Matthias'ın gücü amımın içinde titreşirken ve klitorisimi okşarken içimden yükselen iniltiyi durduramıyorum. Kulağıma övgüler mırıldanıyor ve beni düşmenin eşiğine getirmek için daha yükseğe çıkarıyor.

"Bütün araba onun gibi kokuyor." Alder homurdanıyor, parmakları kayıyor ve pençeleri koltuğa saplanıyor.

"Güzel bir günah gibi kokuyor," diye mırıldanıyor Matthias. "Tekrar gelmeye hazır mısın? Hadi, yapabilirsin." Başımı , nefes nefese kalıyorum. Bu çok fazla. , dikiş yerlerinden ayrılacağım. "Evet yapabilirsin. Benim için yap. Bizim için yap. Bizim için gel, petal."

Başparmağı klitorisime bastırıyor ve parmaklarını derinliklerine daldırıyor, beni paramparça eden noktaya daha güçlü bir kıvılcım patlamasıyla vuruyor ve ben kadar beni okşayan bir aleve dönüşüyor. İçimden kopan ses insan sesi bile değil. Tek bildiğim tatlı bir kayıtsızlık ve başka bir orgazmla sarsılırken Matthias'tan gelen memnun mırıltılar.

"Aferin kızıma," diye gürlüyor Alder.

"Mm, bizim için çok iyi," diyor Matthias.

Isınan kızarıklık tenimde orman yangını gibi yayılıyor, bana yaptıklarından bedenimi erotik bir coşku aleviyle sarıyor. Fantezilerim gerçeklikle örtüşüyor.

Matthias parmaklarını serbest bırakıyor. Parmakları parlıyor ve kıkırdıyor, dilini parmaklarımın etrafında dolaştırarak tadıma bakıyor.

Yılan gibi çatallı ucu hâlâ içimde bir sarsıntı yaratıyor ve dudaklarımın arasından bir hava tıslaması geçiyor. O sinsi, uhrevi dil bacaklarımın arasına gömülse nasıl hissederdim? İçimde? Bu düşünce beni çılgına çeviriyor. Sanki aklımın gittiği şehvetli yerleri okuyabiliyormuş gibi, sıcak altın gözleri parlıyor, parlak benekler onları hale getirmek için parlıyor.

Alder sertleşmiş yeşil bakışlarında yanan açlıkla izliyor. Kendi çatallı dili alt dudağını oynatıyor ve arzuya cevap veren bir gönderiyor.

Bir başka kısık kahkaha sırtımda titreşiyor ve Matthias deri eteğimi yukarı kaldırıp kalçalarım doluyor. Bu şekilde tamamen . Alder'in göğsü aldığı nefesle çöküyor ve Matthias'külotunun geri kalanını nasıl odaklanıyor. Onları fırlatıyor ve yüzümün kendiliğinden yanmasına saniyeler kalıyor çünkü arabanın içinden geçip ön tarafa düşüyorlar.

"Nereye ? Lütfen bana bende olduğunu söyle. Yaptıysam yirmi dolar."

Vale asidik bir tonda bir şeyler mırıldanıyor, duyularımı iğneleyen ahlaksızlığa çok fazla kapıldığım için çözemiyorum. Yine de durmak istemiyorum, *daha fazlası* için ağrıyan ihtiyaca kayboldum.

Alder, "Ayağını koltuğa koy," . Emniyet kemerini çekiştiriyor, daha iyi bir görüş pozisyonu için kayarken gergin malzemenin yırtılma sesi duyuluyor, Matthias da buna uyarak bacağımı yukarı kaldırıyor.

"Henüz bitmedi, bebeğim." Matthias çenemin üzerinde sıcak öpücükler bırakıyor, hınzır diliyle kulağımı . Şişmiş kıvrımlarıma karşı avucunun topuğunu kullanıyor, daha fazlası için ona karşı sallandığımda inliyor. "Siktir. Sikimi tekrar içine sokup çığlık attırmak istememe neden oluyorsun."

Alder ön koltuktan homurdanıyor. Sanırım arkadaşının beni parmaklamasını izlemekte bir sakınca görmüyor ama Matthias'ın beni nasıl becerdiğini görmek istemiyor.

"İyi, iyi. Ama , seni sonra çok iyi becereceğim. Lanet bağırsaklarını yeniden düzenleyeceğim bebeğim."

Matthias'ın sert siki kıcıma gömülürken parmaklarını amımın içine ve benden yıpranmış bir nefes koparıyor. Dişlerini boğazıma saçlarımı yumrukluyor. Parmaklarını sürerek ona karşı eğildim.

Tenimi ısırıyor. "Bunu ister misin, tatlım? Seni domaltıp aletimin üzerinde yarmamı ister misin?"

"Evet!" Bana vermek istediği şey için yalvarmaktan başka tutarlı bir yanıt veremeyecek kadar delirmiş durumdayım.

şekilde gözlerim dalgalanarak açılıyor ve dikiz aynasında Vale'ninkilerle kilitleniyor. Ürkütücü mavi bakışları yakıyor. Onun gözleri üzerimdeyken içim daha da daralıyor, duyularımı delip geçiyor.

de arabaya dolan dumanlı kokulardan bunalmıştı.

Matthias'ın bana daha sonra yapacağını söylediği şeyi mi hayal ediyor? Onun yerine beni mi hayal ediyor? Kendi hayal gücüm bu düşünceyle havalanırken sıvı ısı içimi dolduruyor. Matthias daha derine bastırıp beni iliklerime kadar sarsan başka bir orgazmı tetiklediğinde kalbim tekliyor.

Baş döndürücü, akıllara durgunluk veren bir zevkin dalgaları arasında kayboluyorum, göğsümdeki gümbürtü çıldırıyor.

Bir an için dünyam ekseninden kaymıyor, doğruluğun yankısı içimde çınlıyor.

Titremem durduğunda Matthias gömleğinin köşesiyle yüzümdeki ter damlalarını siliyor ve eteğimi düzelttikten sonra beni kucağına oturtuyor, böylece yan yatıp ona yaslanıyorum. Dudakları alnımı okşuyor.

"Suya ihtiyacı var mı?" Alder sorar.

Kim cevap vermeye karar verirse versin, onu özlüyorum ama kimse yüzüme içki dayamıyor. Bunun için minnettarım çünkü hareket etmek istemiyorum. Matthias rahat ve ben bir su birikintisi olduğumdan oldukça eminim. Bacağımın üzerinde bir ürperti dolaşüyor ve onun bakımlarının kalıntılarının uyluğumdan aşağı damladığını hissediyorum. Arabanın bu anıyla kalıcı olarak lekeleneyeceği düşüncesiyle dudaklarımda yorgun bir gülümseme beliriyor.

"Bizim için çok iyi şeyler yaptın, güzel kız." Matthias'ın sesi sevecen ve gururlu. Beni sarıyor, göğsümde bir mutluluk parıltısı tutuşturuyor. "Şimdi uyu, tatlım."

Vale, "Oraya vardığımızda seni uyandıracağız," diyor.

Sesi tuhaf. Ondan alışık olduğum soğukluktan daha sert ve kalın. Hoşuma gitti.

Alçak mırıltılar arabayı dolduruyor ama Matthias ve Alder'in hınzır oyunundan önce düşüncelerimi neyin hızlandırdığı konusunda endişelenemeyecek kadar bitkin bir halde, puslu, tonsuz bir bulutun içinde sürükleniyorum. Matthias'ın kollarına daha da gömülüyorum ve etrafımda sıkılaştıklarında gülümsüyorum. Ait olduğum yer burası, hayatım boyunca aradığım yer.

ALTINCI ŞAFT

LILY

"S o... İç çamaşırlarımı geri alabilir miyim?" Sesimi alçak tutuyorum ama o gece Virginia'da bir yerde arabadan indiğimizde Alder yine de Matthias'a fısıldadığımı duyuyor.

"Ona sahip olacak kişi sensin diye bizimle alay etmeye devam seni öldürürüm," diye homurdanıyor.

"Hayır!" Patlamam gürültülü ve şiddetli, geceyi kesiyor.

Ellerimi kaplamak için ateş fişkırıyor, eşimi öldürme tehdidi kayda geçen tek şey.

Güçlerim üzerindeki hassas kontrolüm hepimizi şaşırtıyor. Bu seviyede bir şeyi tek başıma çağırmayı hiç başaramamıştım.

Matthias beni kolunun altına alıyor ve yanağımdan öpüyor. Onun dokunuşuyla ateşim sönüyor, kollarımdan dumanlar yükseliyor. "Sorun yok. O ciddi değil."

Valerian iç çamaşırlarımı cebine atıyor ve motelin ofisine giriyor. Yanaklarımda sıcak bir kızarıklık oluşuyor midem onun hareketlerinin gayrimeşruluğuyla burkuluyor. O pislik cidden az önce-?

Külotumu çalmış olması beni kızdırmalı, ama mini eteğimin altında çıplak olduğumu bile bile külotumu yanında taşıması fikri göğsümde hoşuna gidiyor.

Birkaç dakika sonra elinde bir odanın anahtarıyla döndü. "Savunma hareketlerin üzerinde çalışmadığın sürece hiçbir yere gitme."

"Nereye gidiyorsun?" Alder soruyor.

"Cadılar meclisi. Beni bekliyorlar. Mühre erişebilecek bir cadıları olmadığını öğreneceğim ya da azından gerçek kimliğini bulmak için anılarına gireceğim."

"Bu saatte mi?" Soruyorum.

"Cadı saati geldi," diyor açıkça.

Bakışları Matthias' omuzlarıma doladığı sahiplenici koluna düşüyor ve yanağında bir kas zıplıyor. Başka bir şey söylemeden bana sırtını döndüğünde göğsüme bir sızı saplanıyor.

Arabayı sürdükten sonra Alder bileğimden tutup beni Matthias'ın yanından uzaklaştırıyor. "Daha işimiz bitmedi. eğitimini bitiriyorsun."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?" Sıkı tutuşunun altında tenim ısınıyor, hoş bir şekilde karıncalanıyor. Dudağımı ısıyorum, Matthias'ın beni parmaklamasını izlerken söylediği sert sözler aklımdan geçiyor. "Geç oldu. Tek yapmak istediğim duş alıp uyumak."

"Şaka yapmıyorum. Bundan kaçamayacaksın."

Kavrayışı tenime baskı yapıyor, gitmeme izin vermek istemiyorTıpkı dizime dokunup bacaklarımı açarak kendi sinsi zevki vücudumu ortaya çıkardığında hissettiğim gibi bir heyecan kaplıyor içimi. Kendimi kurtarmak için hiçbir hareket yapmıyorum.

Bacaklarımın arasında sıcaklık zonklıyor. Eteğimin altında çıplak kaldım.

Çantamı Matthias'a fırlatıyor ve beni mor neonları yansıtan nemli kaldırımında sürüklüyor.

motel tabelasının parıltısı. "Bizimle arkada buluş. Çalışmak için bir yer bulacağım."

Motelin yanından dolaşıyoruz. Küçük bir yamaç dar bir dereye iniyor. Ölü yapraklar ve çalı çırpıların arasından süzülen bulanık suyu görünce nefesimi tutuyorum. Alder duraksıyor, bana yan gözle bakıyor.

Korku zamanki kadar güçlü değil. Gözlerimi kapatıp Matthias'ın daha önce göl kenarındaki ormanda öpüştüğünü hayal ediyorum, ki daha rahat nefes alana kadar, rahatlamış bir gülümseme dudaklarımı kıpırdatıyor. Kötü anılarımın yerine daha iyilerini koyma çabası işe yaramıştı.

Alder yön değiştirerek bir ağaç kovuğuna doğru ilerliyor. "Burası iş görür. Son bulunduğumuz yerdeki geniş bir alan yok. Yakın mesafeden çalışacağız." Sonunda bileğimi bırakıyor kollarını arkamdan sarıyor. "Bir tutuşu kırmak dengeyi anlamak ve enerjini saldırgana karşı verimli bir şekilde kullanmak için saklamakla ilgilidir."

Ağaçlardan oluşan çember sanki bizi dünyadan soyutluyor, sadece yakındaki yoldan geçen arabaların cılız sesleriyle bölünüyor. Avuç içleri karnımın üzerinde kayıyor, yukarı doğru hareket edip gömleğimin eteklerini de götürdüğünde, göğüslerimin alt kıvrımlarını ortaya çıkarmaya tehlikeli şekilde yaklaşıyor. Göğsüm yükselip alçalıyor, farkındalığım vücudumdaki sert ellerinin hissine ve sırtımdaki kalp atışlarının davuluna daralıyor.

"Alder," diye fısıldıyorum.

"Kendini koruyamadığında, seni güvende tutmak için orada olacağım." İç çekerek kollarını omuzlarıma doluyor ve kollarımı iki yanımda sabitliyor. Başımın tepesine karşı konuşuyor. "Ama sana bir savaşçı gibi dövüşmeyi öğreteceğim. Onun senin içinde olduğunu hissediyorum."

Midem alçalıyor ve parmak uçlarımı onun yanlarına değdiriyorum, kucaklamasının sıcaklığı duyularımı büyülüyor. Çakıllı gümbürtüsü sırtımda yankılanıyor, beni çevreliyor. Bana öğrettiğini biliyorum ama bu noktadan, onun sadık kucağından ayrılmak istemiyorum.

"Bundan kurtulmak için iki seçeneğiniz var. Denge merkezinizi benimkinden daha aşağıya indirin, sonra gücünüzün kuvvetini kullanarak iç dizinize veya kasıklarınıza saldırarak avantajı zorlayın. Bu yönleme odaklanmanı istiyorum."

"Peki ya diğer yol?"

"Diğer ise elleriniz bu şekilde sıkışmışsa, ateşinizi kullanarak tutuşun içinden yukarı doğru yumruk atın, ardından dönün ve tüm gücünüzle saldırganınızın çenesine doğru ilerleyin. Karşı saldırınızın arkasında yeterince güç varsa, onu geriye savurabilir ve hatta kör edebilirsiniz. Önce temel manevrayı anlamanız için üzerinden geçeceğiz, sonra da bunu cehennem ateşiyle yapacağız."

Mırıldanarak benden ne yapmamı istediğini anlatıyor, hareketlerimi yönlendiriyor. Temel fikri öğrendiğimde, kendi başıma denemem için talimat veriyor.

sadece daha da neden oluyor. "yapmak için ne gerektiğini biliyorsan bundan nasıl kurtulacağım? Ne zaman alçalmaya çalışsam, beni daha sıkı tutuyorsun."

"Kaç," diye ısrar ediyor, alçak sesi yıpranıyor. "Sana yumuşak davranıp gitmene izin vermeyeceğim." Israrlı bir nabız içimde yankılanıyor.

. *Bunun için yalvart onu. Ağlayana kadar durma.*

Kafamı toparlamaya çalışırken kirpiklerim titriyor. Dudaklarımı yalayarak kendimi . Araba bir tesadüftü. Kaçak hayatın baskısı, onlarla yakın yaşamanın çizgiyi bulanıklaştırmasıydı. Tekrarlayamayacağımız kirli bir fantezi hayata geçti. Azmak yerine bana odaklanmalıyım.

Sorun şu ki onun elinden istemiyorum, sırtıma yapışmış sert göğsünün verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

diğer çocuklara bakmama pek izin vermiyordum, reddedilmelerinin ne kadar derin olacağından endişeleniyordum.

keserdi. İçimde açığa çıkardığım bu derin arzu kuyusuna karşı hiçbir savunmam yok, bu çalıntı dokunuşlara çok bağımlıyım, beni herhangi bir dokunuşa aç bırakan izolasyon yıllarını .

"Yap şunu Lily," diye emrediyor kabaca, yakınlığımızdan benim kadar etkilenmiş halde.

Yutkunarak kendimi toparladım. Talimatları aklımdan geçiyor. Ağırlığımı bırakıyormuş gibi yapıyorum, sonra dirseğimi sertçe geri çekiyorum. Homurdanıyor. Onu gerçekten incittiğimi sanmıyorum ama ikinci kez yere düştüğümde onu hazırlıksız yakalamak için yeterli bir dikkat dağıtıcı. Alçaktan çömelip omzumu dizine dayıyorum ve birkaç adım geriye doğru sendelemesini sağlıyorum.

Donup kalıyorum, bir gülümseme serbest kalıyor. Ayağa kalkıp Alder'e doğru fırlıyorum. Beni yakalıyor ve ona sarılıyorum. "Ben yaptım o."

"Sen yaptın." Tereddüt ediyor, sonra ezici bir güçle sarılıyor. "Aferin, tatlı çiçeğim." İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Hadi tekrar yapalım."

Beni bıraktı ve arkamı döndüm.

Konsantrasyonum bana gösterdiği hareketleri tekrarlamakla meşgul. Hızlı hareketleri duymuyorum. Matthias yaramaz bir sırtışıla önümde belirene kadar ağaçların arasından ayak sesleri geliyor. Ben tepki vermeden önce beni omuzlarımdan tutarak Alder'in göğsüne doğru itiyor.

"Ne yapacaksın, Lils?" diye mırıldanıyor. "Şimdi ikimizin arasında sıkışıp kaldın."

Beynim kısa devre yapıyor, Alder'in bana gösterdiği her şey, onlar bana doğru bastırıp beni aralarında sandviç yaparken uçup gidiyor.

"Tut onu," diyor Matthias.

Alder uyarırcasına homurdanıyor ama yine de bir an öncesine göre daha güçlü bir şekilde beni üst kollarımdan tutuyor. Bu tutuştan kaçmak çok zor. Bunu denemiyorum, çekilmekle ilgilenmiyorum, birbirine karışan dumanlı kokuları içinde boğuluyorum. Klitorisimde yoğun bir zonklama hissediyorum.

Matthias dilini dudağında gezdiriyor, sonra beni öpüyor. Tatlı ya da yumuşak değil. Öpücük acil ve şehvetli, dilinin benimkine her kayışında birkaç saniye içinde beni kavuruyor. Onun olduğumu hatırlatarak bana sahip oluyor. Peşimi bırakmıyor, avuçlarını yanlarımda gezdiriyor, tişörtümün altından iterek tenimi okşuyor. Eğitimi unutup daha fazlası için onun hınzır dilini kovalıyorum.

"Mm, petal, böyle kokmana bayılıyorum. Çok lezzetli, çok muhtaç." Dokunuşu aşağı kayıyor, bacaklarımın arasını dürtüyor, eteğimin altından beni kavırıyor. "Alder seni tutmadan duramayana kadar seninle ziyafet çekmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin."

Boğuk bir çığlık . Alder'ı sırtımda hissediyorum, ben Alder'ın kucağında erirken Matthias'ın önümde diz çökerken çizdiği kirli resimde sert aletini bana sürüyor. Hava almak için mücadele ediyorum. Matthias'tan bile daha büyük hissediyorum.

"Oh, . Az önce daha da ıslandın," diye mırıldanıyor Matthias dudaklarıma karşı, bacaklarımın arasını okşarken. "Şu anda ihtiyacın olan şey bu mu? Alder'in muhteşem bir karmaşa yaratana kadar yüzümü sürmene yardım etmesi mi?"

Şok, uyarılmışlığımın içinden süzülürken göz kırpyorum. Sanki benim de Alder'la birlikte olmamı istiyor. Ciddi mi? Eğer öyleyse, kalbim sadece ondan başka yöne çekilirse kızmayacağı anlamına gelebilir mi? Bu ihtimal nabzımı hızlandırıyor.

"Bunu mu istiyorsun?" Dışarı itiyorum.

"Bebeğim, her şeyi istiyorum," diye . "Parçalanırken, zevkine eğerken çok güzel görüneceğini biliyorum. Tıpkı daha önce o izlerken olduğu gibi. Hoşuna gitti mi?"

Başımı sallıyorum, midem hoş bir şekilde dalgalanıyor. "Evet."

Gözleri parlıyor. "Bunların hepsini sana vermek istiyorum. Seninle ilgilenmemize izin ver. İkimiz de."

İkisi de. Göğsümdeki bağın gücüyle başım dönüyor.

Alder durgunlaşıyor, sonra bana daha ısrarla bastırıyor. Başım geriye düşüyor ve vahşi bir sesle yüzünü boynuma doğru eğiyor, dokunuşu vücuduma yayılan ilahi bir sıcaklıkla kavruluyor. Ben de eğildim.

Matthias boğazımdan aşağı bir yol öpüyor.

"Bu savunma eğitimi değil." Valerian'ın keskin sesi, kendimi şehvetli arzu sisini delip geçiyor. Eğer Alder beni desteklemiyor olsaydı, devrilir ve yere yığılırdım. Valerian bir ağacın arkasından çıktı, çenesi sıkılmıştı. "Yeter. Dinlenme vakti geldi. Matthias, nöbet sende."

Matthias saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken bana hiç çekinmeden gülümsüyor. "Bunu sonra bitireceğim." Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Tatlı rüyalar, benim güzel kızım."

Alder beni bırakma konusunda daha isteksiz, uzaklaşmaya çalıştığımda beni yerimde tutuyor. Burnu başımın üstünü sıyrıp hafifçe içine çekiyor. Bir süre sonra . Kendime sarılıyorum ama aynı şey değil.

"Yarın benimle cadıyla buluşmaya geliyorsun," diyor Valerian.

ŞEYTANLARIM, GENİŞ BİR ODADA, SIVRI OBSIDYENDEN OYULMUŞ TAHTIMDA ETRAFIMI SARIYOR.

yüksek taş kemerler ve yanan aplikler. Alder diz çöküp elimi tutuyor ve Matthias koluma tüneyip bir parmak eklemine yanağıma sürterken Vale çenemi kavrayarak gözlerimi diğer tarafımdaki kendisine yönlendiriyor. Onlar benim üzerime titrerken içimi bir hoşnutluk kaplıyor. Bu anın bitmesini istemiyorum, yanımda onlarla sonsuza kadar böyle kalmaktan mutluyum.

Ama bir var.

Adamlarım birer birer korkunç pençeleri olan pelerinli figürler tarafından benden çalınıyor. Kaçmak için savaşıyorlar ve ben yardım edecek güçte değilim, beni tahtta tutmak için ayak bileğime bir zincir . Ben bunu istemiyorum. Cehennemi yöneten kraliçe olmayı hiç istemedim.

Zinciri yok etmek için ellerimden cehennem ateşi patlıyor. Serbest kalır kalmaz koşarak uzun koridorları arıyorum, kıpkırmızı elbisem yoluma çıkıyor. Başımdaki tacı fırlatıp atıyorum, hale bana ağırlık yapıyor.

"O asla kraliçe olamayacak!" Beni avlayan iblisler tekrar bağıyor. "Hayır!" Çığlık atıyorum.

Ama faydası yok. Beni koruyacak yakışıklı şeytan şövalyem olmadan beni yakaladılar.

Pençeleri beni kesiyor, elbisemi parçalıyor ve beni parıldayan karanlık zemine itiyor. Kırmızı gözlerinden ateş püskürüyor ve bana dişlerini gösteriyorlar. Zemin beni yutuyor, su başımın üzerinden kayıyor. Sertçe çırpınıyorum, kurtulamıyorum. Uçuruma daha da batıyorum ve ölüm beni çağırıyor.

Gözlerimi sert bir solukla açtığımda karanlık motel odasındaki bayat hava beni . Titreyen bir elimi boğazıma bastırıyorum, ciğerlerim havayı çekerken yanıyor. Boğulmuyorum.

Gözlerimi sıkarak, Alder'den çaldığım ve duştan sonra giydiğim uyku tişörtümün boynunu burnuma çekiyorum ve kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Yatağım kayıyor ve benden bir başka korkmuş hırıltı geliyor. Kim bu-? Matthias yatakta benimle uyuyordu ama gece nöbete çıktı. Alder ve Valerian konuşmak için dışarı çıktıklarında yatağa yalnız girdim.

Debelenirken iri eller beni kavıyor, derin bir ses beni susturuyor. Geniş, kaslı bir göğse doğru çekildiğimde yanan kömür ve odun dumanı kokusu hissediliyor. *Alder*.

"Şşş, tatlı çiçeğim." Saçımı okşuyor. " var?"

Sert nefes alışımı sakinleştirmem ve kelimelerimi bulmam bir alıyor, rüyanın korkunç dalları zihnime yapışıyor. "Kabus," boğuluyorum. "Burada mısınız?"

"Ben buradayım. Güvendesin," diye söz veriyor. "Dönüp duruyordun. Bir şey seni tedirgin etti.

Yanına uzandığımda, huzursuzluğun yatışmış gibi görünüyordu."

"Böyle daha iyi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Kokun çok güzel. Korunduğumu hissettiriyor."

Kısa bir suçluluk duygusu beni rahatsız ediyor. Doğru olsa bile bunu söylememeliydim. Ben Matthias'a aidim.

Yanıt olarak çakıllı bir mırıltı çıkarıyor, kucaklaması daha da sıkılaşıyor. Kalbim kabarıyor. Onun kollarında olmak neden bu kadar iyi hissettiriyor?

"Seni istediğin kadar tutacağım," diye söz veriyor. "Hiçbir şey sana zarar veremez."

Boğazım acıyor ve göğsüne gömülüp burnumu boynunun sokuyorum. Onun gücü ve desteği benim her şeyim. Beni yatağımdan kaçırdıktan sonra ilk kez saldırıya uğradığımız andan itibaren, beni sarsılmaz bir adanmışlıkla korudu. Ne zaman çok yorgun ya da aşırı duygusal olsam eğitimimi durdurdu. Dinlendiğimden emin oldu.

Dağılacağımı hissettiğimde, bana izin veriyor. O beni yakalamak için orada olduğu sürece kendi başıma kendimi bir arada tutmak zorunda değilim.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum.

Alder parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve dokunuşunu ısıtan bir güçle boynuma ve omuzlarıma masaj yapıyor. Kabusumu hafifletmesine izin vererek ona karşı eriyorum. Beni rahatlatırken sabırlı davranıyor. Bir balonun içinde var oluyoruz, sadece ikimiz.

Bir süre sonra yaralarımın izini sürüyor. Birkaç dakika önce olduğu kadar rahat değil.

"Sana kim zarar verdi?" talep sessizliği yarıyor. Saklanmak yerine ona bakmam için çenemi yönlendiriyor. Ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor. "Söyle bana, insanlar sana kontrolünü kaybettirecek ve gücünü bu şekilde açığa çıkaracak ne yaptı?"

Donup kaldım. Boğazım daralıyor ve başımı sallıyorum.

"Hepsini avlamak ve seni incittikleri için onları lime lime etmek istiyorum. Onları ilk gördüğümünden beri, kimsenin çekmemesi gereken bir acı çektiğini biliyordum," diye homurdanıyor. "Bunun için bir gün daha yaşamayı hak etmiyorlar."

Kalbim daha sert atıyor, göğsümün etrafında bir bant geriliyor. Bu konu hakkında konuşmuyorum. Elimi sıkıyor ve kendi yaralarını düşünüyorum. Eğer o bu kadar güçlü olabiliyor ve bu yaraları taşıyabiliyorsa, belki ben güçlü olurum. Yutkunarak ona gerçeği .

"O öldü. Benim başlattığım yangında öldü." Başparmaklarını tenimde gezdirirken acıyan gözlerimi kapatıyorum. "Acı veren sadece onun anısı. Ben başından beri bir canavardım, tıpkı onun her zaman inandığı gibi."

Sözlerimi yalanlayan sert bir ses çıkardı. "Sen bir canavar değilsin. Birçok canavar tanıdım ve sen onlardan biri değilsin." Kollarındaki kırmızı izlere dokunmama engel olmuyor. "Benim babam. Uzun süreli bir üne sahip bir iblis savaşçıları soyundan geliyorum. Bunu korumak istedi. Beni sert bir eğitime zorladı, kontrolün önemini anlamadı."

Boğazım sempatiyle kapanıyor ve göğsümdeki kordon beni ona yaklaştırıyor. Onu geçmişinin acısından korumak istiyorum. Hiç düşünmeden elini kaldırıyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum.

"Sen öyle biri değilsin."

Gözlerimiz buluşuyor ve içimde bir şeyler geriliyor, beni ona bağlıyor. Artık bu çekime karşı koyamıyorum. Her istediği şeye karşı koymanın bir yolu yok.

"Ald-" Adını ısrarla mırıldanmaya başlıyorum ama dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakalıyor.

İlişkiyi her şey çok çabuk bitiyor. Elleri gezinirken, sert nefesleri ağzımızı ayıran küçük boşlukta tenimin üzerinde dalgalanıyor. Çenemin şeklini izliyor, boynumdan aşağı iniyor, kaçınılmaz bakışları saygılı.

Yatarken giydiğim gömleğin yakasından tutup çekiştirdiğinde nefesim kesiliyor. İkimiz de çantamdaki diğer kıyafetler yerine onun gömleği olduğunu, onun kokusunun beni sardığını ve onunla uyuduğumu kabul etmiyoruz.

Eli aşıya doğru iniyor, içinden çakıllı meme uçlarını okşuyor, karnının, kalçalarının yumuşaklığını haritalıyor. Gölgeğimin kalçamın üzerine dökülen kenarında, çizgiyi bulanıklaştırmaya devam ediyor. Kalçam boyunca kıvrımlı bir yol , daha yukarıya kayıyor. Kıpırdanmadan edemiyorum, sessizce onu teşvik ediyorum, konuşmaktan ve bu büyüğü bozmaktan çok korkuyorum.

Ağrıyan yerimin yakınında duruyor, daha ileri gitmiyor. Başını eğerek şakağıma doğru mırıldanıyor. "Uyumana izin vermeliyim."

Vücudumdaki kaynayan sıcaklık dayanılmaz ve göğsümdeki çekiş susturulamaz. "Hayır," diye inliyorum. "Lütfen. Lütfen dokun bana. Sana ihtiyacım var."

Sert bir ses çıkarıp çekilen çizgiyi yok etmeden önce sözümü bitirmiyorum. Parmaklarının ilk darbesi beni titretiyor ve bir iniltiyi ısırmamı sağlıyor. Klitorisimi daha sert, Matthias'ın alayından daha amaçlı bir şekilde ovuyor. Onun kollarında kıvranmak benim de çok hoşuma gidiyor. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Daha fazla," diye talep ediyorum.

İç çamaşırımı kenara çekti ve iki kalın parmağını içime soktu. Sırtım eğiliyor ve beni sabit tutuyor. Parmakları tek başına beni dolduruyor, bedenimi ona uyum sağlayacak şekilde geriyor.

"Önce Matthias sana sahip oldu, ama burada seni ilk tadan ben olacağım." Parmakları içimde kıvrılıyor. "Dilime boşaldığını ilk hisseden ben olacağım."

"Bekle." İçimden bir ses patladı. Kaskatı kesiliyor, sonra çekilmeye başlıyor. Bir elimi göğsüne koyuyorum, pelvisim bana verdiği zevki kovalamak için elinin üzerinde öğütmek için yuvarlanırken daha yakın bastırıyorum. "Ngh. Hayır, durmak istemiyorum. Lütfen. Ben de senin tadına bakmak istiyorum."

Hipnotize edici yeşil gözleri parlıyor, karanlığı yararak beni yakalıyor. "Bunu hiç yaptın mı?"

Başımı sallıyorum. Ağzının köşesi kalkıyor, bir zamanlar beni yakalayana kadar kovalayacağına söz veren aynı yırtıcıya ait kıvrım. Kalbim tekliyor ve kalçalarım ön kolunun etrafında kenetleniyor, ondaki bu bakışın tadını çıkarıyorum, içimde bir gurur kıvılcımı çakıyor çünkü onu oraya ben koydum. Parmaklarını içimde daha derinlere daldırırken kaslarım esniyor.

"Arkana yaslan," diyor.

İç çamaşırlarımı soyup yatağın kenarına onu izliyorumHiç vakit kaybetmeden kıyafetlerini çıkarıyor, çıplak ve utanmadan önümde diz çöküyor, kaslı vücudunun her santimi sergileniyor. Onun kocaman sikine bakıyorum, sıvı ısı yayılırken hevesli beklenti içimde dönüyor. Dudaklarımı yalarken aç bakışları dilimi takip ediyor.

Matthias gibi onun siki de iki sıra çıkıntılı tümseklerle kaplı, ucu bol miktarda sıvı sızdırıyor ve kendini çalıştırırken sonsuz uzunluğuna yayıyor. Mümkünse, bana bakarken aleti daha da kalınlaşıyor. Tanrım. Bırakın girmesini, yarısını bile ağzıma sığdırma şansım yok. Yine de deneme düşüncesi içimde şehvetli bir heyecan yaratıyor ve beni cesaretlendirmek için göğsümde cevap niteliğinde bir çarpıntı hissediyorum.

Gölgeğimin eteklerine uzandığımda bileklerimi yakalıyor. "Bırak onu. Giyip gelmeni istiyorum o."

Dudağımla ısıyorum. Ben onun gömleğini giyerken beni boşaltacak.

Alder yan yatıyor, vücudu ters yöne dönmüş. Kalın, uzun siki

Bana doğru. Bir elini dizimin altından geçirip kalçama yaklaştırıyor ve hassas etimi kemiriyor. Onu çok istediğim yere gelmeden önce yine duruyor. İçimden bir inilti kaçıyor.

"Ağzını aç."

Bir dirseğine dayanarak başımı kucaklıyor ve parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor. Dudaklarımı ayırdığımda gürlüyor, sikinin ucunu içeri sokarken dikkatini ağzıma veriyor. kapatıyorum.

geçici bir emiş yapıyorum. Kadifemsi teni vücudunun kalanından daha sıcak, bastırduğımda ucu dilime karşı pürüzsüz. Ağırlığını ve şeklini seviyorum, ağzıma daha fazla almak için başımı eğiyorum.

"Siktir. Mükemmel ağzında sikimle görmek aklıma kalıcı olarak ." Dumanlı kokusu daha da miskleniyor. Saçlarımı sıkıca kavıyor, başının altını dillediğimde kalçaları küçük bir sarsıntı geçiriyor. "Seni yiyip bitireceğim."

Yüzünü arasına indiriyor ve beni ağzıyla kaplıyor. Çatallı dilinin ilk darbesi bozuk bir çığlık atmama neden oluyor. Kalçalarımı sabitliyor, zonklayan klitorisimi emiyor. Sikini emmeye odaklanmaya çalışıyorum ama yaptığı çok fazla, çok iyi. Ne olduğunu anlamadan önce, o amımı kucaklarken ben kenardan uçuyorum, derinliklerinden dalgalanmalar patlak göbeğim sıkılıyor.

"Aman Tanrım," diye tıslıyorum. "Aman Tanrım, Alder. Çok iyi hissettiriyor."

"Henüz bitmedi." Sesi vahşice, vahşi ateşi körüklüyor.

Derin bir homurtu ve bacağımdan bir çekişle beni üstüne çekiyor, kalın kalçalarımı iyice açıyor ve ağzı ve dili bana hayal edebileceğim en tatlı, en günahkâr zevki yaşatırken kıcımın memelerini sıkıyor. Sırtımı kavrayarak yüzünde sallanmam için beni cesaretlendiriyor. Nefes alma ihtiyacını umursamadan beni yalıyor ve emiyor, tamamen zevkimi artırmaya odaklanmış durumda. İçime yayılan kaynayan sıcaklık tarafından tüketildim.

Parmaklarım kalın sikinin dibini sarıyor ve emiyorum, dili klitorisimde her gezindiğinde inliyorum. Ağzımın içine akıyor ve tadını yutuyorum. Tüm sert uzunluğunu sığdırmak imkansız, ama bu anın tadını çıkaran, erotik terk edilmişlikle büyülenmiş kararlı bir parçam bana verdiği kadar zevk vermek istiyor.

Kasılıyor, parmakları etime . İğrenç bir iniltiyle siki seğiriyor ve ağzıma boşalıyor. Yapabildiğim tek şey kısmını yutmak, geri kalanı ise ben tekrar paramparça olana kadar beni yemeyi bırakmadığında ağzımdan sızıyor.

"Sen tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin," diye fısıldıyor ben titrerken. "Benim büyüleyici çiçeğim."

Üstüne yığılırken kalbim güm güm atıyor. Kalçalarımı okşadığının ve omurgamı izlediğinin uzaktan farkındayım. Onunla birlikte olmanın beni sürüklediği puslu tutku bulutunun içinde zaman garip geliyor.

Nefesimizi sonra, yorganın altına girmemiz için bizi yeniden düzenliyor ve beni tekrar kollarına sürüklüyor. Zar zor hareket edebiliyorum ve benimle ilgilendiği için ona minnettarım.

Tek bildiğim bunun ne kadar doğru bir olduğuydu, başparmağı yanağımı okşarken başım çıplak göğsünde, yutmayı başaramadığım salgısının kalıntılarını yakalıyor. Uyuşukluk beni ele geçiriyor ve düşüncelerimi uzak tutuyor. Önemli olan tek şey bu; Alder'in kollarında beni saran güvenli sıcaklık.

"Şimdi uyu, tatlı çiçeğim," diyor hoyratça. "Ben buradayım. Gitmene izin vermeyeceğim."

Uykuya dalarken bağ göğsümde daha rahat hissediyor, dengesiz dünyam hizaya yaklaşıyor.

YEDİNCİ ŞAFT

LILY

(Artık . Bundan eminim. Bir şekilde parçası olduğum doğaüstü bir dünyaya sürüklenmek, diğer iblislerden kaçarak yaşamak, sahip olduğumu bilmediğim güçleri kullanmayı öğrenmek arasında İçimde saklı olan ve kader eşim olan bir iblisi bulduktan sonra açgözlü oldum, hayatımın geçip gitmesini izlemek yerine onu yaşamak istedim. Belki de Matthias'ın ve anı yaşamamı sağlama konusundaki cesareti ve kararlılığıdır.

Duygularını bastırmayan, istediklerinin kayıp gitmesine izin vermeyen bu kız tanınmaz halde. Ama sanırım ondan hoşlandım.

Daha fazlasını istiyorum.

Özellikle, Alder ya da Vale ne zaman yakınımaya gelse kalbimin çarpmasına ya da amımın zonklamasına engel olamıyorum. Ve dün gece baştan çıkarıcı arzuya teslim oldum, diğer iblislerime karşı hala hissettiğim çekimin istediğini almasına izin verdim.

Birden fazla kader sahip olmak mümkün değil... mi? Kaderimde beni sevecek tek bir kişi olduğu fikrine hâlâ alışmaya çalışıyorum. Kalbim için birden fazla kader eşinin olabileceği fikri -kısacık, imkânsız bir umut-gerçek olamayacak kadar güzel.

Alder hâlâ uyuyor, ancak bir kısmı uyanık ve karnıma bastırmış durumda. Yüz hatlarına hayranım, sert ve pratik doğası uykuda yumuşamış. İhtiyaç duydukları en az dinlenme ve en çok nöbet tutma alışkanlığına rağmen, gecenin geri kalanında bana yakın durarak yanımda kaldı. Kalbim sızlıyor. Kurtulmadan önce güçlü kollarının beşiğinde dinlenmek için kendime bir an daha izin veriyorum.

Yatağın kenarına oturmuş, beni benden çalan üç iblis arasında seçim yapmak zorunda kalmadığım bir rüyayı yeniden yaşıyorum. Rüyamda etrafımı sarmışlardı, sanki her şeyden çok değer verdikleri gibi hepsi tereddüt etmeden bana dokunuyorlardı. Tıpkı dün geceki gibiydi, Alder' başı kalçalarımın arasındaydı, beni yutuyordu, Matthias beni kucağında tutuyordu, Vale beni boğazımdan kavrayıp sonsuza dek öperken eğilmemi sağlamak için meme uçlarımı sıkıyordu. Üçü de beni paylaşıyor, bana adanmışlardı.

Arzu üzerime öyle hızlı ve güçlü bir şekilde çöküyor ki nefesimi kesiyor, göğsümdeki ısrarlı uğultu özgür kalmak istercesine genişliyor.

Kalçalarım birbirine kayıyor ve boğuk bir iç çekiş beni terk ediyor. Suçluluk duygusunun rüyamdaki inanılmaz fanteziyi lekelemesini, Matthias'ı dün gece olanlar için beni azarlamasını bekliyorum ama bu beni rahatsız etmiyor. Bağ göğsümde mırıldanıyor, destekleyici bir kucaklama gibi kalbimi .

Belki de Cehennem'de ve diğer yeraltı âlemlerinde birden fazla kişiyle birlikte olmak o kadar da önemli bir şey değildir. Umut hücum ederken parmaklarımı Alder'in gömleğinde dolaştırıyorum. Matthias'a sormalı ve

dün gece Alder'la anlattı. Alder'in arabada izlemesine izin verdi ve Valerian araya girmeseydi, ben sıkışmışken işler daha da ileri gidebilirdi. Neredeyse benim de Alder'le birlikte olmamı istediğine dair dünkü şüphelerimi koruyorum.

Yine de, belki de dün gece beni harekete geçiren doyumsuz çekimin, önce dostuma sorun olup olmadığını sormadan beni kontrol izin vermemeliydim. Her şey o kadar hızlı gelişti, çekim o kadar zorlayıcıydı ki dayanmak imkânsızdı. Matthias'ın, kader arkadaşı olsam da olmasam da bu zahmete değmeyeceğime karar vermesini istemiyorum.

Gömleği tutuşum sertleşiyor. Benden nefret etmeyecek ya da benimle işinin bittiğine karar vermeyecek. Etmeyeceğini biliyorum. İnsanların beni bir kenara atacağını kabullenmeye hazır yanımda zihnimin derinliklerinde kaybolana kadar bunu kendime tekrarlıyorum.

"Gitme vakti geldi."

Valerian düşüncelerimi bölerek irkilmeme ve yatağın kenarından düşmeme neden oluyor. Kıçımın dolgun kıvrımlarını ovuşturarak ona bakıyorum. Banyoya giden küçük oyukta gizleniyor.

"Neden bana gizlice yaklaşmak ?"

Kaşlarını kaldırıyor ve gölgelerin arasından sıyrılıp üzerimde duruyor. Gömleğimin altında çıplak olduğumu hatırlayarak birbirine bastırıyorum. İç çamaşırım yerde duruyor.

"Sabah uzanmanın tadını çıkaran sendin." Yumuşak aksanı beni baştan aşağı ateşlendiren bir ısırık taşıyor. Gözleri yatağa kayıyor, ağzının kenarları geriliyor. "İkiniz de."

Yanaklarım karıncalanarak ayağa fırladım. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim ama bir kâbus gördüm. Beni sakinleştirdi."

Cevap vermiyor, kurnaz bakışları Alder'in vücudumdan sarkan gömleğinin üzerinde şehvetli bir kayışla geziniyor. Gözleri parlıyor, sonra alay ediyor. "Seni bir kabustan sakinleştiriyor. Bu yüzden onun gibi kokuyorsun." İfadesi sertleşiyor, kollarını kavuşturuyor, açıkta kalan kollarındaki soyut siyah kıvrılmış kollarının altında tedirgin hareketlerle yer değiştiriyor. "Duş al. Sen böyle kokarken bir arabaya binmeyeceğim. Beş dakikan var."

Gözlerimi devirerek, dalgın piçin yanından geçip gidiyorum.

CADIYA GIDEN YOL GERGIN VE SESSİZDİ. VALERIAN'IN BENİ ZORLA KAPI DIŞARI ETMESİNE SINIRLENDİM.

Matthias'ı görmeden önce, tekrar dikkatimin dağılmasına izin verirse geç kalacağımızı söyledi. İlk kez gerçekten yalnız kalıyoruz. Yollarımız ilk kesiştiğinden beri Vale, kütüphanede izimi sürdüğü bir sefer dışında benimle yalnız kalmamaya özen gösteriyordu.

Talepkâr sözleri aklımdan çıkmıyor, beni yalnız bırakmayı reddediyor. Alder'i yatakta çıplak ve bana sarılmış halde bulduğu için kıskanmış olmasına imkan yok, ama keskin aksanlı sözleri kafamda tekrarlandıkça, ses tonundaki kıskançlığı çürütmek için daha fazla mücadele ediyorum.

Aramızdaki husumet azaldı, ancak tam olarak ortadan kalkmadı. Artık öfke ve aşağılamadan kaynaklanmıyor, ancak ikimiz de birbirimizle kavga etmeye gelince bir santim bile vazgeçmiyoruz. Bunun başlıca nedeni, damarıma nasıl basacağını ve zayıf noktalarıma dokunduğunda beni nasıl çıkaracağını çok iyi biliyor olması. Artık ondan nefret etmiyorum ama bana meydan okuduğunda düşünmeden karşılık verme eğilimim var. Alder ve Matthias'ta durum böyle değil; Vale'de ise sanırım benimle atışmaktan zevk alıyor.

Çatık kaşlarına, burnunun keskin , çatık dudaklarının şekline bakınca yakışıklı olduğunu inkâr edemem. Yıkıcı bir şekilde. Bana ulaşmasına izin veren, onu kışkırtan

çünkü onu sınamaktan zevk alıyorum, bunu çünkü sanırım onun ilgisini arzuluyorum. O unutulmaz mavi gözlerin benden başka birine baktığı düşüncesi kalbimi delip geçiyor.

Dikkatim Valerian'ın cebine kayıyor. Sanırım diğer iç çamaşırım hâlâ onda. Onları hiçbir yerde bulamadım, ne ne de Alder'in dün gece üzerimden söküp aldığı çifti kapığım zaman odada yerde. Vale dün giydiği koyu renk pantolonu ve siyah düğmeli bluzu giymiş, kollarını , dövmeli ön kollarını sergileyerek beni baştan .

İç çamaşırımın aramızdaki vitesin üzerine döküldüğünü hayal ettiğimde sıcaklık boynumdan yukarı doğru süzülüyor. Matthias'ın kucağında, Valerian ve Alder'a karşı ne kadar ahlaksız görüldüğümü merak ediyorum. Omzumun üzerinden bakarak ne dair bir ipucu, üçünün de orgazmıma bir şekilde katkıda dair bir kanıt bulmak için deriyi tarıyorum.

Eğer her şey farklı olsaydı ve Valerian bedenimi kaprislerinin merhametine bıraksaydı, tutkumuz farklı olur muydu?

Evet. Hiç şüphesiz bunun doğruluğunu hissediyorum.

Vale ile kavga ettiğimde, içimde ateş daha sıcak, yanık yoğun oluyor. gerilimi serbest bırakırsak ikimizi de tüketeceğini biliyorum.

Yolculuk devam ederken, varış noktamıza olan mesafeyi Valerian'ın omuzlarının gerginleşmesinden ve dumanlı kokusunun keskinliğinin her taraftan üzerime bastırmasından anlıyorum. Direksiyon onun sert tutuşunun altında tıtmeye başlıyor, parmak uçları gücünün dışarı sızan kollarıyla parlıyor. Kendisi üzerinde hiç bu kadar kontrol sahibi olmamıştı. Bunu gösterecek kadar endişeli olması beni geriyor, düşünceli hali artık duygularını gizleyemiyor.

"Cadı başarılı olur ve beni bu insan bedenine bağlayan mührü kırarsa ne olacak?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudağımı ısııyorum, tanık olmasına izin verdiğim mideme kramplar giriyor. Bu riske değer çünkü sinirlerim beni canlı canlı yemek . "Hâlâ ben olacak mıyım?"

Cevap vermek için uzun bir süre bekliyor, gözleri tepelere doğru çıkan dolambaçlı yolda daralıyor. "Kesin bir şey söyleyemem. Karşılaştığım ilk Dönüşen sensin."

Benim bu versiyonumun - Lily Sloane, dışarı çıkmak ve dünyaya okumak isteyen bir savaşçı olduğunu öğrenen inatçı bir kız - gerçekte olduğum şeytana yol açmak yok dair güvence eksikliği iyiye işaret değil. Benimle ilgili herhangi bir şey gerçek mi? Acı bir düşünce yüzeye çıkıyor. İsekai manga bir parçamın geri dönmem gereken başka bir dünyaya duyduğu özleminden doğmuş bile olabilir. Hayatta sevdiğim her şey sihirli mühür tarafından hapsedilen kişiye atfedilebilir.

Geçici olabilirim. Geçici ve kolayca unutulabilir. Değiştirilebilir.

Midemde asit çalkalanıyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Hayatım reddedildim, geri döndüm ve değiştirildim. Sıcak bir sızı boğazımdan aşağı kayıyor. Gitmek istemiyorum. Matthias'ı ya da diğerlerini bırakmak istemiyorum. Unutulmak ve geride kalmak istemiyorum.

Vale beni inceliyor, koyu mavi bakışları içime işliyor. "Ne olursa olsun, gardını yüksek tut. Ben izin vermedikçe bilgi ifşa etme."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu benim bedenim. Gücüm içimde hapsedildi. Neden birdenbire Bu mu?"

Bana sert bir bakış attı. "Çünkü sizi korumak benim görevim ve bunu aksatmayacağım. İblisler ve Cadıların ölümlüler aleminde en iyi ihtimalle sallantılı bir ilişkileri vardır. Bizler doğal düşmanlarız. ritüeller aracılığıyla çağırırlar ve gücümüzü emmek için kendi mühürlerinin içine hapsediyorlar."

Ağzım açık kaldı. "O zaman cadı neden yardım etmeyi kabul ediyor?"

Cevap vermeden önce, kaplı bir kemerin altındaki malçlı araba yoluna sapıyor. Buradaki hava farklı hissettiriyor. Arabanın içinde bile, çelik ve camın arasından sızarak etrafımda dönüyor.

"Kutsal topraklar." Ağzı düzleşiyor. "Ona zarar vermek isteyenleri uzak tutmak için toprağını kutsadı. Seni sınıyor."

Kurumuş yosunlarla kaplı taşlar araba yolunu kaplıyor ve nemli ölü yapraklar her şeyi örtüyor. Küçük bir dere yanımızdan akıyor ve bir kulübenin etrafında dönüyor. Durduğumuzda iniyor ve etrafı hesaplı bir şekilde tarıyor.

"İblislerin kutsal topraklara ayak basamayacağını sanıyordum?" Kaskatı kesilmiş geriyor ve yırtık şortumu düzeltiyorum.

"İnsanların kendilerini, onları avlayan yırtıcı fae'lerden güvende olduklarına inandırmak için uydurdukları bir başka efsane. Yanılmıyorsam rahiplerin kazıkta yaktıkları cadılardan ödünç aldıkları bir efsane." Ensemden tutarak beni yönlendiriyor ve kapalı verandaya girmeden önce duruyor. "Sana bir emir verirsem, onu uygula. Anladın mı?"

Sıkıca sıkıldığı ense köküm karıncalanıyor, midem bulanırken başım dönüyor. "Tamam."

Kapıyı yumrukluyor. "Cadı!"

Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve çilli yüzünün köşelerinde kaz ayakları olan, etkilenmemiş bir kadın Valerian'a kurnazca bir bakış atarak bizi süzüyor. "İblis." Gözlerini kısıyor, sonra bir kolunu davet edencesine sallıyor. "Benim adım Lane."

"Merhaba, ben Lily. Yardımınız için teşekkürler."

Boynumu sertçe sıkıldığında Valerian'a ters ters bakıyorum, içimde zonklayan ısı patlamasını görmezden geliyorum. Adımı vermemin ne zararı var? Dünyayı sona erdirecek bir bilgi değil bu.

Lane' dalgalı kahverengi saçları arkadan bağlanmış ve gümüş rengi çizgiler taşıyor, ancak yaşının getirdiği bir yük yok gibi görünüyor. Evinde hızlı adımlarla ilerliyor, biz de onu yıpranmış yuvarlak bir masa ve açığındaki kırımlardan sarkan kuru otların bulunduğu mutfığa kadar takip ediyoruz. Kulübenin geri kalanı gibi mutfığı da ilk bakışta darmadağınık görünüyor; her tezgah yeniden kullanılmış çay kutuları, mumlar ve bibloların eklektik bir karışımıyla kaplı. Zamanını doğada geçirmekten ve toprağını işlemekten hoşlanan bir kadın olduğu hissine kapılıyorum.

"Kız kardeşlerim yardımım için iyi para ödeyeceğinizi söylediler." Ellerini önlüğüne sildi ve bir sandalyeyi işaret etti. "Otur."

"Ve bana bağlayıcı nitelikteki büyülerle başa çıkma konusunda en iyisi olduğunuzu söylediler." Valerian geçip ellerini koltuğumun yüksek arkasına . "Ödemeniz bu yeteneğinize bağlı."

"Doğu yakasının en iyisi," diyor Lane havalı bir şekilde. "Senin hakkında bir fikir edinmeme izin ver Lily."

Bir çubuk tütsü yakıyor ve masaya getirip dolaştırıyor. Çenemi kavradığında Vale alçak bir hırıltıyla beni uyarıyor. Onu görmezden geliyor, ellerimi tutup gözlerini kapatmadan önce yüzümü bir yana bir bu yana çeviriyor.

"Oh," diye mırıldanıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Hayır, sadece acı. Bunaltıcı."

Başımı eğdim, yüzüm alev alev yanıyordu. Cadının otuz saniyeden kısa bir sürede içimi görebileceğinden bahsetmemişti.

"Peki ya mühür?" Daha da yaklaşıyor, gövdesi başımın arkasına sürünüyor. Onda daha önce hiç görmediğim bir aciliyet, sertliğinin sızıyor. "Anılarının orada olup olmadığını hissedebiliyor musun?"

"Bağlanmayı daha iyi anlayabilmek için onu meditatif bir duruma sokmam gerekiyor. Çok güçlü. Yine de onun daha güçlü olduğunu fark edebiliyorum." Lane mırıldanıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu, sanki o

yeniden doğmaya zorlanmış. Eğer bu doğruysa, kafasında kilitli anılar bulamama ihtimali var. Geçmiş yaşamından geriye sadece yankılar ve parçalar kalmış olabilir."

O uzaklaşırken Vale ile bakışıyoruz. Ağzının kenarları düşünceli şekilde aşağı doğru eğilmiş. Midemde bir düğüm oluşuyor. Bir iblis için yeniden doğuş nedir? Biri beni öldürüp yeniden mi bedenlendirdi?

Aklıma başka bir kötü düşünce geliyor. İçindeki şeytanı benden daha çok önemsiyor gibi görünüyor. Eğer beklentilerini , beni bir hiç uğruna muhafız olarak hayatının dengesini boş bir dava olarak terk edecek.

"İşte." Lane elinde kristallerle dolu bir tepsi, küçük yeşil bir şişe ve turuncu kadife çiçekleriyle dolu dövülmüş bronz bir tabakla geri döndü. "İksiri iç."

Dudaklarıma götürmeden önce Vale onu kapıyor ve kokluyor. Lane'e ters ters baktı. "Zehir."

"Hayır. Meditasyon transını teşvik etmek için küçük bir doz belladonnaOnu zehirlemek için yeterli değil." Lane ellerimden birine bir ametist, diğerine de berrak bir kuvars koyarak masanın üzerine yüzleri yukarı bakacak şekilde oturtuyor. "Kuvars, üzerine yazılan enerjiyi almak için bir kap görevi ve seni topraklanmış tutacak. Ametist, zihninizde gezinmemize ve sizi bağlayan büyülü mührü giden yolu bulmamıza yardımcı olmak için zihinsel berraklığı teşvik edecek. Güvensiz şeytani zihinler içinse nergis çiçekleri tam bana göre. Büyüye pozitiflik getirecekler."

"Kulağa yasal geliyor," diyorum.

Eğlenerek oflayıp pufluyor ve Valerian'a kötücül bir bakış fırlatıyor. "Çünkü öyle. Şimdi iksiri al ve ben seni trans haline sokacak büyüü söylerken gözlerini kapat."

". Vale'ye kadeh kaldırıyorum ve hafif tatlı karışımı yudumluyorum.

Damla boğazımdan aşağıya doğru karıncalanıyor, el ve ayak parmaklarım uyuşana kadar yavaş yavaş dışarıya doğru yayılıyor. Her şey ağır geliyor. Bir parmağımı kaldırmak bile çaba gerektiriyor. Başım geriye düşüyor ve Vale yüzümü kucaklayarak endişeyle bana bakıyor. Adımı söyleyerek yanaklarımı okşuyor. Lane'in ilahileri yüzünden onu net olarak duyamıyorum, sanki suyun altındaymışım gibi. Bu düşünce içimde bir panik dalgası yaratıyor ve Lane ona el salladığında Vale parmak uçlarını yanaklarımdan aşağıya indiriyor.

Görüşümün kenarlarındaki karanlık beni ele geçirmeden önce aklımdan geçen son düşünce, bu şekilde yüzüne düşen siyah saçlarıyla güzel .

CHAFtER EILHtEEN

LILY

"Vale," diye mırıldanıyorum.

"-Burada. Tam burada, küçük çiçek."

Yanağıma yumuşak dokunuşu çok iyi hissettiriyor. sokuluyorum, daha fazlasını arıyorum.

Sol tarafımda titreyen parlak bir ışık dikkatimi dağıtıyor. Artık Lane'in mutfağında değil, rüyamdaki obsidyen zeminli ve taş kemerli salondayım. Oraya sırtımı dönüyorum, taht odasını ziyaret etmekle ilgilenmiyorum. Gerçi adamlar orada olabilirdi. Onları görme ihtiyacı çöküyor.

Şeytanlarım, kalp bağlarım, evim.

Eteklerimin tüllü kumaşını ve koridorlarda aceleyle , zeminden sonsuz cehennem ateşi alev havuzlarıyla aydınlatılmış sütunların yanından geçiyorum. Yaklaştıkça koridor daha da uzuyor. Bu doğru değil. İblis Kral'ın kalesinin bu kanadını biliyorum.

"Matthias?" Ben . "Alder? Valerian!"

Sesim yüksek duvarlarda yankılanıyor. Sağımdaki zeminden mürekkep gibi siyah bir duman girdabı yükseliyor, bir portal oluşturan kadar çalkantılı bir çılgınlık içinde daha hızlı dönüyor. Kral mı?

Büyünün içinde kırmızı gözler parlıyor ve iblisin pençeli elleri beni yakalıyor. Bir şey beni sertçe geri itiyor.

Hırıltılı bir solukla gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Lane'in yüzü solgun, dikkati fokurdayan ve siyaha dönen bir kase suya kilitlenmişti.

"Gardiyanlarım." Valerian beni koltuktan kaldırıp de yere çarpmadan önce söyleyebildiği tek şey bu oldu ve arka kapı bir ateş yağmuruyla patlayarak açıldı.

"Git!" diye emrediyor.

Dört korkunç pelerinli iblis kapıdan içeri girer, inanılmaz bir hıza, kısa, ölümcül siyah boynuzlara ve beyaz saçlara sahiptirler. İkisi Lane'e yaklaşıyor. Saçlarından yakalayıp, Lane onlara karşı koyacak herhangi bir büyü yapamadan boynunu kestiklerinde dehşet beni olduğum yere hapsediyor. Elinde tuttuğu poşet yere düşüyor ve gözleri şokla irileşiyor. Sonra vücudu yere düşüyor, iblisin saçlarından tuttuğu başından ayrılıyor.

Ciğerlerimden kulakları yırtan bir çığlık kopuyor.

Vahşice homurdanan Valerian ayağa kalkıyor. Yumruklarından cehennem ateşi fişkirirken dövmeleri yer değiştiriyor. atlayan ilk iblisi yumrukluyor, ikincisini engellemek için bir kolunu havaya kaldırıyor. Dövüşürken görülmeye değer bir manzaradır, hızı ve acımasızlığı eşsizdir. Siyah uzun pençeleri rakiplerinden birini geniş çenesinin altından mızraklarken, diğerini bir ateş gücü duvarıyla geride tutar.

Diğer ikisi Lane'in başını bırakarak dikkatlerini bana çevirdiler. Dişli ağızlarını açarak, ikisi de tüyler ürpertici hırıltılar çıkarıyor. Bana doğru ilerliyorlar ve ben geri çekilerek kafamı bir dolaba çarpıyorum.

Alevlerim kollarım boyunca kıvılcımlanıyor ve damarlarımda korku tarafından engellenerek parmak uçlarımda sönüyor.

Valerian'ın talepkâr sesi kafamı dolduruyor. *Panik yapma. Kontrol et.* Bunu Alder'in sert cesaretlendirmesi takip ediyor. *Güç senin, çiçeğim. Korkman gereken bir şey değil.* Sonra Matthias'ın sıcak sesi etrafımı sarıyor. *Fark ettiğinden çok daha harikası, güzel kız.*

Bunu yapabilirim. Saldırganlara karşı savaşmaya yardım edebilirim.

Bu benim gücüm. oynandı, çalındı ve erişimimden uzak tutuldu.

hapsolmuş iblis her kimse, bu piçler ne onu ne de beni öldürebilir.

Birleşik bir güç olarak üzerime geliyorlar, avuçlarımda şekillendirdiğim alev topundan etkilenmiyorlar. Onu fırlatıyorum ve ben ayağa kalkmaya çabalarırken soldaki kaçtığımda lanet ediyorum. İblisin sarı gözleri benimle alay ediyormuş gibi parlıyor. Başka bir patlama oluşturmak için ellerimde karıncalanan enerjiyi toplarken, kılıçlarını çekiyorlar ve pençelerini korkunç bir çığlıkla bıçak boyunca sürüklüyorlar. Ateş silahları yalıyor ve onları kaldırıyorlar.

Aman Tanrım. Onlar kadar hızlı değilim. Lanet olası alevli bir kılıcı nasıl engellerim? "Lily!"

Valerian'ın boğuk kükremesi, iblislerin kılıçları yere inerken beni olduğum yerde donduran dehşeti kesiyor. Kendini , doğrudan saldırı hattına atıyor. Zihnim ikiye bölünüyor, sahne tuhaf bir görüntüyle kaplanıyor - siyah gömleği yerine Rainer'inki gibi bir şövalye kıyafeti giyiyor.

Kılıçlar yeni bir hedef bulup yanlarına saplanırken, o güçlü bir alev ve sıcak hava kılıçları geri püskürterek ayağa ve bir iniltiyle tek dizinin üzerine düşer.

"Hayır! Vale!" Sanki bıçaklar kalbimi delmiş gibi göğsüm ağrıyor.

Bu benim en kötü kabusumun hayata geçmesi. Beni koruduğu için onu yerde acı içinde kıvranırken görmek, göğsümün içinde intikam isteyen dipsiz bir kuyunun kilidini açıyor. Alder Matthias'ı öldürmekle tehdit ettiğinde içimde patlayan aynı şiddetli duygu.

İçimden vahşi bir ses yükseliyor ve gücüm öfkeli bir yıldız gibi patlıyor. Kollarımı açıp başımı geriye attığımda benden ateş şeritleri fışkırıyor. Her bir iblisin boynuna yapışarak odanın dolaşıyorlar. Onları boğuyorum, alevlerim boğazlarını zorluyor. Onları havaya bacakları tekmeleniyor, boğuk acı sesleri yaptıklarının bedelini ödemeye yetmiyor. Dişlerimi göstererek içlerini boşaltıyorum, vücutlarını içten dışa küle .

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve güç geri çekilirken yere yığılıyorum. Etrafımdaki yıkımı, Lane'in harabeye dönmüş mutfakını, cesedini ve iblislerden geriye kalan azıcık şeyi görerek, enerjimi ne kadar tükettiğinden dolayı nefes nefese kalıyorum.

Valerian'la göz göze geldiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Dolaplara yaslanmış, yoğun bakışlarını bana dikmiş. Baş dönmeme karşı kendimi zorlayarak yanına koşuyorum.

Şaşkın bir saygıyla bana bakıyor. "Lili-" Sözüünü kesiyor, dişlerini sıkıyor ve bir elini böğrüne bastırıyor. Eli kanlı bir şekilde çıktı. "Lanet ."

Bileğini yakaladığımda, acı dolu bir nefes boğazımda düğümleniyor. Koyu kanı yırtık pırtık siyah gömleğini ıslatıyor, deliklerden derin yaralar görünüyor. "Yaralısın. Hareket etme."

Boğazımı tıkayan acı dolu yumruyu yutuyorum ve mutfakta tıbbi malzeme ararken Lane'e özür dileyen bir bakış atıyorum. Bu benim hatam. Onun ölümü, saldırı, Vale'in yaralanması.

"Üzgünüm Lane."

Tanıdığım hiçbir şey yok, sadece otlar ve işaretlenmemiş şişeler var. Yan odada çiçekli bir masa örtüsü gözüme çarpıyor. Kolumun bir masadakileri yere düşürüyor ve masa şeritler koparıyorum. Elimde bir kase su ve derme çatma bandajlarla onun yanında diz çöküp, yüzümü buruşturuyorum.

çok kan var. İblislerimden hiçbirini bu kadar kötü yaralanmış görmemiştim.

"İlk yardım çantası yok. Bu iş görür." Etrafımızdaki her şeyi bir kenara itip ona odaklanıyorum.

Onunla şaşırtıcı derecede sessiz kalıyor, gömleğinin düğmelerini açıp çıkarmasına yardım ettiğimde itiraz etmeden itaat ediyor. Dudaklarımı , temizlemek için nemli bir bezi dikkatlice yanlarına sürerken fiziğine hayran olmak için bir an ayırıyorum.

Parmak uçlarımı denge sağlamak için karın kaslarının üzerinde gezdirip diğer tarafına ulaştığımda kollarındaki soyut mürekkep tepki olarak hareket ediyor. Merakla, dokunuşu tekrarlıyorum, daha aşağı ve dövmelemler daha hızlı kayıyor. Kanamayı durdurmazsam ölmeyeceği belli olana kadar özenle çalışmaya devam ediyorum. Merakım beni yeniyor ve kollarını kaplayan kıvrımları izliyorum, duman gibi mürekkep gölgeli hatlara dönüşüyor. Dövmelemler bana cevap veriyor, dokunuşumun etrafında kıvrılıyor gibi göründüklerinde beni büyülüyorlar.

Başımı eğiyorum. "Bu bir his? Hareketi kontrol edebiliyor musun, yoksa bu sadece sihirli dövmelemlerin bir parçası mı?"

Sessiz kalıyor, havayı koklarken burun delikleri açılıyor. Dumanlı şekillerden birini dirseğinin iç tarafına doğru kovaladığımda gözlerinde okunamayan bir bakış var, onu yakaladığımda içimde bir tını yankılanıyor. Göğsü derin, titrek bir nefesle genişliyor. Elimini çekiyorum, onu incittiğim için endişeleniyorum. Dudağımı ısırarak yaralarıyla devam ediyorum.

"Bu çok anlamsız." hafif ünlem dışında beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor, bir saniyesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi ona dokunduğum her yeri izliyor.

"Neden? Bana yardım kabul etmeyecek kadar inatçı olduğun gibi saçma sapan şeyler söyleme." Kanlı bezi bulanık suya bırakıyorum, yaraların ne kadar kötü görüldüğüne kaşlarımı çatıyorum. "Sadece çeneni kapa ve hayatını kurtararak yaptığın iyiliğin karşılığını vermeme izin ver, pislik."

Aşağılayıcı terimin neredeyse sevecen bir şekilde söylenmesinden dolayı dudakları seğiriyor. Boğazımı temizleyip gövdesini bandajla sarmakla meşgul oluyorum.

"Ben ölmeyeceğim. İblislerin iyileşme yeteneği vardır. Bu benim enerjimi tüketti, hepsi bu." Başını dolaba yasladı. "Gücümü yeniden toplamam biraz zaman alacak."

"Gücünü nasıl yenileyebilirsin?" Yüzümü ekşittim. "Bana yatak istirahati biri gibi gelmedin. Sana Powerade getireyim mi?"

Bana verdiği gülümseme vahşi, dişleri dışarı fırlıyor. Aramızdaki küçük mesafeyi silerek daha yakına eğiliyor. "Ölümlüler diyarında, yeraltı dünyasında bizi ayakta tutan doğal güce erişimimiz olmadığında, iki yol vardır. Birincisi, ruhları tüketmek."

Normalde bu düşünce beni sinirlendirirdi ama beni bakışlarına hapsedme şekli bir kordan büyüyüp hızla saran bir yangını ateşliyor. Yutkunarak fısıldıyorum, "Ve iki?"

Vale'in eli kalçamın üzerinden kayarak yan tarafıma doğru ilerliyor, başparmağı göğsümün kenarını okşarken dikkati ayrılmış dudaklarıma yöneliyor. Bu sefer yaklaşan ben oluyorum, sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Başka tür bir enerjiyle besleniyorum," diye geveliyor, göğsümün kıvrımını çıldırtıcı bir yavaşlıkla izliyor.

Parmakları içeri giriyor. "Eşinle aranda hissettiğin gibi."

Matthias. Yoksa Alder'ı mı kastediyor? Zihnim arasında gidip geliyor. Elini kaldırıyor ve parmaklarını boğazıma doluyor, hınzır bakışları günaha teslim olursam bana günahkâr bir mutluluk vaat ediyor. Yine oluyor. Kalbimin etrafındaki görünmez güç beni daha yakına ve farklı yönlerle çekiyor. Bunu istiyorum. Valerian'ı öpmek istiyorum.

Hayır, onu öpmem gerek. Bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. Tüm varlığım aradaki boşluğu kapatmam için beni zorluyor.

Dudaklarımız birbirine değmeden önce durdu, sonra etrafına baktı. *Gitmemiz gerekiyor. Diğerlerinin yanına dönmeliyiz. Bu iblislerin üzerinde cadı meclisinin kanının kokusunu alıyorum. Onlar suikastçi loncasından.*

Göz kırptım. Sesi kafamın içinden süzüldü ama ağzı hareket etmedi. "Az önce kafamın içinde mi konuştun? Telepatik olarak mı?"

Sertçe başını sallamadan önce yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. "Alder bilinci kontrol edebilir. Matthias'ın zihni ikna etme yeteneği var. Benim yeteneğim yüksek sesle konuşmadan iletişim kurmak. ama. Burada kalmak güvenli değil."

"Bekle, aklımı okuyabiliyor musun?"

"İşler öyle yürümüyor." Ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi tutuyor, çenesini sıkıyor. "Sadece kader arkadaşları arasındaki gibi özel bir bağ ile gerçek bir zihinsel bağlantı yaratabilir."

Kapıda durup bana sinsi bir bakış . Bir an sonra zihnim, arabanın arka koltuğunda, Matthias'ın içime gömdüğü parmakları terk edilmiş bir şekilde sürerken, onun bakış açısından tam olarak nasıl görüldüğümün zihinsel görüntüsüyle dolup taşıyor.

"Dostum," diye tısladım.

Sırıttıyor. "Gördüğün gibi, kafana düşünceler sokabiliyorum." Anahtarlar için onu okşamama engel oluyor. "Hayır. Ben . Bin arabaya."

Kafamda canlandırdığı görüntünün içime yaydığı sıcaklıkla tartışamayacak kadar meşgulüm. Lane'in arazisinden çıktığımızda, onu yere bıraktı. Dindar bir insan değilim ama arkama bakıyorum ve onu öldürttüğüm için bir kez daha sessizce özür diliyorum.

"Neden benimle daha önce bu şekilde konuşmadın?"

Eli vites kolundan kalkıp bana uzanıyor. Kısa düşünüyor ve yumruğunu sıkıyor. "Hiç ilgilenmedim."

bir fırça zorlama hissettiriyor. Bu gizli yetenek, üçünün bazen nasıl az kelimeyle idare edebildiğini açıklıyor. Peşimizdeki savaştıklarında, ne kadar farklı olsalar da bir birim olarak hareket ediyorlar.

Kulübeden hızla uzaklaşırken, bir yanım o çalıntı anda daha uzun süre kalabilmeyi diliyor, böylece onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

DOKUZUNCU ŞAFT

LILY

(Diğerlerine boş boş oturmayaacağız. Valerian motellerin artık güvenli olmadığına karar verdi. Birkaç dakika içinde arabaya binip en yakın şehre doğru dolambaçlı bir yoldan hızla uzaklaşıyor, etrafta daireler çiziyor ve farklı bir yöne doğru takip ediyor. yolculuğumuzun belirli noktalarında, tekrar yola koyulmadan önce kokularımızdan bir iz bırakmak için kasıtlı olarak inmemizi sağlıyor.

Sonra rastgele, Appalachian Dağları'nın ortasında ücra bir kulübenin yanından geçerken Alder'ı kenara çekmesi için yönlendiriyor. Bir tatil evine benziyor. Ben ve Matthias verandanın altına gizlenmiş paslı bir yedek anahtar bulduktan sonra içeri girdiğimizde şirin evin ölü bir bahçesi ve her şeyi kaplayan bayat bir tozu var.

Bahçe bana yine Lane'i düşündürüyor. Benim yüzümden ölmeyi hak etmemişti. Keşke onu kurtarabilseydim diye kendime sarılıyorum.

"Burada neredeyse hiç insan kokusu yok," diyor Matthias. "Onları uzaklaştırmak için bıraktığımız kokularla yeterince güvenli olmalı. Emin olmak için çevremizdeki bariyerleri üç katına çıkaracağız. Bu bölgedeki kapılar çok uzakta. En yakın olanı en az iki saat uzakta gibi geliyor."

"Ters yönden dağlara geri döndükten sonra bizi takip edemedikleri sürece sorun yok. Size saldırdıkları yerin yakınındaki aynı bölgeye dönmemizi beklemeyeceklerdir," diye mırıldandı Alder. "Şimdi bize neler olduğunu anlat. Şövalye size mı kurdu?"

Lane'in kulübesinde yaşadıklarımızı kısaca anlattık, Valerian güvende olduğumuzdan emin olana kadar daha fazla ayrıntı vermek istemedi.

Çenesini ayarlar. "Hayır. Rainer'ın bana bir hayat borcu var. Bunun yanı sıra, bana ihanet etmez. Görevimi kaybetmemin benim hatam olmadığına inanan birkaç biri."

Bakışları beni arıyor. Kulübede de aynı tuhaf bakışı vardı. Kalbimin ısrarlı gümbürtüsünü bir elimle örtüyorum.

"Suikastçılar tarafından saldırıya uğradık. Beyaz saçları ve kılıçlarıyla Gölge Öncüleri," diyor Valerian. "Cadıları takip ediyor olmalılar çünkü beni bu cadıya gönderen cadılar meclisinin kan kokusunu alabiliyorum."

Gözlerimi aşağı indirdim. Ellerimde daha fazla kan var. Alder bir canavar olmadığımı söyledi ama şu anda bu etiketin bana uyduğunu hissediyorum.

"Vay be. O kadar yüksek sınıf mı? Sadece en pahalı ödüllerin peşinden giderler." Alder başının üstünü ovuşturarak tepesindeki uzun kahverengi saçları çekiştiriyor. "Zebaniler bırakmadığına göre bu akıllıcaydı. Onlarla nasıl ?"

"Lily. Şimdi bana daha mantıklı geliyor." Valerian beni inceliyor. "Parmaklarının ucunda inanılmaz miktarda uyuyan güç var. Hissettiğimizden daha fazla. Tek bir saldırıyla dört suikastçıyı da alt etti. Onun iblisi önemli, yüksek rütbeli, yüksek *değerli* biri. Başkalarının

sahip olduğu güç seviyesiyle ondan kurtulmanın faydasını . Bu güç Şeytan'ınkine rakip olacak kadar fazla ve iblis konseyinin koltuklarını korumak için her grubun peşimize düşmesinin nedeni de bu olmalı."

Yaralandığında yaptığım karşı saldırının ne kadar güçlü olduğunu anlatırken ses tonuna yansıyan hürmet ve saygı beni hazırlıksız yakalıyor.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Alder sorar.

Valerian tereddüt ediyor. Hemen üstünü örtüyor ama gözlerindeki titreşimi kaçırmıyorum. "Henüz değil."

"Cadı mührü kırdı mı?" Matthias çenemi kavırıyor ve yüzünü yaklaştırarak beni inceliyor. "Hiç farklı görünmüyorsun, güzel kız."

Ona ihtiyacım var, parmaklarımı bileğine doluyorum ve onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine basıyorum. *Oh*. Kalbim onun diliyle kabarıyor. Bunu özlemiştim. Onu özledim. Cadılar için duyduğum suçlu üzüntüyü kovan şefkatli bir mırıltıyla beni kollarıyla sarıyor.

Şeytanlarım iyi olduğu sürece, ben de iyi olacağım.

"Hayır," diye cevaplıyor Valerian. "Elimizdeki tek cevap reenkarne olmaya zorlanmış olabileceği."

Matthias saçlarımı okşarken Alder mutsuz bir gümbürtü çıkararak sırtıma bastırıyor. Onların arasında güvende ve . İkisine birden sahip olmak bu kadar kolay olabilir miydi? Onların sevgisini paylaşmak ve ikisini de kalbime sığdırmak? Boş bir boşluk, aç kalbimde hâlâ daha fazlası için yer olduğunu söylüyor.

"Tanıdığım hiçbir iblis yasalarımıza bu şekilde meydan okuyamaz." Başımı kaldırıyorum ve Alder benim için detaylandırıyor. "Bu yasak. Reenkarnasyon iblislerin soyundan geldiği Fae tanrıalarının bir armağanıdır. Bunu zorlamak sadistçe bir işkencedir, iblisi iyileşmekten alıkoyar, yenilenmeyi tetikleyene kadar ölümün kıyısında tutar."

Beni bütünüyle yutan girdaplı siyah geçidi hayal ederek ürperiyorum. Diğer tarafta beni bekleyen şey bu muydu?

Valerian, "Cadı, mühre erişmek için onu meditasyon büyüsüne soktu, ancak kesin olarak öğrenmeden yarıda kesildik," diyor.

"Sanki bir şey beni dışarı itmiş gibi hissettim." Kaşlarımı çattım. "Belki konsantrasyonu bozulduğu içindir diye düşündüm ama beni dışarıda tutan mühür mi?"

"Evet." Matthias şakağıma dokunuyor. "Zihin karmaşık bir şeydir. Arabada kalmak için benim ikna edici esaretimden kurtulduğun zamanki gibi. Etkilenebilir ama bağlayıcı bir mührün tamamen engellenmesi için büyüünün zihni uzak durmaya ikna edecek kendi koruma katmanı vardır."

"Zihinsel düzlemimize girdiğinizde ne gördünüz?" Valerian soruyor.

"Bir kalenin içindeydim. Ürkütücü gotik bir havası vardı, sanki Drakula kesinlikle orada yaşayacakmış gibi." Matthias homurdanarak alnımdan öpüyor. "Aynı zamanda... tanıdık geliyordu. Bulunduğum salonun bir taht odasına çıkacağını biliyordum."

Üçü karşılıklı bakışıyor. Alder omuzlarımı sıkıyor. "Lucifer'in Towering City'de, cehennemin kalbindeki kalesi."

Kabullenerek yavaşça başımı sallıyorum. kaçmak ya da görmezden gelmek yok.

"Bugünden önce hayalini kurmuştum. Yolumu biliyordum. Lane'in yerinde, rüyamdaki gibi orada olup olmadığınızı görmek için taht odasına gidiyordum. Oraya varmadan önce bir çeşit portal vardı sanırım? Yerden dumanlar yükseldi ve etrafımda dönmeye başladı. Biri beni yakaladı."

Valerian kanepenin arkasına yaslanmış, güverteye açılan kapıdan dağ manzarasının ardında batan güneşe bakıyor. "Alder."

"Doğru." Burnu tacıma değiyor ve içine çekiyor. "Seni terk etmek istemiyorum, tatlı çiçeğim." "Ne?"

Dönüp tişörtünü iki avucumun arasına alıyorum. "Gitme."

Valerian, "Önümüzdeki birkaç gün boyunca buraya yerleşebilmemiz için koruyucu koğuşları ayarlamamız gerekiyor," diyor.

"Ondan sonra Rainer'ı bulmam gerek."

Alder başını sallar. "İblislerin diğer cadıları avlayıp avlamadığını kontrol etmeliyiz. İzimizi bulandırmaya devam edebiliriz, böylece takip edilmemiz de zorlaşır."

Valerian belli belirsiz bir acıyla koltuğu itiyor. "Anlaştık. Matthias, Lily'yi sen koruyacaksın." "Hayatım pahasına," diyor Matthias.

"Delirdin mi sen?" Vale'nin yolunu kesmek için kalbimdeki çatlağı görmezden gelerek Alder'ı serbest bırakıyorum. "Hâlâ yaralısın!"

"Ben iyiyim. İkimiz yalnız gidersek daha hızlı olur." Yılan gibi dilinin ucu alt dudağında geziniyor. "Daha sonra hemşirecilik oynayabilirsin. Olduğun yerde kal. ."

En talepkâr tonunu kullanıyor ve yüzümü kavrayarak beni neredeyse öpüştüğümüz ana geri götürüyor. Göğsümdeki bağ, ona çarpma ve dudaklarının tadına bakma arzusuyla geriliyor. Mavi bakışları daha da parlıyor.

Beni Matthias'ın bekleyen kollarına ittiğinde gergin ritim kırılıyor. Akçaağaç ve kavrulmuş kestane kokusu etrafımı sarıyor.

"Seninle ilgileneceğim dostum," diyor Matthias kulağıma karşı, içimi ürperten sert bir tonda. Vale gözümü tutuyor. "Gitmemiz uzun sürmeyecek. Gece bitmeden geri döneceğiz."

İki şeytanımın beni geride bırakışını izlerken göğsümde bir çekim hissediyorum. Valerian'ın sözü bile kalbimi parçalayan kırıkları yumuşatmıyor.

ÇOK UZUN ZAMAN OLDU. VOLTA ATMAKTAN, MIDEMİN DÜĞÜMLENMESİNDEN BIKTIM. MATTHIAS

Her zamanki sakin tabiatına huzursuz bir karışmıştı.

"Buna dayanamıyorum." Yüzümü ovalıyorum. "Neler olduğunu ya da iyi olup olmadıklarını bilmemek hoşuma gitmiyor." "Biliyorum. Gel buraya, tatlım." Beni kollarına çekip kalın şezlong minderinin üzerine yatırdı.

L şeklindeki kanepede göğsüne yaslanmıştım.

Suçluluk duygusu bir an için içimde dolaşüyor. Matthias yanımdan ayrılmadı, hareket etme ihtiyacımı karşıladı. Zihnimi meşgul etmek için her şeyi yaptı ve beni kaygı kaynaklı bir paniğe sürüklenmekten alıkoydu. Çocuklar gider gitmez, evi keşfetmemizi ve rahatlamaya çalışabilmemiz için güvertedeki jakuzinin çalışıp çalışmadığını kontrol etmemizi önerdi. Ne yazık ki çalışmıyordu. Bodrum katında Mothman'e ait olduğu şüpheli bir tapınak bulduk; tapınakta kriptonun tamamen Photoshop'la yapılmış bulanık fotoğrafları, elle dikilmiş bir kostüm ve seksi Mothman hayran resimleri vardı.

"Beklemekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum boynuna.

Saçlarımla oynuyor, yatıştırıcı bir şekilde tarıyor. "Hiç film var mı diye bakmak ister misin? VHS oynatıcı görmedim ama umarım bir şeyler vardır."

"Artık hepsi diskte. DVD. Daha kompakt."

Meraklı bir ses çıkarıyor. "Ne kadar zeki yaratıklar. Ne diyorsun bebeğim?" Ellerini dolgun kalçalarımın vuruyor ve sıkıyor. "Bir dakikalığına dünya yokmuş ve biz de sevgililer tatili için kaçmışız gibi davranalım. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamayana kadar film izliyormuş gibi davranacağız. Jenerik akana ve sen çok fazla geldiği için durmam için ağlayana kadar amını yiyeceğim."

"Buna artık Netflix and chill deniyor." Kaşlarını çatığında kıkırdıyorum.

"İşte o çok sevdiğim gülümseme." Beni öpüyor, yüzüme daha hafif öpücüklerle saldırdığında kahkahalarım devam ediyor.

Matthias'la birlikte olmanın sevdiğim yanı da bu. Beni gülümsetmek ve bana tapıldığını hissettirmek için her şeyi yapıyor. Ayrıca bana hayatın o kadar da ciddi olmak zorunda olmadığını hatırlatıyor. Onunlayken, etrafımdaki dünya yıkılacakmış gibi hissettiğimde bile gülebiliyorum.

"Bazen görüldüğünden daha yaşlı olduğunu unutuyorum, ta ki sen bana 90'larda takılıp kaldığını hatırlatana kadar." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve utangaç bir şekilde saçının bir çekiştiriyorum. "Gerçekten kaç yaşındasın? Diğerlerinden daha genç görünüyorsun."

"Çok değil. Vale en yaşlısı ama yaş bizim için göreceli. İblisler insanlar gibi kutlama yapmaz." Parmağımı çiğniyormuş gibi yapıyor, parmağımın etrafında sırtıyor ve ben kadar dilini parmak eklemimin etrafında dolaştırıyor. "Eğer genç görünüyorsam, bu benim gibi hilekâr bir iblis için bir kişilik kusuru. Kaos bağımlılık yapar."

"Evet, o havayı veriyorsun." Sırtıyorum. "İlk tanıştığımızda sana kafamda fuckboy diyordum."

Kaşlarını sallıyor. "Reşit olmadan önce, kapılardan gizlice geçmeye devam ettim. İblis akademisi beni kontrol etmekte çok zorlandı. Kapı muhafızı olarak görevlendirilmeme karar verildi. Bunun bir itidal dersi olduğunu düşündüler ama ne zaman yukarı çıksam en iyi hayatımı yaşadım."

Başımı sallıyorum, bütün gece olduğundan daha rahat gülümsüyorum. "Onlara gösterdin."

"Biliyorsun bebeğim." Yüzümü okşuyor. "Sanırım seni aradığım için bu diyara bu kadar çekildim."

Bağımız mırıldanıyor, kalbimin etrafında memnuniyetle dolanıyor.

"Peki, film değilse, ne yapardın o zaman? Kaçmıyormuşuz gibi davran. Bana ideal gününü söyle." Ağzının köşesi kalkıyor. "Bunu gerçekleştireceğime söz veriyorum çünkü sen dünyayı hak ediyorsun güzel kızım."

Böyle konuştuğunda göğsümü sıcak bir ısıltı kaplıyor, sanki bana değer veriyormuş gibi. Sanırım kader arkadaşı, bağlandığı kişiyi sevmek için yaratılmış, ama de onun benim için böyle hissettiğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Kızarıyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Vale ve Alder'in bunu yapmamıza izin vereceklerinden şüpheliyim."

Matthias parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor. "Yeraltı dünyasının kaos içinde olmadığını ve hayatlarımızın tehlikede olmadığını farz et. Seni ne mutlu ederdi?"

"Kimsenin bana bunu sorduğunu sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. "Hayatımdaki insanlar her zaman ne kadar berbat durumda olduğuma inandıklarına daha çok odaklandılar."

Gülümsemesi duraksıyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. "Bir daha asla bununla yüzleşmek zorunda değilsin. Sana şimdi soruyorum, söyle bana."

Zihnimin kapalı tuttuğum ve ihmal ettiğim bir bölümünü açarken dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum.

Ne istiyorum... Aklıma isekai mangamdan sahneler geliyor.

"Her zaman dünyayı görmeyi hayal etmişimdir. Koruyucu aile sistemi beni oradan oraya savurdu ama hiç sahile gitmedim. Eğer bir şey , bunu yapmak isterdim."

"Ve okyanusta yüzmek?" diye soruyor temkinli bir şekilde. "Göldeki tepkinden sonra şaşırdım."

"Okyanusun tuzlu su olduğunu biliyorum. Sanırım bana bir şey olmaz. Sadece tatlı su bana şunu düşündürüyor-"

Bir nefes üflerim. Ona anlatabilirim. Korkutucu ama artık beni koruyacak o ve diğerleri var. Artık yalnız değilim.

"Kuyu suyundan. Tadı, kokusu. şeyleri yeniden yaşamama neden oluyor." "Tüm kötü anıları iyi olanlarla yeniden yazacağız. Söz veriyorum."

Onun yargısız infazından dolayı içime bir rahatlama yayılıyor. "Beni gerçekten sahile götürecek misin?"

"Seni gitmek istediğin her yere götürürüm." Ciddi ifadesi değişiyor ve ortamı yumuşatmak için göz kırpmıyor. "Ayrıca, sahilde seks bayılırım."

Onu çimdikliyorum. "Matthias!"

Sırıttıyor. "Aşağıda bulduğumuz kostümü giyebilirim ve kendimizi çıldırmaktan kurtarmak için seksi bir rol yapma oyununa girebiliriz."

"Ben canavar değilim, seni sikik."

"Sadece iblisler o zaman?" Gamzeli sırtışı özür dilemiyor. "İçimdeki canavarı ortaya çıkarıyorsun, dostum. Senin için daha da canavarlaşabilirim. Neye ihtiyacın olursa bebeğim."

Yan tarafına vurduğumda kıs kıs gülüyor, çatalı dili ağzının dışarı fırlıyor. Gülüşünü kesmek için onu öpüyorum, o yaramaz dili kovalıyorum. Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor ve bizi ters çeviriyor, ağzıma sahip olurken beni kanepeye sabitliyor. Öpüşme hızla sıcaklaşıyor, endişemiz ve belirsizliğimiz tarafından körükleniyor. İkimizin de şu anda hissetmeye ihtiyacı var.

Matthias bir elini gömleğimin altına ve onu çıkarabilmesi için ayrılıyor. Sütyenim de onu takip ediyor ve diğer göğsümü avuçlarken ağzı meme ucumu yakaladığında bir iniltiyle eğiliyorum. Vücudumun her kıvrımına, her eğimine ve kıvrımına boğucu öpücüklerle taparak, ne kadar güzel ve yumuşak olduğumu mırıldanarak aşağı doğru iniyor.

Şortumu ve külotumu sürükleyerek çıkarırken nefes nefese kalıyorum. "İhtiyacım var-"

"Biliyorum, güzel kız." Dizlerinin üzerine çöküyor ve beni kenara çekerek açık kalçalarımın arasına yerleşiyor. Sarı saçları alına , vücudumun bakıyor, beni boğucu altın bakışlarıyla yakalıyor. "Sikimi ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum ve bunu sana bebeğim. Ama senin için açlıktan ölüyorum. Önce seninle ziyafet çekmeliyim."

"Oh Tanrım." Dilinin ilk darbesi cennet gibi.

Öpücük gibi, ağzının amımın üzerinde kayması da hızla ısınıyor. Beni tatlı bir işkenceyle kızdırmak için uzatmıyor, ama diline boşalmam için ısrar ediyor. yalayıp yutuyor. Dili içime girdiğinde, saçlarını tutarak inliyorum. Kalçalarım dalgalanırken kaygan kıvrımlarıma karşı inliyor. Sonra onun için paramparça oluyorum, zevk dalgası uzun dakikalar boyunca içimde yuvarlanıyor. Kalın sikini girişime yerleştirip içime sokarak baş döndürücü uzunluğuyla beni doldururken ciddi bir ses çıkarıyor. Nefesim kesiliyor, tırnaklarım sırtını tırmalıyor. Aletindeki çıkıntılar ilk orgazmımın zonklattığı hassas noktama sürtünüyor, bir diğeri sertleşirken nefesimi çalmak için yarışıyor,

vahşi tempo.

", amın harika hissettiriyor, petal. Benim için çok iyi, sikimi çok sıkı sıkıyor. İhtiyacın olan bu muydu? Sikim amını mahvediyor, her boşalmanı sağlıyor?"

Tek yapabildiğim nefes nefese inilti çıkarmak ve erimiş sıcaklığın içine gömülerek dayanmak. Hamleleri o kadar ilahi bir güce sahip ki, her biri beni şezlonga doğru itiyor, ta ki kendisi mindere tırmanıp bedenimi kendi bedeniyle kaplayana kadar. Bir kolunu dizimin altından geçiriyor ve diğer bacağını kalçalarının etrafına sarıyor, böylece sikini içime soktuğunda onu daha da derinde hissediyorum. Ağzım bir zevk ılgılığıyla açık kalıyor.

Odun dumanı ve zengin ceviz kokusunun karışımı burnuma çarpana kadar kapının açıldığını fark etmedim.

Geri döndüler.

Matthias durmuyor, bileklerimi başımın üzerinde sabitliyor. Alder ve Vale omzunun arkasından göründüklerinde hızına ara vermiyor, bakışlarının sıcak baskısı beni günahkâr bir coşku içinde kıvrandırıyor. Alder'ın gözleri Matthias'ın beni hiç durmadan çılgınca siktiğini görünce arzusuyla kararıyor. Onun ateşli yeşil bakışlarıyla karşılaşıyorum ve Matthias'ın sikini sıkarak haykırıyorum. Matthias inliyor, yüzünü boynuma gömüyor, kızarmış tenimi kemiriyordu.

Bana pis bir sırtış atarak geliyor. "Seyirciyi seviyor musun, taçyaprağı? Her saniye daha da ıslanıyorsun. Seni izliyorlar, Lily." İçim zonklayıp onun etrafında sıkılaşıırken dudaklarından sıcak, kirli bir kıkırdama dökülüyor. Omzunun üzerinden diğerlerine bakıyor, sonra bana meydan okuyan bir ifadeyle bakıyor

kapüşonlu altın gözlerinde. "Sikime boşaldığında onlara ne kadar muhteşem olduğunu göster."

Alder gürleyerek yaklaşıyor. Valerian geri çekilip duvara yaslanıyor. Tanrım, gitmek yerine izlemek için kalıyor. Alder şezlongun yanında diz çöküp dudakları birleşmeden önce nefesi boynumda gezinirken boğazımda boğuk bir inilti düğümleniyor. Matthias sırtıyor, Alder'a göğüslerimi okşaması yer açıyor, dili nabız noktamda bir şerit yalıyor, benden zevk alırken bileklerimi büyük bir eliyle sabitlemeyi devralıyor.

"Göster bize Lily," diye homurdanıyor Alder. "Boşaldığını görmek istiyorum. Onun sikini ıslat."

Boğuk bir nefesle gözlerimi açıp Valerian'ı arıyorum, her hareketime kilitlenmiş dikkatinin yanıyorum. Çaba sarf ederek gözlerimi ayırıyorum ve Alder'ın beni içine çekip meme uçlarımla oynarken yanan bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sonra Matthias çenemi kavırıyor ve odağımı çalıyor, gözleri ne kadar ıslak olduğumdan, aşağı damlayan kayganlıktan içime giren horozunun müstehcen sesiyle şehvetle dolup taşıyor.

Bu, arabada olanlardan çok daha yoğun. de bakışları üzerimdeyken sert bir şekilde boşalırken gümbürtü ahenkle şarkı söylüyor.

"İşte bu, petal. Sikimi böyle kremlediğinde çok güzel oluyorsun." Matthias uzanıyor, vücudumun onun sertliği etrafında gerildiği yere dokunuyor. Parlayan parmaklarını ağızına götürüyor ve inliyor. "Tadın çok tatlı. İşte, hemen şimdi onun tadına bakmalısın."

Matthias Alder'ın kolunu tutuyor ve aynısını yapması için onu yönlendiriyor. Kalın parmakları kıvrımlarımın üzerinde kayarak klitorisimi okşuyor. Başımı arkaya eğip dudaklarımı ayırdığımda göğsünde alçak bir hırıltı titreşiyor. Beni tekrar eşiğe getirdiğinde, onun tereddütsüz bakışları altında nefes nefese kalıyorum. Uçurumun kenarından unutulmaya doğru uçtuğumda, amım Matthias'ın sikinin etrafında çırpınırken, Alder ıslaklığını silip süpürüyor ve göz temasını kesmeden parmaklarını emerek temizliyor.

Dudaklarımı yakalamak için başını eğiyor, dili ağızma girip yakıcı bir öpücükle benimkine doğru kayarken kendi zevkimi tatmama izin veriyor. Kollarımı omuzlarına doluyor, ikisi de içimde yanan cehennemi kör ona sarılıyorum. Parmaklarını pençeye dönüştürüp tenimi sıyrarak beni şaşırttığına nefesimi yutuyor. Matthias da aynısını yapıyor, nefessiz bir iniltiyle sarsılmama neden olan hafif sıyrıklarla kalçalarımınla alay ediyor.

Eğer bu kadar dayanılmaz derecede iyiye, üçüyle aynı anda birlikte olsam nasıl olurdu? Vale'nin gelip diğer tarafımda diz çökmesini ve daha önce çok istediğim öpücüğü bana vermesini isterdim.

Gözümün ucundaki bir hareket dikkatimi çekiyor. Valerian, çevresindeki ahlaksız manzarayı gelerek mutfığa doğru ilerliyor. Titiz bir dikkatle dolapları karıştırıyor, unutulmuş, yarısı dolu bir viski şişesini indiriyor. uğraşmıyor, doğrudan şişeden yudumluyor.

Göğsüm sıkışıyor, sonra Matthias'ın kulağıma mırıldanmasıyla gevşiyor. "Seni paylaşırsak bu güzel küçük amcığın aynı anda iki sikimizi birden kaldırabileceğini düşünüyor musun?" kıpır kıpır olduğunda mırıldanıyor. "İyi kız. Yakında, petal. Yakında ikimiz de seni aynı anda dolduracağız ve bize ait olduğunu göstereceğiz."

"Evet," diye inliyorum.

Onun sahiplenici, sahiplenici sözleriyle üzerime çöken orgazm yoğun ve her şeyi tüketiyor, göğsümdeki bağın gümbürtüsüyle aynı anda vücudumda nabız gibi atıyor. Matthias siki zonklarken üstümden destek alıyor ve bir sonraki hamlede içimde daha da kalınlaşıyor. Tam anlamıyla hissettiğimde nefesim kesiliyor, gerginlik ezici bir şekilde iyi geliyor. Başım dönüyor ve içimden kıvılcımları geçerken görüşüm .

"Onu ilk sen doğurduktan sonra ilk sen mi düğümlüyorsun, seni piç?" Alder homurdanıyor. "değil," diye homurdanıyor Matthias. ", çok iyi hissettiriyor."

Alder'ın saçlarımı geriye doğru düzelttiğinin, Matthias'ın dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinin, bağlandığımız yerin ve bedenimi saran mutlu tutkunun ürpertisinin farkındayım. Kalbim küt küt atarken ve göğsümdeki bağ akkor bir parıltıyla yankılanırken, uzun bir süre boyunca bir içeri bir dışarı sürüklenirken diğer her şey kayboluyor.

"Sorun yok, tatlı çiçeğim. Sana sahibiz," diye mırıldanıyor Alder. "Çok iyi gidiyorsun. Eşinin düğümünü almak ilk seferde, özellikle de bir insan bedeni için çok zor. Sadece kendini bırak ve seninle ilgilenmemize izin ver."

ŞAFTÖR GENİŞLİĞİ

LILY

(Valerian iyileşir iyileşmez kulübeden taşınmayı . Ertesi sabah, onu üstsüz yakaladığımda yaralarının ne iyi görüldüğüne şaşırdım.

O mutfakta kahve yaparken ben de belime bakıyordum. Keskin nefes alışım la döndü, ölümün kapısında olmadığına sevindiğimi mırıldandığımda sırtarak gözlerimle buluştu.

İkimiz de Alder'le birlikte dönüp Matthias'ı sikerken yakaladığında olanlardan bahsetmedik.
Ben.

Nasıl bittiğine dair anılar hâlâ bulanık. Sıcak bir banyoda kendime geldim.
Matthias kalçalarımın arasındaki hafif acıyı nazikçe yıkarken Alder'in sert göğsü. Parlak altın rengi gözlerindeki hayranlık bütün gün kalbimi oynattı.

Ancak saldırı nedeniyle cevaplara ulaşamıyor olması hayal kırıklığı mı azaltmıyor. Bu beni yiyip bitiriyor. Kulübedeyken kendimi eğitime verdim, gelişmeye kararlıydım. Gece gündüz çalışıyorum, güçlerimi emirlerime itaat etmeye zorluyorum, ta ki bacaklarım titreyip enerjimi tüketmekten çökmeye hazır hale gelene kadar. Alder ilk gün beni durdurmaya çalıştı ama Vale araya girip istediğimi yapmama izin vermesini söyledi. İzimi kaybettim, saatler birbirine karışıyor, gün batımları gün doğumlarına dönüşüyor.

Kaçmaktan bıktım. Daha iyi olmalıyım ki bu delice kelle avını bizi öldürmeden durdurabilelim.
Bu kadar sıkı çalışmak aynı zamanda Matthias'la Alder ve Vale hakkında konuşmamak için bir bahanem anlamına geliyor. Bu benim için boktan bir durum ama onun şefkatli gülümsemesini gördüğümde göğsüm daralıyor. Dostumun beni sevmesi gereken diğer herkes gibi bana nefretle bakmasından korkuyorum. Diğerlerine karşı bir şeyler hissettiğim için bana kızacağı korkusuyla boğuluyorum. Buna dayanamıyorum ama hissettiklerimi durduracak gücüm de yok.

Arasında kaldığım sadece Alder ve Matthias değil. Vale var. Neredeyse onu kaybetmek, onun olmadığı bir dünya istemediğimi açıkça ortaya koydu, bana meydan okudu, düğmelerime bastı, karşılık verme ihtiyacımı ateşledi.

Matthias de ait olduğumu söyledi ama yine de aklımın bir köşesinde beni reddedeceği korkusunu bastıramıyorum.

Beni strese sokan her şeyi zihnimden uzaklaştırıyorum, nefesimi tutarken ellerimi kalçalarım a dayıyorum. Nefes nefese kalışım, çalışma alanımı bir araya getirdiğim kulübenin arkasındaki ormanda gece havasını bulandırıyor.

Kollarımdaki ağrıya dişlerimi onları kaldırıyorum ve cehennem ateşimi avuçlarıma dökmeye zorluyorum. Kırık jakuziden çıkardığım kapağın -geçici hedefim- üzerinde yanmış delikler var. Bu sefer hedefi tam on ikiden vuracağım. Odak noktam gitmek istediğim noktaya odaklanıyor. Tüm gücümle itiyorum, ateş topu ellerimden patlıyor.

Güç beni geriye savuruyor ve sızlayan bacaklarım ediyor.

"Siktir!" Ateş topu sola doğru savruluyor, ben geriye doğru yuvarlanırken bir çalıyı deviriyor ve kırımın üstüne toprağa düşüyorum.

"Kendini tükenme noktasına kadar zorlamayı telafi etmek için denge merkezini değiştirmeyi bırak." Alder'in sert ses tonuyla sığıyorum. Arkamdaki ağaçların arasından çıkıyor, gömleksiz, üzerinde sadece gri bir eşofman altı var sikiinin ağızımı doldurduğunu hatırlayınca ağızım sulanıyor. "Çok sıkı çalışıyorsun. Kontrol sadece saatlerce pratik yapmak değildir, Lily. Dinlenmeyi öğrendiğin zaman da gelir."

Ayağa kalkıyorum, terli yüzümü elimin tersiyle ovuyorum. "Ne zamandır izliyorsun?"

"Her gece uyuyormuş gibi sonra gizlice buraya geliyorsun." Tekrar denemeye hazırlandığımda, daha sağlam bir ağırlık merkezi için dizimin iç tarafını itip dirseklerimi kıvırdığımda berbat formuma kaşlarını çatıyor. "Beni yatakta yalnız bırakman hiç hoşuma gitmedi. Eminim Matthias da bundan hoşlanmamıştır."

Bocalıyorum, alevler bir kütle haline gelmeden önce ateş topu patlamamı mahvediyorum. Ben etrafımda dönüp dururken, boğazım acıyarak .

Soğukkanlı ifadesi yumuşuyor ve ellerini omuzlarımda gezdirerek, dokunuşundan yayılan sihirli ısıyla aşırı çalışan ağı ve acılara masaj yapıyor. Zayıf bir iniltiyle ayaklarımdın üzerinde sallanıyorum, ona doğru sallanmaya hazırım. Beni susturuyor, yorgun kıvrımları mutluluk verici karıncalanmalar yayılana kadar çalıştırıyor.

"Neden bu kadar inatçısın?" Cevap bekliyor gibi görünmüyor, daha çok kendi kendine konuşuyor. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Ben varım. Matthias var. Vale, kendi tarzında. Seninle ilgileneceğiz, Blossom. Sadece istemen yeterli."

Yerçekimiyle olan savaşımı bırakıp ona yaslanıyorum. Beni sorgusuz sualsiz destekliyor, boynumun arkasına masaj yaparken beni dik tutmak için kucaklamasını ayarlıyor. Gözlerim dalgalanıyor. Tanrım, bu inanılmaz bir his. Güvenli, sıcak. Bana şu anda sahip olduğumu hatırlattığı her şey.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum başımı göğsüne yaslayarak. "Sadece iyileşmek istiyorum. Beni korumaya çalışırken herhangi birinizin zarar görmesi anlamına gelecekse tekrar başarısız olmak istemiyorum."

"Sorun yok. Seni korumak için yemin ettik, Lily. Elinden gelenin en iyisini yapma arzunu anlıyorum." Kalbim onun sözüyle güm güm atıyor. Kollarımı beline dolayarak ona sarılıyorum. İç geçiriyor. "Kendini babamın beni zorladığı kadar zorladığını görmek istemiyorum. Sonunda sadece kendine zarar verirsin. Buna izin vermeyeceğim."

Azalan yorgunluğumu kesen bir gülümseme dudaklarımı seğirtiyor. "Evet, efendim," diye küstahlaşıyorum. "Böyle velet olduğum için beni cezalandıracak mısınız?"

Kıpırdamıyor, sonra sarılışını düzeltiyor. Odun dumanı kokusu daha yoğunlaşıyor, ağır bir kömür girdabıyla karışarak etrafımda dolanıyor.

Aramızdaki hava değişiyor, beni alıştırma yaptığımız bir tutuşla yakaladığında gerilimle çatırdıyor. Bedenlerimiz birbirine yapışıyor, kolumu sıkıca beni kendine çekiyor ve göğsümdeki görünmez bağın neden oluyor. Aletin sert çıkıntısı omurgama sürtünüyor.

"Uzaklaş," diye meydan okuyor.

"Dinlenmeye ihtiyacım olduğunu sanıyordum?" Sözlerim hafif ve soluk soluğa, içimde zonklayan sıcaklık yüzünden dikkatim dağılmış durumda.

"Başka bir şeye ihtiyacın var. Artık tutmak yok."

Burnu boynumu sıyrıyor, alçak, memnun bir gümbürtüyle içine çekiyor. birbirine sürtüyorum. Ne kadar ıslak kokusunu alabiliyor mu? Onun tarafından tuzağa düşürölmek beni ne kadar tahrik ediyor?

"Matthias'ın alaylarından bıktım. Artık seni kendine saklayamayacak," dedi.

gürler. "Seni paylaşması için onu beklemeyeceğim."

Göğsümdeki çarpıntı kalbimin etrafında sekiyor. "Alder-"

"kurtul, Lily." Sert ses tonu isteklerini reddetmeyi zorlaştırıyor.

Onun kokusu ve dokunduğumuz her yer dikkatimi dağıttığı için ne yapacağıma zorlanıyorum. İşleri doğru yaptığımda onun gururlu gülümsemelerinden birini kazanmak için nefesimi tutuyorum. Mücadele ediyormuş gibi yapmak için omuzlarımı kıpırdatıyorum, ellerimi pozisyona sokuyorum ve ayağına basarken gücümü arttırmak için sıkı bir alev kollarının çemberinde yukarı kaldırıyorum.

Ayrılıyorum, memnun bir sırtışıla dönüyorum. Bu hareketleri yaptığımda kendimi kötü hissediyorum. Boyut ve şekil önemli değil. Sadece teknik ve dengeyi anlamak. Alder bana bunu öğretti ve dersleriyle bana daha da güçlü bir şey veriyor: kendimi savunma yeteneği ve güveni.

Başarımı anlatmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Gözlerimiz buluştu. Delici bakışlarındaki ilkel karanlık karşısında nefesim kesiliyor.

"Kaç," diye emrediyor.

Bir adım geriye düşüyorum, gözlerim açılıyor. Ciddi mi bu adam? Zar zor ayakta durabiliyorum. Beni hemen yakalayacak ve

-oh. Aceleyle nefesimi kaybediyorum. Beni yakalayacak, gecenin bir yarısı Talbot House'da bana verdiği o kötü söz gibi.

Göğüs kafesime bir gümbürtü çarpıyor. Alder'in beni yakalamasını istiyorum. Beni toprağa saplayana ve onunla birlikte umutsuzca sahip olmak şeyi alana kadar onun tarafından avlanmak istiyorum.

Çenesi düşüyor, yırtıcı kapüşonlu bakışları üzerime çevriliyor. "Kaç, tatlı çiçeğim. *Şimdi.*"

Nabzım hızla atarken bir köke takılıp düşüyorum. Her yerde hissediyorum; kalbimde, boynumda, klitorisimde.

Her pompalama ritmi damarlarımda şehvet ve heyecan verici bir beklenti atışı gönderiyor.

Önce arkamdaki ağaçlara çarpıyor, peşimde ölümcül bir canavar gibi. Sonra nefesimi tutmak için elimi bir ağaca dayadığımda artık onu duyamıyorum. Kokusu havada süzülüyor, burnumu gıdıklıyor ve bana asla durmayacağını bildiriyor. Midem hoş bir arzu sarmalına dönüşüyor. Avı sessizleşiyor, doğru anı kollayarak avını takip ediyor.

Sol tarafımda tehditkâr bir hırıltı yankılanıyor. Bu tehlikeli ses içime korku salmalı ama tek yaptığı nefesimi kesmek ve beni yakalayacağı anı arzulamama neden olmak. Tekrar itiyorum, geri dönmek için daireler çiziyorum.

"Beni yakalamanın kolay olacağını düşünmüştüm koca adam," diye sesleniyorum alaycı bir şekilde. "Beni her zaman avlayabileceğini !"

Kaslı ve çekici kokulu dumandan oluşan ağır bir kütle bana çarpıyor ve onu beklediğim yönün tam tersinden beni hazırlıksız yakalıyor. Güçlü kolları kilitlendi ve düşüşümüzün yükünü üstlendi. Eşofmanları gitmiş, beni avlarken bir yerlere atılmış.

Yuvarlanarak beni yüzükoyun toprağın altına yatırıyor, kollarımı topluyor ve bileklerimi omurgamın dibine sabitliyor. Bu kadar kolay teslim istemediğim için kıvranıyorum. Yanaklarımın arasına yayılan büyüklükteki sikini kıcıma . Nefesim kesiliyor, kızarmış yanağımı serin zemine dayamak için dönüyorum, sonra daha bir şekilde ereksiyonuna doğru bastırıyorum. Onu içimde hissetmek için içim kasılıyor.

Alder vahşi bir ses çıkarıyor ve beni sabit tutmak için parmaklarını kalçama geçiriyor. "Seni önce Matthias'ın sahiplenmiş olması umurumda değil. Önemli olan tek şey benim olman."

"Evet," diye inliyorum.

Pantolonumu yumrukluyor ve acımasız bir çekişle parçalıyor. Altında toprakta kıvranıyorum, küçük muhtaç sesler çıkıyor. Sırada tişörtüm var, atletin arkası yakasından ayrılıyor. Avuçlarını çıplak omurgamda gezdirirken gecenin serin havası göğüslerimin yanlarını okşuyor. Sıkıştırılmış bileklerimi kavrayışı esniyor, sonra külotumu parçalıyor, beni çıplak bırakmak için malzemeyi kâğıt gibi yırtıyor.

Onu.

"Güzel kız."

Kalçalarımı sarsarak diz çökmem için bana rehberlik ediyor ve göğsümü yere bırakıyor. Uyluklarımın arasını kavrayan kalın parmakları kaygan kıvrımlarımın arasından kayarak tüm amıma masaj yapıyor.

"Çok ıslak," diye övüyor huysuzca.

Beni unutulmanın getiren sert sürtünmelerle klitorisime işkence ederken bacaklarım pes etmekle tehdit ediyor. "K-kapat," diye sızlanıyorum. "Alder, lütfen. Boşalmak istiyorum."

"Biliyorum. Yapacaksın." Dudakları şefkatli bir öpücükle sırtımın küçük kısmını okşuyor. "Sikimin üzerine öyle bir ki asla unutamayacaksın."

"Neyi unutayım?" Nefes alıyorum.

Orgazma ulaşmadan hemen önce klitorisimle oynamayı bırakıyor ve ihtiyacım olan sürtünmeyi bulmak için uzlaşmaz tutuşuna karşı kıvranarak . Kalın başının girişime sürtündüğünü hissedip sustuğumda kıkırdıyor. "Benim olduğunu unut."

Dudaklarından pürüzlü ve çelik gibi bir tonda dökülen bu sözlerle meme uçlarım sert tepelere geriliyor. Aynı anda kalçamı kavırıyor ve yıldızları görmeme neden olan güçlü bir hamleyle içeri itiyor. İçimi o kadar derin dolduruyor ki nefesim kesik kesik geliyor, bedenim onun devasa boyutuna uyum sağlamak için geriliyor, boyundaki çıkıntılar içime gömdüğü her santimde beni aydınlatıyor.

kadar yoğun ki, içimde beni reddedilemez bir şekilde kendisine ait kılmasına, adını ruhuma kazımasına ve beni her yönden sahiplenmesine olan ham ihtiyacı uyandırıyor.

"Lütfen." Tutkulu alevlerimizle harap olmuş özümden çıkarabildiğim tek kelime .

"Çok sıkı amına koyayım." Sırtımı okşuyor, kabzasına kadar gömüldüğünde boyutuna alışmam için bana bir an veriyor.

Parmakları kış yanaklarımın arasına dalmak için aşağı iniyor. Bir an için kayboluyorlar, sonra tükürükle ıslanmış olarak geri dönüyorlar, kalın parmaklarından biri ilk boğuma kadar içeri batana kadar daha ısrarcı gelen alaycı bir hafiflikle deliğin etrafında .

"Oh!" O kışım ile oynarken benim kedi doldurma onun horoz hissi benim sırt eğilir. Hareket etmeye başlıyor, vücudum onun büyük horozu için açıldıkça itişleri daha da keskinleşiyor. "Siktir, bu gerçekten çok iyi hissettiriyor."

"Evet, çiçeğim." Ses tonundaki kaba sahiplenme omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Aklına gelebilecek her şekilde sana sahip olacağım."

Bu söz karşısında inliyorum, bana vereceği şeyi istemekle dolup taşıyorum.

Ondan vahşi bir ses yükseliyor ve kollarını bana dolayarak beni göğsüne kaldırmak için sıkışmış bileklerimi serbest bırakıyor. Pozisyonu onu o kadar derine oturtuyor ki, boğazımda bir çığlık ve beni hiç uyardırmadan uçurumun kenarına itiyor. Beni daha sert sikerken etrafımı saran kaslı kollarıyla boğuşuyorum, kokularımız birbirine karışıyor ve zevkimi artırıyor.

"Benim," diye hırlıyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Bunun doğru olmasını her şeyden çok istiyorum. Ben de onun olmak istiyorum, çünkü bu yanlış olamayacak kadar iyi, doğru hissettiriyor.

Sinir uçlarım vücudumun her yerinde patlıyor, göğsümdeki ısrarlı gümbürtü tahrik olmuş inlemelerimle uyum şarkı söylüyor. Çatallı dili boynumun kıvrımında geziniyor ve dudakları nabız noktama yaklaşarak hassas tenimi sertçe emiyor. Tekrar unutkanlığa ulaştığımda, çırpınan amımın derinliklerine çarpıyor, vahşi bir ses ondan yırtılırken sert kaslar geriliyor. Boşalırken siki içimde nabız gibi atıyor.

Salgısı birleştiğimiz yerden sızıyor, aşağı damlıyor. Dudaklarım ayrılıyor ve

Başımı geriye atıp onu öpmek için eğildim. Ağzımı yakalıyor, kalçaları öpücüğün içinde nefes nefese kalmama neden olan küçük hareketlerle pompalanıyor. Her sesi yutuyor, dudakları benimkilere doğru kıvrılıyor.

Eli yumuşak karnımdan aşağı inip alt karnımda gezinirken göğsü bir gümbürtüyle yankılanıyor. Gözlerim açılıyor ve aklıma acil bir şey gelince öpüşmemize ara veriyorum.

"Hamile kalacak mıyım? İnsan dünyasında senin için yeterince büyük prezervatif olduğunu sanmıyorum ve sen kesinlikle çekilmedin."

değil. İçime boşaldığı zamanki hissi seviyorum. Yutkunuyorum ve Matthias'la da korunmadığımı fark ediyorum.

İç çekerek başını sallar. "Karnının çocuğumuzla şiştiğini görmekten daha çok istediğim bir şey olmasa da, güzelim, bu şekilde hamile kalamazsın. Seni bağlayan mühür gerçek formunu hapsediyor."

Ona doğru sarkıyorum. "Tamam. Buna hazır değilim."

Asla olamayabilirim. Yaşadığım hayattan sonra, bir çocuğu hiç şüphe yok. Sistemdeki kaç çocuğun uzun süre bir ailenin onları kabul etmesini düşündükçe kalbim sıkışıyor.

"Seni istemediğin bir şeyi yapmaya asla zorlamayız," diye beni temin ediyor. "Ama bu hoşuma gitti."

Eli aşağıya iniyor, şişmiş amımı okşuyor ve gergin girişime dokunuyor. İçimden sızan boşalmasını toplayarak yavaşça dışarı çekiyor ve boşalmasını tekrar içeri sokmak için parmaklarını kullanıyor. kenetleniyorum, içimde gömülü horozu olmadan boş hissediyorum.

"Bir dahaki sefere seni düğümlemek istiyorum," diye geveliyor. "Sonra aşağı indikten sonra, gecenin geri kalanını, horozumla sana geri sikmeden önce boşalmamı parmaklarımla amına geri iterek geçir."

Kalçalarım sıkıştı ve içimden hırıltılı bir nefes çıktı. Kıkırdaması sıcak ve benden sakladığı kirli bir havayla karışık. Onun bu yönünü seviyorum. Benimle oynamaya devam ediyor, ben bir kez daha kıvranana kadar beni nazikçe parmaklıyor. Benden bir orgazm daha çıkarana kadar tatmin olmuyor, beni sikilmiş ve delirmenin eşiğinde bırakıyor.

"Yatma vakti geldi." Beni tekrar derinden öpüyor, iddiasını ortaya koyuyor ve ağzıyla beni ele geçiriyor. "Bu sefer yanımdan ayrılmayacaksın. Eğer bir daha gizlice kaçmaya çalışırsan, seni kovalarım tatlı çiçeğim."

"Bunun kötü bir şey olup olmadığını bilmiyorum." Uyarı bakışına gülüyorum. ısırp gülümseyerek başımı sallıyorum. "Seninle kalmak istiyorum."

Alder beni kollarının arasına alıyor, yırtık pırtık kıyafetlerimi geride bırakıyor. Buna sevindim, çünkü bu sefer gerçekten sınırimi aşmıştım. Bundan sonra asla ayakta duramazdım. Üstümüz başımız kir içinde ve yıpranmış, bacaklarımın arasında tatlı bir var. Beni ormanın kulübemize doğru taşıyor.

Dudakları alnımı okşuyor ve rahatlatıcı kokusu kalbimin etrafında dolanırken, kalbim tamamen ilgilenilmenin verdiği alışılmadık mutlulukla dolup taşıyor.

ŞEFTEN BİRİ

LILY

(Öğleye doğru Alder'in kollarında uyandığım andan itibaren kalbim bütün gün boğazıma oturuyor. Dün gece, ona olan güçlü çekimden etkil enerek arzularıma karşı g cs z kaldım. Matthias'a söylemek zorundayım. O kadar çok reddedilmekten kaynaklanan korku kalbimin etrafında kilitleniyor.

Gizlice du a girip yatağımı boş bulduktan sonra Matthias beni antrenmana ara vermeye ikna etti. Bulduğu bir doğa parkurunda yürüdük, serin sonbahar esintisinde kulübenin etrafında dolanırken illüzyon sihriyle göz kamaştırıcı küçük ışık gösterileri ve g l msememi sağlamak için bir tur rehberi gibi davrandı. Ağzımı en az bir düzine kez açtım, d n geceyle ilgili itirafım patlamaya hazırdı ama ka amıyordu. Dikkatimi vermediğimi düşünerek bana endişeli bir bakış her kalbim boğazıma daha da sıkı tı.

Bana en tatlı günü ya atıyor, daha önce kimsenin bana vermediği değerini gösteriyor. Artık ondan saklanamayacağım gerçeğinin altını çiziyor.

Gün boyu süren randevumuz balkonda ayın doğuşunu izlediğimiz ak am yemeği ile sona eriyor.

Ay ışığının aydınlattığı Appalachian dağlarına bakan bir battaniyenin oturuyoruz, etrafımız mumlar ve benim için hazırladığı ak am yemeği ile çevrili. Çok güzel bir gece ve ben kalbimin kaderinde olan kişiyle . Bugün beni  ımartmak için her şeyi yaptı ve midem düğümlendiği için yemeğin tadını zar zor alabiliyorum. Ben berbat bir e im.

"Tamam." Matthias ağzını siliyor ve beni kolunun altından doğu çekiyor. "Aklında ne olduğunu bana söylemek , yoksa ben-"

"Alder ile seks yaptım." Bunu ona söylemek için düşündüğüm milyonlarca başka yoldan çok daha az incelikle ağzımdan kaçırdım. Hayal kırıklığını görmemek için gözlerimi kapatarak itirafımın geri kalanını dışarı itiyorum. " ki kez. Tek başıma. Daha önce yaptıklarımız gibi değil. Dün gece ve geçen hafta motelde."

Gerginim, reddetmesini bekliyorum. E imin beni reddedeceği d   n esi kalbimi parçalıyor. Kader bile beni, yeterli olmadığım için herkesin beni geride bırakacağı o nihai andan kurtaramıyor.

Matthias kıkırdar. "Hepsi bu mu taçyaprağım?" Gözlerim fal ta ı gibi açılıyor ve çenemi kaldırıyor. "Aleti seni o çok sevdiğim güzel şekilde ağlattı mı?"

Dudaklarım aralandı. Yüzümdeki tela lı ifadeye sırtıyor.

Di lerini dudağının üzerinde gezdirerek i  geçiriyor. "Kahretsin, keşke izlememe izin verseydin, dostum. Eminim çok ate liydi. Seni becerdiğini görmek ve sikini ağzına alırken çıkardığın her seksi sesi duymak istiyorum."

Bir süre  a kın bir sessizlik içinde oturuyorum, içime sıcaklık yayılıyor. "Kızgın değil misin?"

"Hayır, bebeğim. İnan bana, seni karde lerimle paylaşmak istemeseydim, onların seni görmesine asla izin vermezdim. Ama e ime dokunmalarına izin vereceğim tek iki kişi onlar. Başka biri sana bakmaya cüret , pen elerimle gözlerini oyarım." Alnımdan öpüyor ve ben onun bu rahat sahipleniciliği karşısında  rperiyorum. "Ben

Kalbinin sesini dinlediğin için rahatladım. Kendini inkâr edeceğinden endişeleniyordum. Söyle bana, onu istedin mi?"

"Ben-evet." Yanaklarım kızardı. ". Yaptım."

"O zaman önemli olan tek şey bu. Beni mutlu eden şey senin mutluluğun." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Eliyle kalbimin örtüyor. Bağ onun dokunuşuna tepki veriyor, yumuşak bir parıltı yayıyor. "Hissediyor musun? Sen bana aitsin. Ama aynı zamanda Alder'a aitsin."

"Nasıl?" Nefes alıyorum.

"Bağın büyü kader olmayan birine bakmamıza izin vermiyor. Eğer ona karşı bir şeyler hissetmeseydin, seni baştan çıkarıp benden uzaklaştıramazdı."

Onun açıklaması bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. Uçmasına zor izin verdiğim umudu yeniden uyandırıyor - birden fazla kader arkadaşına sahip olabileceğimi. Üç yönden hissettiğim çekiştirmeler beni çalışmıyor. Eşimle aramdaki bağa ihanet etmedim ve o da Alder'la birlikte olduğumu öğrendikten sonra beni bir kenara atmıyor. Bütün gün mücadele ettiğim stres azalıyor.

Elini kendi elimle kapatıyorum, kirpiklerim aramızdaki bağın beni doldurduğunu hissederek yanaklarımı okşuyor. "Bu gerçekten mümkün mü? Birden fazla bağa sahip olabilir miyim?"

"Elbette, tatlım." Endişeyle kaşlarını çatıyor. "Benimle olan bağın şekillendiğinde bildiğini düşünmüştük. Özür dilerim. İpucu vermek yerine bunu sana daha iyi açıklayabilirdim"

Başımı salladım. " yok."

"Bu nadir bir durum. Biz de sizin kadar şaşırdık ama size söyledim, biz de hissediyoruz. Bağ tetikleyen ve oluşmasına yardımcı olan şey sizin kokunuz. Cehennem tazıları dışında, yalnızca güçlü iblis soylarının birden fazla kader eşi olur."

bir rahatlama yayılıyor. "Sana söylediğimde benden nefret edeceğinden çok korkuyordum."

"Asla, Lily." Çenemi kavırıyor, yüzümü eğiyor. Gözleri şefkatle parlıyor. " seçim yapmak zorunda değilsin. Sen bizim eşimizsin, biz de senin."

Bu sözler karşısında ürperiyorum. İçlerindeki gerçek içimde yankılanıyor, reddedilme korkusuyla duygularımla savaşmayı bıraktıkça bağım büyüyor.

Matthias beni derinden öpüyor. Dudaklarının ve dilinin her dokunuşu beni seveceğine dair bir söz gibi geliyor. Endişelerimle kalbimde oluşan çatlaklar onarılıyor.

Öpüşmeyi bitirdiğinde "Doğum günü yemeğini beğendin mi?" diye sorar.

"Bekle, ne?" Kaşlarım çatıldı. "Bana iblislerin doğum günü kutlamadığını söylemiştin. Ayrıca, benimki gerçek bile değil."

"Sen burada büyüdün. Seni kutlamak için her türlü bahaneyi aradık, Lils. Ölümlüler aleminde doğum günü kızları şımartılır ve ben de seni sonsuza dek şımartmak istiyorum, dostum."

Bana kavurucu bir öpücük daha vermek için eğildiğinde ağzının karşısında nefes nefese kalıyorum.

"Gecikmiş. Sanırım ölümlülerin Cadılar Bayramı bir ya da iki hafta önceydi." Yüzünü buruşturdu, sonra omuz silkti. "Ama bunu senin için bir araya getirdik. İzin günü, bu akşam yemeği. Bu gecenin geri kalanı sana kalmış."

Kalbim küt atıyor. "Biz mi?"

"Hepimiz." Göz kırıyor. "Bu Vale'nin fikriydi ve ben de ona uydum. Seni çok sıkı çalışırken gördü. Rainer bu gece hepimizi koruması için onu nöbetten aldığı anda geri dönecek."

En uzun süre, on sekizinci doğum günümü iki orta parmağımı kaldırarak grup evinden geriye doğru yürüyerek geçireceğimi düşündüm. Beni defalarca kazıklayan sisteme son bir kez *siktir* çekip *elveda* diyecektim.

Onun yerine, koşarak geçirdim ve unuttum. Bu gece, birilerinin beni kutlamasını dilediğim onca zaman içinde hayal edebileceğim en mükemmel geceye dönüştü. Bir iblis olarak gerçek yaşımın şu anda bir önemi yok. Bunu benim için yaptılar. Bana bugünü verdiler.

Var olma izni. Bu en büyük hediye, en çok özlemini çektiğim hediye.

Gözlerim şükran yaşlarıyla doluyor. Üçünün ihtiyaçlarımı karşılama şekli beni yıllarca süren ezici terk edilmişlikten iyileştiriyor.

"Teşekkür ," diye fısıldadım. "Bu... Daha önce kimse benim için bunu yapmamıştı. Doğum günlerimi hep yalnız geçirdim."

"Bir daha asla yalnız olmayacaksın." Başparmağıyla dudaklarımın şeklini çiziyor. "Şimdilik neden içeri girip Alder'i bulmuyoruz?"

"Evet." Nefes nefese verdiğim cevap Matthias'ın kıkırdamasına neden oluyor.

İkinci eşimi bulmayı önerdiği anda, ihtiyaç okları saplandı. Onu görmem lazım.

Ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim.

İçeri girdiğimizde onu ilk basamakta otururken buluyoruz, sert kollarını kalçalarına dayamış ve bakışları kapıya kilitlenmiş. Daha dik oturuyor ve gözlerimiz birleştiğinde kalbim güm güm atıyor.

"Biraz gecikseydim oraya gelmek üzereydim," diye homurdandı. "Planını kabul etmemeliydim. Onu bütün gün kendine saklamak istiyordun."

"İhtiyacı olan şey buydu. Her zaman onun ihtiyaçlarını bizimkilerin önüne koyacağım." Matthias beni arkadan omuzlarımdan tutuyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Ona git."

Nefesim kısa aralıklarla geliyor. Aramızdaki her santimlik mesafe haksızlık. *Benimkine*. Dün gece kullandığı kaba, vahşi ses tonu üzerime çöküyor, rüzgârı benden uzaklaştırıyor.

"Alder." Gergin mırıldanmamla ayağa fırladı. Kollarını açtığında ona doğru koşuyorum, beni yakalayıp yerden kaldırdığında gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Dostum."

"Evet, tatlı çiçeğim," diye gürlüyor boynuma doğru. "Sen benimsin."

"Ve benimkini." Matthias anımıza müdahale etmek için hiçbir hamle yapmıyor.

"Bizim." "Bizim." Alder'in kucaklaması sıklaşıyor.

Çok doğru hissettiriyor, göğsümdeki hassas ışık daha parlak, daha yerleşmiş. Başını kaldırdığında onu öpüyorum, kalbim onun için açılıyor. Göğsü derin, memnun bir gümbürtüyle yankılanıyor ve sırtımı duvara yaslıyor. Ateşli, sahiplenici öpücük, beni en tatlı tutkuyla yakan için için yanan bir sıcaklıkla dolu.

Bir nefesle geri çekiliyorum. "Yukarı çıkabilir miyiz?"

Alder beni kalçalarımın altından kavırıyor ve bacaklarımı yırtık gövdesinin etrafına sararak beni yukarı çekiyor. Onun gücü beni sersemletiyor. Sıcak yanağımı omzuna yaslıyorum. Alder beni yukarı taşıırken Matthias da onu takip ediyor ve yol boyunca kıcımla yoğuruyor.

Yatak odasında aralarında bakışıyor, sonra beni onlardan ayıracak hiçbir şey kalmayınca kadar soyunuyorum. Bakışlarının vücudumdaki yakıcılığı beni güvenle dolduruyor ve inanılmaz güzel hissettiriyor. Alder önce tişörtünü çıkarmak için arkaya uzanıyor, sonra Matthias da aynısını yapıyor. Ben çıplakken boxer külotlarını üzerlerinde bırakıyorlar.

Şu anda ikisiyle de seks yapmak istediğimden değil. Bu bağ beni ten tene temas için can atar hale getiriyor. Kalp atışlarını doğrudan benimkine karşı hissetmenin yakınlığı.

"Ne istersen," diye hatırlatıyor Matthias bana.

Başımı sallıyorum ve ikisinin de elini tutarak onları yatağa davet ediyorum. Beni sıkıştırıyorlar, kolları belime ve karnıma dolanıyor. Yüzümü Alder'e dönüyorum ve Matthias kalçalarımı geri çekiyor, kığım onun ereksiyonuna yaslanıyor. İkisi de beni itmiyor, bu bağı ikisiyle de kendi hızımda kurmama izin veriyorlar.

Onların arasında sıkışıp kaldığımda, hayatımda ilk kez yerimi bulduğumu hissediyorum.

Bundan sonra ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım, onların kollarına sarılmış bu mutlu anı sonlandırmak istemiyorum. Bu

Gerçek olduğunu umamayacak kadar korktuğum şeye direnmeseydim, aramızdaki bağı hissettiğimiz ilk andan itibaren böyle olabilirdi.

Bir yanım ağırdan alabildiğimiz için memnun. Terk edilmiş mezarlıkta, gerçekten bir iblis olduğumu bilmeden önce onların kader arkadaşlarım olduğunu fark etseydim, bu beni çok korkuturdu. Buna inanmazdım, beni öldürmekle tehdit eden iblislerin kaderinde beni, seilmeyen, sorunlu bir yetimi sevmek olduğunu kadar kırılmış olurum.

"Aklından neler geçiyor?" Alder kocaman eliyle yanağımı okşuyor.

Dokunduğunda yumuşak bir iç çekiyorum ve yüzümü avucuna sürüyorum. "Brim Hills'te tanıştığımız geceyi fark etnasıl olacağını hayal ediyorum." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Sadece beni istediğine bir an bile inanmazdım, aynı zamanda seni öldürmek için burada olmamız da işi garipleştirirdi."

Matthias kıs kıs güler. "Biz de çekime direndik. Hiçbirimiz bunun neden anlamadık. Odaklanmak zordu çünkü çok güzel kokuyordun."

Matthias karnımda alaycı daireler çizerken Alder'in göğsünün sert düzlemlerini haritalamakta özgür olmanın ne kadar kolay olduğuna hayret ediyorum. "Bunun ne ne zaman anladın?"

"Benim için, saldırıya uğradığımız an. İblis senin buna dayanamadım. Kendi hayatımı ya da kardeşlerimin hayatını hiçe sayarak seni korumam gerekiyordu," diyor Alder.

"Dinlenme tesisinde Vale'yi her yerinde gördüğümde." Matthias huffs. "Vale muhtemelen bunca zamandır biliyordu. Eminim bu yüzden seni yalnız aramamız konusunda bu kadar direnç göstermiştir."

Rahat bir sükûnet uzanıyor. Yumuşak dokunuşlarının tadını çıkarıyor ve dostlarıma dokunma dürtümü şımartıyorum. Her keşif okşayışı içimde dipsiz bir açlık kuyusu açıyor, bunun sonsuza dek sürmesi, dokunuşlarında içimde parlayan derin neşeyi her zaman hissetmek için beni aç bırakıyor.

"Tanrım, tüm bunlar beni çok strese soktu." Yüzümü Alder'in göğsüne bastırıyorum. "Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim. Korktuğum için bizi ayrı tutmak yerine bunu yapabilirdik."

Saçımı okşuyor. "Artık bizim olduğunu bildiğin sürece. Her zaman bizim olacaksın, tatlı çiçeğim."

"Güvenebileceğim birinin olmasına alışık değilim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Aşk. İlişkiler, sihirli ya da başka türlü. Arkadaşlık bile bana yabancı."

İnsanların hayatım boyunca bana yönelttiği kin zihnimde dolaşüyor. Belki de içimde saklı olan ve onları içgüdüsel olarak dehşete düşüren şeytanı hissettikleri içindir, ancak duygularımın nefretlerine saldırmasını önlemek için kendimi gittikçe daha az yapmaya hepsine katlandım.

Dişlerim dudağıma batıyor ve kendimi onlara karşı açık olmaya zorluyorum. "Uzun zamandır düşüncelerimi ve duygularımı kendime saklıyorum. Hayatım boyunca farklı olduğuma inanan insanlar tarafından korkutulmuş ve reddedilmişken başkalarına güvenmek bana kolay gelmiyor. O kız, fazlasını, kaderinde onu sevmeyi seçen bir kişi bulmayı bile hayal edemezdi."

Boğuk kelimelerim , Alder hırlıyor ve beni daha sıkı tutuyor. Matthias bu şiddetli sesi yankılıyor. İkisi de bana sarılmalarıyla bir daha asla böyle bir zalimlikle karşılaşmayacağımı gösteriyorlar.

Alder başımın tepesine karşı konuşuyor. "Sana böyle hissettiren insanı yok etmek istiyorum."

Matthias omzumu öpüyor, belimi sıkıyor. "Ve seni yeraltı dünyasından çalanlar ve sana bunu yaşatanlar. Bunun bedelini ödeyecekler."

Titreyen bir nefes beni terk ediyor. Bana bu şekilde davranılmaması gerektiğini, beni koruması gereken insanların tacizlerine katlanmak zorunda bırakılmamam gerektiğini kabul etmeleri bile kalbimin etrafında büyüyen dikenleri parçalıyor.

Alder elimi tutuyor ve her yanık izini öpüyor, sonra aynısını diğer elime yapıyor. Her zaman nefret ettiğim bir yanık izini dudaklarının şefkatli dokunuşlarıyla yıkıyor.

"Taşıdığın her iz hayatta kaldığının kanıtı," diye hırlıyor. "Bunu atlatmayı başardın. Seni kalıcı olarak kırmadı ve bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Artık seni bulduğumuza göre kalplerimiz ve ruhlarımız asla ayrılmayacak, Lily."

"Biz sonsuza dek sizinleyiz," diye ekliyor Matthias.

Burnumu çekiyorum, Alder'a sokuluyorum ve Matthias'ın eline uzanıyorum. Üçümüzün arasında boşluk kalmaması için daha yaklaşıyor. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey Valerian'ın burada olması olurdu ama şimdilik bu kadarı yeterli. Bizi birbirimize bağlayan kader büyüğü tarafından seçim yapmaya zorlanmadığımı anlamak yeterli.

Beni sıcaklıkları ve bağlılıklarıyla sarıp sarmalıyorlar. Her sevgi dolu dokunuş, hırpalanmış ruhumu doğrudan bir merhem oluyor. Yanağımın yuvarlaklığını takip eden parmak uçlarının en basit okşaması ya da saçlarımı tarayan parmakları beni akkor parıltıyla aydınlatıyor, neredeyse sevgileriyle sarhoş oluyorum çünkü sarılmanın nezaketini hiç bilmedim. Arkadaşlarımın arasında, kalbimi coşkuyla kabartan bir şefkatle sarmalanıyorum.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar üzüntüden kaynaklanmıyor. İkisi de bir şey söylemiyor, belki de nasıl hissettiğimi benim dile getirebildiğimden daha iyi anlıyorlar. Sadece bana sarılıyorlar, her kıvrımı, her yarayı ve kalbimdeki her görünmez çatlağı göstererek bana değer verdiklerini gösteriyorlar.

ŞAFTÖR tWENtY-tWO

LILY

(Bir süre uyuduktan sonra yumuşak bir iniltiyle uykumdan uyanıyorum. Günahkâr derecede lezzetli bir sıcaklık beni sarıyor ve gözlerimi açtığımda Alder'in başını bacaklarımın arasında, kalın kalçalarımın masaj yaparken buluyorum.

dili içime dalıyor.

Matthias saçlarımı geriye doğru düzeltiyor ve ben düşmenin kıyısında dans ederken bakışlarımız kilitlendiğinde sırtıyor. Dudaklarımda geziniyor, sonra ben ona erişim izni verene kadar daha ısrarlı bir şekilde bastırıyor, iki parmağını ağzıma sokmasına izin , Matthias dilimi okşarken Alder'in ilahi hizmetlerine karşı eğiliyor.

Zengin ceviz kokusunu yakalıyorum ve Vale'yi , onu yatağın yanındaki sandalyede otururken bulduğumda göğsüm daralıyor. İzliyordum. Dördümüzden giyinik olan tek kişi o, diğerleri benim gibi çıplak soyunmuş.

Hepsi burada benimle. Hepsi bana odaklanmış. Göğsümde ahenkli bir uğultu yankılanıyor. Matthias dudaklarımı yakalamak için eğilirken Valerian'ın kokusu işliyor, Alder beni uçurumun kenarına itip bir zevk denizine çarparken çıkardığım iniltiyi yutuyor.

"çok muhteşem oluyorsun." Matthias'ın altın rengi bakışları kararıyor, parmaklarını tekrar içeri sokup dilimi meşgul ederken ağzıma sabitleniyor. Bundan ne kadar hoşlandığım için yanaklarım karıncalanıyor. Serbest kalıyor ve çenemi kavırıyor. "Ne istiyorsun güzel kız? Seninle ilgileneceğiz."

Birbiriyle çatışan duygular boğazımı tıkıyor. Minnettarlık, arzu ve bu adamların bana değer verdiğine dair yeni keşfettiğim güvenim, hayatım boyunca bana buna layık olmadığımı söyleyen kafamdaki kötü sesleri kovalıyor. Sevmeye ve ilgilenilmeye. Bu doğru değil, artık değil. Çünkü benim dostlarım var.

Düşünmek zor, Alder sarsılmaz bir konsantrasyonla amımı yalayıp yutmaya devam ederken zevk beni tekrar altına çekmek üzere. Henüz değil, bu önemli.

Vale'ye "Gitme," dedim.

Yalvarışımnda ne duyarsa duysun, başını sallıyor. Beni bir daha görmezden gelmeyeceği için rahatlatarak yatağa yaslanıyorum.

Alder'ın gürültüsü hassas kıvrımlarımda titreşiyor ve yüzünü merkezime daha sert gömüyor, benden düzensiz bir ses çıkarıyor.

"mi?" Matthias gülümseyerek alnımdan öpüyor. "Alder'ın senin tatlı amcığınla ziyafet çekmesi gibi mi? Onun için tekrar gel, taç yaprağı. Dilini ıslat ve seni becermeden önce ona güzel bir tat ver."

Onun boğucu mırıltısıyla içimde derin bir nabız atıyor. Alder vücudumun bakıyor, hipnotik yeşil gözlerinin göz bebekleri şişmiş. Beni daha geniş açıyor ve diliyle beni mızraklıyor, sonra amımı kaplayan kayganlığı emerken ve kucaklarken müstehcen bir hüpürdetme sesi çıkarıyor.

"Ah!" Çekirdeğimdeki bobin kopuyor ve orgazmımın dalgalarını sürüyorum, kalçalar yüzüne karşı sallanıyor. Alder avuçlarını yanlarımda gezdiriyor, sonra üzerime tırmanıp vücudumu öpüyor. "Senin içinde olmak ."

Hevesle başımı sallıyorum. Kolları etrafımda kayıyor ve bizi yuvarlayarak sertliğini bana sürüyor. Bacaklarımı açıp üzerine oturuyorum, ellerimi göğsüne koyup yukarı itiyorum. uzanıyor, giriyor ve ben onun devasa uzunluğuna batarken başım geriye düşüyor.

Kalçalarımı kavıyor ve hızımızı yönlendiriyor. Matthias yanıma uzanıyor, aletini okşarken ateşli bakışlarla bizi izliyor. Onun ve Valerian'ın bakışlarının baskısı, eşime binerken kanımı kaynatıyor.

"Siktir." Vale'in harap olmuş mırıltısı benim zevk bulanıklığımı yarıp geçiyor.

Bacakları açılıyor ve eli pantolonunu saran sert şişkinliği sıkıyor. Onun uyarılmışlığının kanıtı beni da tahrik ediyor.

Bir an için içimi bir hüznü kaplıyor. Onun için hissettiklerimin arkadaşlarım için aynı olduğunu biliyorum. Keşke bana katılsa, dokunuşuyla beni eritse. Ama o burada, izliyor. . Gitmediği sürece sorun yok.

Gözüme çarpıyor ve dikkatimi çekiyor. "Alder. Onu çevir. Sen onu göğüslerinin zıplamasını izlemek istiyorum."

Titriyorum. Sırıttırıyor, kukuletalı mavi bakışları Alder'in kalçalarına yaslanmış her santimimde için için yanıyor.

Alder dirseklerinin üzerinde yükseliyor, ensemden kavrayarak beni kucağından kaldırıp yatağın kenarına oturacak şekilde yeniden konumlandırmadan önce yakıcı bir öpücük için aşağı çekiyor. Yüzümüz Valerian'a dönük olacak ve ona tam bir gösteri sunacağız. Göğsüm baş döndürücü bir nefesle çöküyor ve Alder beni kucağına çekip enseme okşuyor. Kalçalarımın altından kavıyor ve beni iyice açıyor. Vale'bakışları günahkâr bir okşayışa dönüşürken, Alder beni kolaylıkla kaldırıyor ve bir kez daha boyuna indiriyor.

İçimi doldururken ve her hamlesinde beni inleyen bir tempo tuttururken gözlerim dalgalanıyor. Başını tutmak için geriye uzanıyorum ve serbest elimle beni destekleyen kaslı kollarından birini kavıyorum.

Valerian sikini çıkarırken yutkunuyorum. Büyük - Alder'inki kalın değil, ama yaklaşık onun kadar uzun olmalı, ayrıca iç duvarlarımı okşarken inanılmaz hissettiren bir dizi çıkıntıyla da geliştirilmiş. Ucundan parlak bir damlacık damlıyor ve uzunluğu boyunca her bir kışkırtıcı üzerinde yuvarlanıyor. Kendini eline alırken dikkatimi çektiğinden emin oluyor. İçimde nasıl hissedeceğimi hayal ederken içim kasılıyor ve Alder homurdanıyor.

Matthias önümde duruyor ve beni öpmek için başını eğiyor, meme uçlarımla oynarken beni nefessiz bırakıyor. Serbest elini yumuşak kıvrımlarımdan aşağı kaydırarak parmaklarıyla klitorisimin etrafında dönüyor.

"Alder'e binerken çok güzel görünüyorsun, Lils," diye mırıldanıyor. "Mm, ikimizi alırsan ne kadar sıkı bilmek istiyorum."

"İkisi de mi? miyim bilmiyorum," diye zorluyorum. "Sığmazsın, kocaman olmuşsun."

Alder beni daha sert bir şekilde yere çarpıyor, çığlığım karşısında göğsü keyifle titriyor. Geniş göğsüne yaslanıyorum, amım etrafında kenetleniyor. Ne kadar erotik sesi müstehcen.

"Sen bizim için yaratılmışsın," diyor. "Siklerimizi almak için yaratılmışsın."

Övgüsü içime işliyor. İkisini birden alma düşüncesi cazip geliyor. "Güzel kızımız," diyor Matthias.

Parmakları saçlarıma ve dudaklarımı ısırarak beni öpüyor. Geri çekildiğinde öpücüğünü kovalıyorum. Bana bir öpücük daha veriyor ve arkasına yaslanmadan önce gülümsüyor.

Saçlarımı sıkıca kavıyor ve gözleri kapüşonlu. "Bu memeleri sikkem lazım bebeğim."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum. Göğüslerimle oynuyor, başparmakları meme uçlarıma çıldırtıcı daireler çizerek okşuyor, bu da elektrikleştiriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Matthias sikinin tabanını tutup sızan ucunu tenimin üzerinde gezdirirken, Alder bir şeridi yalıyor

Boğazıma kadar. Matthias'ın sertliğinin ağırlığı göğüslerimin arasında duruyor ve onları toplayarak uzunluğunun etrafında sıkıyor. Kalçalarını şaklattığında sürtünmeden nefesim kesiliyor. Göğüslerimi sıkıca tutarken sıcak, kadifemsi teninin kayması içimin derinliklerinde bir zonklama yaratıyor. kadar çok salgı salgılayana kadar göğüs dekoltemin arasına soktuğu dar kanalı kayganlaştırıyor ki, amıma battığı kadar kolay bir şekilde bana doğru kayıyor.

Alder beni becerirken ve Matthias beni kendi zevki için kullanırken, Valerian izliyor, kendine dokunuyor, kendimi şehvetli deneyime kaptırıyorum.

Matthias küfrediyor, homurdanarak başını geriye atıyor. Kalçaları sallanmaya devam ederken boşalması göğüslerime sıcıyor, aleti kayıyor. Bir kısmı çeneme çarptığında inliyorum, tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

Alder beni sikerken ve boynuma başka bir sahiplenici işaret emerken, tamamen işaretlenmiş, tenimi kaplayan menisiyle hissediyorum.

"Benimkini." Gözleri parlayan Matthias, dağınık göğüs dekolteme bir kalp çiziyor, sonra bir kısmını yakalıyor ve başparmağıyla dudaklarıma ağızıma itmeden önce bana muzip bir sırıtış atıyor.

Başparmağından açgözlülükle , Alder'inkinin tadını aldığım kadar onun keskin tadının da tadını çıkarıyorum.

Onun. Onların. Ve onlar benim. Düşünceler beni ele geçiriyor. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Alder hızını yavaşlatıyor, zevkimi da yoğunlaştırıyor ve beni her yönlendirdiğinde kocaman sikinin her santimini sağlıyor. Göz kapaklarım yarıya , dudaklarım beni kaldırıp tekrar yavaşça, yavaşça, içime girerken ayrılıyor, uzunluğundaki çıkıntılar içimde yarışan baş döndürücü zevk şokları gönderiyor.

Matthias diz çöküyor ve Alder'in etrafında dönüyor. Alder' bacaklarımı daha da geniş açmasını sağlıyor, beni kalın uzunluğunun üzerinde mızraklarken hafif değişikliğin neden olduğu yeni açıda sırtım eğiliyor. Sonra Matthias çatalı dilini zonklayan klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben paramparça oluyorum, o pis bir kıkırdamayla bir orgazm diğerine sürükleniyor, benden aldığı her saniyenin tadını çıkarıyor.

"Oh Tanrım!" İnledim.

Alder inliyor, amım kasılırken kavrayışı esniyor. "Çok sıkı."

"Devam et, Matthias," diye emrediyor Vale. "Onun sikini o kadar çok kremle ki, sikilirken klitorisini çok iyi emdiği için amından sızısın."

Alder ve Matthias hızlarını eşleştirirken, Matthias'ın dilinin ritmi Alder'la senkronize olarak içimde o kadar ezici bir şekilde iyi olan bir noktaya çarpıyor ki, sert bir şekilde gözlerimden yaşlar fışkırıyor, Matthias'ın dağınık beyaz sarı saçlarını kavramak için bir elimi bırakıyorum, onu *orada* tutmak için açgözlü, ilkel bir arzu tarafından geçiriliyor.

" bu, küçük çiçek. Böyle çok güzelsin, istediğini alıyorsun," diye Valerian yumuşak aksanıyla. "Yüzünü sür. Eşinin sikini ağızına alırken muhtaç küçük klitorisini onun diline sür."

"Siktir, siktir, siktir," diye tıslıyorum.

Alder'in geniş göğsüne doğru yığılıyorum. Yüzünü boynuma gömüyor, dişleri hassas tenimi sıyrıyor. Beni ısırsa nasıl hissederdim? Tenime bu anın, benim üzerimdeki hak iddiasının kalıcı bir hatırlatıcısını mı çizecekti? Bunu ne kadar çok istediğimi düşündükçe başım dönüyor.

Matthias düşüncelerimi hissetmiş gibi dizlerinin üzerinden kalkıyor. Yanımıza oturuyor ve parmaklarını saçlarımdan geçirerek boğazımı ortaya çıkarmak için başımı geriye yatırıyor. üç onaylayıcı gümbürtü duyuluyor. Dudaklar ve dişler boynumun iki yanında hareket ediyor. İçlerinden biri *mırıldanıyor*. Kim olduğunu seçemiyorum, yine de göğsümde cevap veren bir çarpıntı atıyor.

"Hissediyor musun, tatlı çiçeğim?" Alder zonklayan nabız noktamı kucaklıyor.

Başımı sallıyorum, aramızdaki bağın titreşimlerini söze dökemiyorum. İçimden bir mırıltı kaçıyor.

Valerian'ın şehvetli bakışlarına hapsolmuş durumdayım, sikini okşarken mavi gözleri parlak ve sıcak bir şekilde yanıyor.

"Sen bizimsin," diye Matthias.

"Senin. Hepsi senin," diye haykırıyorum, dostlarımın bunu bilmesini istiyorum.

Alder'in dişleri yine boynumu sıyrıyor ve Matthias parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor.

Yutkunarak Valerian'ı diliyorum, bağ göğsümde titreşen bir akor gibi kopuyor. "Lütfen."

Vale sert bir ses çıkarıyor, dikkatle izliyor. Sendeleyerek yanıma geliyor ve ayırık dudaklarımı okşuyor.

Bir parıltı içimi aydınlatıyor. "Hepsi senin."

"Evet," diye fısıldıyor Vale, boşalması yumruğundan taşarken.

Alder inleyip gerildiğinde görüşüm bulanıklaşıyor. Aletin bir kısmı kalınlaşarak nefesimi çalıyor. Göğsü vahşi bir nefesle titriyor ve bacaklarımı nazikçe aşağı indiriyor, kollarını etrafıma sarıyor ve vücutlarımız daha yavaş, sallanan itişleriyle birbirine kilitleniyor. Kalçalarının küçük kayması bana inanılmaz bir zevk veriyor ve sonsuz bir orgazm mutluluğu gelgitinde var oluyorum.

"Seni yakaladım," diyor. "Sen benim düğümümü almak için yaratılmışsın, benim güzel çiçeğim."

Yoğunluk beni . Alder'in parmaklarının birleştiğimiz yere dokunduğunu, içime gömülü aletin şişmiş tabanının etrafında gerilmiş amımın kenarını izlediğini uzaktan fark ediyorum.

"Kendine bir bak, petal." Matthias avucunu yumuşak karnımda gezdiriyor. "Çok güzel ve dolgun. Kahretsin, seni kendim düğümlemek mi daha seksi yoksa kardeşiminkini almanı izlemek mi karar veremiyorum."

Valerian çenemi kavırıyor, başparmağı dudaklarımın şeklini . Ona bir öpücük konduruyorum ve gözlerinde parlayan hürmet karşısında kalbim duracak gibi oluyor. Adım ağzından boğuk bir fısıltıyla dökülüyor. "Lily." Alder'in kolları etrafımda sıkışıyor ve başka bir düşük inilti ile, bitirirken horozu derinlerde zonklıyor. İçimi dolduran boşalmanın nabızı kenetlenmeme neden oluyor ve bir kez daha yıpranmış, aşırı uyarılmış bir inilti.

Alder ve Matthias beni temizleyip yatakta aralarına sokup sıcaklıklarıyla sarmalayana kadar dünyaya tam olarak dönmüş sayılmam. Bakışları ruhuma dokunan bir bağlılıkla dolu. Göğsümdeki uğultu, artık sürekli olarak farklı yönlere çekilmeyen sessiz, memnun bir uğultu.

Yatağın yanındaki sandalye gıcırıyor, ses göğsüme saplanıyor.

Başımı kaldırıyorum ve boğazıma bir sıkıntı sesi takılıyor. Valerian elimi tutuyor ve sandalyesini yatağa yaklaştırarak tekrar .

"Gitmiyorum, küçük çiçek," diyor. "Hiçbirimiz seni asla terk etmeyeceğiz."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Tamam."

Alder ve Matthias beni dinlenmem için geri çekiyorlar. Bir kez daha, üçünün de bilmek beni rahatlatıyor.

Ölümlüler diyarındaki geçmişim acı verici ve yeraltı dünyasındaki hayatımı hatırlayamıyorum. O anılar sonsuza dek kaybolabilir. Şu anda kim olduğuma odaklanıyorum çünkü onca şeyden sonra, kalbimi parça parça çalan üç iblisimle birlikte kalabildiğim sürece gerçek bir geleceğim varmış gibi geliyor.

Her birine tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacım vardı. Onlarla birlikte, acı veren yaralarımı anlayan ve beni incinmekten koruyan, beni gülümseten ve kendim olmamı hatırlatan ve bana meydan okuyan ve mücadele ruhumu hayata döndüren birine sahibim.

Uzun süre boyunca sevme yeteneğimi bastırdım çünkü dünya beni istemiyordu. Kendimi başkalarına açmamayı ve vermemeyi öğrendim çünkü sonunda sadece reddedildim ve incindim. Arkadaşlarım için açılmak

bir sel kapısını açmak gibi. Yaralı , artık terk edilmekten korkmadan, yapabileceğini düşündüğünden daha büyük bir şekilde genişliyor.

Yolun bir , düşmanlarım sevgililerim oldu. Kader arkadaşlarım. Onlara oldum. Kalbim geri dönülmez bir şekilde onların. Her kırık, hasarlı parçam üçüne de ait çünkü onlarla birlikte her zaman özlemini çektiğim şeyi, gerçek evimi buldum.

ŞAFTÖR on üç

LILY

I Sabah, Matthias ve Alder'in arasında, yatakta gözlerimi açmadan gülümsüyorum.

Sıkı bir uyum ama yine de hiçbir şeyi değiştirmedim. onlarla çevrili olduğu sürece mutluyum.

Bağ göğsümde dans ediyor. Parmaklarımı kalbimin üzerinde gezdiriyorum, daha iyi anladığım için çok rahatladım. Şimdi bunun asla üç iblisime karşı hissettiklerim arasında seçim yapmamı sağlamakla ilgili olmadığını, beni her paylaştığım kader bağına yönlendirmeye çalıştığını anlıyorum.

Gerinerek, Adler'in düğümünden bacaklarımın arasındaki hoş ağrının tadını çıkarıyorum. Sert yüz hatları uykuda yumuşamış, ona bakıyorum, kalbim onun olmanın doğruluğuyla dolup taşıyor. Sırtımdan gelen yumuşak bir horultu beni Matthias'ın çenesinin altına sokulmak için dönmeye zorluyor, dumanlı akçaağaç kokusuna sevgiyle gülümsüyorum. Bana uyum sağlamak için yer değiştiriyorlar, uykuda bile doğal olarak sarmak için yaklaşıyorlar.

Burada uzanmak ve mutlak mutluluğun doruklarında hissetmek çok basit. "Uyanmışsın."

Alder'in geniş omuzlarının arkasını görebilmek için başımı çevirip kaldırıyorum ve Valerian'ı dün geceki yerinde görünce göz kırpyorum. O gitmedi. "Ne zamandır ? Bütün gece mi?"

"Çoğu için." Yüzümün kızarmasına sıırttı. "Rainer'ın nöbetini şafakta devraldım. Hiçbir iblis bizi buraya kadar takip etmedi. Görünüşe göre şimdilik güvendeyiz, bu yüzden hoşgörölü olabilirim."

Dudağımı ısııyorum, kastettiği hoşgörölünün beni uyurken izlemek olup olmadığını merak ediyorum. Umut damlıyor

Ben.

Dün gece ne kadar muhteşem olsa da, nerede durduğumuzu bilmiyorum. Ben yakınımıdayken bağ mutlu Vale ve ben de onunla birlikte olmak istediğimi biliyoruz. Bütün gece kaldı ama ona diğer iki iblis arkadaşıyla olduğu kadar özgürce dokunmama izin var mı emin değilim.

Sormak için cesaretimi toplayamadan ayağa kalktı. "Gel . Seninle konuşmam gerek."

Midem sıkışıyor. Bu odanın güvenli baloncuğundan ayrılmak ürkütücü. "Peki ya..."

"Yakında uyanacaklar ve bize katılacaklar. Şimdilik seni kendime alayım." Kapıda duraklar. "Kim olduğunu biliyorum. Senin iblisin."

Kalbim duruyor, sonra sertçe çarpıyor. İsteksizce Matthias ve Alder'ı yatakta bırakıp, üzerime giymek için atılmış gömleklerinden birini alıyorum. Hızla banyoya giriyorum ve boynumun kaplı olduğunu görünce duruyorum. Onları yoklarken dudaklarım seğiriyor.

Aşağıda Valerian bana dumanı tüten bir fincan kahve ikram ediyor ve beni balkona çıkarıyor. Sabah güneşi ağaçların arasından süzülüyor. Korkuluklara yan yana yaslanıyoruz, bileği koluma değiyor.

"Bir süredir senin kim olabileceğinden şüpheleniyordum," diye başlıyor. "Bir parçam her zaman biliyor olabilirdi, ama seni görmemi sağlayan şeyin geçmişteki hatalarım olduğunu düşündüm. Kendi kendime bunun

imkansız. Seni kaybettiğimi."

"Beni tanıyor muydun?" Gözlerim profilinin keskin hatlarında geziniyor, bana diliyorum. "Bu senin şövalye olduğun zamanlardan."

Bu bir tahmin. Sertçe başını sallıyor, nefesini üflüyor.

"Bunun hüsnükuruntu olduğuna kendimi inandırdığımdan beri diğer işaretleri görmezden geldim. Senin cehennem ateşini fark . Ve sadece en güçlü iblis soylarının fazla kader eşine sahip olduğu bilinir." Eş dediğinde içime bir yayılıyor. "Seni bağlayan mühürdeki çatlaklardan sızan soluk kokunun bir ipucunu ilk yakaladığım andan itibaren anlamalıydım. Sen her zaman kızarmış tarçın kokardın."

Kaşlarım çatıldı. "Lane'in kulübesinde, o zaman biliyor muydun?"

"İlk kez inanmama izin verdiğim zamandı. Bunu doğrulayacak anıların olmasa bile seni tanıyorum. Seni bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm yerde hissediyorum." Boğazı ve göğsünün ortasını ovuşturuyor. "Aramızda neredeyse oluşacak olan yasak bağ yalan söylemiyor. Daha önce tam olarak oluşmamıştı ama şimdi..."

"Yasak mı?" Yutkunuyorum ve elini bileğimden göğsüme doğru çekiyorum. Parmakları gömleğimin avuçlayarak beni daha da yaklaştırıyor. Kahvem fincanımın kenarından taşıyor. "Kim olursam olayım, hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Her zaman çok inatçısın. Ateşli ruhunun kaybolmadığına sevindim."

Bunu uzatmamasını talep etmeden önce, zihnime bir görüntü sokuyor - benim olmayan bir anıyı . Bu... ben, ama değilim. Rüyamdaki benliğim gibi, ama biraz farklı. Anılarımda sivri kulaklarım, uzun kıvılcık saçlarımın arasından görünen küçük siyah boynuzlarım, azı dişlerim ve canlı bir şekilde parlayan kehribar gözlerim var. Bir iblis şövalyenin suratına, göğsüne sivri, parlak kıvılcık bir pençe saplarken sahneyi aşinalık kaplıyor.

"Bana patronluk taslayıp beni zapt edebileceğini mi sanıyorsun? Zor iş. Eğer bir yere gitmek istersem, beni durduramazsın." Sırıttıyorum. "Ve eğer yapabileceğini düşünüyorsan, elbette bana meydan oku. Kralın şövalyeleriyle dövüşmekten hiç çekinmem. Elime geçen her fırsatta kışınızı tekmelemekten zevk alırım."

Valerian güler. "Şövalye muhafızına yine eziyet mi ediyorsun Lilith?"

Onun orada olduğunu fark ettiğimde sırıttım eğlenceli bir sırıtışa dönüşüyor. "Her zaman. Bu sadece benim en sevdiğim eğlence. Herkes zamanımı yeraltı dünyasında maceraya atılarak geçirmeyi tercih ettiğimi bildiği halde bana kalenin sınırları içinde kalmamı emredebileceklerini sanıyorlar."

Valerian avludan çıkmamı engellemeye çalışan muhafıza "Gidebilirsin," diyor. O gittikten sonra, benimkiyle eşleşen bir sırıtma sunuyor. "Eğer maceralarından birine atılırsan, seni korumakla görevli bir şövalye olarak seni takip etmek benim görevim."

Gözlerim muziplikle parlıyor. "O zaman yakalayabilirsen yakala beni Vale. Sana karşı kolay olmayacağım." "Her zaman." Yaklaşmadan önce yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için etrafına bakıyor. "Seninle

Bana meydan okuyorsun."

göz kırpıyorum. Her zaman. Ses tonundaki sıcaklık zihnimde yankılanıyor. Başını eğiyor.

"Lilith."

Dudaklarım ayrılıyor. "Biliyormuşum gibi hissettiriyor."

"Öyle olmalı. Bu senin adın." Yaklaşıyor, mırıldandığı aksanıyla tekrarlıyor. "Lilith."

Bunu söyleme şekli dizlerimin bağını çözüyor. Parmaklıklara tutunuyorum. Tepkim karşısında bakışları bir parça kararıyor.

"Üç yüz yıl önce ortadan kayboluşun gizemle örtülüydü. Daha yeni gitmiştin." Dişlerini sıkıyor. "Benim gözetimimde. diyarı keşfettiğini sanıyordum ama seni bulamadım. Kimse bulamadı. Ölümlüler diyarına bakmayı hiç düşünmedik. Kral çok öfkeliydi. Sen

Cehennem'in kraliçesi olmak ve Lucifer'in yanında onun gelini olarak hüküm sürmek anlamına geliyordu."

İçimdeki her şey Şeytan'la evli olma düşüncesine isyan ediyor, bağ rahatsız edici bir şekilde sarsılıyor. *Asla kraliçe olamayacak.* Keskin bir nefes alıyorum. İblislerin kastettiği buydu. Bu yüzden beni öldürmek istiyorlar.

"Bu senin yeraltı dünyasına ihanet etmenle ilgili değildi," diyorum yavaşça, dişlilerim dönerken. "Kraliçe olmamı istemediler. Beni kim kaçırdıysa hâlâ hayatta olduğum için çok kızgın."

"Sanırım öyle, evet. Lucifer'in evlendiği kraliçeyi tahttan indirmek için beni bir isyanın lideri olarak yaftalayarak olayı örtbas ediyorlar. Eğer sarayındaki insanların kendisine karşı komplo kurduğunu öğrenirse, bu olaya karışan herkes için gerçek bir ölüm anlamına gelir." Gözleri yüzümde geziniyor ve sesi çakıllı bir hal alıyor. "Seni çok geçmeden tanıyacağımdan şüphelenmekte haklıydılar."

İçimde bir rahatlama hissettim. Şeytan evlenmek istediği kayıp bir kraliçeyi aramak için üç yüzyıl harcamadı. Gerçek kimliğimin Lilith olması önemli değil, kraliçe olmak ya da Alder, Matthias ve Valerian dışında kimseyle evlenmek istemiyorum. Kahvemi parmaklıklara bırakıp kollarımı beline doluyorum ve dumanlı kokusundaki baharatlı keskinliği içime .

Parmakları kısık bir hırıltıyla saçlarıma gömülüyor. "Seni benden çaldılar."

Beni korumaya ne kadar adanmış olduğuna, nereye gidersem gideyim beni izlediğine, birbirimizin etrafında dans ettiğimize ama kıvılcımı asla harekete dair daha fazla görüntü zihnimde yanıp sönüyor. Beni bir tür turnuvada güçlerimi ölümcül bir beceriyle kullanırken gösteriyor. Yeraltında yaşayan korkunç bir yaratığa binmek için kaleden gizlice kaçmamı ve onun beni takip etmesini, ama beni hemen huzursuz eden bir kaleye geri zorlamamasını. Gözlerimizin odanın diğer ucunda bulunduğu çalınmış *keşke* anları.

Zihnime gönderdiği her anı, bana karşı olan duygularının gücüyle , yasadışı ama kaçınılmaz. Geçmişimize dair görmeme izin verdiği küçük anlık görüntülerden bunu anlayabiliyorum. derinliği sanki yıllara yayılmış, kalbinde taşınmış gibi.

Sert, kırık bir sesle başımı saçlarımdan geriye çekiyor ve ağzı benimkine çarpıyor. Kendine sakladığı her şey. Öpücük tutkulu bir fırtına, her şeyi tüketen ve vahşi. Ağzımı, kalbimi, ruhumu talep ediyor, bana onun olduğumu ve her zaman onun olacağımı söylüyor. Ağzımdan bir çığlık kaçıyor ve o bunu içine çekiyor, ağzımı yutarken beni kavrayışı sıklaşıyor.

Vale, kalbimi parçalayan keskin bir nefesle alnını benimkine bastırarak uzaklaşıyor. "Seni daha önce bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Seni tekrar kaybetme düşüncesi beni varlığımın derinliklerine kadar korkutuyor."

Geri çekiliyor ve bundan sonra düşüncüduvarlarının arkasına çekileceği düşüncesiyle içimden panik dolu bir ses çıkıyor. Parmak uçlarıma basarak onu öpüyorum, gitmesine izin vermek istemiyorum. Tekrar, tekrar ve kalbim patlamaya hazır hissedene kadar öpüşürken beni kendine çekiyor.

"Seni buldum," diyor ağzıma karşı. "Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki sanırım bir daha hiç ayrılmamak içine girmeye çalışıyorum.

Hızla atan kalbim yavaşladığında daha net düşünebiliyorum. Diğerleri dışarı çıkıyor, Alder boş jakuzinin kenarına oturuyor ve Matthias zıplayarak korkuluklara oturuyor. Vale beni paylaşmak istemiyormuş gibi sıkıyor ama kollarından kurtulmama izin veriyor. Utangaç bir şekilde Matthias'ın dizlerinin arasına onun ukala sırtışını öpüyorum ve öpüşürken gülümsüyorum. Sonra Alder'in yanına gidip ona yumuşak bir öpücük veriyorum ve saçlarıma okşarken mırıldanıyorum.

Burnumu kendi burnuyla sıyrıyor. "Işıl ışıl."

Yanaklarım karıncalanıyor ve bir gülümseme daha kopuyor. Vale'ye dönüp ona yaslanıyorum. Dövmeli kolları daha önce bana karşı gösterdiği tereddütü göstermeden etrafımda dolaşıyor. Sonunda dünyanın ekseni üçüyle de hizaya geliyor.

"Bugün konuşacak önemli bir şeyiniz olduğunu söylemiştiniz," diyor Alder. "Harekete geçmeye hazır mıyız?" "Artık iyileştigiime göre yakında. Lily'nin kim olduğunu biliyorum." İkisi de beklentiyle öne eğildi. İz sürüyorum

Mürekkepli parmakları belimde kenetlenmiş, soyut kıvrımlar dokunduğum yerlerde değişiyor ve kıvrılıyor. "Lilith."

"Lilith mi? Lilith mi?" Alder'ın kaşları havaya kalkıyor. "Kahretsin," diye nefes alır Matthias.

"Gerçekten de boktan," diye mırıldanıyor Valerian. "Bu durum son birkaç yüzyıldaki tüm emir komuta zincirini sorgulanır hale getiriyor. Konsey hem hiziplerin denetleyicisi hem de Lucifer'in kraliyet konseyi olarak hizmet veriyor. Bunun arkasında hangi üyelerin olduğunu bilmiyoruz, sadece güçten en çok kimin faydalandığını tahmin ediyoruz."

İblisimin kayıp olduğu süre beni şaşkına çeviriyor. "Eğer o kadar uzun zaman önceyse, şimdi nasıl buradayım? Bir bebek olarak bulundum."

Alder kollarını kavuşturuyor, kasları şişiyor. "Senin soyun iblis fae' arasında kraliyet soyundan geliyor. Tüm ilkel fae tanrılarından türemiştir ve orijinal Lilith'in aşık olduğu için iblis olmak üzere reenkarne olan tanrıçalardan biri olduğu söylenir. Sizin soyunuzdan doğan her dişi iblis orijinal tanrıçanın yeteneklerini miras alır. Sen hiç bozulmamış bir soyun kızıydın, yeraltı dünyasının sahip olduğu en güçlü soylardan birisin. Bu yüzden taht senin kaderinde var."

Tanrım. Bakışlarım yaralı ellerime düşüyor. Yaşadığım onca şeyden sonra, gerçekten yerde beni bekleyen şey bu muydu? Saygılarımla, siktir et.

"Bu çok ağır bir laf," diye mırıldanıyorum. "Yine de soruma cevap vermiyor."

"Reenkarnasyonla ilgili yasaları açıkladığım zamanı hatırlıyor musun?" Başımı sallayınca devam etti. "Soyun doğrudan tanrılarımızdan geldiğine göre, seni reenkarne olmaya zorlamak için muazzam miktarda karanlık güç gerekir. Muhtemelen seni bağlamak için zorlamadan önce, sakladıkları her yerde yüzyıllarca ölümün kıyısında tutmuşlardır."

"Siktir," diye ısırtıyor Matthias şiddetle.

Alder'in ifadesi sertleşiyor. "Seni dönüşen bir formda tuzağa düşürecek kadar zayıflatarak, muhtemelen izleyen kimse olmadığı için planlarının tamamlandığını düşündüler. Seni kaçırdılar. Sana işkence ettiler. Sonra da ölümlüler âleminde insanların ihmalkâr elleriyle ya da insan formunun dayanamayacağı kadar büyük olan kendi uçucu, eğitilmemiş güçleriyle ölüme terk ettiler."

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

LILY

(Gerçeği öğrenmek beni ikiye böldü. İçime hapsolmuş iblisin kimliğini öğrenmenin her şeyi daha açık hale getireceğini düşünmüştüm. Bu beni sadece çelişkide bırakıyor.

Unuttuğum yeraltı dünyasına mı aitim, almak istemediğim bir tahtta mı oturuyorum?

Ben Lilith miyim? Yoksa onu içimde hapseden mührü kırmanın yolunu bulduğumuzda beni yok mu edecek? Onun gücüne sahibim, ama zihnimin küçük bir köşesi hala Lily Sloane olarak kim olduğumun, iblis şövalyesi onu kurtarana kadar ölümlü alemde hayatta kalma ihtiyacından doğan bir kabuktan olmasından korkuyor. Onu içimde hapseden sihirli mührün ardında saklı kalırken tacizin yükünü biri.

Boğazım düğümleniyor. O zaman neden üçüyle bir eş bağlantım var? Bu onun da mı? Sonunda benim savaşı ve hilekâr iblislerimin kaderinde onu sevmek olduğunu mu bulacaktı?

Hayır. Bağ, reddetmek için göğsümde nabız gibi atıyor. Siktir et. Bu iblisler benim evim. Benim kaderim. Kimse onları benden alamaz. Çürümüş hayatımın bana bahsettiği tek iyi şey onlar.

Bana şimdiden çok şey verdiler. Onlarla birlikte daha önce hiç kadar çok şey yaşadım. Onlara aitim, dışlanmak ve bir kenara atılmak yerine yer kaplamama izin veriliyor.

Aynı olduğumuz umuduna , kalbimi dolduran üç adamdan ayrılmayacağıma inanmaya ihtiyaç duyuyorum.

"Eğer bu , seni bulabilir miydim?" Boğazım daralıyor. "Vale beni tanıyordu ama... Evlenecek olsaydım nasıl bulabilirdim?"

"Reenkarnasyonun sihrini yeniden yazmış olması mümkün. Sen benim tanıdığım Lilith' yeniden doğuşusun ve biz asla..." Valerian'ın kolları esniyor, dövmeleri düşünceleriyle birlikte huzursuzca yer değiştiriyor. "Cadı haklıydı. Yüzlerce yıl işkence gördükten ve muhtemelen son ölüm cezan olması gereken bir dönüşen olarak hayatta kaldıktan sonra geçmiş yaşamına dair anılarının çoğuna sahip olmayabilirsin."

"Yeraltı dünyasını rüyalarımda gördüm." Dudaklarımı birleştiriyorum, benimle değil de sadece *onunla* ilgilenmesinden korktuğum halde neden onu rahatlatmaya çalıştığımdan emin değilim. "Belki de hepsi gitmemiştir. Ve... onun anısı senin içinde yaşıyor."

"Aramızdaki şey bir olasılıktı. Bu bağ-" Avuç içi kalbimin üzerinde geziniyor ve aramızdaki bağ onun dokunuşuna sürtünerek kabarıyor. Kendi kalp atışları sırtıma çarpıyor. "-kader. Senin bize ihtiyacın vardı, bizim de bizi bir araya getirmen için sana ihtiyacımız vardı. Yeraltı dünyasındaki hiç kimse Lilith'in bu enkarnasyonu olarak kaderin senin için seçtiği eşler olduğumuzu inkâr edemez."

Alder ve Matthias yanıma gelip ellerini Valerian'ınkilerin üzerine koyuyor, üçü de ait oldukları yerde beni çevreliyor. Bağ göğsümde dans ediyor, sıcaklığın ısıltısı tenime yayılıyor.

Büyülenmiş şekilde yarı saydam, parlayan elimi ileri geri çeviriyorum.

"Sen bizimsin, Lily." Matthias elimi tutuyor ve yaralı parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor.

"Kader bizi bir araya getirdi. Önemli olan tek şey bu." Alder saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni sevmek bize tanrılar tarafından bahşedilmiş bir armağan."

"Bizim." Vale'nin sarılışı sert daha da sıkılaşıyor. "Senin," diye mırıldanıyorum. "Hepsi senin."

Etrafımda üç hoş gümbürtü duyuluyor. İçimden mutlu, hafif bir kahkaha kaçıyor.

Hayatlarımız bizi nereye götürürse götürsün onlarla birlikte olmak istediğim şeyle aramızda duran her şeyi düşünene kadar birkaç dakika böyle kaldık. Hepimizin ölmesini isteyen yeraltı dünyasındaki yozlaşmayı durdurana kadar buna sahip olamayız.

"Peki ne yapacağız? Tüm görmezden gelmeyi kadar istesem de, kulübedeki mükemmel baloncuğumuzda sonsuza kadar burada kalamayız."

Matthias skandal yaratan bir solukla şaka yapıyor. "Bodrumdaki Mothman tapınağı onu geride bırakmaktan duymasın."

Ona düz bir bakış attım. "Hayır. O kostümü bizimle getirmiyorsun."

Sırıttıyor. "Kesinlikle , tatlım. Bunu giyerken Alder'in seni yere sağlayacağım ve sikimi bu muhteşem dudaklarla besleyeceğim."

Alder'in Matthias'ın bana günahkâr bir zevkle işkence etmesi için beni tuttuğu düşüncesi zihnimde bir arzu zonklaması yarattığında sert ifademi korumak zor oluyor. Lanet olsun ona.

Yüz ifadem karşısında gülüyor ve beni öpmek için eğiliyor. "Çok edepsiz bir kızsın. Seni böyle kızartmaya bayılıyorum."

"O haklı." Alder'in hırçın sesi daha kalın, yeşil gözleri Matthias'ın alaylarıyla ilgiyle kararmış. "Hareket ve ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Başımı kaldırıyorum, ağzım hazır. "Kaçmaya devam etmek istemiyorum. Bundan bıktım."

"Bunu sana kimin yaptığını bulacağız, küçük çiçek," diye söz veriyor Vale. "Ve sonra onlara bunu ödeteceğiz."

Diğerleri de onun intikamcı duygularını yankılıyor. bir hayranlık ürpertisi geçiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Rainer fazla uzaklaşmadan onu geri çağıracağım ve onunla buluşacağım," diye devam ediyor. "Yeraltı dünyasına gizlice girmek için kullanabileceğimiz en iyi kapının stratejisini . Bizimkini kullanmamızı engellediler ve bizi yakalamak için oraya birini yerleştirmişlerse geçitten geçme riskini almak istemeyiz ama adımlarımızı bizi zaten izledikleri bir bölgeye doğru geri çekersek Cehennem'e ulaşmak için yeterli sağlayacaktır."

"Peki ya ben?" İçimi bir endişe kaplıyor. "Beni yeraltı dünyasından uzak tutmak için bu kadar zaman harcadılar. Geçitten geçebilirdik ve bu beni yok edebilirdi."

Valerian beni göğsüne bastırıyor ve diğerleri mutsuz bir şekilde reddetme sesleri çıkarıyor. "Sen güçlü bir iblissin," diyor Valerian kararlılıkla. "Seni kaçırانlar seni olsa da, sen mührü gücünün içeri sızmasına izin verdin. Geçidin büyüü senin yerinin yeraltı dünyası olduğunu anlayacak ve sana güvenli bir geçiş sağlayacak."

"İnsanlar daha önce de kapılardan geçtiler," diye hatırlatıyor Alder. "Muhafızlar olarak onlarla başa çıkmamız gerekiyor ama onlar ölümlüler âleminden geçtiler. Ayrıca ekstra koruma olarak etrafınızda biz varken geçeceksiniz."

Beni yalnız bırakmayacaklarına dair güvence vermesi yardımcı oluyor.

"Yeraltı dünyasına girdiğimizde, seni ait olduğun yere geri götürerek mührü kırabileceğimizi düşünüyorum," diyor Valerian. "Alemin enerjisi sizi bu açlık durumunda tutmak tam gücünüze kavuşturacak. Mührü kendi başına kıracak güce sahip olacaksın ve

kendinizi özgürleştirmek için çatlaklar."

"Bilmiyorum. Bunu yapabileceğime gerçekten inanıyor musun?" Ellerimi kaldırarak üçünün yüzüne bakmak için kollarını itiyorum. "Çocuklar, bunu kontrol etmeyi son birkaç haftada zar zor öğrendim."

Alder öne çıkıp yüzümü okşuyor. "Bunu yapabilirsin. Kendi gücüne güven. Ve eğer bunu yapamazsan, o zaman bize güven. , seni yakalamak için buradayız. Sen bile biz sana inanıyoruz, dostum."

Ona bakarken boğazım tıkanıyor ve gözlerim parlıyor, sonra dikkatimi Matthias ve Vale'ye veriyorum. Onların ciddi bakışları beni daha da boğuyor. Bunu yapabileceğime inanıyorlar. Onlar için ben yeterliyim.

Onların desteği benim kendime olan sarsılmış inancıma güç katıyor.

Beni kaçıranlar beni öldürmek istediler ve neredeyse başarıyorlardı. Bilmedikleri şey, her yere serildiğimde, istismar edildiğimde, reddedildiğimde, bir kenara atıldığımda ve unutulduğumda, tekrar ayağa kalktım ve devam ettim. Hayatta kaldım ve beni ölü görmek isteyenlere inat var olma, yaşama hakkım için savaşıma devam edeceğim.

Gözlerimi kırıştırarak kararlılıkla başımı sallıyorum. Alder alnımdan öpüyor.

"Gidip Rainer'ı bulacağım. Döndüğümde ayrılır ve kıyıya doğru yolculuğumuza başlarız," diyor Valerian.

Alder beni öptüğünde Matthias bana çarpık bir gülümseme veriyor. Ben daha hazır olmadan Valerian'ın ağzı beni benden alıyor. Gerçek adımları dudaklarıma bir dua gibi mırıldanıyor.

"biraz antrenman sıkıştıracağım," diyorum.

"Birazdan size katılmak için dışarı çıkacağım," diyor Alder. " abartma." "Emredersiniz efendim," diyerek sahte bir selam veriyorum.

Yakıcı bakışları üzerimde geziniyor ve ben sırtıyorum.

Matthias yanımdan geçerken kısa dalgalı saçlarımdan bir tutamı çekiştiriyor ve bana göz kırptıyor. "Ben ne bulabileceğime bakacağım. Daha fazla stok , sadece benzin için durmamız gerekecek."

"O ürkütücü tapınaktan bir şey almayı aklından bile geçirme Matthias," diye uyarıyorum.

Omzunun üzerinden attığı sinsî sırıtış bana bunu kesinlikle yapacağını söylüyor. Yumuşak, sevecen bir kakhaha beni terk ediyor.

Bir çift tayt giydikten ve banyoda saçımı yarım toplamak için unutulmuş bir saç bağı bulduktan sonra, derme eğitim parkuruma doğru yola çıkıyorum. Gitmek zorunda kaldığımızda bir yanım bu kulübeyi özleyecek. Burası bizim güvenli sığınağımızdı ve burayı her zaman arkadaşlarımdan benimle daha derin bir bağ kurduğu yer olarak hatırlayacağım. İstedikimi ve onlara izin verdiğim yer.

Antrenman istediğimden daha sert başlıyor, çünkü endişe tekrar ortaya çıkıyor. Yakalanmadan yeraltı dünyasına ulaşırsak bile, mührü kırabilirsem bu benim için ne anlama ?

Hayalimde canlandırdığım ateş kırbağı acınası bir şekilde püskürürken kaşlarımı çatıyorum, Valerian'ın kullandığı kırbaç kadar belalı değil. Ateş patlamalarına koşmaya başlıyorum, titrek alev toplanımı havada yumruklayarak hareket halindeki hedefleri vurduklarını hayal ediyorum.

Çalışmaya devam ederken düşüncelerim beni rahatsız ediyor. Ölüsem, bu mı, yoksa tekrar reenkarne mi olacağım? Ya da daha kötüsü, mühür kırıldığında Lilith olarak gerçek formuma dönecek ve Lily olarak kendimle ilgili her şeyi unutacak mıyım? Korkularına hayat vermek istemiyorum, ama aklıma geldikleri anda uçuşa geçiyorlar ve içimi kasıp kavuruyorlar.

Doğal olmayan bir patlama sesi ve ardından gelen acı dolu bir kükreme ormanı yarıyor ve kalbimin durmasına neden oluyor. Yemin ederim o Alder'dı. Kulübenin olduğu yönden gelmiyordu. Eğitimi unutarak, kaynağı için etrafa çılgınca bir bakış fırlattım. Matthias'ın sesine benzeyen bir başka bağırış kalbimi delip geçiyor.

"Lily!" Bu öfkeli, acı dolu feryat Vale'den geliyor. Başları belada.

Nabzım hızla atarken çarpışan güçlerin seslerini takip ederek havalanıyorum. Daha dik olan eğim, engebeli kökler ve arkadaşlarıma ulaşma ihtiyacımla çarptığım çalılıklar yüzünden neredeyse bana çelme takıyordu. Topuğum çamurlu yapraklara takılıyor ve dengemi kaybediyorum. Yere inip tepeden aşağı birkaç metre kayarken rüzgâr beni savuruyor, dallar ve taşlar bacaklarıma batıyor, saç başıma takılıyor ve serbest kalıyor. Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıyorum ve devam ediyorum.

Üç hırıltılı uluma yankılanıyor, tanıdık sesler parçalıyor. Bocalıyorum, bağlarım ağrıyor.

Hayır, , hayır. Düşmanlarımız bizi nasıl buldu? Bu sabah Valerian bölgede hiç iblis izi olmadığını söyledi. Varlıklarını büyü ile maskeleymiş ve biz güvende olduğumuzu düşünürken dikkatlice bir saldırı planlamış olabilirler mi?

Önemli değil. Onlara ulaşıp yardım etmeliyim.

Onlar benim her şeyim. Kalbimin ve ruhumun birbirine uyan parçaları bizi bir bütün yapmak için bir araya geliyor. Onlar uyum sağladığım yer ve bunu kaybetmekten ve kader arkadaşlarım olmadan tekrar yalnız kalmaktan korkuyorum.

Düzgün düşünemiyorum. Dehşet midemin derinliklerine kurşuni bir ağırlık gibi yerleşirken nefes alamıyorum.

Tepenin dibine bir arka yola çıktım. Caddenin karşısında pencereleri karartılmış ve binaların yarısı grafitilerle kaplı terk edilmiş bir alışveriş merkezi var. Sonundaki bir atari salonundan gelen bir ses beni harekete geçirdi.

Kesik kesik nefeslerim boğazımı tırmalıyor ve şiddetli bir ateş yumruğumu sarıyor. Kilitli tutamak parmaklarımı kaplayan yakıcı sıcaklığın altında eriyor ve omuzlarımla içeri giriyorum.

"Hayır!" İleri atılırken çığlık atıyorum.

Beyaz takım elbiseli, koyu kahverengi saçları korkutucu derecede iri bir iblis sıkılmış bir ifadeyle her şeyi denetlerken, diğer birkaç ince, canavar görünümülü iblis odanın etrafında düzensiz bir şekilde zıplıyor, yüz hatları derilerini geren ürpertici dişli sırtışlarla bükülüyor. Dar deri giysili ve pelerinli bir kadın beni tutmak için yana kayıyor.

En kötü korkularım önünde canlanıyor.

Valerian, Alder ve Matthias kendilerini zincirlerle bağlayan gülen iblislerle savaşıyor. Valerian dişlerini gösterirken, Alder'ın pençeleri bağlarına karşı kıvılcım çıkarıyor. Matthias'ın gözleri bağlara karşı sarsılırken öfkeyle parlıyor.

Kırılmazlar. Alevlerini kullanmadıkları için güçlerini tüketmek için büyüyle aşılınmaları gerekir.

İçgüdüsel olarak gücüm devreye giriyor, dostlarımla incindiğini görmekten duyduğum öfkeyle besleniyorum. Ancak düşmanlarıma saldırmak için hamle yaptığımda alevler püskürüyor ve göğsümden dayanılmaz bir acı geçerken nefesimi kesiyor.

Hayır. Şimdi olmaz. Onları kurtarmam gerektiğinde beni yüzüstü bırakma. Tekrar deneyeceğim. Tekrar. *Tekrar.*

Hiçbir şey. Arkadaşlarım gözlerimin önünde işkence görürken güçlerim bana itaat etmeyecek.

İblislerden biri Matthias'ı göğsünden, tam kalbinin ortasından bıçaklıyor. buz yayılıyor, bıçak darbesi kendi göğsümden yankılanıyor, sanki o pençeler dostumu bıçaklayarak kalbimi oymuş gibi.

Gözlerimiz buluştuğunda içimden bir feryat kopuyor. Gözleri kararmadan önce adımı söylüyor. Başı öne eğildiğinde donup kalıyorum.

"Matthias!" Diğerleri benim çığlığımınla daha çok mücadele ediyor ve onu ayağa kalkmaya çağırıyorlar.

İblisler kendilerini Alder ve Vale'nin arkasına yerleştirirken izlediğinden emin oluyorlar.

Mücadele ederler ama gülen iblisler dişleriyle boğazlarını parçalamadan önce kaçamazlar.

Ağır hıçkırıklarla parçalanırken ham güç içimde hızla akıyor. Beni içten dışa haşlıyor, istediğim gibi serbest bırakamıyor. Dostlarımı incitmeye cüret ettiğim için intikamcı, öfkeli bir cehennem ateş i selinde ona ihtiyacım olduğu gibi. Gücüm düşmanlarım yerine beni yerle bir ediyor.

Kollarım acıyla kavrulana ve nefes almakta zorlanana kadar denemeye devam ediyorum, derim kağı t gibi çatlıyor ve yanıyor, korlar etimi kemiriyor. Alevlerin acı veren kavuruculuğ unu görmezden gelerek kendimi daha da zorluyorum çünkü onları kaybedemem.

Başarısız girişimlerim, yanımdaki iblisin kan kırmızısı dudaklarını ürpertici, memnun bir sırıtış la neden oluyor. "Yıllar önce ölmeliydin," diye tıslıyor. "Değ erinden daha fazla belasın. Titiz planlarımızı mahvetmene izin vermeyeceğ iz."

Yanımda duran iki uzun, ince iblis uğursuz, ç ığlık ç ığlığ a, tiz histerik kahkahalar atıyor. Etrafta dans ediyorlar, hiçbir şey iş e yaramadığında artan paniğ imin tadını çıkarıyorlar. Bana Matthias'ı hatırlatıyorlar. -Hilekârlar, ama tamamen kötüler.

Onlara doğ ru koşmamı engelleyen görünmez bir bariyeri aş amıyorum. Yerdeki tozlu posterleri ve çürümüş bir karton parçasını tekmeleyerek dönen ürkütücü beyaz parlayan sembollere bakıyorum. Onlara engelleyen büyüye zayıf bir yumruk indirirken, ş irret iblis ve yordakç ıları gülüyor.

Sihirli bir hapishaneye bağı lıyım. Beni yemlediler. Dostlarımı yakaladıktan sonra ölümlerinin acısına katlanmaya zorlamak için buraya çektiler.

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

LILY

Lily. Valerian'ın kafamın içindeki sesi ıstırabımı kesiyor. *Dayan, küçük çiçek. Geliyoruz. Acıdığını biliyorum. Hissettik. Neredeyse geldik.*

Beni hapseden sınırın içinde bir langırt makinesini tutarak sendeliyorum. O yaşıyor. Hepsi yaşıyor ve benim için geliyorlar. Göğsümdeki yarık zonkluyor, beni onlara bağlayan kordon ters yönde .

İblisler beni tuzağa düşürdü ama bu gerçek değil. Aklımı karıştırdılar. Başı deritte olan dostlarımın zalim yanılsamasıyla en kötü korkularımı avladılar.

Son gücümle, ona ulaşmasını umduğum bir düşünceyi itiyorum. *Özür dilerim.*

Onları kurtarmaya geldiğimi sanıyordum ama sadece oyuna gelmişim. Şimdi gerçekten tehlikede olabilirler ve beni kurtarmaları gerekebilir. Gücümü kullanmaya çalışmaktan görüşüm bozuldu.

Benim için dayan, Lily.

"Ne bekliyorsunuz?" Takım elbiseli iblis kollarını açıyor. "Lanet çemberinin içine girdi. Onu hemen öldür Petra."

"Evet, efendim." Petra sarı gözlerinde bir parıltıyla bana yaklaşıyor.

"Hayatta olmaz, sürtük," diye hırıldıyorum. "Burada ölmek için batmadım ya da yüzmedim."

Kaşları çatılıyor, ne demek istediğimi anlamıyor. Önemli değil çünkü karanlık pencereler kırılıyor ve güçlü bir nemli hava dalgası dağınık atari oyunlarını deviriyor. Terli ve su toplamış elim tilt makinesine kayıyor ve kırık camdan giren adamlarımın görüntüsü karşısında rahatlamış bir iç çekiyorum.

Yaşıyor.

Acı ve yorgunluğa rağmen onları için kendimi zorluyorum, bakışlarımı aralarında gezdirirken zayıf kalp atışlarım yankılanıyor. Gözlerimde taze yaşlar birikiyor ve adamlarımı net bir şekilde görme yeteneğimi elimden aldıkları birkaç saniye için onlardan nefret .

"Petra?" Alder havlıyor. "Cessair?"

"Görevden en iyi sen anlarsın, savaşçı," diyor beyaz takım elbiseli uğursuz iblis. "Eğer şimdi geri çekilirsen, sana merhamet gösteririm. Konseydeki kardeşlerim Valerian'ın iblis sarayına ihanet için kellesini istiyor."

"Hayır. Konsey yanılıyor. Arkadaşıma saldırmanın bedelini ödeyeceksin!" Alder'ın feryadı binayı sallıyor.

"O zaman dişi iblisin yanında ölürsün," diyor Cessair.

"Seni lanet olası piç." Valerian'ın gözleri soğuk, ölümcül bir mavi tonunda parlıyor ve Cessair'in üzerine atılıyor.

Alder ve Matthias onu kuşatıyor, saldırıları konuşmadan koordine ediliyor. Valerian, Cessair'in diktiği alev duvarıyla çarpışırken, Matthias gülen iblislerle uğraşıyor ve birini altına sıkıştırıyor.

pençelerini kullanarak onu çenesinin köşesinden göğsüne kadar keser ve siyah kan sızar. İblislerden üçü sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboluyor.

"illüzyonlarını görüyorum ihtiyar," diye Matthias. "Benimkiler kadar iyi değiller."

Alder, Petra'yı bir ateş topuyla benden uzaklaştırdıktan sonra boğazından yakaladı. Kavrayışı hiç acımadan boynuna saplanıyor. Savaşçım ondan daha güçlü ve öyle bir kuvvetle sıkıyor ki, boğazı mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çöküyor. Bununla da yetinmeyip bir kolunu onun vücuduna ve etleri yırtılınca kadar boynunu büküyor.

"Cessair!" diye bağıyor Valerian'ın dövüşüne katılırken.

Matthias dikkat dağıtmak ve diğerlerine Cessair'e karşı avantaj sağlamak için kendi illüzyonlarını yaratırken, üçü de ateşli darbeler savuruyor. Adamlarımdan birkaç dublör savaşa katılmak için cisimleşiyor.

Dayanılmaz bir rahatsızlık içinde olmama rağmen aradaki farkı görebiliyorum. Eğer onunkilerin illüzyon olduğunu açıklamamış olsaydı, Cessair'in zihnime işkence etmek için yarattıklarına kıyasla üçünün bu ikizlerinin gerçek olduğuna inanırdım. Cessair'in versiyonlarında Matthias'ın mükemmel bir şekilde çivilediği doğru ayrıntılar -saçlarının tonları ve uzunluğu , gözleri o kadar parlak değil- yoktu. Bunu gözden kaçırmamın tek nedeni, yakalandıklarına olan inancımın beni çok sarmış olmasıydı.

Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum. Aldığım her nefesle göz kapaklarım daha da ağırlaşıyor. Karanlık, görüş alanımın kenarından , gölgeler ben onlarla mücadele edemeyinceye kadar yaklaşıyor.

Kavga kakofonisi devam ederken küflü zemine yığıldığımda biri adımı haykırıyor.

"YAŞIYOR MU?" ALDER'İN SERT SORUSU, İÇİME BİR ACI İĞNESİNDEN DAHA KESKİN BİR ACI GÖNDERİYOR. bunalıcı ateş.

Etrafımızdaki binayı yaktılar mı? Gözlerim açılmayı reddediyor. Hava çok sıcak ve dilim ağızımda ağırlaşıyor.

Matthias üst bedenimi kaldırıyor. değilim, acıdan tükenmişim ama kokusundaki rahatlığı fark ediyorum. Daha keskin, öfkeyle karışık.

Titreyen elleriyle yanmış kollarıma dokunduğunda küfrediyor ve benden boğuk bir ses çıkarıyor. "Zar zor. Tamamen yanmış ve aşırı ısınmış. Şimdi iyileşmesi gerekiyor."

Beni taşırken kollarında olduğum gerçeğine . Sonra sert bir komutla uğurlanıyorum, Valerian'ın acı duman kokusu etrafımda dolanıyor.

"Seni yakaladım." Aksanlı kelimeleri sıkı ve çatırtılı. Dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Benim çiçeğim, benim çiçeğim, benim çiçeğim."

Her yıpranmış fısıltı bana yalvarıyormuş gibi geliyor. Ne isterse, ona . Her zaman ve sonsuza dek bana sahip.

Her yerim keskin, yakıcı bir zonklamayla ağrıyor. Sanki ciğerlerim içten dışa doğru yanmış tam nefes almak zor.

"Kahretsin, o düzenbaz iblisin laneti onun cehennem ateşini içine hapsetti. Herhangi bir çıkış olmadan iç organlarını yakabilirdi." Valerian beni yere Alder göz kapaklarımı açıyor.

Yumuşak ama soğuk. Yapraklar mı? Ağaçların tepesi . Hâlâ ormandayım o zaman. Atari salonunda diri diri yanmaktan iyidir, ancak açık havada beni sıkıştıran nemden kurtulamıyorum.

"-Güvende misin?" Zayıf sesim çatlıyor. "Özür dilerim."

"Şşş, petal." Matthias, Alder'in yanına sıkışıyor, yüz ifadesi endişeyle dolu. Bana gülümsemeye çalışıyor ama gülümsemesi dağılıyor. "İyi olacaksın. Söz veriyorum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, sesindeki titremeden nefret ediyorum. Orada olması benim suçum. Eğer bir aptal olmasaydım, zihnimi işgal eden yanılsamaya kapılmasaydım, üzölmeyecekti. İçimden bir başka ateşli acı dalgası geçiyor ve bir çığlığı bastırmak için dişlerimi sıkıyorum.

"Zamanımız yok," diye tersliyor Valerian.

Alder ciddiyle başını sallıyor ve Matthias'ı sürükleyerek . Yanımda kalmak için mücadele ediyor.

"Ben de onunla kalmak istiyorum," diye bağılıyor Alder. "Ama o hayatını kurtarıırken biz de onları koruyarak onu güvende tutmalıyız."

Matthias gürşerek uzaklaşıyor ve elimi yüzüne götürüyor. Titreyerek nefesini dışarı veriyor. Gözyaşlarım dökölüyor, kızgın yanaklarıma batıyor.

"Eşimizin ölmesine izin verme, Vale," diye emrediyor Matthias ciddi, kırık bir ses tonuyla. "Asla," diye hırılıyor Valerian.

Alder'in isteksiz Matthias'ı sürükleyerek götürmesinin acısını dindiren tek şey Valerian'ın şiddetli öpücöğü. Diğer her şey yerine ona odaklanarak kendimi onun içinde boğuyorum. Dudaklarının ve dilinin benimkine doğru her süzölüşü bizi birbirimize bağlayan görünmez bağ boyunca bir kıvılcım gönderiyor.

Eğer öleceğim an buysa, en azından dudaklarıma kondurduğı öpücöğün hatırasıyla gideceğim.

Hırılıyor. "Ölmeyeceksin, Lily. Buna izin vermeyeceğim." Çenemi tutuyor ve öpücöğü derinleştiriyor.

"Benim için hayatta kalmaya devam et. Bizim için."

Başımı sallıyorum, ona sarılıyorum. Bunu istiyorum. Her zaman onlarla birlikte olmak istiyorum.

Valerian rekor bir kıyafetlerini çıkarıyor ve beni kucağına çekiyor. Parmakları kırılğan saçlarımda dolaşıyor ve çenesi sıkılıyor.

Bir sonraki öpücük beni alıp götürüyor. Kabarcıklı acıya rağmen, ona doğru hareket ediyorum, sert uzunluğuna karşı sürtölüyorum. İhtiyacım, göğsümdeki bağ gibi kendine ait bir yaşamla güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor. Göğsünde vahş bir ses yankılanıyor ve bağlarım eşime yanıt olarak mırıldanıyor. Ona ihtiyacım var.

Beni içeri al. Valerian'ın sesi kafamın içinde sıcak ve talepkâr. *Kendini bana ver, dostum. Her şeyi daha iyi yapacağım.*

İçimden delici bir ses koptu. *Evet. Lütfen.*

bu, küçük çiçek. Söylenmemiş duydu.

Valerian hırılıyor, yanmış giysilerimden geriye kalanları pençeleriyle parçalayarak beni ona taşıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Hızlı ve acımasız bir hamleyle giriyor. Sırtım eğiliyor ve bir çığlık boğazımda düğölüyor.

"Siktir," diye gürlüyor. ". Acıttığını biliyorum ama yemin ederim uzun sürmeyecek."

Zorlu nefesimi çalan hızlı bir tempo tutturuyor. Beni sert bir şekilde götürmesi bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Onun için, Matthias ve Alder için, *benim* için yaşamaya devam etme isteğı içimde acıtmayan alevlerle yanıyor.

Birkaç dakika içinde kalbim daha güçlü atmaya başladı. O haklı. Acı azalmaya başladı.

Zevk acımı bastırıyor, aramızdaki sıcaklık rahatsızlığı siliyor, yerine bir orman yangınının körüklediğı tutkulu bir açlık getiriyor. Bağımız acıları, bedenimi kaplayan yaraları yeniden yazıyor, her öpücük, her okşayış, bedenlerimizi birleştiren her itiş beni iyileştiriyor. Cehennem onun bedeninden benimkine geçiyor ve etrafımızda dönüyor, titreyen kıvılcımlar farkındalığımanın sınırlarında halkalar yaratıyor.

Duygular doruğa , dövmeli parmakları çenemi kavlıyor. "Sen benimsin. Beni duyuyor musun, Lily Sloane? *Benimsin* ve bir daha kimse seni benden almaya cesaret edemeyecek. Buna sen de dahilsin. Sakın geri çekilmeye cüret etme. Fae tanrıçası Lilith'in soyundan gelen birinin yapması gerektiğı gibi parlak ve canlı yanacaksın. Söz ver bana."

Çılgınca başımı sallıyorum, boğazım tıkanıyor. Beni görüyor. *Beni* istiyor. Ben onun Lilith'iyim.

Biz patlayan yıldızlar gibi defalarca çarpışırken ateş daha da hızlanıyor, sonra da

kıvılcım yağmuru yerden duman dalları çıkarıyor.

Aleti içimde zonklarken birlikte inliyoruz, derin darbeler orgazmımı tetikliyor. Göğsümdeki bağ çıldırıyor, her şeyin yoğunluğunu artırıyor - içime gömülü uzunluğunun verdiği dolgunluk hissi, hem baharatlı hem de tatlı kokularımızın baş döndürücü karışımı, göğsümdeki kalplerimizi birbirine bağlayan kader iplerine uzanıp dokunabilecekmişim gibi hissettiren uğultu.

"Çiçeğim," diye mırıldanıyor. "Zambak çiçeğim."

hiçbir duvar kalmadı. Kendini benden en uzun süre uzak tutmasına rağmen, ona olan sevgim beni eziyor.

Kollarım titriyor, artık yaralarımın yakıcı, sıkı acısı rahatsız etmiyor. Kollarımı göğsünden kaldırıp omuzlarına doladığımda yanık izleri kayboluyor.

"Bu yeterli değil." Beni kendine doğru çekti, kalplerimiz bir atıyordu. "Daha fazlasına ihtiyacın var."

Çekilmesi birkaç dakika alıyor. Bunu yaptığında, ağzıyla vücudumda bir yol çiziyor, alçalıp bacaklarımın arasına yerleşirken beni sırt üstü yere yatırıyor. Başını eğerken bana bakıyor, ağzı amımı kaplarken izlediğimden emin oluyor.

Beni yutarken nefesim kesiliyor, dili yeni bir uyarılma dalgası yaratıyor. Acımasız, ağzı bana zevk vermek için acımasızca üzerimde hareket ediyor. Düşüncelerim ihtiyacım şeyi tam olarak oluşturmada önce, bağımız aracılığıyla beni okuyor ve beni o kadar sert boşaltıyor ki, coşku çılgınlıklarım üstümüzdeki ağaç tepelerini deliyor ve havada uçan kuşlar gönderiyor.

Ateşten halkalar artık etrafımızı sarmıyor ama o bedenime tapınırken bizi bağlayan ip boyunca enerji akışı devam ediyor. Cadı kulübesinde kastettiği şey buydu, enerji eşleri güçlerini yenilemek, birbirlerini iyileştirmek için paylaşılabirlerdi.

ısrarlı bir zonklama hissediyorum. Parmaklarım onun karmakarışık siyah saçlarını çekiştiriyor. Onu bir sonraki nefesimden daha çok içimde .

"Vale. Sana ihtiyacım var. Lütfen, senin için yanıyorum."

Anlıyor, delici mavi bakışları beni tekrar kucağına için için yanıyor, sert siki bir kez daha içime batmadan önce bedenlerimiz beklentiyle birlikte hareket ediyor. İçimden ürpertici bir inilti çıkıyor ve başım geriye düşüyor. Bu kez tempo o kadar hızlı ve acil değil, daha yavaş olan yapı daha da yoğun, karıncalanma kıvılcımları yayıyor.

Mürekkepli parmaklarıyla boğazımdan hafifçe sıkıyor ve her sert hamlesinde bana hükmediyor. "Sikime bin, dostum. Üstünü berbat edene kadar durmayacağız."

Bedenim onun iradesine boyun eğiyor, kontrolü ele geçirdikçe içimdeki ihtiyaç daha da baş döndürücü hale geliyor. Bileğini kavıyorum, kalçalarım hareket ederken elini boğazıma dayıyorum, sikine her vuruşumda içimde oluşan tatlı unutuşun peşinden gidiyorum. Boşaldığımda, bu zevki sonsuza dek hissetmek için açgözlülükle onun etrafında kenetleniyorum. İnliyor, ağzını omzuma onun olduğumun kanıtını benimde bırakmak için şiddetle emiyor. Boğazımı serbest bırakıp beni ensemden kavırıyor ve daha da yaklaştırıyor.

Düğümü içimde şişerken Valerian dişleriyle yeniden ateşli tenimi okşuyor. Boynumun kıvrımına bir inilti gömüyor ve beni tamamen doldururken ona cevap veriyorum, bedenlerimiz birbirine kilitlenmiş ve ruhlarımız birbirine dolanmış.

Bu dürtü daha önce de gelmişti ve sefer her zamankinden daha

güçlü. "Yap şunu," . "İşaretle beni. Isır beni. Beni senin yap."

Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğiyorum ve boynum sergilenirken sert, ilkel bir ses çıkarıyor, parmakları giriyor. Aleti içimde zonkluyor, beni çok derinden okşuyor, düğüm da kalınlaşıyor. Bir lanet okuyarak inliyor ve dişlerini derime batırıyor.

İkimiz de bağın nefes kesici yankısı karşısında geriliyoruz. Parmaklarım onun parlayan kaslarında geziniyor ve bir kolunu bana dolayarak beni göğsüne bastırıyor. Diğer eli

kıçıma düşüyor ve onu morartıcı bir güçle kavıyor.

Nefes nefese geri çekiliyor ve çatallı diliyle ısırtığı yalıyor. Titreme bedenimi sarıyor, hassas meme uçlarım onun sert göğsüne sürtünüyor. Işıl ışıl gözleri benimkilerle çarpışıyor, mest olmuş bir sahiplenmeyle dolu. Ağız vahşi bir sırtışıla kıvrılıyor, elimi tutuyor ve atan kalbinin üzerine koyuyor.

"Benim," diye fısıldıyorum.

ALTILI ŞEF

LILY

(Valerian'ın düğümünün inmesi birkaç dakika . İlk kez bu deneyim boyunca uyanık kalmayı başarıyorum, sikiinin normale dönme hissi de en az büyüdüğünde düğümün gerilmesi. Tamamen aşağıya indiğinde, çekiyor, boşalmasının seli içimden sızıyor. Kirli, tatmin olmuş bir ses çıkarıyor ve beni kucağında tutuyor, hareketleri uyşuk.

Yorgunluk beni çekiştiriyor ama gözlerimi açık tutuyorum, beni saran kollarının tadını çıkarırken bir saniye bile kaybetmek istemiyorum. Telafi etmem gereken kayıp zamanlarım var ve onunla geçirebileceğim her açgözlü anı istiyorum.

Kalbinin göğsümde attığını hissetsem bile, boğazının parçalanışının dayanılmaz görüntüsü zihnimde canlılığını koruyor. Mümkün olduğunca yakınına kayıyorum, hayatta olduğuna emin olmak için tenini tenimde hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Düşünemedim, yapamadım. Başının belada olduğunu düşündüm ve bu beni öldürdü." "Bu senin hatan değil. Seni daha iyi korumalıydık. Seni yalnız bırakmamalıydık." Kendisine yönelttiği ses tonundaki küçümseme kalbimi sızlatıyor. Sertçe iç çekiyor ve sırtımı okşuyor.

"Artık güvendesin. Önemli olan tek şey bu."

Elleri vücudumda dolaşmaya devam ediyor ve beni durmadan öpüyor. Bana karşı bu kadar eli açık olması hoşuma gidiyor. Kara kara düşünen şövalyemin iğneleyici iğnelemelerinin ve yıpratıcı tavrının ardında sakladığı tarafına karşı göğsümde bir şefkat parlıyor.

"Bir gidemeyiz," diyerek yorgun bir kahkaha atıyorum dudaklarına.

Dolgun kalçalarım masaj yaparak bana vuruyor. "Gücüm olmasa bile yapardım, küçük çiçek. Eğer sikimi istiyorsan, daha fazla dayanamayana kadar sana vereceğim." Bir gümbürtüyle ağzımı tekrar talep ediyor. "Bunu yapma arzusuna direndiğim tüm zamanları telafi etmem gerekiyor. Ve bunu. Bunu."

Valerian öpücükler yağdırıyor, her biri bir öncekinden yıkıcı, kalbime ve ruhuma sahip çıkıyor.

"O nasıl?" Matthias, Alder'la birlikte bizi kontrol etmek için dönerken sesleniyor. Sesini duyunca kalbim sıkışıyor. "Temiziz ama o iyiye bir an hareket . Arabayı hazırladım."

Alder yanımızda diz çöküyor, ensemini kavırıyor ve öpücüğünün gücüyle nefesimi kesiyor. "Seni kaybettiğimizi düşündük," diye mırıldanıyor.

Artık o soğukkanlı eylem adamı değil, duygularının akıp beni içine çekmesine izin veriyor. Yutkunuyorum, kendimi tehlikeye atarak onu korkuttuğum için ne kadar üzgün olduğumu söylemek üzere bir öpücük daha almak için yaklaşıyorum.

Matthias, ormanda çıırılçılak bir halde hâlâ diğer eşimin kucağında olduğum gerçeğini görmezden gelerek arkama geçiyor. Kalp atışları sırtıma çarpıyor ve elleri hâlâ titreyerek üzerimde geziniyor

nazikçe. Ona yaslanıyorum, aramızdaki korku dolu umutsuzluğun yankısını yatıştırmak için her birine yakın olmayı arzuluyorum.

Ulaşabildiği her santim deriyi öpüyor, dudaklarını Valerian'ın beni işaretlediği iddia edilen ısırığın üzerinde gezdiriyor. Nefesim kesiliyor. Çok hassas. Arkadaşlarımın izlerini taşıyabilmem için diğerlerinin de kendi sahiplenme ısırıklarıyla yapmasını istiyorum.

"İç yaralarını ve dış yaralarını iyileştirmek için bağ aracılığıyla onunla yeterince enerji paylaştım ve onun en kötüsüne yenik düşmesini engelledim." Vale kollarımı okşuyor. "Tekrar bulunmadan önce gidelim. Lily, yanlış bir şey hissedersen hemen bize söyle, anladın mı?"

Başımı sallıyorum, hâlâ bitkinim ama gücümün biraz daha geri geldiğini hissediyorum.

", durabildiğimiz yerde durur ve ona yaşam gücümüzden daha fazla veririz," diyor Alder.

Sertçe nefes alarak ona sarılıyorum. "Ne?"

"Sana söyledim, küçük çiçek." Valerian alnını benimkine yaslıyor. "İblisler iyileşebilir. Sana ihtiyacın olduğu kadar enerji vereceğim."

Bunun bağ yoluyla paylaşılan bir enerji olduğunu biliyordum ama onun yaşam gücü olduğunu düşünmemiştim. Bu yüzden mi yorgun görünüyor?

Başımı sallıyorum. "Ya seni öldürmeye yeterse?"

Alder beni susturuyor, ensemini rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Öyle değil. Bağ, eşinin enerjisini emerek onu öldürmene izin vermez. ama. Burada gereğinden fazla oyalanmak istemiyorum."

BILINCİM GIDIP GELİYOR, HÂLÂ LANETİN ETKISINDEN KURTULMAYA ÇALIŞIYORUM. BAZILARINDA önce Matthias'ın, sonra da Alder'in kollarında uyandığımı, arka koltuğa yayıldığımı ve sadece Alder'in daha önce giydiği gömleğin olduğunu hatırlıyorum. Her ikisi de bağ aracılığıyla bana enerji veriyor, Matthias başını arasına gömüyor, bir orgazm daha kaldıramayana kadar bir saatten fazla bir süre boyunca beni nazikçe okşuyor, sonra Alder aynı kararlı adanmışlıkla beni sonsuz bir mutluluk içinde yüzmeye bırakan sonsuz bir süre boyunca parmaklıyor. Dokunuşları gücümü geri kazandırıyor, yorgunluğumu ve kalan ağrılarımı yatıştırıyor.

Başım Matthias'ın kucağında tekrar uyandığımda, camlar açık, arabanın içinde taze tuzlu hava dalgalanıyor. Bir eli camdan dışarıda, rüzgârda sörf yaparken diğer saçlarımı okşuyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor bacağının yastığına

kıvrıldığımda. "Evet. Çok daha iyiyim." ve onun yanına yaslanıyorum.

Gergin ağzının etrafına kazınmış çizgiler gevşiyor, bakışları yüzümde gezinirken yumuşuyor. Bir kolunu omzuma atıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Güzel. Seni incinmiş görmeyi ya da kaybetmeyi asla kabul etmeyeceğim."

"Neredeyiz biz?"

Sıcak kıkırdaması içime işliyor ve dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. "Neredeyse geldik. Görmek istediğin yere."

Dışarıda bir yerde bir martı çığlık atıyor ve ben merakla pencereden bakıyorum. Bir köprüden geçerken körfezi görünce gözlerim , körfezi okyanustan ayıran bariyer adalarının puslu kıyı şeridi görünüyor. Bu su beni daha önce karşılaştığımız göller, dereler ve göletler gibi korkutmuyor. Okyanus harika kokuyor.

"Sahil mi?" Geniş gülümsemesi içimde bir vızıltı yaratıyor. Benim heyecanım mı onu besliyor yoksa onunki mi aramızdaki bağdan kaynaklanıyor emin değilim. "Planımızın adımlarımızı takip ederek bir kapıya ulaşmak olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyiz," diyor Alder ön taraftan, uzanıp dizime dokunarak. Elini tutuyorum. "Buraya yakın bir yerdeydik. Bu kumsal kullanacağımız geçide daha yakın."

"Sahile gitmek istediğini söylemiştin, güzel kız." Matthias şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ve bu iş bittikten sonra, yeryüzündeki tüm plajlara ve yeraltı diyarlarının kıyılarına gideceğiz. Kumsal mı istiyorsun? Sana hepsini vereceğiz."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Teşekkür ." *Sizi seviyorum. Hepinizi çok seviyorum.*

Beni görüyorlar. Beni anlıyorlar. Hayal bile edemeyeceğim şekilde benimle ilgileniyorlar. Söz olan her şeye, karşılaştığımız zorluklara ve düşmanlarımızın saldırılarına rağmen göğsümden mutluluk taşıyor. Yine de beni sahile götürmenin bir yolunu buldular.

Camları açıyoruz ve içinden geçtiğimiz küçük sahil kasabasını seyrediyorum. Sonbaharın bu geç çok sessiz. Açık olan tek dükkân küçük bir süpermarket ve tahta hindiler ve balkabaklarıyla süslenmiş sepetler dolusu çiçekçi. Araba okyanusa bir blok bir yoldan dönüyor ve ben her kavşakta kum tepelerinin arkasını için boynumu uzatıyorum.

"Gücünün tamamen geldiğinden emin olur olmaz geçitten geçeceğiz." Vale dikiz aynasından gözüme takılıyor, bakışları omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayıyor. "Gideceğimiz yere vardığımızda Rainer'la temasa geçip hazır olduğumuzda bizimle buluşmasını söyleyeceğim. Cessair muhtemelen geri çekildikten sonra yeraltı dünyasına geri döndü. Rainer' onun hareketlerini takip etmesini ve yeraltı dünyasında onunla karşılaşmadan önce öğren öğrenmesini söyleyeceğim."

"Şu takım elbiseli adam." Kaşlarımı çattım. "Hepiniz onu tanıyordunuz. Ve yanındaki diğer iblisi de."

"Petra," diye homurdanıyor Alder. "Başka bir savaşçı iblis. Kendini savaşçı klanına adanmış bir liderdi ve konseyle her zaman yakındı. Yine de benimle asla boy ölçüşemezdi."

"O, uh... Yaptığın şeyden geri mi dönüyor? Daha önce cehennem köpeklerinin bizi takip etmek için geri dönebileceğini söylemiştin."

"Hayır, onlar farklı. Tartışmasız en zor olanı. Cessair Petra'yı geride bıraktı. Reenkarnasyon yeteneğine sahip ölümsüz iblisler bile yeraltı dünyasına mümkün olduğunca çabuk dönmezlerse ölümlüler aleminde ciddi şekilde yaralanabilir ve ölebilirler. Sadece bir eşin bağı onu iyileşecek kadar uzun süre hayatta tutabilirdi. Cadının evinde saldırıya öldürdüğünüz suikastçılar ve Brim Hills'in dışındaki motelde bize saldıranların da sonları geldi."

Lane'in aksine, Petra Alder'in elinde öldüğü için pişmanlık duymuyorum. O bizim düşmanımız ve o beni koruyordu. Üçü de benim için acımadan öldürüyor, birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda bile, ben de onlar için aynısını yapardım.

"Cessair de benim gibi bir düzenbaz," diyor Matthias. "O bizim patronumuz ve konseyin en eski üyelerinden biri. Kapı muhafızları doğrudan ona rapor ."

"Bu işin arkasında o var." Vale'in dövmeleri sert parmak eklemleri üzerinde kayıyor. "Yolsuzluk konseyi zehirliyor. Eğer bu işin içinde o varsa, Brim Hills'teki kapıma atandığımda bu sadece bir tenzil-i rütbe olmayabilir."

Alder elimi sıkıyor. Başparmağımla parmak eklemlerini yumuşatıyorum. "Sana bunu düşündüren ne?"

Valerian çenesini çalıştırıyor. "Lilith'e olan ilgimin farkındaydı. Bir iblis şövalyenin korumaya yemin ettiği kralın nişanlısı için hissetmesi gerekenin ötesine . Sanırım dikkatimi seni aramaktan alıkoymak ve asla aramayacağımdan emin olmak için beni yakından takip etmek istedi." Keskin bir atıyor. "Seni hafife aldı çünkü sen hayatta kaldın ve onun yerine bizi buldun."

"Hepsi ," diye Matthias. "Teksas büyüklüğünde üstünlük kompleksleri olan yaşlı bunaklar."

. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Omuz silkiyor ve kalbimin çarpmasına neden orantısız bir sırtış atıyor. "Bunu hep kullanmak istemişimdir."

"Haksız değil," diyor Alder. "İblis konseyi en eski soylardan oluşuyor. Güçlü ve tecrübelidirler."

Arabadaki hafif hava buharlaşıyor. bakışıyorlar, sonra Vale yansımasından bana .

"Ne?" Gözlerimi kısıyorum. "Yeni kural. Beni dışlayacaksan zihin konuşması yok. Dışlanmaktan nefret ederim."

Valerian'ın dudakları seğiriyor. "Bu senin korunman için."

Başımı eğiyorum, dudağımı çiğniyorum. Dürüst kırılğanlık sesime yansıyor. "Beni bu döngünün dışında tutma. Lütfen."

Alder pişman bir ifadeyle bana doğru dönüyor. "Onlarla savaşmak kolay olmayacak. Hatta öldürmesi bile."

"Konseye karşı bir şansımız olması için tüm gücünüze ihtiyacınız olacak." Direksiyon simidi

Valerian'ın tutuşu altında gıcırıyor. "Endişeliyiz çünkü Cessair tek başına neredeyse seni öldürüyordu."

"Mühür..." Kendim kırıp kıramayacağıma dair şüphelerimi bir kenara iterek sözümü kesiyorum. Bakışları keskinleşiyor ve duygularımı kolayca okuyamaması için ses tonuma güven katıyorum. "Sadece planımızın işe yarayacağına inanmalıyız. Yeraltı dünyasına , onu kıracağım ve acıyı getireceğim."

Doğrulup yumruğumu avucuma vurduğumda Matthias kıkırdıyor ve havaya bir duman ve kıvılcım fırtınası gönderiyor. "Bizim küçük vahşi savaşçımız."

"Buradayız," diyor Valerian.

Yolun sonunda yıkık dökük bir deniz feneri durmaktadır. Araba, üzerinde *KINANMIŞ* tabelası sallanan kapının önünde durur. Alder iniyor ve kapıyı kaba kuvvetle açıyor, kasları esniyor. Biz kumlu araba yolunu takip ederek tepedeki küçük bekçi evine giderken o da arabanın peşinden gidiyor.

" nereden biliyorsun?" Dışarı çıkıyorum ve saçlarımı dalgalandıran tuzlu esintiye ve deniz fenerinin ötesine çarpan dalgaların uzak sesine bakarak duraklıyorum.

"Kapı deniz fenerinin içinde," diyor Alder.

Sırıtiyorum. "Oh, yani varış noktamızın yakınında derken, tam cehennemin kapısında kamp yapacağımızı kastettin."

"Nadiren kullanılıyor," diyor Valerian. "Brim Hills'teki gibi her iki yöne de erişim sağlayan bir portaldan ziyade tek yönlü bir portal."

Onları terk edilmiş küçük sahil evinin içinde takip ediyor, pencerelerden kıyı şeridine bakıyorum. "miyim?"

Ben kapıya varAlder beni kollarıyla yakalıyor. Yüzümü kucaklıyor. "Hâlâ acı hissediyor musun?"

"Hayır, yeni gibi iyiyim. Bak." Ellerimi ileri geri hareket ettiriyorum. Sadece çocukluğumdaki yangının izleri kalmış. "Lütfen?"

Vale, "Biri onunla gitsin," diyor. "Bir saniye bile yalnız bırakılmamalı."

"Koğuş büyülerini ben yaparım." Alder alnımdan öpüyor ve ben de ona sarılıyorum, sıcak çıplak göğsünün yanağıma değmesinin keyfini çıkarıyorum. "O zaman ben de sana katılırım."

Matthias yırtık pırtık spor çantamı çürük bir sandalyenin üzerine bırakıyor ve toz bulutuna öksürüyor. "Dışarı çıkmadan önce giymek için daha sıcak bir şeyler ister misin, Lils?"

Alder'in gömleğini çekiştiriyorum. "Bunun içinde iyiyim."

Bana göz kırptı. "Eğer üşürsen, seni için yanında olacağım, bebeğim."

Valerian arkamdan iç geçiriyor. Kollarını bana doluyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. İfadesindeki açıklık beni şaşırtıyor. Ağızı benimkine şiddetle yapışıyor ve beni hafızasına kazır gibi içine çekiyor.

"Sana geri döneceğim," diye söz veriyor.

"Bunu yapana kadar saniyeleri sayıyor olacağım," diye mırıldanıyorum.

Rainer'la buluşmaya gitmeden önce bir öpücük daha alıyor. Kalbimin bir parçası onunla birlikte gidiyor, geride bıraktığı boşluk bana geri dönmesini ve beni yeniden tamamlamasını bekliyor.

Matthias elimi tutuyor. "Sahili görmeye hazır mısınız? Keşke ilk deneyimin olarak daha güzel bir yere götürebilseydik ama-"

"Evet." Ses tonumdan taşan heyecan karşısında ağzının kenarları kalktı. "Umurumda değil. Sadece görmek istiyorum."

"Gidelim o zaman, güzel kız." Botlarını tekmeleyerek çıkarır ve geride bırakır.

Küçük bir güvertesi ve kuma inen basamakları olan arka kapıdan geçiyoruz.

Donup kalıyorum, eski evi gelgitten koruyan kum tepelerindeki yarığın ötesine bakıyorum. "Vay canına," diye nefes alıyor Matthias.

"Evet." Gözlerimi kırıştırıyorum, okyanus yerine bana baktığını fark ediyorum. Yanaklarım kızarıyor. "Gel hadi."

Çıplak ayaklarıma değen soğuk kumun ilk dokunuşu beni ürkütüyor. Ayak parmaklarımı sokarken keyifli bir kahkaha atıyorum. Matthias benim neşeli tepkilerime gülümsüyor. Kumsala doğru ilerliyoruz ve ben bir deniz kabuğu . Elini uzatıyor ve benim için cebine sokuyor.

Çok güzel bir yer. Plaj vahşi ve bakımsız, ama çok mükemmel.

Dalgaların kıyıya , tuzlu suyun denize geri ıslak kumda iz bırakarak uzun süre izliyorum. Deniz yosunu kümeleri kumu süslüyor ve martılar rüzgârda süzülüyor.

Bu inanılmaz. Sahile kadar gelebildim.

Sahil boyunca el ele yürüyoruz. Uzakta, sahilin bu bölümünü adanın geri kalanından ayıran bir girişi geçtikten sonra, yalnız bir balıkçının bulunduğu bir iskele görüyorum.

"Teşekkür ," diye mırıldandım boğazımdan. "Bu en güzel

hediye." "Senin için her şeyi yaparım." Çenemi kavırıyor ve

burnumu öpüyor. Işıl ışıl, öpmek için yüzünü aşağı çekiyorum.

ON YEDİ ŞAFTÖR

LILY

Alder dönüş yolunda bize katılıyor, ben ayak parmaklarımı suya daldırırken gülümsemesi yumuşak ve şefkatli. Önce Matthias üzerime su sıçratıyor ve soğuktan çığlık atıyorum. O, Alder'in arkasına saklanıyor ve ben de suyu ve onu geri almak için ikisine de fırlatıyor. Alder ölümcül bir sırıtışla aramıza bakıyor ve o bizi kovalarken de hızla uzaklaşıyoruz.

Karnıma kramp girecek kadar çok gülüyorum. Güçlü kolları beni belimden yakalayıp kaldırıyor. İkimiz de su sıçratma kavgasından sıırılsıklam olmuştuk. Gömleksiz, güçlü ve inanılmaz derecede seksi bir şekilde dondurucu dalgaların derinliklerine doğru ilerlerken tekmeliyor ve çığlık atıyorum.

"Ateşkes mi?" Kıvrılıp kare çenesine öpücükler konduruyorum, tuzlu damlaları yalayarak uzaklaştırıyorum. Beni kollarına alıyor, bacaklarım beline dolanacak şekilde destekliyor. "Bu sana bir öpücüğe mal olacak, tatlı çiçek."

Sırıtiyorum. "Seni hep öpmek istiyorum."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda kahkahası kesiliyor. Üzerimize bir dalga çarpıyor, sağlam vücudu karşı kılını bile kıpırdatmıyor. Titriyorum, dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

"Üşümüştün," diyor.

"Sen burada beni sıcak tutarken olmaz." Matthias'ın daha fazla deniz kabuğu topladığı kıyıya dönüp bakıyorum. "Beni sahile geri götürür ?"

Sudan çıktığımızda aşağı atlayıp Matthias'a doğru koşuyorum ve mutlu bir çığlıkla ona çarpıyorum. Kolları beni otomatik olarak sarıyor ve nemli tenimi eğlenceli bir hırıltıyla okşuyor.

"Yüzmeyi sevdim mi?"

"Kısa sürdü." Ona sürtünüyorum, soğuk nemli gömleğim tüm kıvrımlarıma yapışıyor. "Su bok gibi soğuk."

"Meme uçların buz sarkıtları gibi." Dudaklarıma dokunuyor. "Yine de artık yüzmek yok. Bir insanın olması gerekenden biraz daha sıcak olsan bile, üşütmeni istemiyorum."

"Birimiz seni almadan olmaz." Alder bize ulaştığında nemli kahverengi saçlarını ovalıyor. "Akıntı çok güçlü."

"İşte, bunu senin için seçtim." Matthias bana güzel bir deniz kabuğu uzattı. Sedefli ışıltısında turuncu girdaplar var. "Bana seni hatırlattı."

Dalgalı yelpaze şeklini izliyorum. "Bayıldım buna."

Alder onu alıyor ve ıslak ayakkabılarını bırakarak topladığımız yığının içine koyuyor. Matthias parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni suyun kenarına kadar götürüyor. Su ayaklarımızın üzerinden akarken ayak parmaklarımız kuma batıyor.

Keşke Valerian burada, ait olduğu yerde, benimle olsaydı. Sadece birlikte hayatımızın tadını çıkarmak ve dünyada hiçbir endişe istiyorum.

Geri gelecek, kendime hatırlatıyorum. Söz vermişti.

"Hey." Matthias yüzümü tutuyor, altın rengi gözleri benimkilerin arasında gidip geliyor. "Seni her şeyden çok seviyorum. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Kalbim pervasızca tekliyor. Yumuşak gülümsemesi büyüyor, dişlerinin uçları dışarı fırlıyor. "Seni seviyorum."

Kelimeler yumuşak çıkıyor, rüzgarda çalınıyor. Onları hiç kimseye vermedim. Çıktıklarında, onları Alder ve Vale'ye de vermek .

Başparmakları yanaklarımda geziniyor. "Biliyorum bebeğim. Aşkın ne kadar büyük olduğunu hepimiz hissediyoruz. Al." Göğsüne dokunuyor. "Bugün seni kaybetmekten çok korktum."

"Ben de."

Beni öpüyor, dudaklarımızın ilk nazik dokunuşu hızla daha fazlasına dönüşüyor. Ben onunla öpüşürken Alder arkamda beliriyor.

Matthias öpücüğüyle beni yakıyor, nefes nefese kalana kadar soğuk kumsaldan beni ısıtıyor. Beni kendine yakın tutuyor, kıvılcım saçan zeki parmaklarıyla kıvrımlarımın haritasını çıkarıyor. Ödünç aldığım tişörtümün eteklerinin altından daha yukarılara çıkıyorlar. Kıçımı yoğururken karıncalanan dokunuşu vızıldıyor, sonra yanaklarımdan arasına batıyor.

Çılgınca inliyorum, kalçalarım titreşimlere karşı çarpıyor. Matthias benimle dalga geçerken yutkunuyor. Alder sırtımda gürlüyor, omzumu kemirirken kalçalarımı izliyor. Onların arasında sıkışıp kalmak cennet gibi.

Matthias'tan ayrılıp Alder'üzleşiyorum ve yakışıklı gözlerinin yeşil derinliklerine bakıyorum. "Seni seviyorum."

Alnını benimkine bastırıyor. "Kalbim sadece ve sadece senin için atıyor, dostum."

Vale'in dönüşünü onu görmeden önce hissediyorum. Bir uğultu bağı aydınlatıyor ve nefesim kesiliyor. Döndüğümde onu güvertede dururken buluyorum, karmakarışık siyah saçları rüzgârda dalgalanıyor ve bana odaklanmış. Ona ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var.

" gel." Alder beni kucağına aldı ve sahile, diğer arkadaşımın yanına taşıdı.

Evin içi daha sıcak ama bu doğal bir sıcaklık değil. Dördümüzden geliyorBurada birlikte olduğumuz için bir titreşimden güçlü bir aleve dönüşen arzudan. Beni üst kata çıkardılar. Yatak odası tozlu ama umurumda değil. Güzel şeylere ve temiz çarşafalara ihtiyacım yok, sadece dostlarıma ihtiyacım var.

Alder beni yere bırakıyor ve ben hemen Valerian'a gidiyorum. Keskin çenesinin izini sürüyorum. "Geri döndün." "Hiçbir şey bizi bir daha ayıramayacak," diyor kabaca.

"Asla," diye yankıladım yutkunarak"Seni seviyorum."

Kıpırdamadan duruyor, mavi gözleri parlıyor. "Bu sözleri dudaklarından duymayı çok uzun zamandır bekliyordum."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum." Kelimeler durmak bilmiyor, içimde kilitli kaldıktan sonra duygularla doluyor, beni seven biri için dışarı çıkmayı bekliyor ve diliyor.

Şeytanlarımla her zaman özlemini duyduğum bağlantıyı kurdum.

Valerian saçlarımı okşuyor. "Var olmamın tek sebebi sensin Lily. Seni sonsuza dek sevmek için."

İçimden bir inilti kaçıyor ve ona çarpıyorum. Saçlarımı avuçluyor ve yakıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor. *Seni seviyorum*, diyor zihnimde saygıyla.

Sevilmek umutsuzca yanıp tutuşan bir yetim olarak büyüdüm. Bana bu kadar mükemmel uyan üç kader arkadaşımın olacağını asla hayal edemezdim.

Oda en sevdiğim kokularla doluyor. Odun dumanı ve odun kömürü. Kamp ateşinde kavrulmuş kestane ve akçağaç. Zengin, baharatlı . Ve kendi tarçın kokum onların her biriyle dans ediyor. kokularımız kadar bağlı olmak istiyorum, bu bağ beni teşvik ediyor.

Alder sıırıslıklam olmuş eşofmanlarını çıkarırken Valerian beni öpmeyi bırakıp eşofmanlarını çıkarıyor.

Sonra beni doğru çekti. Hava beklentiyle dudaklarımdan akıp gidiyor. Hiçbir şey söylememize gerek yok, Valerian'ın kafamıza soktuğu düşüncelerle bile. Hepimiz üzerimize çöken arzu dalgasına kapılmış gidiyoruz.

"Hepimiz tırmanırsak yatağı kırarız," diyor Matthias. "Onu yukarıda tutun," diye öneriyor Valerian.

Alder ıslak gömleğimi çıkarıp beni onlara gösteriyor. Üç bakış beni içine çekiyor. Alder arkamdan göğüslerimi avuçlarken ıslak tişört yere düşüyor.

Eğiliyor ve kollarımı boynuna doluyor. "Sıkı tutun."

Dediğini yapıyorum ve beni tutup kaldırarak ayağa kalkıyor. Bacaklarımı açıyor ve Valerian ile Matthias donup kalıyor, sıcak bakışları geziniyor. Bana her baktıklarında, kendimi var olan en muhteşem kadın gibi hissediyorum.

"Kahretsin, seni böyle yayılmış görmeye bayılıyorum." Matthias pantolonunu çıkarır ve sikini yumruklar. "Sen en güzel görüntüsün, petal."

"Anlaştık." Valerian iç kısımlarını okşuyor. "Çok yumuşak ve mükemmel."

"Becer beni," diye yalvarıyorum. "Biri siksın. Lütfen."

Kıkırdıyorlar ve Alder'in bacaklarımdaki tutuşu esniyor. Valerian dudaklarımı ısırtıyor ve sikinin ucunu kaygan kıvrımlarımın arasından geçiriyor. Kalçalarımı zorluyorum ama Alder istediğimi almama izin vermiyor.

"Lütfen."

"Sikimi mi istiyorsun, küçük çiçek?" Vale gürleri.

Kirpiklerim titriyor ve başımı Alder'in omzuna yaslıyorum. "Sana içimde ihtiyacım var. Her şeyini istiyorum." Benimle alay etmeyi bırakıp içime girdiğinde keskin bir çığlık. "Evet. Lütfen."

"Seni yakaladık," diye mırıldanıyor Matthias

kulağıma. "Hepimizi mi istiyorsun?" Alder mırıldanıyor.

Valerian geri çekilip kalçalarını şaklatarak beni kadar doldurduğunda nefes nefese başımı sallıyorum. Meme uçlarım tatlı bir acıyla geriliyor. Matthias onlarla oynayarak mırıldanıyor.

"Onu bana ver," diye emretti Vale. "Matthias, Alder için kıcını aç."

"Zevkle," diyor Matthias günahkâr bir ses tonuyla.

Alder bacaklarımı Valerian'ın beline dolayıp beni desteklemesine izin verirken içimden bir inilti kopuyor, siki her sert hamlede daha da derine batıyor. Omuzlarına yapışıyorum, tırnaklarım mürekkepli tenine batıyor. Matthias' dokunuşu omurgamdan aşağı kayıyor, gücünden dolayı parmaklarında vızıldayan kıvılcımlarla doğrudan merkezime karıncalanmalar gönderiyor. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, deliğimin etrafında dönerek kıcımı okşuyor. Amım Valerian'ın sikini sıkıyor ve o da inleyerek beni daha da yakınına çekiyor.

Matthias yanaklarımı ayırıyor. "Tükür, koca adam. Hadi onu senin için güzelce ıslatalım."

Alder eğilirken sırtımı öpüyor ve tükürmek yerine dili dar deliğimde geziniyor. Göbeğimde bir zonklama hissediyorum ve nefesim kesiliyor.

Valerian sırtlıyor ve bana tekrar çarpıyor. "Bu hoşuna gitti. Amı daha da ıslanıyor." "Bir dahaki sefere," diye söz veriyor Alder. "Bütün bir günümü senin her santiminde ziyafet çekmeye ayıracağım."

Kalın bir tükürük parçası göt deliğime çarpıyor ve Matthias vızıldayan parmaklarını göt deliğime sürterken ürperiyorum. "Rahatla," diye talimat veriyor. "Daha kolay olacak."

"Sana güveniyorum." Tüm kalbimle söylüyorum.

Fena değil. Parmaklarını ısıttığı sıcaklık ona açılmamı kolaylaştırıyor. olduğunu anlamadan, kalçalarım daha fazlası için geri itiyor.

Alder, Valerian'ın beni yavaş ve amansız bir hassasiyetle sikmesini izlemek için yer değiştiriyor ve Matthias beni onu almaya hazır hale getirmek için parmaklarıyla açıyor. Kocaman sikini sarsarak ucundan sızan önsuyu topluyor. Bir adım daha yaklaşarak kıcımın yanağını daha fazla açıyor ve Matthias'ın kullandığı tükürüğe kendi kayganlığını ekliyor

Beni yağlamak için.

Şimdiden dolmuş hissediyorum, amımdaki ve kıçımdaki uyarılma beni tam eşığe gönderiyor. Puslu bakışlarım Valerian' buluşuyor ve gözlerindeki parıltıyla dudaklarım aralanıyor.

"Bu halinle çok ," diye geveliyor. "Arkadaşların tarafından becerilmek." "Evet," diye inliyorum.

"Alder'ın seni becermesine hazır mısın, petal?" Matthias omzumu öpüyor. Yanaklarım sıcak, hararetle başımı sallıyorum. "Aferin kızıma."

Yoldan çekiliyor, bizi izlerken sikini okşuyor. Valerian hareketsiz duruyor, Alder gergin deliğime tekrar tükürmek için beni açarken boynuma öpücükler konduruyor, sonra sıraya giriyor. Matthias'ın hazırlığına Alder'in kocaman sikinin ilk dürtüşü nefesimi kesiyor.

"Bizim için aç, tatlı çiçeğim." Alder boynumu ağzına aldı. "Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

"İkisi de aynı anda içini çok iyi hissedeceksin." Matthias meme uçlarımda daireler çiziyor Parmaklarıyla, klitorisimde zonklayan elektrik çarpmaları yaşıyor. "Ve kim önce bitirirse, seni o kadar dolu tutmak için onların yerini alıyorum ki günlerce her yerde bizi hissedeceksin. Çünkü sen bizimsin, dostum. Sismek bizim. Tapmak bizim. Zevk bizim. Seni çıkardığın tatlı seslerin her biri bize ait."

"Tanrım, evet," diye haykırıyorum. "Ben sana aidim. Her zaman senin olacağım."

Alder kalçalarını tutup santim santim içime girdiğinde, vücudumu sikini sığdırmak için mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla gerdiğinde nefesimi tekrar kaybediyorum. Matthias göğüslerimi okşuyor ve bir öpücük için yüzümü kendine çekerken, Alder sikini kıçıma için acele etmiyor.

"Bana yaslan." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendisine doğru yönlendiriyor. "Sadece hisset."

Hareket etmeye başlıyor ve sikini çekip tekrar içeri iterken gözlerim geri dönüyor. Sonra Valerian da aynısını yapıyor. Beni aynı anda dolduran çıkıntılı uzunlukları arasında başımı döndüren bir ritim tutturuyorlar.

Bunaltıcı ama iyi bir şey. arasındaki bağdan beslenen uyarılmamızın karışımıyla sarhoş olmuş şekilde duyularım aşırı hızda çalışıyor.

Aramızdaki bağ varlığımın her zerresinde, ruhumun derinliklerinde şarkı söylüyor.

İkisini de yavaş yavaş içime çekerken orgazmım patladığında vücudum kilitleniyor ve çığlık atıyorum. O kadar yoğun ki, erotik dalga defalarca içimi parçalıyor. Beni becerirken destek oluyorlar, beni aralarında tutuyorlar. Alder beni tutuyor, zirveye ulaşan zevkim beni sürüklemekle tehdit ederken beni bağlıyor.

"Ne kadar iyi bir kız, bizim için geliyor," diye övüyor Matthias. "Dağıldığın zaman çok güzel oluyorsun."

Ben de onu istiyorum. Parmaklarım onun sikine uzanıyor ve o da bana doğru yaklaşıyor. Parmaklarını benimle Vale arasında kaydırarak klitorisimi buluyor. Diğerleri beni sikerken, o da aralıklı olarak kıvılcımlar saçarak beni tekrar tahrik ederken göğsüm kabarıyor. Ben sarsıldıkça siki sürekli parmaklarıma sızıyor, boyu önsevişmeyle kayganlaşıyor. Parmaklarımı ağzıma götürüp tadına ve onu ağzıma alabilmeyi diliyorum.

"Bırak da dilinle tadına bakayım." Elimi tekrar sikine götürüyor ve bir iniltiyle beni öpmek için eğiliyor.

Valerian daha sert iterken boğuk bir çığlık atarak ayrılıyorum.

"Siktir." Gerginleşiyor, zonklayan sikini amımın derinliklerine gömüyor.

Sırtım dikleşip kaslarım onun boyuna kenetlendiğinde Alder kulağıma doğru gürlüyor. "Çok sıkı."

Valerian çenem boyunca ısırarak öpücükler bırakıyor. "Kızımıza iyi bak."

Çekildiği anda Matthias beni tok tutma sözünü yerine getirirken Valerian geri çekilip izliyor. İçime bir sıcaklık dalgası gönderen yumuşak bir kayma ile batıyor.

"Çok iyi," diye inliyorum.

"Evet, bebeğim?" Matthias etrafına sarılmış kalçamı okşuyor ve daha da derine iniyor. "Almayı seviyorsun."

"" diye nefes alıyorum. "Sik beni."

Matthias içime girerken hep birlikte inlediklerinde sırtım kavisleniyor. Bunun bitmesini hiç istemiyorum. Arkadaşlarımın içimde olması çok doğru geliyor ve daha fazlasını istiyorum.

"Beni işaretle. İkinizi de istiyorum," diye ısrar ediyorum.

Boynumu açtığımda Alder vahşi bir ses çıkarıyor. Dişlerinin tenimde bıraktığı ilahi. İddialı ısırtığı, bağın içimde yarattığı hisler karşısında ağzımın sessiz bir çığlığa dönüşmesine neden Bir tur attıktan sonra geri çekiliyor ve Mathias bana çarpık bir sırıtış atıyor. Beni öpüyor, sonra dudaklarını çenemde, boynumda ve dişlerini ısırarak bağdan gelen yoğun nabızı ikiye .

Kaderimizdeki sihirli kordon uyum içinde işaret veriyor ve dördümüzü birbirine bağlıyor. Parçalanıyorum, dostlarımın kollarında unutuluyorum. Bana sahipler. Gitmeme asla izin vermeyecekler.

Hep olması gerekiyordu. Üçü sarıyor, tenimde bıraktıkları ısırik izleri geri dönülmez bir şekilde onlara ait olduğumun kalıcı bir hatırlatıcısı.

Alder derin bir inilti çıkarıyor ve siki nabız gibi atarak kıcıımı dolduruyor. Bu Matthias'ı harekete geçiriyor ve üçümüz orgazm olurken ikisi de parmaklarını içime sokuyor. Bu şekilde, nefes nefese ve titreyerek bir arada kalıyoruz.

Valerian yumuşak bir öpücük için çenemi kaldırıyor. "İyi misin?"

Artçı sarsıntılarla titreyerek başımı sallıyorum. Önce Alder çıkarıyor. Kaybettiğim için inliyorum ve Matthias aynı şeyi dikkatle beni susturuyor.

"Çok iyiydin taçyaprağım." Alnını benimkine yaslıyor.

"Bu inanılmazdı." Gülümsemem iyi bir şekilde uykulu, *düşünceler yok, sadece orgazm koma* yolu. Bedenimi şarkı söyleyerek terk ettiler, mutlu bir gelgit içinde yüzüyorlar.

Son tahliyemden sonra zar zor hareket edebiliyorum. Tek bildiğim Matthias'ın beni tuttuğu. Alder banyo hakkında bir şeyler söylüyor ve içimden çılgınca bir kahkaha yükseliyor. "Burası terk edilmiş bir yer. akan suyu, güzel bir banyo olduğundan bile şüpheliyim."

Yine de iblis olduğumuz aklıma gelmedi. Matthias ellerinden yayılan sıcaklıkla belime masaj yaparken Alder bir leğen yatak odasına taşıyor. Valerian, Alder'in leğeni deniz suyuyla doldurmasına yardım ediyor ve kısa sürede benim için buharlı bir banyo hazırlıyorlar.

Valerian dövmeli kolunu suyun döndürüyor. "Sana bakma becerimizden şüphe da neyin nesiydi, dostum?"

"Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim." Matthias beni suya yardım ederken ona dilimi çıkarıyorum, Valerian bana alaycı bir bakış atıp suyun altında kıkırdıyorum.

Sıcak tuzlu su bacaklarımın arasındaki ve kıcımdaki ağrıya karşı harika hissettiriyor. Valerian parmaklarını saçlarımda gezdirirken gözlerimi kapatarak rahatlıyorum. Matthias leğenin diğer tarafına tünüyor ve Alder ayaklarımın yanında diz çöküp banyoya uzanarak uzuvlarıma masaj yapıyor.

Benimle kalıyorlar.

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Beni bir bütün yapan kalbimin eksik parçalarına sahibim. Hiçbir şey bunu benden alamaz.

ŞAFTÖR TWENTY-EILHt

LILY

A Deniz fenerindeki özel küçük sahil şeridimizde iki gün dinlendikten sonra, sabırsızlanıyorum ve hazır olduğumu söylüyorum. Valerian bunu duymak istemiyor ama ben onunla Cessair ve diğerlerine Konseydeki diğer serserilerin evleriyle kralcılık oynamaları için daha fazla zaman.

"Bizim evimiz." Alder kararlı bir şekilde konuşuyor ve kavgamız kontrolden çıkmadan aramıza giriyor. "Senin ve bizim, Lily."

Bir elimi göğsüne, kalbinin üzerine koyuyorum. "Benim evim siz için gittiğim her yerdir."

"Daha fazla dinlenmelisin," diye Valerian.

"Hayır. Kendin söyledin. Zamanımız kalmadı." Valerian'ın çenesini kavramak için Alder'ın etrafında dolanarak iç geçiriyorum.

Bileklerimi sıkıyor. "Bunu erteleyemeyiz. Benden yeterince çaldılar."

Yanağındaki bir kas seğiriyor ve bileklerimi sıkıca kavıyor. "Biliyorum." Pürüzlü bir şekilde nefes veriyor. "Bencil olduğum için beni affet."

"Bu yönünü seviyorum," diye fısıldıyorum, sonra parmak uçlarıma basarak acı tatlı bir öpücük konduruyorum.

Bunun elimden kayıp gitmesinden korkuyorum. Onu geri itiyorum ve içine gömüyorum.

Hayatta kalmak için savaşmamı sağlayan içimdeki alev, kader beni dostlarımla yolumu kesiştirmeye yönlendirdiğinde neredeyse sönmüştü. Onlar alevi yeniden canlandırdılar ve kükreyen bir cehenneme dönüştürdüler.

Onlar benim savaşma sebebim. Hayatta kalmak için. Onlar için ve kendim için. Kalbimin kırık parçalarını iyileştirenleri bulana kadar bu dünyada acı çekmeye mahkûm olduğum için mahrum bırakıldığım her şey için.

Artık yok. O kapıdan geçmekten çok korkuyorum ama bir daha hiç kimse için daha az olmayacağım.

Vale'in bakışları benimkiler arasında gidip geliyor. Beni tekrar kaybetmekten duyduğu korkunun yankılarını hissediyorum. İkimize de bunun dair güvence vermek için daha da yaklaşıyorum. Hiçbir şey bizi ayrı tutamaz.

"Lily," diyor kabaca.

"Zamanı geldi," diyorum. "Bu piçler son üç yüz yıldır yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını sanıyorlardı."

Dişlerini gıcırdatıyor. "."

"Aynı plan mı?" Matthias duvara yaslanıyor. "Cessair'i ve Pislik Takımı'nda kim onları alt etmeliyiz. Cessair'in kararları vermediğini biliyorsun. Liderlik onun tarzı değil. Kendisi kazançlı çıkarken ağır işleri başkasının yapmasını tercih ediyor."

"Nasıl düşündüğünü biliyorum. Gizlice geri dönmek mümkün. Yine de her şey bitmiş değil." Valerian küçük odayı adımlıyor, köşeli çene çizgisini okşuyor. Alder'ın kolları etrafımda dolanıyor ve beni geniş göğsüne doğru çekiyor. "Bu geçit bizi yeraltı dünyasındaki bir yakınına götürecekt."

Midem bulanıyor. "Kuyru mu?"

"Fiziksel bir kuyu olması şart değil," diye yanıtlıyor. "Cehennemde iblis fae'lere onarıcı güçlerini sağlayan pek çok doğal enerji cebi vardır. Ölümlüler alemindeyken bile bu şekilde iyileşebiliyoruz."

"Styx Nehri mi?" Matthias'ın kaşları çatılır. "Evet. Cessair insan ruhlarının geçtiği Cehennem'den geçmemizi beklemeyecektir."

"Sular onu bağlayan doğal olmayan laneti çözmeye yardımcı olacak," diyor

Alder. Burnum kırışıyor. "Suyun içinde ruhlar mı olacak?"

Valerian, "Size ruh yedirmiyoruz, ancak bu tam gücünüzü daha hızlı geri kazanmanıza yardımcı olacaktır," diyor.

"Zor pas."

"Sular, öbür dünyaya taşınan ruhların gizli gücünü emmiş durumda. Bölgedeki ruh avcısı iblisler ve cehennem köpekleri için endişelenmemiz gerekecek, ancak bunun dışında sizi en yakın doğal enerji cebi burası. Oraya mührü kırabileceksiniz."

"Ve sonra konseye gideceğiz." Alder'in ses tonundaki kırılganlık şok edici. Emirlerine ve emir komuta zincirine saygı biri olarak tanıdığım iblisle karşılaştırdığımda, kan dökmeye hazır gibi görünüyor. "Sana her şeyin ödeyecekler. Seni, sana zarar veren insanların eline teslim edenler onlar."

Sözlerine karışan şiddetli intikam yemininden ürperiyorum.

Valerian bileğine dokunup mırıldanarak onu Rainer'a bağlayan İblis Yemini'nin parlayan kırmızı sembolünü aktive etti. Konsantrasyon, keskin yüz hatlarıyla diyarların iblis şövalyeye ulaşarak büyüünün sınırlarını test . "Zamanı geldi, eski dostum."

Rainer'ın sesi Valerian'ın kafasında süzülüyor ve o da telepatik yeteneğiyle bunu geri kalanımıza iletiyor. *İstediğin gibi Cessair'i takip ettim. Kalenin konsey kanadına döndü. Yeraltı dünyasının çoğu onların yönetimi altında. Sadece Lucifer'in adına değil, kendi amaçları kral ve kraliçenin yerine hareket ediyorlar.*

"Yeraltı dünyasını kendilerine almak için Lucifer'i bertaraf etme gücüne sahip olduklarına mı inanıyorlar?" Valerian kaşlarını çatır. "Açgözlü iktidar hırsları akıllarını başlarından almış."

Lucifer henüz onları durduramadı. Hala hiçbir yerde bulunamıyor, Rainer cevap veriyor. *Sana geleceğim.*

Valerian başını sallar. "Karar verildi. Alacakaranlıkta yola çıkacağız ve Lily'nin mührünü kırmaya gideceğiz."

Bu da bana ne kadar saklamam için bir saatten biraz fazla zaman veriyor. Bunu yapmak zorundayız. Konsey bana ve arkadaşlarıma yaptıklarını yanına bırakmayacak. Bizi rahat bırakmaları için yeraltı dünyasına gidip canlarına okuyacağız.

"Üstümü değiştireceğim," diyorum.

Ve bizi bekleyen şeye hazırlanmak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Arkadaşının çalıntı tişörtlerinden başka bir şey giymeden, yalınayak ve komando olarak ortaya çıkmaya hevesli değil misin?" Matthias parmaklarını alaycı bir şekilde oynatıyor. "Biz seni böyle seviyoruz. Kolay erişim."

Alaycı bir ifadeyle ona bakıyorum. "Siz sık kafalılar pençelerinizle kıyafetlerimi parçalayıp durdunuz, o yüzden evet, gömlekleriniz kabul edilebilir kurbanlar olarak sunuluyor. Fazla bir şeyim yok ama ikinci el dükkanlardan küçük vintage koleksiyonumu elde etmek için dirseklerimi dışarıda tutarak savaştım."

Duvardan fırlıyor ve parmaklarını saçlarıma geçirip hafifçe çekiştiriyor. "Sana yeni kıyafetler alacağım bebeğim. Bir daha hiçbir şey istemeyeceksin."

Yumuşak bir iç çekişle bileğine sokuluyorum. Bunu kaybedemem.

"Tamam. Hemen dönerim, savaşa gideceğim için iyice ısınmam lazım." Kıyafetlerim her zaman benim zırhım . Güven kaynağım.

"İşte benim kızım." Matthias kıcıma şaplak atıyor ve çömeldiğimiz deniz feneri bekçisinin köhne, yıpranmış basamakları beni güldürüyor.

Çantamı karıştırıyorum, Matthias'ın beni ilk kez askılı eteğimle gördüğünü, Alder'ın crop top'larımı ne kadar beğendiğini ve balık ağı giydiğimde Vale'nin bakışlarının nasıl parladığını hatırlayıp .

Cessair ve suç ortakları beni bu vücuda soktu ama bu benim. Her kıvrımı, her gamzesi, her yuvarlanışı. Güzel ve vahşi ve çöküşüm olmasını istedikleri bu bedenle hayatta kaldım.

Kırmızı dar bir bluz, deri ceket ve yüksek belli, siyah, sıkıntılı bir şort giyiyorum. File savaş için pek kullanışlı olmasa da, kendi etrafıma çektiğim metaforik zırhın gerekli parçası. Trenden inip Brim Hills'e adım attığım zamanki halimle şimdiki halim arasındaki fark, artık yalnız olmamam.

Deri botlar kıyafetimi tamamlıyor. Çatlak aynayı kontrol ediyorum ve yansıma bakarak çenemi tutuyorum. Önceki Lilith bu görüntüyü nasıl bulurdu? Geçmiş yaşamımda, o elbiselerin içinde sıkışıp kalmış, huzursuz ama kendinden emin bir ruhla dolu görünüyordum. Bir nefes çekerek zihnimde o halimi .

Geriye kalan tek şey başka bir dünyaya dair gördüğüm rüyalar. Sihirli mührün ne olduğunu kim bilebilir?

Bizi mahvetme Lilith. Eşlerimizi seviyorum ve eğer bana gücünü verirsen, onları seninle paylaşırım. Şu an olduğum kişiyi yok etmeden bu mührü kırmama yardım et.

Kehribar gözlerim yansıma parlıyor.

Ben aşağı indiğimde Rainer geliyor, her haliyle çapkın bir iblis şövalyesi gibi görünüyor. Sırıtarak selamlamak için başını eğdi. "Prenses. Görüyorum ki son görüşmemizden bu yana aralarındaki dengeyi sağlamışsınız."

"Artık prenses değil," diyorum. "Sadece Lily."

Matthias elini benimkinin içine soktu. Altın rengi zeki gözleri, cesur yüz ifadesinin ardını görüyor. "Eğer hazır değilsen, bunu yapmak zorunda değiliz."

Lanet olsun. Maskelediğimi sanıyordum. "Öyleyim. Ve yapıyoruz."

Alder diğer tarafımda belirliyor ve enseme sıkıyor. "Ne olursa olsun seni koruyacağız."

"Hadi gidelim." Valerian gözlerimle buluşuyor ve beni zeki bakışlarına hapsediyor.

Matthias'ın elini tutuyorum ve neden zorlukla toparladığımı sormadan önce onu iterek geçiyorum. Beni saran endişeleri tutmak için yapabildiğim tek şey bu, endişelerimin beni dostlarıma bağlayan bağ boyunca beslenmesini engellemeye çalışıyorum.

Deniz fenerindeki paslı demir spiral basamakları tırmanmak durumu daha da kötüleştiriyor. Dikkatimi dağıtmak için gelen ilk soruyu getiriyorum.

"Bu Cehennem Kapısı'nın da bir şehir efsanesi var mı?" Boynumu bükerek deniz fenerinin tepesine, basamakların bozulduğu noktayı bakıyorum.

." Matthias ellerini iki korkuluklara dayayıp tam arkamdan tırmanıyor. "Yerel halk, hiçbir yere çıkmayan ve tepeye ulaşmayan basamakların perili olduğunu iddia ediyor. Geçit o noktadan sonra, ama tek yönlü bir yolculuk olduğu için daha az aktif."

Zirveye yaklaştıkça nefes alışım daha da zorlaşıyor. "Ve nasıl aktive edeceğiz Bu mu?"

"Bunu hissedeceksin. Bunun bir ritüeli yok. İblisleri tanıyacak," diye sesleniyor Alder birkaç adım .

Rainer onun önünde. Vale arkadan geliyor. Alder ve Matthias ellerimi tutacak, söz verdikleri gibi birlikte ilerlerken beni çevreleyecekler. Bu beni, bir gün

gerçek yerim tarafından reddedildim.

"Diğer tarafta görüşürüz," diyor Rainer.

Brim Hills mezarlığında gördüğüm gibi parıldayan statik elektrik, kırık basamakların üzerindeki havada çatırdıyor. Sanki içine atlaması gerekiyormuş gibi görünüyor. Kalp atışlarım düzensiz bir şekilde atıyor ve duygularım yıprandıkça avuç içlerim dumanlanıyor. Bir sırtış atıyor ve hiçbir şeye -havaya- basmıyor ve bir ışık parıltısıyla etrafında dalgalanan geçitten atlıyor.

Valerian bana katılmak için itiyor. Kalçalarımı soğuk tuğla duvara . Alder kendini tepeye yerleştiriyor ve

Matthias aşağı inen yolu kapatıyor. Üçü sararak beni yüzleşmeye zorluyor. "Bize yalan söyleme dostum.

Korkunu hissediyoruz. Bunu bağdan saklayamazsın," diye gürliyor Valerian.

"Bir kelime söyle ve bunu iptal edelim."

"Yapamayız," diye bağıyorum kısık sesle.

Matthias, "Söz konusu siz olduğunuzda her şeyi yaparız," diyor.

Alder yanağımı tutuyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Dökülen siliyor. "Neden korkuyorsun?"

"Seni kaybetmek." İçimden titreyen bir nefes tıslıyor. "Mührü kırdığımda senden sonsuza dek ayrı . Var olmadığımından korkuyorum. Gerçek Lilith özgür kalmayı bekliyor."

Valerian yüzüme hırlıyor. "Sen Lilith'sin, küçük çiçek. Sensin. Sen bizim eşimizsin. Tanrıçamızın vücut bulmuş halisin."

Diğerleri sert bir şekilde onay sesleri çıkarıyor. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Bir daha asla ayrılmayacağız. Değil mi?" Vale bana sert, kalp durduran bir öpücük veriyor. "Asla." Kollarını tutuyorum.

süre daha beni inceliyorlar. Başımı sallıyorum, içimde titreyen ateşi dizginliyorum. Bu beden benim. Bu hayat benim. Onların aşkı benim. Bunların hiçbirini kimse benden alamaz - mühürün ardında kilitli olan geçmiş benliğim bile.

"Tamam," diyorum.

"Bunu yapabilirsin," diyor Alder. "Sen hayatta kalan birisin." "Bizim küçük savaşçımız," diye ekliyor Matthias sevgiyle.

"Ve yalnız değilsin." Valerian'ın parmak eklemleri çenemi sıyrıyor. "Bizimle asla yalnız olmayacaksın."

Bana olan inançları etrafımda dolanıyor, şüphelerimi kovalıyor. Bocaladığımda, beni yakalamak için oradalar. İhtiyacım olan hatırlatma, devam etmemi sağlayan itici güç.

Geçidin havasıyla birlikte yüzleşiyoruz. Bilinmeyenin beklentisi midemde çırpınıyor. Isekai mangalarında ana karakterin yeni dünyasıyla yüzleştiği an böyle mi hissettiriyor? Belirsizlik, yine de bilinmeyenin cazibesi tarafından çekilmek? Bu düşünce içimde bir heyecan uyandırıyor. Her zaman o anın hayalini kurdum ve bu, gerçekten ait olduğum yere geri adım atarken onu yaşama şansım.

"Hazır mısın?" Alder sorar.

Çenem kararlılıkla eğiliyor. "Hadi yapalım şu işi."

Vale arkamdan geliyor ve diğerleri ellerimi tutuyor. Mevcut son basamakları tırmanıyoruz. Geçitten hafif bir rüzgâr esiyor ve bu rüzgâr aşağıdaki kumsalın nemli, soğuk havasından çok daha sıcak. Güzel bir his.

Kapıdan adımımı atmadan önce, hayatımın en zor anları aklımdan geçiyor. Bayan Clark'ın doğal olmadığımı iddia etmesine karşı duyduğu ihtiyat. Benden korktukları için bana zorbalık çocuklar. Dünyanın bana tepeden baktığı ve yeterli olmadığımı kafama kazıdığı zamanlar.

Ben yeterliyim. Ben her zaman yeterli oldum.

Dişlerimi sıkarak havadaki parıltının içine atlıyorum, Matthias ve Alder ellerimi .

Her tarafımızdan sıkıştırılıp kara duman bulutlarının içine çekilmeden önce ölümümüze düşecekmişiz gibi hissettiğimde midem altüst oluyor. Bu his nefesimi kesiyor. Bir an için paniğim artıyor, kaledeki siyah duman geçidini hatırlıyorum.

Sert zemine çarptığımızda beni dik tutan tek şey onların kavramasıydı. "Özür dilerim.

İnişin sert olabileceği konusunda seni uyarmalıydık," diyor Matthias.

Valerian benden daha becerikli bir şekilde bir duman girdabı içinde yakınımına iniyor. Yanıma gelip çenemden tutarak beni kontrol etti.

"Ben iyiyim."

Artık kısa boynuzları olan Rainer bir kayanın üzerindeki tüneğinden kalkıyor ve sırtarak başını sallıyor.

"Kaybolduğumu sanmıştım. Bölge temiz. kanyonun dehlizlerinde, ama hiç ruh avcısı hissetmiyorum."

Uyarısının altını çizmek için, kemikleri titreten bir uluma ılık havayı yarıyor.

Artık ölümlüler âleminde olmadığımıza göre, adamlarım iblis özelliklerini maskeleyen küçük göz alıcılığı bıraktılar, kulakları sivrildi ve gözleri daha parlak. Belki de bu yeraltı dünyasında olmanın etkisidir, doğal güç onlarla uyum içindedir.

Etrafımızı incelerken dudaklarım aralandı. . Cehennemdeyiz. Bir parçam onu tanıyor, içimde açan bir çiçek gibi açılıyor. Yalnızca rüyalarımda ve bölük pörçük anılarımda gördüğüm bir yeri tanımak, yersiz yurtsuz olmanın o her daim var olan acısını hissetmemek, yine de önümde ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmaması garip.

İlk bakışta herhangi bir sarp vadinin dibinde olabilirdik ama yukarıdaki gökyüzü, hiçbir gün batımının yaratamayacağı mor bulutlarla koyu kırmızı bir alacakaranlık tonunda. Koyu renkli taştan oyulmuş basamaklar uzakta yükseliyor, tepesi sisle örtülü. Şehirdeki Şeytan'ın şatosunun uhrevi gökyüzüne uzanmasından ne kadar olduğumuzu merak ediyorum.

"Zebaniler kokumuzu almadan harekete geçmeliyiz," diyor Alder.

Valerian arkamızda bir mağaranın ağzını işaret ediyor. Biyoluminesan organizmalar tarafından yayılan türden mavi ışık, yüzeyinden beyaz duman kabarcıklarıyla kıvrımlı bir yol ören küçük bir dereden gelen duvarlarda yumuşak bir parıltı yaratıyor.

"Bu taraftan," diye yönlendiriyor. "Buradan nehre giden en hızlı yol bu."

ŞAFTÖR ON DOKUZ

LILY

(Mağaradaki yolculuğumuz boyunca tetikte olacağız. Derinlere indikçe, mağara duvarlarında daha zayıf fısıltılar ve ara sıra ürkütücü iniltiler .

"Bu da ne?" Ses yaklaştığında tıslıyorum.

"Sulara hapsolmuş ruhlar. Dönüştükleri şey. Nehrin kollarını takip ettiği için karşıya geçemeyen bir ruh... kaybolur." Alder bir elini içinden geçirmek için çömeliyor ve parıldayan görüntüler ürpertici çılgınlıklarla elini almak için akıntıya karşı yarışıyor.

"et!" Kolunu çektim. "Ne , Alder?"

Kıkırdıyor ve elini bacağına siliyor. "Bana zarar vermezler. Onlar daha güçlü varlıklar hissettiklerinde üzerime üşüşen akılsız başka bir şey değiller."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Ne korkunç bir kader. İblislerin ruhları güçleri için yediğini sanırdım. Neden kaçmalarına izin verelim ki?"

"Var," diye yanıtıyor Matthias. "Ama taze olanları. Styx Nehri'ndekileri tüketemeyiz. Bu, eski insanların iblis fae'lerle yaptığı anlaşmanın şartlarından biriydi ve tanrıların her zaman yaptığı gibi öbür dünyaya güvenli bir geçiş sağlıyordu."

"Kayıp ruhların geri dönmesine yardımcı olacak hiçbir şey yok mu?" Kaşlarımı çatarak parlak mavi suya bakıyorum. Uzun bir süre ben de onlar gibi . "Bu çok iç karartıcı."

"Hayat bu," diyor Vale. "Hareket etmeye devam edin. Gezmeye vaktimiz yok."

"Ama sonra." Matthias sırtıyor. "Bir liste hazırlıyorum. Önce plajlarda destansı bir tur olacak, sonra sana göstermek için can attığım yeraltı dünyasının manzaraları. Hepsini deneyimlemeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Gergin havayı hafifletiyor, daha rahat nefes almama yardımcı oluyor. Düşmanlarımızla yüzleşmek için burada olmamıza rağmen, burada geçirdiğim her an omuzlarımdan bir yük kaldırıyor. Cehennem azar azar kemiklerime, nemli taştan ayaklarımdan tabanına, doğrudan varlığıma sızıyor gibi görünüyor.

Valerian'ın yeraltı dünyasındaki doğal onarıcı enerjiden kastı bu muydu? Henüz kaynağa ulaşmadık ama şimdiden bir şeyler hissediyorum. Daha güçlü. İçimdeki güçle daha uyumlu. Kader arkadaşlarımla aramdaki bağı bile daha iyi ve bizi birbirimize bağlayan iplerin altında, zihnimde mührün puslu şekli oluşuyor.

Duruyorum, gözlerim odaklanmıyor. KarmaşıkCessairin pasajda kurduğu lanet çemberi tuzağına benzeyen semboller bir ağacın budaklı kökleriyle birbirine bağlanmış. Sihirli bir bağla iç içe geçmiş, karmakarışık bir karmaşa. Kök salmış ve diğer her şeyi boğmuş, bir orman değerinde asi sarmaşıklar yetiştiren istenmeyen bir ot

"Lily?" Valerian bir elini sırtıma koyuyor. Ona el .

"Mührü gözümde canlandırabiliyorum."

Keskin bir nefes alıp diğerlerine bakıyor. "Haklıymışım. Burada daha güçlüsün. Kokun

daha da güçleniyor." Çenemi kavrayarak dikkatimi çekmek istiyor. "Şimdi bir iblis gibi kokuyorsun, küçük çiçek."

"Gözlerin parlıyor," diyor Matthias. "Ve daha da lezzetli kokuyorsun, dostum." "Gücünün kaynağını hissediyor musun?" Alder soruyor.

Bir avucumu kaldırıyorum ve ölümlüler aleminde harcadığımdan çok daha az bir çabayla dans eden bir alev yaratıyorum. Gücümün tamamen benim gibi hissettirmesinden etkilenerek, alevin etrafına kıvılcımlardan bir halka ekliyorum, işe yaradığında gözlerim açılıyor.

"Vay anasını," diye fısıldadım. "."

"Güzel," diyor Alder. "Bu umut verici bir işaret. mühürde açtığın çatlaklardan daha kolay geçiyor çünkü her zaman ait olduğun yerde, buradasın. Tanrıça atanızın doğuştan hakkı size akıyor."

"Seni yeraltı dünyasında asla zayıf tutamazlardı. Yirmi yıl uzak kaldıktan sonra yirmi dakika seni böyle gücünü zayıflatamazdı," diyor Vale.

"Mağara ileride ikiye ayrılıyor. Diğer tarafa ulaştığımızda ana nehir çok uzakta değil," diyor Rainer.

Devam ettiğimizde alevimin dağılmasına izin vermiyorum, güzel formuna ediyorum. Omurgamdan aşağı bir heyecan fırlıyor. İşe yarıyor. Planımız işe yarayacak.

İlk defa rahatlıyorum, artık mührü kırmakla ilgili şüpheyi örtülü değilim. Yeraltı dünyasında olmak, beni daha fazlası için istekli kılan bir yaşam soluğuyla dolduruyor, beni bir Dönüşen olarak bağlayan lanetli prangadan kurtulmak ve hakkım olanı talep etmek için - buradaki yerimi.

Ama Lucifer'in gelini olarak değil. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Başka şekillerde faydalı olabilirim. Kendi yolumu çizebilirdim. Valerian'ın benimle paylaştığı anılarda, hayata karşı aynı açlığı duyuyor gibiydim. Geleceğimin yolunda açılan imkânlar, peşinden gitmemi bekliyordu.

Önce bu mührü kırmalıyım. Kendi pençelerimi oluşturup mühür büyüsünü yerinde tutan istenmeyen kökleri kesmek için kullanıp kullanamayacağımı görmeye hazırım.

Mağaranın sonu, ağaçların ilerledikçe seyrelen sisli bir ormana açılıyor. Dere genişliyor ve bir şelaleden aşağı, bir yeraltı cebine akıyor. Daha fazla fısıltı bizi takip ediyor ve izlendiğimiz hissinden kurtulamıyorum. Ağaçları tarıyorum, parlayan sarı gözlerin bizi takip ettiğine yemin edebilirim.

Alder'a yetişiyorum ve onun yanına yaslanıyorum. "Daha fazla kayıp ruh mu?"

Valerian başını sallar. "Cehennem'in küçük varlıkları. Üstün bir gücün farkına varıyorlar. Senin."

Dudaklarımı birleştiriyorum. "Umalım da ben mührü kırmadan önce dedikoduları yayılmasın. Onları alaşağı etmeye hazır olmadan önce konseyin girdiğimizi öğrenmesini istemeyiz."

"Bunun için çok geç Lilith."

Sikeyim.

Grubumuz Cessair'in iğrenç sesi karşısında gerildi. Ağaçların arasından beliriyor, tıpkı Rainer'ın varlığını gizlemek için büyüü bıraktığında bizi ilk bulduğunda yaptığı gibi yoktan var oluyor.

Cessaire, birbiriyle uyumlu beyaz takım elbiseler giymiş dört kişi daha eşlik etmektedir. Biri iri boynuzları kafasından geriye doğru kıvrılmış, sarkık yüzünde sürekli bir hüznün ifadesi olan şişman bir adam; diğeri ise uzun, sivri gri boynuzlarıyla geniş omuzlarını bir pelerin gibi saran zehirli bir havaya sahip. Kalın dudakları geriye kıvrılmış, dişlerini bize doğru gösteriyor.

," diyor Rainer. "Brone ve Samael."

Cessair dördünün en uzun boylusuna, soluk tenli, rahatsız edici köşeli bir yüzün üzerine uzanmış bir adama

Özellikler. Yarı saydam derisi, kısa, keskin kırmızı boynuzlarından ve dipsiz koyu gözlerinin etrafından yayılan ince siyah çizgilerle çatlamış. Uzun beyaz saçları sivri kulaklarına doğru ayrılıyor. Onu görünce diken diken oluyor.

"Alastor?" Matthias tıslıyor. "Sen mi? Ama sen Lucifer'ın en yakın arkadaşısın! Ona nasıl böyle ihanet edebilirsin?"

Alastor'un ağzı acımasız, nefret dolu bir çizgi oluşturuyor. "Çok basit evlat. Onun sahip olduğu şeyi istiyorum. benim olmalı, kibirli, şımarık kralın değil."

Valerian homurdanıyor. "Krallıklara hükmetmeye uygun değilsin, seni entrikacı piç. Hiçbiriniz ."

"Yine de halkın güvenine sahibiz." Brone, şişman olan, bize daha çok yüzünü buruşturan bir gülümseme veriyor. "Parçaları yerine yerleştirmek için çalışıyorduk. Hareket halindeki şeyi durduramayacaksınız."

Samael sert ve korkutucu bir sesle, "Yüzyıllar süren planlamadan sonra ödülümüzü almak için hazırız," diyor.

"Cessair." Alastor pençeli eliyle onu öne doğru sallıyor.

"Onu kurtarmaya geldiğin için kazanmana izin verdiğimi mi sandın? Ben ölümlüler diyarından ayrıldıktan sonra seni izleyen casuslarımız vardı."

Cessair elini uzatıyor ve etrafımızdaki fısıltılar artıyor. Hava statik elektrikle çatırdıyor ve narin peri kanatları olan küçük bir yaratık cisimleşerek avucuna konuyor. Fantezi öykülerimdeki periler gibi sevimli ya da güzel değil; dişleri iğne gibi ve balığa benzeyen gözleri hastalıklı bir yeşil renkte parlıyor.

"Uzun zaman önce yapmamız gerektiği gibi buna bir son verebilmek için senin gelmeni bekliyorduk. Valerian'ın ruh nehrini düşünmesi zekiceydi. Muhtemelen işe yarardı. Senden kurtulmanın oldukça zor olduğunu kanıtladın Lilith. Seni bağlayacak kadar zayıf düşene kadar vücudunu ayırdıktan sonra bile, iyi bir küçük orospu gibi ölmek yerine hala savaşmayı görünüyorsun."

Arkadaşlarım tehlikeli bir şekilde homurdanıyor. Dişlerimi sıkarak, bana bunu yapan piçlere saldırmak için çaresizce ileri atılıyorum. Alder'in kolu beni engelliyor, arkasına sıkıştırıyor. Biliyorlardı. Nehre ulaşmamızı engellemek için bunca zamandır bizi bekliyorlardı.

Onları konuşur. Vale'nin sesi kafamdaki bağda yankılanıyor. Matthias ve Alder zar zor algılanabilir şekilde başlarını sallıyorlar, o arkamda hareket ederken benim önümde yer değiştiriyorlar.

Alder karanlık bir sesle, "Kendi amaçlarınızı gerçekleştirmek için kutsal yasaları çiğnediniz," diyor.

Alastor güler, sesi kırılgan ve rahatsız edicidir. "Kanunlar sadece aradıkları gücü elde edemeyecek kadar zayıf olanların yoluna çıkar." Alçak bir ağaç dalından bir yaratık kapıyor ve acımadan yumruğuyla eziyor. "Bizim onlara ihtiyacımız yok. Ne yaptık. Cehennemi zayıf hükümdarından aldığımızda, yeraltı dünyasını her zaman olması gerektiği gibi restore edeceğiz. Anlaşma asla var olmamalıydı."

"Bizi ölümlülerden ayıran bariyeri yok etmekten bahsediyor olamazsın?" Matthias tiksintiyle başını salladı. "Bu kaos olurdu."

"Kesinlikle," diyor Samael.

"Devam etmenize izin vermeyeceğiz," diye karşı çıkıyor Alder.

Lily, nehre git. Ağaçların hemen arkasında. Diğerleri konsey üyelerinin dikkatini dağıtırken Valerian' acil emri aklıma geliyor. *Onları* .

"Hayır," diye tısladım. "Seni terk etmeyeceğim."

Ceketimi yumrukluyor ve kulağıma doğru mırıldanıyor. "Lanet , Lily-"

"Yapmayacağım," diye kesin bir dille yemin ediyorum. "Seni asla

yalnız bırakmayacağım."

"O zaman bunu şimdi nehir olmadan yapmalısın. Mührü kır." Kavrayışı sıkılaşıyor ve beni çekiştiriyor.

daha yakın. "Yapabilirsin. Yapmak zorundasın."

"Bizi durdurmaya ," diye övünüyor Cessair. "Şimdiye kadar ölümden kurtuldunuz çünkü onun neden hayatta kaldığını öğrenmek istedik."

"Öyle mi? Peşimizden gönderdiğin herkesi öldürdük." Valerian'ın elinden kurtulup Matthias'ın yanından geçiyorum. Alder ceketimi tutuyor, elimi kaldırdığımda donup kalıyor. "Şimdiye kadar duyduğum tek şey grup dangalak adamın sırtlarını sıvazlamasıydı. Bıktım artık bundan."

Alastor'un ağzı kötü niyetli bir sırıtışla kıvrılıyor. "Tıpkı yüzyıllar önce senden önceki annen gibi. O sonunu benim elimde buldu, sen de öyle olacaksın. Bağışlayacağım tek merhamet hızlı bir son olacak çünkü zaten yeterince zamanımı aldın."

Göğsüm sıkışıyor ve keskin bir karıncalanma tüm vücuduma yayılıyor. Bu iblis benden çok şey aldı. Başka bir şey çalmasına izin vermeyeceğim, artık kimsenin kaderime karar vermesine izin vermeyeceğim.

" olmaz."

Alevler kollarımdan ellerime doğru yayılıyor. Damarlarımda dolaşan şiddetli öfkeyle tırnaklarım kısa kırmızı pençelere dönüşüyor. Adamlarım yanımda, benimle savaşımaya hazır.

"Bu iş burada bitiyor," diyor Valerian.

İlk saldırı için harekete geçtiğimde ağaçlardaki sislerin arasına gizlenmiş orman yaratıkları çığlık atarak bir kakofoni yaratırken, düşmanlarımıza doğru ittiğim alevler Brone'un grubu savunmak için kullandığı dönen ateşle çarpışıyor. Cehennem ateşimiz ormanı şiddetli ışık patlamaları ve bunaltıcı bir sıcaklıkla aydınlatıyor.

Valerian ve Alder Alastor'a saldırırken, Matthias Cessair'e saldırıyor. Rainer bir kılıç çekip Samael'in üzerine yürüyor ve ben de Brone'a bir alev topu daha fırlatıyorum.

Bu şimdiye kadar karşılaştığımız dövüslere hiç benzemiyor. Brone'un hızlı ateş topu saldırılarını engellemek tüm konsantrasyonumu alıyor, benim hızım onunki kadar değil. İri cüssesine rağmen yavaş değil. Alder'ın bana öğrettiği gibi kaçmakla meşgul olduğumdan, diğerlerini kontrol edecek vaktim bile olmuyor.

Rainer, kılıcını alevlerle kaplayan Samael'le dövüşür. Yakın dövüşte birbirlerinin etrafında dans ediyorlar, Rainer'ın kılıcı ve yumruğu Samael'in güçlü ateşli meydan okuyor. Sanırım Rainer'ın bir iblis şövalyesi olarak tecrübe, Samael zemin kazanırken onu ayakta tutuyor, yanan yumruklarla yumruk atıyor ve keserek şiddetli darbeler indiriyor.

Matthias, Cessair'i uzak tutmak için ateş ve illüzyonlar yaratır, yaptığı her hareketi taklit eden çiftlerle kafasını karıştırır, böylece gerçek kaynağın nerede olduğu belirsizdir. Alevleri ağaçları yalayarak etraflarında dönüyor ve bu alevlerden erimiş taş ve dumandan yapılmış köpeğe benzer yaratıklar fırlıyor. Cessair tehditkâr bir tavırla sırıtıyor ve Matthias'a giden yolu aydınlatan korkunç bir parıltıyla karşılık vererek onu sihirli doppleganger'lar arasından seçiyor.

Brone'un mızrak gibi kıvrılan ateşi beni göğsümden yakalamadan birkaç saniye önce irkilerek hareket ediyorum, dizlerim toprakta kayıyor. Kalbim küt küt atarken ayağa kalkıyorum ve cehennem ateşiyle kendimi korumak için kolumu sallıyorum. Güçlü bir patlama olmasına rağmen alevler ona ulaşmadan sönüyor. Sırıtıyor, sarkmış yanakları korkunç bir şekilde ağzının üzerine katlanıyor.

Panik yapmayın. Mührü kır, diye ısrar ediyor Valerian. Göz ucuyla, Alastor'un onun ve Alder'in üzerine sonsuz cehennem ateşi yağdırmasını dehşet içinde izliyorum. Dikkatini savaştığı iblisle benim aramda bölüyor ve ateş kırbacını kullanarak Alastor'u birkaç adım geri atmaya zorluyor.

Kazanmalarına izin verme, Lily. Sana yaptıklarını geri al. Bunu yapabileceğini biliyoruz.

Boğazım yanıyor. Bir şeyler yapmamız gerekiyor. Brone'dan gelen bir başka kabarcıklı alevden kaçarken kalp atışlarım tekliyor ve yere yığılıyorum. Bana bunu yapan iblislerle savaşırken mührü tek başıma kırmaya nasıl konsantre olabilirim?

Bana inanıyorlar. İşe yaraması lazım.

Gözlerimi kapatarak mührü arıyorum, kadim büyüün içinden kıvrılan kalın kökler ve sarmaşıklar midemi bulandırıyor. Karmaşayı yarmak için pençeler hayal ediyorum. Küçük parçalar ama fazla uzağa gidemiyorum. Parlayan semboller, büyü hapishaneme bir çentik atma konusundaki yetersizliğimle alay ediyor.

Nefesim kesildi, Alder'in acı dolu homurtusuyla gözlerim açıldı. Alastor boğazından yakalamış, pençeleri gergin kaslarını deliyordu. Korkunç bir kahkaha atarak güçlü savaşıcıyı kalın bir ağaç gövdesine doğru fırlatıyor ve dikkatini Valerian'a çeviriyor.

"Ölme vaktin geldi," diyor Alastor.

"Hayır!" Bağırıyorum.

Bu yeterli değil. Bizi kurtarmak için yeterli *değilim*, arkadaşlarımı kurtarmak için. Her zaman mücadele ettiğim acı gerçek kalbimi parçalıyor.

Hazır değildik. Mührü kıramam ve bana verdikleri tüm eğitim Cehennem'i yozlaştıran eski, güçlü iblislerle boy ölçüşemez.

Cessair'in parmaklarından kukla ipleri gibi çıkan kara duman Matthias'ı sihirli bir bataklığa hapsediyor. Homurdanarak, Cessair'in içinden çıkardığı, dumanla kontrol edilen korkunç, iskelet yarattığı engellerken, bir yandan da bacaklarını kurtarmaya çalışıyor. Batıyor ve bataklıkta daha fazla illüzyon yüzeye çıkıyor, saldırıyor, etrafını sarıyor. Tek başına başa çıkamayacağı kadar çoklar. Yardıma ihtiyacı var.

"Matthias!" Alder kısık sesle sesleniyor.

Valerian'ın alev kamçısı Alastor'un bileğini yakalıyor ve Alastor bileğini . Dövüşte avantajı ele geçirdiği o boş anda bakışları Matthias'a kayar. Alastor onu geriye savurur ve yere yapıştırır, pençeleri derisini keser. Dişlerini gıcırdatarak mücadele ediyor ve pençelerini orman zemininde gezdiriyor.

Bu sefer beni tuzağa düşüren bir lanet çemberi yok. Ben harekete geçmeden önce Brone eşime giden yolu kapatıyor ve beni bir ateş çemberiyle çevreliyor.

Bir yaratık dişlerini boynuna geçirip onu bulanık suyun derinliklerine çektiğinde Matthias acı içinde boğulurken Cessair'in sırtışı zafer kazanmış gibi. Altın rengi gözleri benimkileri tutuyor, parlak ışıltıları umutsuzluk, pişmanlık ve acı-tatlı bir aşkla dolup taşıyor.

Bu Cessair'in zalim illüzyonlarından biri değil. Bu sefer en kötü kabusum gerçek.

"Özür dilerim. Beni hatırla, taçyaprağım." Matthias'alayıcı sesi yeteneğinin melodik büyüyle yankılanıyor, zihnimi rahatlatmaya, beni bunun iyi olduğuna inandırmaya çalışıyor, ancak büyüünün zihnimi etkilemesine izin vermediğimde ağrıyan kalbimde daha derin kanyonlar açıyor.

Arkadaşımanın kafası bataklığın içinde kayboldu.

Hayır. Kalbim durdu. Mücadeleyi bırakıp alevlerin arasından sıçrayarak, acı sesini gelerek ona doğru ilerlerken çılgınca sesler çıkarıyorum. *Hayır, hayır, hayır*. Lütfen. Onu kaybedemem. Hiçbirini.

ŞEFLİK

LILY

"Matthias! Hayır!" Acı dolu, delici çığlıklarım dışarıya sıcak hava dalgası gönderiyor, Brone'u benden uzaklaştırıyor ve Cessair'i Matthias'ın içinde boğulduğu sihirli bataklıktan geri püskürtüyor.

"Söz vermiştin! Beni bırakmayacağına söz vermiştin!"

Kalbimden bir parça kopuyor ve onsuz bir daha bütün olarak yaşama yeteneğimi tehdit ediyor. O benim ışığım. Gülümseme sebebim, beni güldüren kişi. Bunu onsuz yapamam. Alder ya da Valerian olmadan. İhtiyacım var, biri olmadan kaybolurum.

"Matthias," diye acı dolu bir hıçkırıkla boğuluyorum, bataklık kontrolüm dışında yanan ellerimden çekilip buhara ve çatlamış dönüşürken çamuru tırmalıyorum. "*Matthias!*"

"Lily!" Valerian'ın bağıırışı çığ ve kırık.

"Lily, çekil!" Alder yalvarıyor.

Sendeleyerek ayağa kalkıyor ve Brone'un ateş topunun bana çarpmasını engellemek için dalıyor. Topun gücü vücudunu parçaladı. Yere düşüyor ve ayağa kalkamıyor. Kalbimin bir parçası daha kırılırken, bağlılığım göğsümde tekrar feryat ediyor. Alastor homurdanıyor ve Valerian'ı öyle bir kuvvetle yere yapıştırıyor ki kemiklerin çatırtısı havayı yarıyor, ses midemi burkuyor. Harap olmuş bir hıçkırıkla çığlık atıyorum.

Bu böyle olamaz. Buraya kadar düşmanlarımız kazansın diye gelmedik. Hepimiz ölmeden önce bizi kurtarmak için şimdi bir şeyler yapmalıyım. Çılgınca dikkatimi beni gerçek benliğimden ayıran mühre veriyorum.

Bu piçler beni yeraltı dünyasından men ettiler ve kayıp bir kız olarak ölümlüler diyarına sürdüler. Alastor, Cessair, Brone ve Samael günahlarının bedelini canlarıyla ödeyecekler. Ölümsüz iblis fae'leri öldürmenin ne kadar zor olduğu umurumda değil. Onlara acı çektireceğim.

Köklerin bir önemi yok. Onlar dikkat dağıtıcı. Beni dışarıda tutmak için başka bir yanılsama. Her zaman benim olan şeyi alamayacağıma beni ikna etmek için.

Beni bağladıkları lanetli mühür, beni silmeye hazır bir iblisi hapsedmiyor. Ben Lilith'im. İki ayrı parça değil, . Gerçek şimdi damarlarımda net bir şekilde şarkı söylüyor. Yeraltı dünyasına adım attığım andan beri. İçinde bir fae tanrıçasının soyundan gelen kraliyet kanıyla kendimden çok korkan, reddedilmiş, sorunlu kız.

Ben Lily Sloane, Lilith'in yeni vücut bulmuş haliyim ve bir daha *kimse* bana ya da dostlarıma zarar veremeyecek.

Kendimi Lilith'e kaptırmaktan korkuyordum ama biz aynıyız. yok , boğamadılar, hayatımı çaldıkları gibi gücümü de çalamadılar.

Ya batarsın ya da yüzersin.

Dişlerimi sıkarak ellerimi yere vuruyorum, Matthias'ın toprağın altına gömüldüğünü hissettiğimde göğsüm çöküyor. "Yüzmeyi seçiyorum!"

Başım geriye ve kanımdaki iblis tanrıçanın uyuyan gücünü uyandıran bir öfkeyle dolu bir çığlık atıyorum. Öfkemin sıcaklığı vahşi bir alevle içimi ,

Derimi yakıyor ve ağzımdan, göğsümden, ellerimden patlıyor. Cadının kulübesinde saldırıya uğradığımızda beni ele geçiren içgüdü gibi, ama tüm gücümle kavıyorum. Pençelerimi yere saplayarak istediğim şeyi kavıyorum. Havaya yükselip Matthias'ı serbest bırakırken mührün parçalandığını hissediyorum. Gücüm içimde akıyor, artık kilitli değil, bana güç veriyor yozlaşmış iblisleri durdurmak için gerekli.

Keskin bir nefes boğazımda düğümleniyor. Hatırlıyorum. Hepsini değil, kara duman geçidinden geçerek kale salonlarından kaçırıldığımı hatırlıyorum. Katlandığım sonsuz acıyı, kaçamadığım pek çok lanet tarafından hapsedildiğimi hatırlıyorum.

"Lily." Matthias mırıldanıyor. "Yakala o piçi, bebeğim."

Öksürüyor, ağzına bir ağız dolusu ıslak toprak tükürüyor. Nefesi kesilmiş ve çamura bulanmış ama hayatta. Yaşıyor.

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve bu aceleci öpücüğün yaşam gücümü ona aktaracak bağı tetiklemesi için dua ediyorum. Başımın arkasını kavıyor, daha rahat nefes alıyor. Geri çektiğimde gözleri parlıyor ve ayağa fırlıyor.

"Bunun beni yere sermek için yeterli olduğunu mu düşündün ihtiyar?" Matthias Cessair'e doğru sinsice ilerliyor, ateşli yumrukları vurmaya hazır. "yere sermek sonumu getirmez. Sadece ."

Cessair gözlerini kısıyor ve benimle göz göze gelmek için onu küçümseyerek bakıyor. "Seni bir kez bağladık Lilith. Yine başaracağız."

Matthias, "İlk seferinde yaptığın için seni öldürmeden olmaz," diye .

Alder, beni korumak için Brone'un saldırısından kurtuldu, bu beni rahatlattı. Gözlerimiz buluşuyor ve bana duyduğu gururun yankısının bağdan yayıldığını hissediyorum. Ayağa kalkıyor ve müthiş kaba kuvvetini kullanarak Alastor'la mücadele ediyor, Valerian'ın ayağa kalkmasını sağlıyor. Vale stratejiyi bir kenara bırakıp Alastor'un diğer tarafına saldırıyor, onu yakasından kavıyor ve alevli bir atıyor. Alastor homurdanır ve yüzünü tutarak pençeleriyle taze yaralar açar.

"Onun gücü!" Brone diğerlerine ciyak ciyak bağırlıyor. "Tüm gücünü serbest bıraktı!"

"Bu doğru, pislik. *Benim* gücüm. Benden almaya çalıştığın." Dudaklarım ağzımda uzayan dişlerimden geriye doğru kıvrılıyor. "Başaramadın."

Gözleri yuvarlaklaşıyor, endişeyle boncuk boncuk oluyor. Mühür olmadan, hayatımın ne kadar köreldiğini, büyü tarafından sıkıştırıldığını fark ediyorum. Kendimi daha az yapan ben değildim, lanetti. Duyularım keskinleşiyor, etrafımda savaş sürerken daha önce duyamadıklarımı duyuyorum, Brone'un sarkık alnını kaplayan gergin teri için gözlerim keskinleşiyor.

Kömürleşmiş ağaçların arasından yeni keşfettiğim bir hızla ona doğru fırlıyorum, saldırımı gözümde canlandırmadan önce cehennem ateşim ortaya çıkıyor. Adım attığım her yerde zemin erimiş hale geliyor, üzerimden yayılan ısı şişelenip patlamaya hazır hale geliyor.

Brone dizlerinin üzerine çöker. "Merhamet et Lilith. Sana yalvarıyorum."

"Acınacak haldesin," diye . "Kazanamayacağına dair ilk işarete pes ediyorsun. Spoiler uyarısı, bok kafa: kazanamayacaksın."

Onu kıvrık boynuzlarından birinden yakalayarak pençelerimi yağlı yüzünde gezdiriyorum. Laneti kırdığım için artık daha keskin ve uzunlar, şeytani özelliklerim artık içimde kilitli değil. Çılgılık atıyor, kaçmak için kıvranıyor.

"Samael! Cessair!"

"Sana yardım etmeyecekler," diye tısladım.

Göğsünü tekmeleyerek geri uçuyor ve bir ağaca çarpıyor. Kollarımla havada bir daire çiziyorum, gücümün derin kuyusundan beslenen yeraltı dünyasının doğal gücünü çağırıyorum. Çağırma kulak veriyor, yer çatırdayarak yarılıyor. Bir kükürt bulutu puslu havayı ve yeraltı dünyasının derinliklerinden yükselen ateş, erimiş birlikte Broneu ağaca sarıyor.

Sarkık yüz hatları gevşer. "Bu mümkün değil. Lilith'in hiçbir kızı bir güce sahip olamaz."

Yumruğumu sıkıyorum, sonra bizi ayıran yarığın üzerinden sıçrayıp suratına indiriyorum. Kafası yana savruluyor ve Alder'ın bana öğrettiği gibi bir yumruk daha atmak için tekrar geri çekiliyorum. Bu seferki onu bayılttı. Ve çenesini kırıyor, kemik yanan parmak eklemlerime çarparak çatırdıyor.

Alastor'a karşı mücadelelerinde Vale ve Alder'a yardım etmek istiyorum ama Rainer ve Matthias tek başlarına savaşıyorlar. Matthias Cessair'e karşı direniyor ama Rainer kılıcını Samael'e kaptırdı.

Mücadeleye katıldığımda, Samael'in odağı bana kilitleniyor ve tüyler ürpertici yırtıcı bir ses çıkarıyor. Parçalanmış, kayıp anılarımın derinliklerinden tanıdığım bu ses kalbimi küt küt attırıyor. İşkencemden o sorumluydu, beni lanet üstüne lanetle ölümün kıyısında tutuyordu.

Siktiğimin piçi acının her saniyesinden zevk aldı.

Ateşim parmak uçlarıma kadar ulaşıyor, parlak, kavurucu bir mavi renkte yanıyor. Nefes nefese kalan Rainer, üzerimden yayılan bunaltıcı sıcaklık yüzünden bir adım geriye düştü. Gözüne kan damlıyor ve kolu yırtılıyor.

"Git diğerlerine yardım et," diyorum.

"Ve eğlenceyi kendi başına halletmene izin mi vereyim prenses?" Ona attığım vahşi bakış karşısında ellerini kaldırıyor.

"Ona bir dünya acı borçluyum," diye mırıldanıyorum.

Samael dişlerini gösteriyor ve bana doğru koşuyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum, bana fırlattığı alev dalgasını daha sıcak olanlarla dağıtıyorum, onları kalkan olarak kullanıp kafasını sonsuz bir ısı akışıyla patlatacak kadar yaklaşıyorum. Kükrüyor, derisi yanıyor. Geriye doğru sarsılarak bana bir yumruk savurdu. Darbe dengemi bozdu. Alder'ın içindeki sabit sesi bana dik durmam için kendimi yeniden ayarlamamı hatırlatıyor.

"Şimdi iki kat daha çirkinsin." Elimin tersini ağzımın üzerinde gezdiriyorum. "Lucifer ne yaptığını öğrendiğinde, seni vatana ihanet ve gerçek ölümle suçlayacak."

"O bir aptal, kalesinde saklanıyor. Neredeyse tacı bize etti," diye hırlıyor Samael. "Siz aptalsınız. Fırsatın varken beni öldürmeliydin. Şimdi geri döndüm ve kızgın."

Bana yardım etmesi için bir kez daha yeraltı dünyasını çağırarak kendimi ona doğru fırlatıyorum. Samael'in ayaklarının altındaki toprak eriyor. Gözleri açılıyor ve kaçmak için çırpındıkça daha hızlı batıyor. Omuzlarına kadar geldiğinde duruyorum ve başını saçlarından geriye doğru çekiyorum.

"Cehennem ve yeraltı diyarları asla senin olmayacak," tükürdükten sonra, kadar kafasını vahşi bir güçle defalarca dizime .

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

LILY

(Samael'in icabına baktıktan sonra Alder, Valerian ve Rainer'in Alastor'a amansız saldırılar düzenlediğini görüyorum. Matthias hala Cessair'e karşı tek başına.

Gözlerimi kısıyorum. Ellerinde bu var ve atari salonunun ve Matthias'ı öldürmeye çalışmanın intikamını almak istiyorum.

Cessair ve Matthias alev alev yanan yumruklarıyla yumruklarını tokuşturuyor, her ikisi de acımasızca saldırırken düello eden illüzyonlarla savaşıyor. Yılanlar Cessair'in bacağına etrafını sararak dengesini bozmak için onu daha da sıkıyor, Matthias ise Cessair'in bizi iğrenç periler sürüsüyle uğraştırıyor, cılız dişleri kollarını ve boynunu .

Aramızdaki mesafeyi kapatarak Cessair'in sırtına atlıyorum, bir kolumu boynuna ve elimi gözlerinin üzerine kapatıyorum. Öfkeli enerji içinde vızıldıyor ve avucumun içinden vahşi mavi alevler akıtıyorum. Seni avuçlarımda kabarcıklar çıkarıyor. Umarım lanet olası gözlerini eritiyordur.

"Augh! Siktiğimin orospusu!"

Kolları fırıl fırıl dönüyor, pençeleri derimi ısıyor, filizlenen kısa boynuzlarımı tırmalıyor. Bana açtığı yaralar hiçbir şey değil; gücüm nabzımın ritmiyle birlikte içinde atarken birkaç dakika içinde iyileşiyorlar. Gitmesine izin vermeyeceğim, onu kör etmek için acımasızca saldırıyorum.

", sizi küçük amcıklar." Matthias homurdanıyor ve spiral şeklinde dönerek kötü niyetli periler sürüsünü bir alev patlaması ve nemli rüzgârla kendisinden uzaklaştırıyor. Havadan bir yakalıyor ve başını parmaklarının arasına sıkıştırarak eziyor. Dikkatini tekrar bize çevirdiğinde dudakları memnuniyetle kıvrılıyor. "Yanlış dövüşü seçtin ihtiyar. Kızımız durdurulamaz."

Cessair geriye uzanıp beni saçlarımdan . Dişlerimi gıcırdatıyorum, yeni bir yüzünü daha sert kazıyorum. İnliyor ve beni de yanına alarak yere yığıyor. Vücudunu ters çevirip göğsüne sarılıyorum ve boğazını keskin pençelerimle derisini delemek kadar sert sıkıyorum. Kaynayan derisi ve gözlerinin kömürleşmiş kalıntıları yetmiyor.

Matthias'ı incitti. Diğerlerini incitti. Beni incitti. Yaşamayı hak etmiyor. Hiçbiri hak etmiyor.

Kirli, yırtık pırtık takım elbisesini pençelerken boğuk bir ses beni terk ediyor, malzeme öfkeli darbelerimin altında parçalanıyor. Sarsılmaz öfkemle nefes nefese kalarak derisini ve kemiğini kesiyorum. Bana tokat atıyor ve Matthias tehlikeli bir hırıltıyla fırlayıp Cessair'in kollarını dumanı tüten toprağa sıkıştırıyor.

"Bunun için o lanet ellerini koparacağım. Parmak parmak," diye söz veriyor. "Ve sonra onları sana zorla ."

Cessair'in göğsüne vurmayı nefes nefese kalıyorum ve ellerimi kan basıyor. Kırık kaburgalarının ve harap göğüs boşluğunun arasından, açıkta duran kalbi atıyor. Titreyen parmaklarımı doladım.

"Bana nedenini söyle," . "Nasıl olsa öleceksin. İşin bitti."

Cessair kıpırdanıyor ama ben ve Matthias' arasında elde edemiyor. Bir anda yere yığıldı.

Kalbini sıkıldığımda boğuk bir gargara çıkarıyor.

"Neden?" Sesi alçak, kaba ve titrek çıkıyor.

"Güç," diye öfkeyle homurdanıyor. "Çok öngörülemezdin. Zihnine yerleştirmeye çalıştığım etkiye karşı duyarlı değildin."

Daha sert sıkıyorum, kalbini parmaklarımın arasında patlatmaya ve intikam için mavi alevlerde kızartmaya hazırım. Ellerimdeki ısı arttığında ve tüten et kan kokusu havaya yükseldiğinde ağzı boğuk bir nefesle açılıyor.

"Senin gitmen gerektiğini anladığımızda, Lucifer'i manipüle etmek için tahta kendi kraliçemizi oturtmak istedik." Nefes almakta zorlanıyor. "Ama piyon kraliçe uslu durmadı. Tahtı kendimiz için talep etmemiz gerektiğini biliyorduk."

"Açgözlülüğün senin sonun olacak," diye .

Mücadele ettiğim tüm acı, kalp ağrısı, korku ve belirsizlik içimden süzülüyor. Matthias'ın bataklığın yüzeyinin altında kayboluşunun dayanılmaz görüntüsü. Valerian'beni iblis suikastçılardan korurken ağır yaralanması. Alder'ın motelde onu neredeyse dilim dilim doğrayan iblislere karşı gösterdiği şiddetli koruma. Cessair'in laneti yüzünden neredeyse ölmek üzereyken arkadaşlarımın yüzlerindeki ifadeyi.

Gücümün isyankâr enerjisi avuçlarımda bir kırılma noktasına ulaştığında gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve dökülüyor. Ateş ellerimde patlıyor ve Cessair'in çürümüş kalbini yakıyor. Vücudu sarsılıyor ve Matthias gevezelik ederken onu tutuyor. Ellerimdeki yanmış kaslar fokurdayarak sıvı hale gelip parmaklarımın arasından sızana kadar daha sert sıkıldığımda ıslak bir soluk beni terk ediyor.

Cessair seğiriyor, sonra yere yığılıyor. Yapışkan koyu kanı ellerimi lekeliyor. "Onu ben öldürdüm," diye fısıldıyorum.

Matthias kanlı elimi kendi eliyle kapatıyor ve destek olmak için sıkıyor. "Eğer sen yapmasaydın, ben yapacaktım. Ya da diğerlerini. İstiyor muydun?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Evet. Bunun için benden nefret ediyor musun?"

"Hayır. Asla." Sesi nazikti. Eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. "Pişman ?"

Başımı salladım. Bunu hak etmişti. Onun işini bitirmezsem beni ve arkadaşlarımı öldürecekti.

"Bakalım diğerlerinin yardımımıza ihtiyacı var mı?" Beni ayağa kaldırdı. "Seninle gurur duyuyorum. Mührü kırabileceğini biliyorduk."

Cessair'in cesedine bir kez daha bakmadım. Benimle karşılaştığı anda kendi kaderini kendi elleriyle çizdi. Odak noktam diğer dostlarıma kayıyor, onlara bu işi bitirmeleri için yardım etmem gerekiyor.

Çok uzakta değil, diğerleri Alastor'u dizlerinin üzerine çöktürmüş. Kolunun yarısı yok, kanlı uzvu yerde, Valerian'ın gömleğinin bir parçası yumruğunda. Kalbim küt küt atıyor ve onlara doğru koşuyoruz.

"Henüz kazanmadın Lilith," diye gürlüyor Alastor. "Sen-"

Koşmayı bırakmıyorum, kaşlarımı çatarak hızlanıyorum. Alder Valerian'ı yolumdan çekiyor, ben yumruğumu acımasız mavi alevlerle kaplayıp Alastor'un suratına indirirken bakışlarında gurur parlıyor. Yumruğumla kafası yana savruluyor ve çenesi göğsüne düşüyor. Tek vuruşta nakavt etmek gerçekten çok iyi hissettiriyor.

"Kapa çenenini," diye bağırdım.

"Afacan küçük prenses." Rainer yorgunluğuna rağmen kıkırdıyor, bir ağaca yaslanıp kılıcıyla kendini destekliyor. "Hayat borcumuzun ödendiğini düşün, eski dostum."

"Güzel bir sağ kroşe," diye övüyor Alder içtenlikle.

"Yaralandın mı?" Valerian bileğimi tutuyor ve kanlı ellerimi inceliyor.

Başımı sallıyorum, göğsüne doğru eğilerek kendi parçalanmış yaralarını kapatıyorum. Dokunuşumun altında iyileşiyorlar. Kolları sarıyor, yeni gibi olana kadar kendi iyileşmemi hızlandırıyor. Onunla güneşleniyorum

kucaklıyor, onu içime çekiyorum. Saçlarımı okşuyor, beni asla bırakmayacağını bilmemi sağlayacak kadar sıkı tutuyor.

Geri çekilmeme izin verdiğinde, Alder beni kollarına alıyor. Yanağımı sert göğsüne sürtüyorum, yaralarını kontrol etmek için ellerimi üzerinde gezdiriyorum. Başımın üstünü öpüyor.

. Hayattayız ve kazandık.

Alder'in kucağından ayrılıp Matthias'a daha sıkı sarılıyorum, hâlâ onu kaybetme tehdidinden dolayı sarsılmış durumdayım. Beni kaldırıyor ve yüzünü boynuma gömerek bizi döndürüyor.

Beni yere bıraktıktan sonra, üçü de etrafımı sararak dumanlı kokularıyla beni sarmalıyor. Valerian çenemi yakalayıp öpmek için kendine doğru çekerken, Alder'in sarılması beni göğsüne bastırıyor. Matthias'ı öpmek için Valerian'a dönüyorum. Alder'in parmakları boğazıma doğru ilerliyor ve dudaklarımı kendine çekmek için başımı geriye doğru itiyor.

Kalbim çırpınıyor, dostlarıma duyduğum sevgiyle dolup taşıyor.

"Eğer dördünüz sikişecekseniz, beni uyarabilir misiniz?" Rainer şaka yapıyor. "Savaşın çılgınlığı insanlara garip şeyler yapıyor. Tüm o adrenalinin etkisi çok sert oluyor."

Gülüyorum ve çemberden kurtuluyorum. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Bizim için hayatını riske attın."

Omzumu okşayarak usulca gülümsüyor. "Bunu yine yaparım. Vale'e bir borcum vardı ve bundan da öte, o benim silah arkadaşım."

"İyi olacak mısın?" Rainer'ın kana bulanmış koluna bakıyorum, pençelerin açtığı derin yaralar derisini kaplamış.

"Yakında iyileşeceğim." Sırıttıyor. "bir eş bağına sahip değilim. Şık numara."

Kaşlarımı çatarak mağlup düşmanlarımıza dönüyorum. "Peki ya onların yönetmesini isteyen insanlar? Bu kadar uzun süre tek başlarına çalışıyor olamazlar."

"Sanırım bununla ben ilgileneceğim," diye cevap veriyor yeni bir ses.

Etrafımda dönüyorum, yumruklarımın etrafında ateş patlıyor, yeni bir rakiple karşılaşmaya hazırlanıyorum. "Ekselansları." Rainer diz çöküyor, yumruğunu göğsünün üzerinde sıkıyor.

Bir an sonra Valerian ve Alder de aynısını yapıyor. Matthias ayakta durmaya devam eder ve iblis için bir saygı mırıltısıyla başını öne eğer.

Bu Lucifer demek.

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR

LILY

T Cehennemin kralı uzun boylu, koyu renk dağınık saçlı, sivri kulaklı ve melek gibi yakışıklı yontulmuş yüz hatlarına sahip. Bir sırtışıyla, onun tehlikeli ve zeki bir iblis olduğunu anladım. Konsey gibi o da Keskin bir takım elbise, siyah ve ipek üzerine dokunmuş karmaşık detaylar. Kürk kenarlı bir pelerin omuzlarına tünüyor ve yüzükler parmaklarını süslüyor.

Puslu ormanın etrafındaki yıkımı inceliyor, kendisini devirmek için komplo kuran iblis konseyinin her birinde oyalanıyor. Ağzının kenarları sırtarak yukarı kalkıyor.

"Ağır yaptığın için teşekkürler." Bana doğru yürüdü ve yüzüme dokundu. "Evine hoş geldin Lilith."

Hepimiz onun tatlı ses tonu ve üzerimde gezinen gözleri karşısında gerildik. Çocuklar huzursuzca yer değiştiriyor. Bu onların kralı ama aramızdaki bağdan, benim için savaşmak üzere onu karşılarına almaya hazır olduklarını hissediyorum. Gözümün ucuyla Rainer Valerian'ın omzunu kavıyor, onu geride tutuyor ve kulağına bir şeyler mırıldanıyor.

Lucifer'ın kaşları kalkıyor ve parmak uçlarını boynumda gezdiriyor.

"Hey!" Üç arkadaşım öne fırlayınca başım geriye düştü.

"Vay, vay. Kralına mi saldırıyorsun?" Lucifer güler ve bir elini kaldırır.

Parlak mavi ateşten bir halka onları yakalayıp bana giden yolu kapatınca donup . Her biri çenelerini hazırlamış, benim için ateşin içinden geçmeye hazır ve istekliler. Kalbim çarpıyor ve paniğe kapılıyorum.

"Bekle. Lütfen." Lucifer'ın dikkati bana döndü. "Ne istiyorsun? Eğer onları bağışlar ve gitmelerine izin verirsen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

"Ne istediğimi mi?" Lucifer'in gülümsemesi büyür. "Sen ne istersin Lilith? Bu iblislerle kurduğun bağları koparayım mı, böylece cehennemin kraliçesi olarak benim yanımda hüküm sürmeye ?"

Ondan uzaklaşıyorum, adamlarımı hapsettiği alevlere rakip olacak kadar sıcak ateş tenimde patlıyor. Arkadaşlarımın benim için savaşmasına izin vermiyorsa, ben de kendim için savaşırım.

"Hayır!" Şiddetle reddedişim Alder, Matthias ve Valerian'dan gelen üç hırıltılı yanıtla yankılanıyor. Lucifer'in cehennem ateşi tarafından tuzağa düşürülerek daha da huzursuzlaşıyorlar. "Asla kraliçeniz olmak istemedim. O kadarını hatırlıyorum. Beni dostlarımdan ayıramayacaksın."

Lucifer gülüyor, tehditkâr duruşumdan rahatsız olmamış gibi. "Güzel."

Alevlerimi söndürüyorum ve ona dikkatle bakıyorum. "İyi mi? Seni anlamıyorum dostum."

Şüpheli güvensizliğim onu sevindiriyor. "Kalede mutsuz olduğunu biliyordum. Muhafızlarını atlatıp diyara çıktığında çok daha kendindeydin." Dostlarımı uzakta tutan ateşi düşürüyor. "Emin olmam gerekiyordu. Gerçi seni almaya niyetim olmasa da kraliçem teklif ettiğim için benden memnun olmayacaktır. Kendisi oldukça ateşli bir ruhtur. Onu seveceğine inanıyorum." Gözümü ondan , beni iblislerime bağlayan ipleri rehber olarak hissederek geri çekiliyorum. Onlar

Valerian'ın göğsüne çarpana kadar hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Kolları etrafımda kenetleniyor, Alder ve Matthias bizi kuşatıyor ve ellerimi tutuyor. Birlikte, bizi ayırmakla tehdit eden her şeye karşı birleşik bir cephe oluşturuyoruz.

"Umarım sizi sınıdığım için beni affedebilirsiniz." Lucifer'in gülümsemesi, etkisiz hale getirilmiş iblislere bakarken ürpertici bir alaycılığa dönüşür. Alastor'un üzerinde duraklıyor, meleksi yüz hatları bükülüyor, kararıyor. "Çok dikkatli olamam. Dostum diyecek kadar güvendiklerim bile kendi hırslarını tatmin etmek için beni sırtımdan bıçaklamakta ."

Rainer Alastor'un baygın bedenini kaldırıp sürüklüyor, bilekleri bir büyü'nün ısıltısıyla bağlı. Samael ve Brone'a doğru ilerledi ve onları içine kapattığım topraktan nasıl çıkaracağını düşünmek için durakladı. "Sözünüz üzerine, kraliyet muhafızlarını üç hücre hazırlamaları için uyaracağım efendim."

"Üç mü?" Lucifer' bakışları konsey üyeleri arasında gidip gelerek Cessair'in bedenine takılıyor. "Ah. Anlıyorum."

Alder'ın iblislerin uyduğu kutsal yasalarla ilgili açıklamasını hatırlayarak geriliyorum. Cessair'i ben öldürdüm. Stresimi hisseden adamlarım bana yaklaşıyor. Bana zarar gelmesine izin vermeyecekler.

"Sizi devirmeyi planladılar, Majesteleri," diyor Valerian huysuzca. "Konsey'in size ihanet ettiğimiz -isyan planladığım- suçlaması, planlarını örtbas etmek için bir yalandı. Lily'yi kaçırdılar, onu öldürmeye çalıştılar ve krallığı sizden almaya çalıştılar."

Lucifer tehlikeli bir şekilde kıkırdıyor, kıpkırmızı gözleri parlıyor. "O kadar kolay manipüle edilmem. Ben Cehennem'in kralıyım ve pek kişi beni kandırmaya çalıştı. Bunu duyduğumda bir şeylerin döndüğünden şüphelendim."

Valerian'ın çenesi eğilerek başımın tepesini sıyrıyor. "Efendim."

"Gerçekten de bir şeylerin ters gittiğini ilk Lilith kaybolduğunda anladım. İlk başta nişanlılığımızdan kurtulmak için kendi kaçırılma olayını düzenlediğini düşündüm. Her zaman çılgın fikirlerinin peşinden koşardın." Lucifer kaşlarını çattı. "Ama sen hiç ortaya çıkmadın. Sonra bu haince iddia ve iblislerin portallardan geçerek ölümlüler âlemine akın etmesi yatkın gelmedi. Ben kraliçemi korurken, fesat tohumlarını ekenleri ortaya çıkarmak için seni yem olarak kullandım."

"Yem olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Alder eğlenerek ofluyor ve elimi sıkıyor. "Şimdi ne olacak?" "Rainer," diyor Lucifer.

"Bir mahkûm nakline ihtiyacımız olacak."

Rainer başıyla bize selam vermeden önce yumruğunu kalbinin üzerine koyarak eğiliyor. "Bir dahaki sefere kadar, eski dostum." "Pekâlâ, o zaman barışalım." Hareket etmesi için Valerian'a dirsek atıyorum.

"Farklısın ama yine de kendine çok benziyorsun. Gerçek duyguların ortaya çıkıyor. Bunu görmek güzel."

Lucifer'in sırtışında azı dişleri görünüyor. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

Ağzımı açıp kapatıyorum. Doğru. O yeraltı dünyasının kralı. Muhtemelen onun iznine ihtiyacımız var.

"Gitmemize izin var mı? Çöplerinizi topladık, yani yok, değil mi?" Matthias

kahkahasını bastırmak için öksürüyor.

"Siz üçünüz bir geçidin muhafızları değil misiniz?" Lucifer gözlerini kısarak adamlarıma bakıyor. "Eğer dönmek istediğiniz yer , elbette. Tabii şövalyelere geri dönmek istemiyorsan Valerian. Muhafızlığını yaptığın kişi artık senin eşin olduğuna göre."

Valerian ne diyeceğini bilemiyor. Dönüp geniş gözlerle Şeytan' kilitlenmiş bakışlarını görüyorum, aramızdaki bağda rahatlama titreşimleri dolaşıyor. Lucifer ortadan kayboluşuyla ilgili gerçeği bildiğine göre artık utanç duymuyor.

Alder Valerian adına saygıyla, "Bize emrettiğiniz yere gideceğiz Majesteleri," diyor. Lucifer bir an beni inceliyor. "Üçünüzü muhafızlık görevinizden azlediyorum. Sadakatınız için

ve Cehennem'e hizmet edersen, istediğın gibi gelip gitmekte özgürsün." içime çektiğim hızlı nefesle başını eğiyor. "Doldurmam gereken açık pozisyonlar olduğu için konseyimdeki pozisyonları kabul etmeniz şartıyla."

Suslunluk sırası Alder'de. Bu büyük bir olmalı.

"Konsey koltukları bir soydan gelenlere miras kalır," diye mırıldanıyor Valerian açıklama yaparken.

"Konseye katıldığımız sürece istediğimiz her şeyi yapabilir miyiz?" Dudağımı ısııyorum, başka bir açıklama bekliyorum

Ölümlüler diyarında büyürken edindiğim bir alışkanlık.

Lucifer başını sallar. "Sana en büyük macerayı diliyorum Lilith."

"Artık Lily." Elimi uzattım. "Tanıştığımıza oldum."

Bir of çekti ve sıkmak için elimi tuttu. "Lily. Sana yakışıyor." "Yakışıyor."

Valerian'ın kısık sesiyle sıcaklık yayılıyor. "Mükemmel."

"O halde sizi burada bırakıyorum." Lucifer Brone ve Samael'in sahte hapishanelerini işaret eder. "Onlar benim- senin , uğraşmam gereken çöpler."

Adamlarım beni savaş alanımızdan uzaklaştırırken omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor. Sisli ormanın kenarına doğru ilerliyoruz, Cehennem'in genişleyen manzarası açılıyor. Yeraltı dünyası içimden akıyor, aldığım her nefeste mevcut. O benim bir parçam, beni ait olduğum yere kollarını açarak karşılıyor.

Düşmanlarımızı yenmek için bana ekstra güç verdiği için sessiz bir teşekkürle bir ağaca dokunmak için duruyorum. Çocuklar bana kalbimi saran içerik bağına dokunan yumuşak gülümsemeler veriyor.

"Önce nereye?" Matthias soruyor.

Olasılıklar sonsuz. Benim için önemli olan tek şey birlikte olmamız. Sonsuza dek birlikte olacağız.

Hiçbir şey beni ve arkadaşlarımı ayrı tutamaz.

Bir gülümseme serbest kalır. "Hadi sahile gidelim."

EFILOLUE

LILY

Üç Ay Sonra

("Hala uyuyor musun, petal? Koleksiyonumuz için sana biraz daha deniz kabuğu buldum." Matthias, dünya turumuzun üçüncü durağı olan Montego Bay'deki tropik villamızda karşılaştığı manzara karşısında sırtıyor,

çok alemli sahil turu güzergahı planladı.

Valerian kocaman yatağın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırmış, arkamdan tutuyor. Güneş şapkam kapının yanına atılmış, mayomun alt kısmı aceleyle kalçalarımın altına sızılmış ve göğüslerim dökümlü, omuzları açık ayçiçeği desenli bikinimden dışarı .

Boğazıma bir boğuk çığlık daha takılıyor. Sessiz olmaya çalışıyorum ama Vale bana sessiz olmam için meydan okuduktan sonra beni çığlık attırmayı kendine görev ediniyor. Bir izleyici kitlesiyle daha sert girerken yumruklarım çarşafın içinde toplanıyor.

Hınzır kıkırdaması beni ve uçuşumun kenarına itiyor. "Kahretsin!"

Kalçalarımın etrafında dönerken bir iniltiyi bastırmak için yüzümü çarşafın altına bastırıyorum, amım çırpınırken beni dolduran horozunun lezzetli kayışının tadını çıkarıyorum.

Saçımı yumruklayıp başımı yukarı çekiyor. "Hile yok. Sorun ne Lily? İyi bir kız olup sessiz kalamaz mısın?" Dövmeli bir elini yatağa dayayarak göğsüyle örtüyor. "Yoksa sikim seni çığlık attırıyor mu?"

Nefes nefese bir inilti çıkıyor içimden. "Seni kendini beğenmiş piç."

"Bu çok ateşli." Matthias seyahati duyururken bana aldığı şipşak fotoğraf makinesini kapıyor ve bir fotoğraf çekiyor. "Saçını tekrar çek."

Vale buna uyuyor, kalçaları amıma çarpışında yıldızları görmeme neden olacak kadar sertleşiyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum. "Tanrım, bu

çok iyi." "Biliyorum, küçük çiçek."

"Bu pozisyonda kal. Evet, böyle. Vale'in sikini böyle alırken çok seksisin." Anında bir fotoğraf daha çekiyor, baskı daha sonra keşfetmemiz için yere düşüyor. Fotoğraf makinesini bir bankın üzerine atıyor ve kocaman yatağın üzerine diz çökerek şortunu . "Aç görünüyorsun, güzel kız."

Valerian saçımı bırakıyor ve kaldıraç olarak kalçalarımı tutuyor. Matthias devralıyor, kirpiklerimi titretecek kadar sert bir şekilde bir avuç çekiyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve o beni sikiyle beslerken ağzımı açıyorum. Başını boğuk bir iç çekişle geriye atıyor ve ağzımın derinliklerine doğru itiyor. Ağzımı sık bir şekilde becerirken dilimi döndürüyorum, ittiğinde etrafında inliyorum.

İkisi de beni dolduruyor. Bana hissettirdikleri kadar iyi hissetmelerini istiyorum.

"Kahretsin, bu bir manzara, petal." Matthias çenemi kavradı. "Daha geniş aç. böyle. Kahretsin, dayanamayacağım. Bu halinle çok seksisin."

Saçlarımı serbest bırakıyor ve sikini yumrukluyor, sadece ucunu dilimin üzerinde tutuyor. Gözleri parlıyor ve çarpık gülümsemesi homurdanmadan önce dişlerinin bir kısmını gösteriyor. Döllerini ağzıma fişkırıyor. Yutkunuyorum, bir kısmı çenemden aşağı dökülüyor. Onu yakalıyor ve aletinin yanına geri itiyor. Dilim parmağının ve sikinin etrafında dönüyor, onun tadını çıkarıyor.

Beni öpmek için çenemi kavrayarak serbest kalıyor, Valerian hızını artırıp klitorisimle oynarken öpüşürken boğduğum her zevk sesini yutuyor. Bir nefesle boşalıyorum, yüzümü Matthias'ın boynuna gömüyorum, tam da onu kendi sahiplenme ısırığımla işaretlediğim yere. Her biri benim sahiplenici işaretimi taşıyor.

Valerian adımı bir lanet ve bir dua gibi inliyor ve boşalırken son bir kez daha içime giriyor. Sırtıma doğru bir öpücük izi bırakıyor, sonra çekiliyor. Yatağa yayılmadan önce bir süre parmaklarıyla içime boşalmasını zorluyor.

"Yine hile yaptın," diyor sert ve uykulu bir ses tonuyla.

Göğsüm kabarak yanına sırt üstü uzandım. "Sessiz kalmak için dışarıdan yardım alamayacağımı hiç söylemedin." Başımı Vale'nin kolundaki yastığa Matthias'a sesleniyorum, o da diğer tarafıma uzanıyor. "Alder nerede?"

Matthias, "Deniz kaplumbağalarıyla yüzmekten büyüleniyor," diye yanıtlıyor. "Dışarıda kalan tek adam olduğunu kızacak."

Sevecen bir gülümseme büküyor. "Bu gece beni sahilde yıldızları izlemeye götürecek. Ben de sonra onun sikini yalayacağım. Siz ikiniz davetli değilsiniz."

Vale mutsuz bir ses çıkarıyor ve oturduğunda beni kucağına sürüklüyor. "Eğer istersek davetliyiz, dostum. Belki de bu güzel dudakların kardeşimiz için gerilmesini izlemek isterim."

"Benimle deniz paraşütüne binmeyi kabul et," diye takas ettim. "Sana söyledim, sen olmanı istiyorum. O zaman bütün gece izleyebilirsin."

Çenesi sıkılır. "Sıkı pazarlık yapıyorsun."

Sırıyorum ve onu öpüyorum. "Teşekkür . Bütün zaman boyunca elini tutacağım. Düşmeyeceğiz."

Ben onu tekrar öpene kadar homurdanıyor, sonra kalçamı okşuyor ve bana hınzırca sırtıyor. "Bunun için Alder'a bu gece gırtlığını çiğ çiğ sikmesini emrediyorum." Nefesim kesiliyor ve ısıltılı gözleri memnuniyetle parlıyor. "Bizim için çok mükemmel, dostum."

Matthias elimi tuttu. " gel. Sahile geri dönelim. Muhteşem kızımı güneş kremiyle ovarken oradaki tüm erkekleri kıskandırmak istiyorum. Sonra da senin için topladığım deniz kabuklarını göstermek istiyorum."

Sırıtarak kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm.

Üç Yıl Sonra

"HADI, HADI, HADI!" DEVAM ETMESİ İÇİN ALDER'IN OMZUNA DOKUNUYORUM. KOLUMDAKİ DÖVMELER Adrenalinim, zambak çiçekleri bileğimden dirseğime kadar dumanlı şekillere dönüşüyor.

Boynunu bükmüş, buraya gelmek için tırmandığımız dar patikadan aşağıya koşuyor, beni de sırtına . Her zaman benden daha hızlıydı ve ben kıpırdayamadan beni yakaladı. "Vahşi bir isilliona binebileceğini nereden çıkardın?"

"Beni pullarının arasından emmeye çalışacağını nereden bilebilirdim , çünkü fazladan dişlerini orada tutuyor?" Elimin keskin dişlerle kaplı sümüksü bir ağza battığı anı yeniden yaşayarak ürperiyorum. "İsillionların ejderhalar gibi olduğunu sanırdım! Bir ejderhaya binmek istemiştım. Hadi ama, işe yarasaydı çok fena olurdu."

Alder başını sallar ve canavar dağın tepesindeki mağarasından çıkarken eşsiz bir hızla hareket eder. "Bir dahaki sefere maceraya atılmak istediğinde bana hedeflerinin tam olarak ne olduğunu söyleyeceksın ki ben de kafayı yeraltı canavarlarını evcilleştirmeye taktığın az kalsın yenilişini izlemek zorunda kalmayayım."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve ona sarılıp yanağından öpüyorum. "Beni seviyorsun."

"Eski tanrılar bana yardım ediyor, ediyorum, tatlı çiçeğim. Varlığımın her zerresiyle. O kadar ki güzel eşimin eğlence olsun diye beni tehlikeli maceralara sürüklemesine izin veriyorum." Sesinde net bir gülümseme var. Gülmeye başlıyor, derin ve hayat dolu. "Üzerine tırmandığında ve o yüzündeki ifade."

Gökyüzünde yükselen kanlı ayın altında derimsi siyah kanatlarını çırpın devasa yaratık başladığında gözlerim açılıyor. "Valerian'ın anılarında daha küçük olanlara binmişim! Bunun da aynı olacağını düşünmüştüm."

"Bunlar gençler!" Başını geriye atıyor ve daha sert gülüyor. "Yumurtaları toplamak ve onları büyötmek için dağlara savaşçı gönderiyoruz. asla açmazlar ve dişleri gelişmez. Tamamen yetişkin vahşi olanları hiç , seni çılgın kız."

"Daha az konuşma, daha çok hayatlarımız için koşma." Bir kıkırdamanın daha kaçmasına engel olamıyorum. "Vale bizi öldürecek."

"Orada tek başınasın," omzunun üzerinden fırlatıyor, uçan canavarın ölümcül çenelerini bize doğru kapamasını engellemek için bir ateş topu fırlatmak üzere dönerken.

"Her karşı benim koruyucum olduğunu sanıyordum?" Ona yardım ediyorum, boynuzla benzeyen boynuzlarını uçurumun kenarına fırlattığında pullu kırmak için alevlerden yapılmış güçlü bir kırbaç yaratıyorum.

"Buraya gelmene izin verdiğimi öğrendikten sonra hâlâ yaşamama izin verirse."

"O zaman seni koruyacağım." Kırbacımı şaklattım ve gömleğini çekiştirdim. "Bir saniye dur." "Delirdin mi sen?" Alder yavaşlıyor, bize saldırmak için şaha kalkan yarattığı işaret ediyor. "Bırak beni."

"Lily-"

"Gerçekten, ben ."

İsteksizce razı oluyor. Kazağımın kollarını yukarı itiyorum ve göğüslerimi düzeltiyorum. Alder yanımda gürlüyor, önüme atlamaya hazırlanıyor. Henüz yapmıyor, kendi başımın çaresine bakabileceğime güveniyor. Ona bağımız boyunca ne yapacağımı bildiğime dair güvence gönderiyorum.

Boynuzlu ejderha benzeri yaratık uçuruma hücum ettiğinde kollarımı açarak güçlü bir alev ve sıcak hava fırtınası gönderiyorum. İsillion'geri çekilmeye zorluyor ve kanatlarında delikler açıyor.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun, canavar?" Çılgılık atıyor, tekrar denemek için etrafında dönüyor ve ben sırtıyorum. "Ben Lily, tanrıça Lilith'in kanını taşıyorum. Şimdi otur lan yerine."

Ellerimi açtıkça büyüyen bir ateş topu oluştuyorum. Onu mükemmel bir isabetle uçururken ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. Yarattığı göğsünden vuruyor ve iyileşene kadar havada birkaç metre düşmesine neden olacak kadar güçlü. Yaralı kanatlarını öfkeli bir iniltiyle çırparak geri çekiliyor. Bizi yalnız bırakıyor.

"Gördün mü?" Muzaffer bir gülümsemeyle Alder'a dönüyorum. "Daha büyük kötü ol."

Başını sallıyor, ensemini sıkıyor ve sert bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Seni seviyorum, seni vahşi, vahşi kız."

"Biliyorum." Mırıldanıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Hâlâ alabilir miyim?"

Dokuz Yıl Sonra

VALERIAN'IN PARMAK UÇLARI BİLEĞİMİN İÇ KISMINDA HAFİFÇE GEZİNİYOR, YER DEĞİŞTİRMELERİMLE OYNUYOR. Kollarını kaplayan soyut dövmelerle eşleşen dövmeler, dikkatimi iblis konseyinin tartışmasından uzaklaştırıyor. Düşüncelerini söylemeden önce bana sırtarak hiç kaybetmiyor.

"Gelecek hakkında düşünmeliyiz. Şüphe tohumlarının ekilmesini beklemek yerine tüm olası sonuçları göz önünde bulundurmak her zaman en iyisidir. Bu sonuçları öngörmek yeraltı dünyasında barışı teşvik etmemize yardımcı olur."

Lucifer kıkırdıyor, çenesini tahtındaki yumruğuna dayamış, toplantıyı denetliyor. "Her zamanki gibi zekisin Valerian."

"Ekselansları." Vale başını eğdi.

Hassas tenime tembelce desenler çizmeye devam ettiğinde bir sonraki söylenen her neyse aklımdan geçiyor. Mektup olduğunu anlamam bir anımı daha alıyor.

Seni seviyorum. Tekrar ve tekrar.

Alder ve konseydeki başka savaşçı iblis tartışmayı sürdürürken kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Dudakları seğiriyor.

Sonunda anladın, değil mi? Kelimeleri zihnime gönderiyor. Gülümsememi konseyden saklamak için eğildim. En son bir toplantı sırasında arkadaşlarımla flört ederken yakalandığımda, Vale dikkatimi dağıtmadan bütün bir toplantı boyunca oturamayacağıma dair iddiaya girmişti.

Bu sayılmaz çünkü sen benim dikkatimi dağıtıyorsun, tam tersi değil, aramızdaki bağ sayesinde şımarıyorum. *Ayrıca, seni seviyorum.*

Ağzı kıvrılıyor ve gizli mesajı tekrar tenime işliyor.

Toplantı sona Valerian elimi tutuyor ve Cehennem'deki evimize dönüyoruz. Sedefli lavanta gölüne bakan balkonlu terasımızda birçok geceyi birbirimizin ve manzaranın tadını çıkararak geçirdik. Artık sudan korkmuyorum ve geçmişim artık bana zarar veremiyor. Dostlarım yanımdayken tüm kötü üzerine binlerce iyi anı yazdım.

Manga ve geniş bir kitap koleksiyonuyla dolu kitap raflarımın arasında, duvarları seyahatlerimizin fotoğraflarıyla kapladık, Matthias'ın bana hediye ettiği küçük kamera anılarımızı yakalamak için fazla mesai yapıyor - yeraltı keşfetme maceraları, ölümlü dünyayı üç kez gezmek ve birlikte hayatımızın aralarındaki mükemmel küçük anlar.

Matthias'ın büyüttürdüğü dördümüzün portresinin önünde duruyorum. Bir keresinde gördüğüm, beni bir tahtta çevreledikleri rüyaya çok . Hiçbir zaman Cehennem'in kraliçesi olmak istemedim ama Lucifer ve karısı gösterişli partilerinden birinde beni oraya oturmaya zorladılar. Adamlarım o rüyada olduğu gibi etrafımı sardılar, her zaman yanımda yerlerini aldılar ve beni asla yalnız bırakmadılar. Olması gereken tek yol .

Matthias omuzlarımı sıkıyor. "Balkonda oturmak ister misin? Yıldızlar gölün parılıyor ve sana bir şey aldım."

Ses tonundaki muzipliği yakalayarak sırtıyorum. "peşindesin?"

Elimi dirseğinin kıvrımına sıkıştırıyor ve bana dışarı kadar eşlik ediyor. Belimden kavrayarak beni taş trabzanın üzerine çıkarıyor ve kadife eteğimin askılarını çekiştirerek bacaklarımın arasına yerleştiriyor.

"Seni bunu giyerken ilk gördüğüm zamanı hâlâ hatırlıyorum," diye dudaklarıma yapışıyor.

Öpücükten uzaklaşırken plastik ambalajlı küçük bir ikramlık çıkarıyor. Çeviriyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Twinkie mi?"

"Sözümü unutmadım." Göz kırıyor. "Hiçbir mola yerine geri , bu yüzden sana getirmek istedim. Hâlâ her şeyi deneyimlemeni istiyorum, Lils. Daha işimiz bitmedi."

Onu daha da yakınlaştırmak için kollarımı omuzlarına doluyorum. Ellerini yerleştiriyor ve ben gülümsüyorum.

"Teşekkür ."

Büyük ve küçük jestleriyle her zaman beni düşünmesi ve hayatı coşkuyla yaşadığını görmek için duyduğu sınırsız arzu kalbimi kabartıyor. Arkadaşlarımın her biri kendi yöntemleriyle benimle ilgileniyor ve bir grup olarak beni tamamen tatmin ediyorlar.

"İşte en sevdiğim manzara," diye mırıldanıyor. "Gülüştün tüm alemlerdeki yıldızların toplamından daha güzel."

İkramı alıyor ve gölün ışıltısını izlerken bana yediriyor.

Sonsuz Bir Ömür Sonra

ÖLÜMSÜZ BİR FAE VARLIĞI OLARAK ZAMAN AKIŞKANDIR. YILLAR GEÇEBİLİR, SANKİ SADECE dakikalar sonra.

Kader arkadaşlarımla, hayatta özlemine çektiğim her şeyi yaşadım. her şekilde karşıladılar, bana acılarımdan kaçmak için okuduğum hikayelere uygun heyecan verici maceralarla dolu bir hayat verdiler. Ölümlüler ve Fae'ler arasında uzaklara seyahat ettik.

gibi yaşadığını görmek istemeyen o kadar çok kişi var ki. Mutluluğumu çalan o kadar çok zalim insan var ki. Artık bir önemi yok. Uzun zamandır da yoklar.

Bu gece yıldızlar çok güzel. Cadılar Bayramı'nda terk edilmiş Brim Hills mezarlığındayız. Yıllar boyunca başladığımız yere sayısız kez geri döndük ama Cadılar Bayramı'nı ilk kez burada geçiriyoruz.

Yıllar önce bu kasabaya geldiğimden çok daha kötü bir durumda. Talbot Evi artık ormanın ötesinde durmuyor ve Brim Hills sonunda bir kasaba olarak yok oldu. Şimdi , doğanın geri kazandığı aşırı büyümüş mezarlıktaki gizli sığınağımız gibi geliyor.

"Buraya gel, taçyaprağı." Matthias elini uzatıyor. "Dans et benimle."

Parmaklarım onunkilere kayıyor ve ona şefkatli bir gülümseme veriyorum. Beni kollarına alıyor ve iç içe geçmiş kalp atışlarımızın melodisiyle yavaş bir daire çizerek dönüyoruz. Büyüleyici bir gülümsemeyle yanaklarımı okşuyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Yok bir şey. Sadece ilk tanıştığımız geceki kadar çarpıcı olduğunu düşünüyordum."

"Çok da farklı görünmüyorum," diye takılıyorum.

"Güzel olan senin kalbin dostum," diye mırıldanıyor dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce.

Alder omzuna vuruyor. "Araya girmek istiyorum."

"Mutlu yıllar, Lils." Matthias burnunu benimkine sürüyor ve beni ona uzatıyor.

"Bugünü neden kutlama gereği duyduğunuzu hâlâ anlamış değilim," diyorum alaycı bir tavırla. "İblisler olarak gerçekten kutlanacak doğum günlerimiz biliyoruz."

"Seni sevdiğimizi göstermek için çok az nedene ihtiyacımız var," diye gürlüyor Alder. "Sen bizim hazinemizsin."

Beni kolunun altında döndürüyor ve göğsüne doğru çekerek başımın üstünü öpüyor. Valerian, şapel kalıntılarının yıkık merdivenlerinin altındaki kemere yaslanarak onu izliyor. Artık geçidi etkinleştirmek için ritüele ihtiyacım yok. İçimizdeki gücü tanıyor ve bizi cehenneme geri götürmek için çağırdığımızda geliyor.

Bir sonraki dönüşte Valerian ve Alder sorunsuzca yer değiştiriyor. Elimi kalbinin üzerine koyuyor, bana bakarken tenimde dönen mürekkebi okşuyor, sihirli dövmelerim dokunuşuna olduğu kadar benimkilere de uyum sağlıyor.

"Doğum gününü kutluyoruz çünkü yeniden doğuşun olmasaydı sen de olmazdın," diyor. "Sen bizimsin, Lily. Bizim tanrıçamızsın."

Memnuniyetle iç çekiyorum, başımı göğsüne yaslıyorum. "Ve sen benimsin. Benim şövalyem. Savaşçım. Benim . Seni seviyorum."

Dostlarım beni mutlu ediyor. Onlarda ihtiyacım olan her şeye sahibim, bunun ötesinde. Koruyucularım. Meydan okuyucularım. Mükemmel eşleşmelerim.

"Hadi eve gidelim," diyor Valerian şakağıma doğru.

Etrafımda dönerlerken gülümsüyorum. "Hepinize yüzlerce kez söyledim. Nereye gittiğimiz önemli değil. Her diyarda, evim her zaman sizin yanınızdadır."

Cehennem Kapısı'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Alder, Matthias ve Valerian'ın bakış açılarından . Bonus sahneyi şu adresten indirebilirsiniz: [bit.ly/ hellgatebonus](http://bit.ly/hellgatebonus)üç sahneyi indirerek özel bir bonusun keyfini çıkarın

TEŞEKKÜRLER+ NE OLACAK?

Cehennem Kapısı'nı okuduğunuz için teşekkürler! Eğer , lütfen en sevdiğiniz perakendeciye veya kitap topluluğuna bir yorum bırakın! Desteğiniz benim için çok önemli!

Şu anda daha fazla Hell Gate'e mi ihtiyacınız var? Bir sonraki kitapta hangi karakterlerin yer alacağına dair teorileriniz mi var? Bir sonraki kitabımın özel önizlemelerini mi istiyorsunuz? Facebook'ta Veronica Eden'in Okuyucu Bahçesi'ndeki diğer okuyuculara katılın!

Katılbit.ly/veronicafbgroup

Haber bülteni abonesi misiniz?

Abone olarak, özel içerikler ve gelecek sürümler hakkında haberler alacak Crowned Crows dünyasından silinmiş özel bir bonus sahneyi indirebileceksiniz.

Buradan indirmek için kaydolun:
veronicaedenauthor.com/bonus-content

TEŞEKKÜRLER

Okurlar, size sonsuz minnettarım! Bu kitabı okuduğunuz için teşekkürler. Lily'nin hikâyesi üzerinde çalışmak benim için çok eğlenceli ve özeldi. Bu dünyaya, ve arkadaşlarına çok aşık oldum ve umarım bu büyülmü maceradan keyif almışsınızdır! Çalışmalarımı desteklemeniz benim için dünyalara bedel. Siz olmasaydınız burada olamazdım! Gönderdiğiniz tüm yorumları ve mesajları seviyorum ve karakterlerim için duyduğunuz heyecan için yaşıyorum!

Sen olduğun için kocama teşekkürler! O bunları okumuyor ama benim en büyük destekçim. Ben yazar mağarasındayken beni yedirip içiriyor ve tuhaf saatlerde çılgınca karalamak istediğim bir fikirle kendimi yataktan dışarı attığımda şikayet etmiyor.

Dani, Becca, Ramzi, Sara, Kat, Jade, Sarah, Mia, Bre, Heather, Katie ve Erica'ya destekleyici sohbetler ve beni tartışmasız bir şekilde akli başında ve sonuna kadar yolda tuttukları için her zaman teşekkür ederim! Ve beta kraliçelerime, ham kelimelerimi okudukları ve kitaplarımdaki karakterlere ve hikayeye zaman ayırdıkları, ayrıntılara dikkat ettikleri ve değerlendirdikleri için! Yazdığım her kitapla birlikte küçük kabilem büyüyor ve her birinize kitap yaratma sürecimi paylaşabileceğim arkadaşlar olarak sahip olduğum için çok minnettarım!

Sevgili asistanım Heather'a, işleri üzerimden aldığı ve endişelenmeme gerek kalmadan yazı mağarasında kaybolmama izin verdiği için teşekkür ederim. Ve sana bilgi vermeme izin verdiği için, çünkü bu benim sevgi dilim hahaha! Harikasın ve ekibimde olduğun için çok mutluyum!

Sokak ekibime ve okuyucu grubuma, hepiniz buradaki en iyi bebeklersiniz! En iyi heyecan verici kızlar oldukları için sokak ekibime çok teşekkürler! Sizlerin de benim kadar görmek beni gerçekten çok mutlu ediyor. Karakterlerimi ve kelimelerimi sevdiğiniz için sonsuz minnettarım! Kitaplarımı paylaşma konusundaki yardımlarınız ve çalışmalarına verdiğiniz destek için teşekkür ederim!

Shauna ve Wildfire Marketing Solutions'a, tüm sıkı çalışmalarınız ve bu kadar harika olduğunuz için çok teşekkür ederim! Yaptığınız her için minnettarım!

Overbooked Yazar Hizmetleri'nden Samantha ve Brittni'ye, sıkı çalışmanız ve kitap sevginiz için teşekkür ederiz!

Blogculara ve bookstagramcılara, en harika topluluk olduğunuz için teşekkür ederim! Yaratıcılığınız ve güzel düzenlemeleriniz, incelemeleriniz ve videolarınız günümü aydınlatmak için tekrar tekrar ziyaret ettiğim bir şey. Kitaplarımı denediğiniz için teşekkür ederim. inanılmazsınız ve romantizme olan tutkunuzla beni büyülüyorsunuz!

ÜYE HAKKINDA

BÜTÜN GECE UYANIK KALIP AŞIK OLMAK

Veronica Eden USA Today ve uluslararası çöksatan kitaplar listesinde yer alan, bağımlılık yaratan aşk romanlarının yazarıdır.

Karmaşık duyguları, büyülü dünyaları, destansı maceraları ve *bizi dünyaya karşı* kucaklayan karakterlerin bağıını keşfetmeyi seviyor. Her zaman huysuz kötü çocuklara, zeki kötü adamlara ve ahlaki açıdan gri bir karakterin kıvrımlı dönüşlerine duymuştur. Yıkıcı bir sırtışa sahip, lezzetli şekilde baygınlık geçiren kahramanlara bayılır. Yazmadığı zamanlarda, sahilde güneşlenirken, evcilleşmemiş hayvan (kocas, köpeğı ve kedileri) bir yığının sokulurken ve eline geçirebildiğı kadar çok bitkiyle sararken bulunabilir.

İLETİŞİM+ TAKİP ET

[E-posta](#) | [Web sitesi](#) | [Facebook grubu](#) | [Amazon](#)

AYRICA VERONICA EDEN TARAFINDAN

İlk erişim ve ARC fırsatlarından yararlanmak için e-posta listesine [kaydolun!](#) Yeni yayın uyarıları için [Veronica'BookBub'da takip edinyı !](#)

Karanlık Romantizm

Günahkarlar ve Azizler Serisi

[Kötü Aziz Baştan](#)

[Çıkarıcı Şeytan](#)

[Acımasız Piskopos](#)

[Vahşi Wilder](#)

[Günahkarlar ve Azizler: Tüm Seri](#)

Taçlı Kargalar Serisi [Thorne](#)

[Point'in Taçlı Kargaları Gölgede](#)

[Sadakat](#)

[Parçalanmış Bir Saltanat](#)

Tek Başına [Maskesiz](#)

[Kalp Göldeki Şeytan](#)

Ters Harem Romantizm

Bağımsız

[Cehennem](#)

[Kapısı Pazarlıktan Daha](#)

[Fazlası](#)

Çağdaş Romantik

Bağımsız [Jingle](#)

[Wars Haze](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

